

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

Beth O'Leary

Lost at sea...with your
one-night stand

Swept Away

"*Swept Away* is that rare story that feels like a brand-new
version of romance. Suffice to say I drowned happily in this book."
—#1 *New York Times* bestselling author JODI PICOULT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

PRAISE FOR
Uyandırma Çağrısı

"Beth O'Leary yanlış yapamaz! Kitaplarının her birine bayıldım ve *Uyandırma Çağrısı* da yine muhteşem, çağrışımlı bir aşk romanı. Beth'in karmaşık, hassas kalpli karakterler ve asla geride bırakmak istemeyeceğiniz rüya gibi, tuhaf ortamlar yaratma konusunda bir yeteneği var. Bu kitabı hemen okunacaklar listenize ekleyin."

-Carley Fortune, *New York Times*'in en çok satan yazarı *Meet Me at the Göl*

"Bu leziz romantik komedi en bıkkın okurları bile memnun edecek."

-Good Morning America

"Beth O'Leary gücünün zirvesinde. Hipnotize edici derecede iyi, taze, eğlenceli ve dokunaklı, yanlarımı acıtan tek satırlık cümleler, akşam yemeğine götürmek istediğim karakterler ve uzun zamandır okuduğum en iyi sonlardan biri. Bu sadece harika bir romantik komedi değil, bu bir Beth O'Leary romantik komedisi ve bence piyasada daha iyi bir yazar yok."

-Gillian McAllister, *Wrong Place*'in *New York Times* çoksatan yazarı
Yanlış Zaman

"Beth O'Leary asla ıskalamıyor. *Uyandırma Çağrısı*, Beth'in kendine özgü kalbi, zekâsı ve cazibesıyla dolup taşıyor, üstüne bir de düşmanlardan aşıklara *uzanan* cızırtılı bir şaka ekleniyor. Hissedilir bir sıcaklık ve karakter derinliğiyle dolu bu kitap hepimizin içindeki umutsuz romantikler için."

-Amy Lea, *Exes and O's* kitabının uluslararası çok satan yazarı

PRAISE FOR
Gösterilmeyen

"Beth O'Leary sizi aynı kitapta hem güldürebilen, hem bayıltabilen, hem ağlatabilen, hem de acı çektirebilen milyonda bir rastlanan nadir yeteneklerden biri. O'Leary'nin zekâsı, cazibesi ve kalbi bu sıcacık, şaşırtıcı ve son derece tatmin edici romanda tam anlamıyla muhteşem bir şekilde sergileniyor. Daha fazla sevemezdim herhalde."

-Emily Henry, *Book Lovers*'ın *New York Times* çoksatan yazarı

"Acı verecek kadar zekice."

-Sophie Cousens, *Before I Do* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Kalbinizde iz bırakan türden bir kitap. Gerçekten özel bir okuma."

-Holly Miller, *What Might Have Been* kitabının yazarı

"Romantizmin gerçeklerini ve travmanın derin etkilerini aynı kitapta bir arada verebilen çok az yazar vardır.... O'Leary'nin katmanlı ve büyüleyici hikâyesi kitap boyunca ilerledikçe, karakterlerinin kaçınılmaz bir şekilde insan olduğunu ortaya koyuyor, hiç ağaca tırmanmamış olsanız bile onlarla ilişki kurmamak zor."

-USA Today

PRAISE FOR *Yolculuk*

"Bu kitap mükemmel."

-Rosie Walsh, *Ghosted* kitabının çok satan yazarı

"Sürpriz hiti *The Flatshare*'de olduğu gibi O'Leary.... mizah ve kalbi ustalıkla dengelerken yirmili yaşlardaki çılgın bir kadroyu tanıtıyor. Okurlar bu çılgın yolculuğun bitmesini istemeyecek."

-Publishers Weekly

"*Yolculuk*, geçmişle yüzleşmeye, affetmeye ve uzlaşmaya doğru mizahi ama son derece dokunaklı bir yolculuk ve Provence'ta bir gençlik aşkı yazına dokunaklı bir sapma. Canlı oyuncu kadrosuna ve O'Leary'nin yazımındaki derinlik ve samimiyete bayıldım."

-Helen Hoang, *The Heart Principle* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Bunu okuyun! Kesinlikle çok sevdim!"

-Christina Lauren, *Ruh Eşi* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

Denklem

TITLES BY BETH O'LEARY

*Flatshare The
Switch The
Road Trip The
No-Show
Uyandırma Çağrısı
Süpürüldü*

Swept Away

Beth

Berkleg Romance

New Vorh

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 Beth O'Leary Ltd.

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılmayacağını unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak resmi Marianna Tomaselli Kapak
tasarımı Rita Frangie Batour
Kitap tasarımı Daniel Brount tarafından yapılmış, e-kitap için uyarlanmıştır

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

O'Leary, Beth, yazar.

Başlık: Süpürüldü / Beth O'Leary.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024029839 (basılı) | LCCN 2024029840 (e-kitap) | ISBN 9780593640142 (ticari cilt) | ISBN 9780593640159 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR6115.L424 S94 2025 (baskı) | LCC PR6115.L424 (e-kitap) | DDC 823/.92-dc23/eng/20240712

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024029839> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024029840>
adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593640159

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda'da <https://eu-contact.penguin.ie/r>.

ep_prh_7.1a_150722766_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

Birinci Gün

Zeke

Önceki Gün

Lexi

Zeke

Yine Birinci Gün

Lexi

Zeke

İkinci Gün

Lexi

Zeke

Lexi

Zeke

Üçüncü

Gün

Zeke Lexi

Dördüncü Gün

Lexi

Altıncı

Gün

Lexi

Zeke

Lexi

Yedinci Gün

Zeke

Sekizinci Gün

Lexi

Dokuzunc

u Gün

Zeke

Lexi

Zeke

Zeke

Lexi Lexi

Onuncu

Gün

Lexi

Zeke

Lexi

On Birinci Gün

Zeke

Lexi

Zeke

Lexi

Zeke

On İkinci Gün

Zeke

Lexi

Daha sonra

Zeke Lexi

Zeke

Zeke Lexi

Lexi

İki Yıl Sonra

Lexi

Teşekkür Yazar

Hakkında

*Dalgalar ne kadar dalgalı olursa olsun her zaman yanımda
olan ailem için*

BİRİNCİ GÜN

Zeke

Yüzen evde fötr şapka takarak **uyandım**.

...huh.

Etrafıma bakıyorum, temkinli hareket ediyorum. Yabani bir akşamdan kalma olma ihtimaline karşı böyle bir akşamdan kalmaya dikkatle yaklaşmalısınız. Tekne son beş yılda pek değişmemiş: aynı tuhaf dikdörtgen tavan penceresi, eğimli duvarlara yerleştirilmiş aynı ahşap dolaplar. Yine de bir şey farklı olmalı, bu yatakta benimle birlikte bir Lexi olmalı. Muhteşem, şaşırtıcı, karmaşık bir Lexi.

Tavan penceresine doğru kaşlarımı çatıyor, şapkamı alnımdan geriye doğru itiyorum. O... çoktan gitti mi? En azından önce bir kahve içeriz diye düşünmüştüm ama sanırım karma böyle bir şey yapıyor. Yolunuzu değiştirebilirsiniz, ama geçmiş her zaman sizi yakalar ve ben geride kalan olarak bir süre kalmayı hak edecek kadar çok sabahtan sonra kaçtım.

Yüzen ev altımda sallanıyor. Yan masaya tutunuyorum. Marinadan çok hızlı geçen büyük teknelerden biri olmalı. Dün gece şaşırtıcı miktarda vardı ve sarhoş bir salak da teknenin gövdesine bir şey fırlatmıştı. Ses, Lexi'nin "*Gidip etmemiz gerekiyor mu?*" demeden önce altımda birkaç nefes nefese duraklamasına neden olacak kadar yüksekti. Kalkmaya başladık, sonra tekrar öpüştük, sonra da her şeyi unuttuk. Tüm kurallarımı çiğnemeye degecek harika bir geceydi. Neden bunun dışında bir şey yaptığınızı merak ettiren türden bir seks.

Gözlerimi tekrar kapattım. Tanrım, çok güzeldi. Güzeldi. Sanırım hala güzel, sadece bunu başka bir yerde yapıyor.

Midemde yeni bir soğuk sancı, bir tür özlem dolu hüznü his var ve bunu anlamak için bir an daha hareketsiz kalıyorum. Sanırım neredeyse... onu özlüyorum. Ki bu çok saçma. *Dün* tanışmıştık. Belki de herkesin "kendini anlamlı bir şey bulmaya açtığı" gerçekleştiğini söylediği şey budur - aniden her şeyin acıtıyor gibi görüldüğü kısım. Şimdilik nasıl hissettiğimden emin değilim.

Yorganın altından sıyrılıp fötr şapkamı çıkardım ve boxerıma uzandım. Yatak odasının kapısını açtığımda Lexi'yi küçük mutfakta lavabonun başında, ilk tanıştığımızda sahip olduğu aynı büyük topuz ve sinirli kaşlarını çatmış halde buluyorum. Onu gördüğümde gülümsüyorum ve bu bir tür refleks gibi geliyor, yüksek bir sesle zıplamak gibi. Hâlâ burada olduğu için mutluyum. O gülümsememe karşılık vermiyor.

"Oh," diyor. "Uyanmışsın. Ben de kahveyi hesaplıyordum."

"Hey. Evet, üzgünüm, bunu yapıyor olmalıydım," diyorum ve hemen banyo aynasındaki görüntümle dikkatim dağılıyor.

Banyo kapısı Lexi'nin hemen arkasında, babamın kendi yaptığı bir akordeon. Şu anda çerçevenin içine doğru katlanmış durumda ve bana utanç verici yatak saçlarımın tam görüntüsünü veriyor. Yirmi üç yıldır bu saçla lanetlenmiş olmama ve köpük olmadan durumu düzeltmenin hiçbir yolu olmadığını çok iyi bilmeme rağmen uykulu bir şekilde başımı okşuyorum. Bir bukle ön tarafta, alnımın üzerinde asılı duran bir soru işareti gibi duruyor. Fötr şapkayı takmaya devam etmeliydim.

"Su ısıtıcısı yok," diye mırıldanan Lexi, sırayla tüm dolap kapaklarını açıyor. Bu uzun sürmemeli -sadece dört tane var- ama sanki en son hangisine baktığından emin değilmiş gibi her birini farklı bir sırayla iki kez açıyor.

Lexi'nin de sabah insanı olmadığını tahmin ediyorum.

"Evet, hayır," diyorum, saçımı bir kez daha karıştırarak. "Teknenin şu anda zaten kıyı elektriğine bağlı olduğunu sanmıyorum ve..." Tezgahın altındaki buzdolabını açmak için eğildim, sonra irkildim. Bitmiş peynir kokuyor. "Evet, pili bitmiş."

Buzdolabını kapatırken duraksadım. Bu çok garip. Tamamen yiyeceklerle doluydu. Tüm demirbaşları, donanımları ve mobilyaları satın almak istedim ve satıcı temel yatak takımlarını ve mutfak malzemelerini bırakmayı kabul etti, çünkü bu bir kiralıktı ve zaten bunların hiçbirine bağlı değildi. Ama demirbaşlar ve mobilyalar yiyecek gibi şeyleri de kapsıyor mu?

"Buzdolabı çalışmıyor mu?" Lexi elini içine sokmak için eğilerek söylüyor. "Kahretsin. Fark etmemiştim."

Alnını ovuşturuyor. Serçe parmağında ince bir altın yüzük var ve mutfak penceresinin perdeleri arasından süzülen güneş ışığına takılıyor. Bu teknenin mutfağı doğruca iki metreye üç metre olan bir yaşam alanına açılıyor: bir odun sobası, iki sabit sandalye ve bir köşe kanepesi var. Sabit sandalyeler yeni. Onları sevmiyorum - gerçekten yer yok. Kaşlarımı çatıyorum, kanepenin minderlerinin gece bir ara teknenin karşı tarafına geçtiğini fark ediyorum. Bu da garip. Dün gece biz miydik?

Lexi elinin tersiyle sütun ne kadar soğuk olduğunu test ederken, "Şu anda her şeyin tam olarak farkında değilim," diyor. "Görünüşe göre size kahve ikram edemeyeceğim."

"Bana kahve yapmana gerek yok. Neden onlar için dışarı çıkmıyorum? Bize biraz hamur işi ve flat white getir."

Bana bakıyor, aniden odaklanmış. Acaba bu terim mi Ona ulaşan *hamur işleri* ya da *beyazlar*.

Beni içine aldı. Gözleri çıplak göğsümü tarıyor ve kötü saçlarıma doğru kayıyor. Lexi'nin gözleri yuvarlak ve buz mavisi. Köpekbalığı , muhteşem bir şekilde. Beni barda yakalayan onlardı - ilk önce değil, ilk önce kadın hakları *bu bok için* nasıl *öldüğüyle* ilgili cümlesiydi, sonra ikincisi kıvrımlardı, *sonra* da gözleriydi. Kurallarımı yıkmamı sağlayan şey onlardı.

"Aslında bugün yapacak çok işim var, o yüzden..." Başka tarafa bakıyor. Kahve yok o zaman. Pekala, tamam. Böyle iyi. Muhtemelen daha iyi.

"Teknenize kadar sizinle yürüyebilir miyim?"

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Ne?"

"Uh... Ben sadece... seni geri götürebileceğimi düşünüyordum...? Yoksa olmaz mı?"

Bana sanki gerçekten aptalmışım gibi bakıyor, oysa dün gece "*Zekisin, değil mi?*" demişti. *Okul zekası değil, aslında zekiyim.* Bu beni utanç verici bir şekilde mutlu etmişti -daha önce hiç zeki olarak adlandırılmamıştım, "*Çok zeki olduğunu düşünüyorsun, değil mi Ezekiel?*" gibi bir cümle dışında.

"Beni bir yere götürmene gerek yok," diyor. "Ben burada kalıyorum. Bu teknede kalıyorum."

"Umm...hey? Ne demek istiyorsun?"

"Bu teknede kalıyorum," diye yavaşça tekrarlıyor. "Yani, bu arkadaşım Penny'nin yüzen evi. Ve bir süre burada kalacağım."

"Uh? Hayır mı? Bu benim yüzen evim," diyorum, zemin altımda kayarken bir elimi tezgâha dayıyorum. "Çarşamba günü satın aldım."

Lexi'nin gözleri da büyüyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye soruyor, barda söylediği gibi topuzunu da sayarsak 1.80'lik boyuyla doğrulurken.

"Hayır," diyorum odaklanmaya çalışarak. Suyu, kızarmış yemeğe ve içtikçe damağınızı aşındıracak kadar sert olan şu kahvelerden birine ihtiyacım var. "Eskiden babamındı. Ben çocukken burada yaşırdı. Birkaç yıl önce vefat ettiğinde sattım ama sonra karar verdim... Evet. Bilirsiniz işte. Geri almak için buraya geldim. Dün gece bunu konuşmamış mıydık?"

Daha fazla donuk bakış.

"Dün gece senin bir yüzen ev alacağından bahsetmiştik, evet," diyor. "Ama bu yüzen ev değildi. Çünkü bu Penny'nin yüzen evi."

Sanırım burada bir şey kaçırıyorum. "Bu bir şaka mı?" diye sordum.

Lexi kot pantolonunun arka cebine uzanır ve cep telefonunu çıkarır, bir an kaşlarını çatarak telefonu tekrar cebine sokar. "Tamam, telefonum çekmiyor ama çekseydi sana gösterirdim - Houseboat Getaway Rentals'da."

"Houseboat Getaway Rentals'daydı," diye onaylıyorum. "Ben satın almadan önce. Penny'nin adı Penelope Manley mi?"

Lexi donakalır. "Evet," diyor, sesi kuşkuyla kısık. "Doğru," diyorum, rahatlamış bir şekilde. "O zaman bana bu tekneyi sattı."

Lexi bir anlık duraksamadan sonra, "Hayır, yapmadı," diyor. "Hayır, söylemedi. Bu tekneyi satıyor olsaydı bana söylerdi. Artık internette de olmazdı - Houseboat Getaway her neyse onda da görünmezdi, değil mi? Bu... Hayır." Kaşlarını çatıyor, omuzları şimdi gergin. Sinirlenmeye başladı. "Bu yüzden mi bardan benimle eve geldin? Bu tekneye binip işgalci hakkı falan mı talep edeceksin?"

"Hayır! Ne? Ben bile..." Gözlerimi sertçe ovuyorum. "Dün gece..." Parçaları birleştirmeye çalışıyorum. "Bizi marinaya götürdüm. Paige'le sohbet ettik, sen de ona halatları ayırmasına yardım ettin, sonra... içeri girdik. Bunun benim yüzen evim olduğunu nasıl fark etmedin?"

"Halatı çözmesine yardım *ettin*. Ben de bizi marinaya götürdüm."

Kız kardeşim Lyra'nın da dediği gibi, bu biraz anlamsız bir semantik gibi geliyor.

Söy

le. "Paige'in teknenin benim olduğunu söylemesi sana da garip gelmedi mi?"

",," diyor Lexi, bana bakarak. "Dedi ki..." Onu bastırıyor elini alnına götürdü. "Tam olarak hatırlayamıyorum ama öyle deseydi hatırlardım. Bu çok saçma. Penny bana söylemeden yüzen evi satmazdı. Anahtar hâlâ kasadaydı, her şey her zamanki gibi..."

"Dün tekne kiralama işini yürüten şirketten anahtarları aldım," diyorum. Gerçi anahtar kasasında fazladan anahtar olup olmadığını kontrol etmedim, o yüzden doğruyu söylüyor olabilir.

"Bu hiç mantıklı değil."

Lexi etrafına bakınıyor, pencerelere çekilmiş hardal rengi perdelere, yavan deniz kenarı resimlerine, yatak odasının kapısı ile mutfak dolapları arasındaki dar alanda duvara vidalanmış corgi temalı kitschy saate bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve saati fark ediyorum. On iki buçuk. Her zaman uzun bir uykunun hayranı olmuşumdur ama bu benim için bile geç bir saat. Lexi'ye döndüğümde, sanki birisi ona kötü bir haber vermiş gibi buruşmuş görünüyor ve birden kendimi boktan hissediyorum, çünkü o kişinin ben olabileceğimi düşünüyorum.

"Kahve içmeye gidelim mi?" Ben söylerim. "Bunu düzgünce konuşalım mı?" Yine kaşlarını çatmış telefonuna bakıyor.

"Lexi?"

"Hayır," diyor sonunda başını kaldırarak. "Yüzen evi terk etmeyeceğim. Mantıklı görünmüyor. Bu şartlar altında." Bana nadir bir gülümseme veriyor. Tamamen samimiyetsiz görünüyor. "Yine de tekneden ayrılabilirsin."

...hmm.

"En azından oturalım mı?"

"Penny'nin kanepesine oturacaksan belki pantolon giyebilirsin," dedi.

"Değil..."

Düşünüyorum. Olmasa daha iyi. Önce kafein.

"Ben giyineyim," diyorum, topuklarımın üzerinde dönüp yatak odasına geri adım atıyorum.

Çantam yatağın yanına sıkışmış, güneş ışığı havuzunun içinde duruyor. Dışarıda mükemmel bir Temmuz günü varmış gibi görünüyor; tavan penceresi masmavi gökyüzünü dikdörtgen şeklinde gösteriyor.

Dün gecedan kalma pantolonumu ve yanıma aldığım tek temiz tişörtü çekiştirirken kafamı çalışıyorum. Babamın eski yüzen evine dönmüş olmak yeterince tuhafken bir de buna kanepede oturmama izin vermeyen güzel bir kadın ekleniyor.

Yatak odasından çıktığımda Lexi'yi küçük odun sobasına dalmış gibi bakarken buluyorum. Biraz görünüyor: deri ceket, çatık kaşları, ayaklarını sanki onu dengesini bozmaya çalışmanızı bekliyormuş gibi dikmesi. Onu çözme isteği uyandırıyor bende, ki bunu yapmaya hakkım yok. Biraz uzamış olsa da bu tek gecelik bir şeydi. Bu konuda çok açıldı ve...

"Gitmeni istiyorum," diyor.

...kesinlikle fikrini değiştirmemiş.

"Dün gece... Şey. Biliyorsun, sen de oradaydın" diyor. "Ama bir anlaşmamız vardı, yani evet. Teşekkürler. Güle güle."

Şu anda bakan benim. Sert davranıyor olabilir ama gözlerime bakmıyor. Dün gece marinanın çitlerine karşı öpüştüğümüz anı aklıma . *Bana ne yapıyorsun, Zeke?* demişti. *Gerçekten titriyorum.*

"Bir yere gitmiyorum. Bu benim teknem."

Telefonumu ıkardım. Hiç sinyal yok. Gilmouth'un Northumberland'in metropolü olmadığını biliyorum, ama nasıl oluyor da bu berbat telefon kapsama alanını hâlâ ?

"Eminim e-postalarımda onu satın aldığımı kanıtlayan bir şeyler bulabilirim."

Sinirlenmemeye çalışarak indirdiğim mesajlar arasında geziniyorum. İnsanlar genellikle beni kolay lokma sanıyor - belki kıyafetlerimden ya da annemin her zaman söylediği gibi "hayal kurma eğilimimden". Ama gerektiğinde kendimi savunurum.

"Sinyal alabileceğimiz bir yere gidelim," diyorum ve e-postalarımдан vazgeçiyorum. İndirdiklerimin hepsi markaların bana ne kadar eko olduklarını anlatan bültenleri gibi görünüyor.

"Tamam. nce sen," diyor başını kapıya doğru eğerek. "Ciddi misin?"

Bana sadece göz kırıyor.

"nce benim çıkmamı mı istiyorsun? Ne yani, beni dışarıda mı bırakacaksın? Kendi tekнемden?"

"Bu teknenin size ait olduğunu düşünmek için bir nedenim yok."

"Peki ya *anahtarım*?" diyorum ama çoktan ceplerimi yokluyor ve nerede olduğunu bilmediğimi fark ediyorum. Komodinde mi? antamda mı? "Bak," diyorum, "istersen kapıdan birlikte geçebiliriz."

İkimiz de dönüp güverteye açılan kısa, dar kapıya bakıyoruz.

"Bu çok saçma," diyor Lexi.

"Hayır, evet, bu konuda sana katılıyorum."

Kapıyı düşünerek sessizce bekliyoruz. Bana bakıyor. Kıpırdayıp kıpırdamadığını kontrol ediyor. Ben de ona bakıyorum, gayet kibarım, hiçbir yere gitmiyorum.

"Peki," diye tersliyor Lexi. "nce ben gideceğim."

Kapıyı açıyor ve sonra orada duraklıyor, ervelenmiş Gökyüzü.

Kendimi ona bakmaya bıraktım. Kum saati figürlü, topuzu tepesinde kayan Su bizi bir ileri bir geri savururken, büyük siyah botları alt basamakta duruyordu. Daha nce Lexi gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Birden o yeni

Midemde yine soğuk bir sancı başlıyor ve onun o kapıdan çıkıp gitmesini istemiyorum.

"Bekle," diyorum, tam o bana bakmak için döndüğünde.

Nefes alıyorum. Yüz ifadesi tamamen değişti. Dehşete düşmüş görünüyor. "Zeke," diyor, küçük güvertenin basamaklarını sendeleyerek çıkarken.

Hemen arkasındayım. Kapıdan içeri daldım. Bana ulaşan ilk şey koku, baktığım şey değil - taze kokuyor, güneş ve tuz gibi.

Doğruldu ve suya baktım.

Su. Sadece su. Deniz ve gökyüzü ve deniz ve gökyüzü ve deniz ve gökyüzü. Tekne yok. Marina yok.

Arazi yok.

"Siktir," diyor Lexi, küpeşteye tutunarak. "Zeke-denizde miyiz?"

ÖNCEKİ GÜN

Lexi

The Anchor'ın barının üzerine yuvarlanıyorum, bir elimi Marissa'nın bana doldurduğu kırmızı şarap kadehine uzatıyorum. Kadehi biraz uzağımda tutuyor, bu yüzden el yordamıyla etrafı yoklamam ve sonunda bulmak için başımı kaldırmam gerekiyor. Ben ters ters bakıyorum; o gülümsüyor.

"Yüzen evde her şey hazır mı?"

"Karbonhidrat, peynir ve içki stokladım, eğer kastettiğiniz buysa."

"Bu kadar yeter. Oda için gerçekten üzgünüm," diyor Marissa.

Şaraptan bir yudum alıyorum ve yanağımı bar tezgahının yapışkan yüzeyine dayayarak tekrar kıvrılıyorum. Barın kokusu bana çok tanıdık geliyor: , kızartma yağı, kirli halının üzerinde gezinen bir Hoover'ın bulanık tınısı. Bu benim çocukluğumun kokusu, hayatımın. Burada büyüdüm ve kaldım.

"Sorun değil. Aşırı dramatik olmayı denemek için bu haftayı seçmem senin suçun değil," diyorum ve barın diğer ucundan bana bakan balıkçıya dişlerini göstererek gülümsüyorum.

Balıkçıları su geçirmez pantolonlarından ve kırıksıklıklarından anlayabilirsiniz. Ben çocukken, saçları en çok onlar karıştırırdı. *Tatlı şey!* derlerdi beş yaşındaki Penny'ye, burada barda vakit geçirmeye başladığında. *Bir düğme kadar şirin!* Çanak kesimim, kare omuzlarım ve blok yüzümle her zaman, *Merhaba küçük delikanlı!* Bu balıkçı, mizahtan yoksun sırtışımdan ürkmüş görünüyor ve birasına bakmaya devam ediyor.

Marissa elimi okşayarak, "Yine de inşaat işimi senin kendini kaybetmeye karar verdiğin haftaya denk getirdiğim için özür dilerim," diyor.

The Anchor'ın sahibi artık Marissa - annemin hayalinden temelli vazgeçme lüksünü kendimize tanıyacak kadar iflasa yaklaştığımızda burayı ona sattık. Ben hala ortak yöneticiyim, ancak bugünlerde Marissa beni çalıştırıyor. Evi satıp köşedeki yeni dairelerden birine taşınmak zorunda kaldığımızda herkes Penny ve benim için üzüldü ama benim tek hissettiğim rahatlamaktı.

Marissa üst kattaki yatak odalarını yeniden dekore ediyor, bu da burada kalamayacağım anlamına geliyor. Eşyalarımın yarısını bir spor çantasına koyup evimden çıktığım ve gidecek başka bir yerim olmadığı düşünülürse bu çok talihsiz bir durum.

Tanrıya şükür bu hafta yüzen ev boş. Anahtarlı kasanın şifresini doğru girebilmek için beş deneme yaptım ama sonunda başardım.

"Daha fazla arkadaşla ihtiyacın var," diyor Marissa.

Bu muhtemelen doğru. Yine de ben bir sürü arkadaşla olan bir tip değilim. Benim için son derece değerli olan ve hayatımdaki yerlerini zor kazandığım insanlarım var. Ailem var. Hepsi bu kadar. Yeni arkadaşlar edinmeye çalışmalıyım, gerçekten, ama bunun için *kendinizi ortaya koymanız* ve en kötüsü de *koyduktan* sonra insanların sizi hala sevip sevmediğini görmek için beklemeniz gerekiyor.

"Ve bir erkek arkadaş," diyor Marissa.

"Nedir bu, 1950'ler mi? Erkek arkadaşla ihtiyacım yok. Süfrazetler bu bok için öldü, Marissa."

"*Bir şeye* ihtiyacın var," diye karşı çıkıyor Marissa, Stella'nın musluğunu silerken. "İşinden başka. Ki onu sevmiyorsun bile."

"Ben işimi seviyorum!" Hâlâ çalıştığım barda yüzüstü yatarak itiraz ediyorum. "Bunu sadece sana para verdiğim için söylüyorsun."

"Mae vardı," diyorum ve sesimin onun ismine takıldığını duyunca utanıyorum. "Başka bir şeye ihtiyacım yoktu."

"Mae hâlâ seninle Lexi," diyor Marissa yumuşak bir sesle. "Sadece belki artık günün her dakikasında değil"

Başımı kaldırıyorum ve koltuğumda iki büküm oluyorum, kalbim sıkıca sıkışıyor. Bunu düşünemiyorum. Mae'nin her sabah dağınık saç örgüleriyle uyandığını görmeyi değil.

Uyuyamadığında dirseğinin kıvrımına sıkıştırdığı tavşanı Harvey ile alt kata inen Mae'yi görememek. Mae'yi günün tüm o düşüncesiz küçük Mae anlarında, hayatımı anlamlı bir şeye dönüştüren anlarda görememek.

Birkaç yudum daha şarap içiyorum. Marissa beni eleştirel bir gözle izliyor, sonra gözlüklerini tekrar kafasına geçiriyor ve faremsi saçlarından bir tutam yakalayarak arkalarına yapıyor. Ona söyleme zahmetine girmiyorum, umursamayacaktır.

"Bence *gerçekten* ihtiyacın olan şey dikkatini dağıtacak bir şey," diyor ve sonra dönüp barı tarıyor. "Orada," diyor. "Pencerenin yanında elinde kitap olan adam."

"Kulağa çok iddialı geliyor," diyorum etrafıma bakmadan.

"Bu benim standartlarıma göre bile etkileyici bir yargılamaydı," diyor Marissa, gözlüklerini tekrar burnuna indirerek. "Yine de tamamen haksız olmayabilirsin. Bir dergi çekimindeymiş gibi giyinmiş. Ama bir kişisel gelişim kitabı okuyor. Ve bir bardak acı içiyor. Bunları nasıl toplayacağımı bilmiyorum. "O pantolon *kadife* mi?"

Güzel: Merak ediyorum. Bar dönüp marinayı en iyi gören penceredeki şal desenli koltukta oturan adama bakıyorum. İlk göze çarpan kıyafeti oluyor.

Üzerinde ipekli ve gri bir takım yelek var, altında gömlek yok ve çıplak göğsünün üçgeninde üç ince gümüş kolye uzanıyor. Siyah kadife pantolonu, masanın altında tembelce uzanan çizmelerinin içine sokulmuştur. Genel olarak konuşacak olursak, The Anchor'da pantolonunu içine sokmuş olarak görebileceğiniz tek erkek

botlarının içinde başıboş dolaşıyorlar ve böyle görünmüyorlar.

Hepsinin üzerinde, ortasından ayrılmış koyu kahverengi bir tutam saç var. Marissa *kitaplı adam* dediğinde beklediğimden çok daha gençti, belki *yirmi yaşlarında*. Ama yaşlı ruhlu bir havası var. Onu 1920'lerde bir barda otururken, diş telleri takarken hayal edebiliyorum ya da belki daha da gerilerde - belki de *Bridgerton*'daki bir balo salonunun şöminesine umursamazca yaslanmış olmalı.

Yutkunuyorum. Böyle görünen bir adam istemiyorum. Eğer dikkatimi dağıtıyorsa, yanında rahat hissedeceğim birini istiyorum. Ortalama birini.

Marissa'ya dönerek, "O aslında bir ergen," diyorum.

Marissa gözlerini kısarak ona bakar. "Evet, biraz genç sayılır. Pazuları beni şaşırttı."

Kendime rağmen omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Yer değiştirmiş ve şimdi kitabının ön kapağını görebiliyorum. Neredeyse gülecektim. *Modern Aşkta Hayatta Kalmak*. Bu aralar her yerde olan bir flört rehberi - Penny haftalardır bana okutmaya çalışıyor. Biyolojik saatlerinin aniden işlemeye başladığını hisseden çaresiz kadınları, yani beni hedefliyor - makul derecede başarılı bir pop-rock grubunun başındaymış gibi görünen yirmi yaşındaki erkekleri değil. Tabii pop-rock hala bir şeyse.

Yukarı bakıyor ve gözlerimle buluşuyor. Suyun üzerinde süzülen bir kuş gibi içimi bir ürperti kaplıyor. Dudağının kenarı meraklı bir gülümsemeyle kalkıyor ve yanağında belli belirsiz bir çukur oluşuyor.

Marissa'ya geri dönüyorum. Kalbim aniden güm güm atmaya başladı.

"Sanırım az önce bir *ana* tanıklık ettim," diyor Marissa. "Gözler buluştu, kıvılcımlar uçtu, vesaire."

"Bardaki iki kadının neden açıkça pantolonuna baktığını merak eden bir adama tanık oldunuz."

"Bu çocuk kendisine bakılmasına alışık değil," diyor Marissa, gözlüklerinin üzerinden onu tekrar inceleyerek. "Uyum sağlamak için böyle giyinmiyorsun. Bekle, Penny beni arıyor," diyor telefonunu kontrol ederek.

"Cevap verme." Marissa

bana bir bakış attı.

"İyi olup olmadığımı sorduğunda yalan söylemek zorunda kalacaksın," diyorum. "Yalan söylemekten nefret edersin."

Gözlerini deviriyor ama aramanın bitmesine izin veriyor, sonra telefonuna kaşlarını çatıyor. "*Gack*," diyor. Marissa'nın en sevdiği küfürsüz kelime - eskiden

Bir denizci gibi küfrediyordu ama Mae sürekli etrafta olduğu için uyum sağlamak zorundaydı. "Barı alır mısın? Bir tedarikçiyi aramam gerekiyor."

Ne kadar sarhoş olduğumu değerlendiriyorum. Orta derecede sarhoş. Burada, The Anchor'da gayet kabul edilebilir.

"Elbette," diyorum, tabureden kaymaya başlamıştım bile.

Barın arkasına geçip önlüğümü kaptığım ve belime sabitlediğim sırada, kitap okuyan kadife giyimli yirmili yaşlardaki adam yürüyordu

bitti. Marissa'ya zehirli bir bakış fırlatıyorum, o da kapıya yönelirken omzunun üzerinden bana kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. Bunu çok güzel koordine etmiş. Bir tedarikçi çağır, kırımın kenarı. Adamın yeni bir içkiye ihtiyacı olduğunu gördü ve o bara gelmeden önce muslukların başına geçmemi istedi.

"Yalan söylemekten nefret ettiğini sanıyordum!" Kapıyı açarken ona bağıyorum. "Bu kötü olduğum anlamına gelmez!" diye karşılık veriyor.

Ve bir anda tam karşımda beliriverdi. "Hey, sana bir içki getireyim mi?" dedi başını eğerek.

Masasında onu incelerken düşündüğümünden daha uzun boylu ve bana bakarken kollarını bara dayayarak sessizce konuşuyor. Kalın kaşları var, yüzünün narin çizgileri için neredeyse fazla kalın; sadece belirli ışıklarda işe yarayan türden bir yakışıklılığı var, ama işe yaradığında çarpıcı.

"Sanırım bu benim çizgim," diyorum.

Duraklıyor, düşünüyor. "Huh," diyor, şal desenli koltuğa dönüp bakarak. "Orada oturmuş ne söyleyeceğimi düşünürken... barmen sen değildin."

Gülümsememi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Umarım beni ne kadar şaşırttığını anlamaz. Böyle bir adamın bana içki ısmarlamak için can atacağını düşünecek kadar kendime güvenmem gerektiğini biliyorum ama artık güvenmiyorum. Köklerimin görüldüğünün ve giydiğim deri ceketin muhtemelen onun ilkokul yıllarından beri bende olduğunun acı bir şekilde farkındayım.

Sonra göğsümde inatçı bir acı var. Kaybetme duygusu. Belki de sorun otuz bir yaşında olmam değil, kendimi yüz yaşında hissetmemdir.

"İşler değişiyor," diyorum. "Size ne getireyim?" "Uh," diyor, "büyük bir cin tonik?"

Temiz bir bardağa uzanıyorum. Beni izliyor, kaşlarının arasında hafif bir çatıklık oluşuyor. Marissa haklı: pek akla yatkın biri değil. Sanatsal yalnız bir tip olduğunu söyleyebilirim, biraz düşünceli, biraz kayıp. Yanlış on yılda doğmuş ateşli bir emo çocuğu. Ama bu elindeki parlak kişisel gelişim kitabıyla pek uyumuyor.

Nereye baktığımı anlıyor. "Okudun mu?" diye soruyor.

"Hayır. İyi mi?"

"Pek çok insan böyle düşünüyor gibi görünüyor," diyor arka kapağa bakmak için çevirerek. "Burada 'dualarımızın cevabı: modernitenin sınırlayıcı yapaylıkları içinde otantik bağlantıyı bulmak için bir rehber' olduğu yazıyor. "

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Soru karşısında duraksıyor, başını diğer tarafa doğru eğiyor. Gözlerinde biraz hülyalı bir şey var, neredeyse bir uyku hali; garip bir şekilde seksi, sanki onu uyandıktan hemen sonra görüyormuşum gibi.

"Bence bu büyük bir saçmalık yığını," diyor hafifçe.

Bir gülümsemeyi daha ısırmak zorunda kalıyorum. "Dokuz elli," diyorum, limonlu cin toniği ona doğru iterek.

Aksanından güneyde yaşadığını anlamamış olsaydım, şimdi yüz ifadesinden anlardım; bir onluktan daha ucuza bir duble aldığı için kısa bir süre sendelemiş görünüyor. Telefonunu kart okuyucuya dokundurdu ve sonra içkiyi bana doğru itti.

"Bu senin için," diyor. "?"

Düşünüyorum. Cin tonik severim. "Fena değil," diyorum uzanıyorum.

Yüzü ilk gerçek gülümsemesine dönüşüyor. Ön dişleri hafifçe çarpık, çapraz parmaklar gibi birbirine değiyor; tam olarak büyümeden önce gülümsemesini ısırtıyor.

"Adınızı sorabilir miyim?" diyor.

Bakışlarımı uzaklaştırıyorum, barın diğer ucuna, müdavimlere dikkat kesiliyorum - Barney, Hazzar, her zaman duble viski sipariş eden kadın. Yanıma gelip beni bu sohbetten kurtarmalarını mı yoksa oldukları yerde kalmalarını mı istediğime karar veremiyorum.

"Ben Lexi," diyorum sonunda, çünkü cevap vermemek için iyi bir neden bulamıyorum.

"Ben Zeke. Ezekiel Ravenhill. Beni takip etmek istersen diye tam adım." *Modern Aşk Yaşamak*'a dokunuyor. "Burada 'bir bireyle ilerlemeden' önce birbirinizi mevcut tüm sosyal medya platformlarında araştırmış olmanız gerektiği yazıyor. Modernitenin avantajları bölümünde."

Dehşet içinde kitaba bakıyorum. "Lanet , gerçekten mi?" Ona bakıyorum. "İnsanlar böyle mi yapar?" *Bugünlerde* yutkunmak üzereydim, zar zor

seksen beş gibi görünmekten kaçınıyor.

"Ben değilim," diyor. "Çevrimiçi değilim."

"Gerçekten mi? Hiç sosyal medya yok mu?"

Bunu anlaşılmaz buluyorum - Instagram'a kesinlikle bağımlıyım. Bazen uygulamayı açtığımı bile fark etmiyorum, sadece oradayım, herkesin hayatında geziniyorum, giderek, tahmin edilebileceği gibi daha da üzülüyorum.

"Sadece bana göre değil." Omuz silkiyor, bir tabureye yerleşiyor. "Bu kitap, hayatta kalmak istiyorsan bu tür şeyleri benimsemen gerektiğini söylüyor, yani... Sanırım ben ölmekte olan bir türüm."

Bunu söylerken gerçekten üzgün görünüyor, bu da bana tuhaf geliyor - böyle bir adamın kişisel gelişim kitabından tavsiye almaya ihtiyacı olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Örneğin beni izlerken çok kendinden emin, çok yumuşak. Ona bakmadığım zamanlarda bile hafif, sıcak bakışlarının beni içine aldığını hissedebiliyorum.

Genelde bana bakılmasından hoşlanmam. Mae ile birlikteyken bu çok kolay - yanınızda bir çocuk varsa kimse size iki kez bakmıyor, sanki her zaman yardımcı oyuncu olduğunuz başka bir kişilik kategorisine girmişsiniz gibi. Aslında barmen olduğunuzda da aynı şey oluyor: arka planın bir parçası oluyorsunuz. Bu bana çok yakışıyor.

Sonra Zeke'in gözleri benden uzaklaşıp bara bakıyor. Ve şaşkınlıkla, bakışlarını tekrar geri istediğimi fark ediyorum.

"Özür dilerim," diyor. "Garip bir deja vu vakası yaşıyorum. Buranın eskiden mavi halısı var mıydı?"

"Evet, aslında." Annem öldükten sonra değiştirdik. Paramızın yetmeyeceğini henüz fark etmediğimiz büyük bir yenileme. "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Bir süre önce, evet. Babam marinada bir yüzen evde yaşırdı, bu yüzden küçük bir çocukken Gilmouth'a çok giderdim. Gerçi on üç yaşımdan beri sadece bir kez gittim, o da öldüğünde teknesini satmak için."

"Oh," diyorum, biraz irkilerek. "Özür dilerim."

"değil. Dün tekrar geri aldım." "Oh, doğru,"

diyorum, ayak uydurmaya çalışarak.

"İşte bu yüzden buradayım. Ölen babamın eski teknesini beş yıl sonra geri alıyorum. İşten iki gün izin aldım ve geçmişi unutmak ve kafamı toparlamak için büyük bir planım var." Sanki kulaklarındaki suyu çıkarmaya çalışıyormuş gibi buklelerini sallıyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Kardeşıme göre bunların hepsi benim çeyrek yaşam krizimin bir parçası."

En yakın arkadaşımın yüzen evine bir el çantası ve Tesco'dan aldığım iki torba yiyeceklerle gizlice taşındığım gerçeğini düşünüyorum ve Zeke ile düşündüğümünden daha fazla ortak noktamız olup olmadığını merak ediyorum.

"Demek Anchor'ı tanıyorsun?" Ben soruyorum.

O puslu gözler benimkilere yeniden yerleşiyor. Açık kahverengi, neredeyse kehribar rengi. "Babam beni çocukken buraya hiç getirmede," diyor. "Ama belki de tekneyi satmak için geldiğimde. Bu bar tanıdık geliyor. Sen hatırlamıyorsun ama ben seni hatırlardım diye düşünüyorum. Burada mı çalışıyordun..." Tarihi anlamaya çalışırken bir kenara bakıyor. "2019 yazı mı?"

Düşündüm de. Aslında değildim. O yazı Devon'da bir karavanda, hayatımın aşkı olmasını umduğum Theo adında bebek yüzlü bir adamla kalarak geçirdim. Solgun üst koluna *Lexi forever* dövmesi yaptırmıştı, bu ona hiç yakışmayan nadir bir asilik hareketiydi; sanırım eski sevgilisi ona dövmeli erkeklerden hoşlandığını söylediği için yaptırmıştı. O zaman bile *Theo'yu sonsuza kadar* elde edemeyeceğimi düşünmüştüm - beni bağlanma fobisiyle suçlamıştı ama meğer haklıymışım. Theo'ya evde kalıp en iyi arkadaşımın çocuğunu büyütmesine yardım etmeyi planladığımı söylediğimde o kadar hızlı gitti ki sevgili Nintendo Switch'ini bile almadı.

"Hayır," diyorum. "Nadir bir yaz tatiliydi." Aslında benim tek izinli yazım.

," diyor Zeke. "Unutulmayacak kadar güzelsin." Bu beni bir kahkaha attırdı.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Sanırım bu çok sevimsiz cümleyi daha önce de kullanmıştın." "Ciddiyim. Gerçekten çok güzelsin."

"Değilim. Ama teşekkürler."

Duraksıyor; onu biraz şaşırttığımı hissediyorum. "Pardon, ne demek *ben değilim ama teşekkürler*?"

Şarap yüzünden kafam biraz bulanık ve vücudum onun iltifatlarından kaçmak istiyor - bana hissettirdiklerine dayanamıyorum. Gevşetmek için buz küvetini kürekle karıştırıyorum.

"Peki, Zeke Ravenhill, tüm düzgün hatlara sahip olan," diyorum, özellikle büyük bir buz kütesine vahşi bir bıçak darbesi indirerek, "sosyal medyada takip edilebilir değilsen tam bir pislik olmadığını nereden bileceğim?"

Surviving Modern Love'a dönüp bakıyor; sanırım konuyu değiştirmeme izin verip vermeyeceğini tartıyor.

"Instagram'ım olsaydı kırmızı bayrakların reklamını yapacağından emin değilim," diyor sonunda, elini ön kapakta gezdirerek. "Ama bu iyi bir soru. İstersen annemi arayabilir miyiz?"

Küreği küvete geri atıyorum ve kollarımı kavuşturarak hareketsiz durmaya çalışıyorum. Biraz gerginim. Uzun zamandır bir erkeğin yanında böyle hissetmemiştim; biriyle sadece *flört etmenin* o elektrikli, coşkulu heyecanını unutmuştum.

"O ne derdi?" Ben sorarım.

Hafifçe gülümsüyor. "Muhtemelen benim bir bulmaca olduğumu söylerdi. Genelde böyle söyler. 'Biliyorsun, Ezekeil biraz tuhaf biri. Ama iyi niyetli ve potansiyelinin farkına vardığında gerçekten bir şeyler başarabilir' vesaire. En az başarılı çocuğunuz hakkında söyleyeceğiniz türden şeyler."

Arkamdaki tezgâha yaslanıyorum. Acaba bunun ne kadar açıklayıcı olduğunun ve sohbet cümlelerinden ne kadar daha çekici olduğunun farkında mı? -Hafif kırık insanlara karşı her zaman zaafım olmuştur. Marissa'nın önerisini tekrar düşünüyorum, sadece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu ve daha önce olduğum kadının fısıltısını hissediyorum: hiçbir erkeğe bakıp onun kendisi için fazla iyi olduğunu düşünmeyen kadın.

"O haklı mı? İyi niyetli misin?" Ona soruyorum.

"Pek çok şeyi iyi yaparım," diyor poker suratlı ama alaycı bir ifadeyle.

Normalde, bir erkek benimle sohbet ettiğinde, konuşmanın bir baskısı vardır, sanki her kelime beklentiyi artırır, ama Zeke sanki... oynuyor gibi görünüyor. Bu kafa karıştırıcı.

"Benimle seks yapmak istediğin için mi benimle flört ediyorsun?" Yüzüne bakarak soruyorum.

Zeke'in tepkisini okuyamıyorum. Ürkmüş gibi görünmesini bekliyordum ama bir an için yere baktı, sanki kendini toparlıyor ya da belki de düşünüyor gibiydi.

"Seninle flört ediyorum çünkü ilginç ve güzel göründüğünü düşünüyorum," diyor hafifçe ve tekrar bana bakıyor. "Ve belki de biraz..."

Üzgün deme. Yalnız deme.

"Sıkıldım mı?"

Göz kırpıyorum.

"Ama istediğin bu mu Lexi?" Sesi hafifçe alçalıyor ve midem bulanıyor. "Aradığın şey bu mu?"

Evet demek için ağzımı açıyorum ama son anda kendimi "Ben otuz bir yaşındayım" diye gevelerken buluyorum.

"Tamam," diyor Zeke, rahatsız olmadan. "Ben bir Balık burcuyum." Ve sonra, benim etkilenmemiş ifadem karşısında: "Kendimizle ilgili gerçekleri paylaşmıyor muyuz? Oyun bu değil mi?"

Homurdanıyorum. "Yirmi yaşlarında gösteriyorsun. Bu garip olurdu. Çok gençsin." "Yirmi üç yaşındayım. Çok genç değil. Tam kıvamında," diyor yeni bir ifadeyle,

Sol yanağında bir gamze çizen arsız bir gülümseme.

Benden sekiz yaş küçük bu yabancıyla bir gece geçirme düşüncesi bile bana ahlaksız ve yasak gibi geliyor ama şu anda düşünmem gereken bir sabah uyanışı yok. Eve dönmem gereken küçük bir insan yok -Mae, Penny ve Ryan'la birlikte. İhtiyacı olan herkese sahip.

"Bir gece istiyorum," derken buluyorum kendimi. "Aptalca, umursamazca eğleneceğim bir gece. Sarhoş olmak ve eğlenmek istiyorum."

Başını yana eğiyor. "Sana bunu verebilirim."

Karnımda bir ipin gevşemesi gibi sıcaklık yayılıyor.

"Ne zaman çıkıyorsun?" diye soruyor, sesi sabit. "Benimle bir içki iç. Düzgünce," diyor, gözleri barın arkasında kendimle meşgulken zar zor yudumladığım cin toniğe kayıyor.

"Aslında resmi olarak çalışmıyorum. Yani Marissa kapıdan girer girmez özgürüm."

Bakışlarım barın girişine doğru kayıyor. Yavaşça, abartılı bir şekilde dönüyor ve kapıyı da izliyor, arada bir sıcak, eğlenen bakışlar atıyor

Omzundan bana bakıyor. Bekliyoruz. Şu anda içimde düşük bir nabız atışı var. En son ne zaman böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Sorumsuzca bir şey. Spontane bir şey.

Kapı açılıyor. Elim çoktan önlüğümün üzerinde, kurdelelerini çözerken parmaklarım biraz titriyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ben barın etrafında ona doğru ilerlerken Zeke "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Hiçbir yerde," dedim ona. "Burası Gilmouth. Bir şeyler içmek istiyorsan, gidecek başka bir yer yok."

Zeke

"Hem düşüncede hem eylemde uzun vadeye **adanmışlık**" gidiyor. "Kendini otantik bağlantı arayışına adanmak." Lexi ve ben pencerenin yanındaki koltuklara geçerken *Modern Aşkta Hayatta Kalmak*'ı barın üzerine bırakıyorum, ona bakmak beni suçlu hissettiriyor. Zaten şu ana kadar okuduğum kitaplar arasında en aptalca olanı bu. "Modernitenin yapaylıkları" da neyin nesi?

Gerçek şu ki, çok uzun zaman oldu ve sanırım bunu özledim. Benden gerçekten tek bir şey isteyen, verebileceğimi bildiğim biriyle bu kolay gidip gelmeyi. Bu tüm kurallarımı çiğnemek anlamına geliyor ama... bir gecelik bir ilişkinin ne önemi var ki? Ne zararı var ki?

Dışarıda, sokak lambaları yanmış, marinanın siluet halindeki direklerine karşı parlak altın rengi. Lexi ayaklarını pencerenin altındaki eski moda radyatörün üzerine koyuyor ve ben de aynısını yapıyorum, siyah botlarım onunkilerin yanında. Neredeyse ama tam olarak dokunmadan.

Aramızdaki havada gecenin nereye gideceğine dair sessiz bir umut var. Kendimi her şeyin ritmine kaptırdığımı hissediyorum. Bakışlarımızın buluşması, uzaklaşması, sonra tekrar birleşmesi ve bedenlerimizin birbirlerine doğru eğilmesi. *Bir gece istiyorum demesi* kafamın içinde dönüp duruyor ve bunu söylerkenki bakışı, sanki bunu yüksek sesle söylemesi bile onu tahrik etmeye yetmiş gibi.

"Aynı ayakkabıları mı giyiyoruz?" Lexi bardağının üzerinden onlara bakarak soruyor.

Ayağımla hafifçe vuruyorum. "Bu bir sorun mu?"

"Sadece sen daha iyi giydiğin için."

Ben gülüyorum. Soğukkanlılığını koruyor; konuşmaya başladığımızdan beri neredeyse hiç gülmedi. Ayaklarını uzatmış yayılırken bile bir kolunu kalkan gibi vücuduna çekmiş. Lexi'yle ilgili her şey böyle - sanki birisi onu aşağı çevirmiş gibi, sessiz, sessiz. Karmaşık biri olduğunu söyleyebilirsin.

Karmaşık şeylere bayılırım.

"Daha öpüşmeden geceyi birlikte geçirmeyi kabul ettiğimize inanamıyorum," diyor bana bakarak. "Bu benim karakterime son derece aykırı, bilesin diye söylüyorum."

"Senin için öpüşmek bu mu?" Eğlenerek söylüyorum. "Seçmeler gibi mi?"

Bana bakışı "*Evet, tabii.*" diyor. *Başka ne olabilir ki?* Ben de "Tamam, o zaman biri seni öpülmeyi hak ettiğin gibi öpmedi" diyorum.

"Buraya gel," diyorum çenemi eğerek.

Kaşlarını kaldırıyor. "Sen buraya gel."

Gülümsüyorum. Aslında beni biraz geriyor, midemde kelebekler uçuşuyor gibi - bu geceyle ilgili bir şey daha önce yaşadığım gecelerden farklı hissettiriyor. Belki de değişen benimdir. Umarım öyledir.

Sandalyemi Lexi'ninkine doğru sürüklüyorum, kol kola, sonra koltuğumda dönüyorum, böylece ona bakıyorum. Arkasına bakıyor, gergin ve meydan okur gibi, sanki bunu yapmam için bana meydan okuyor. Hiçbir şey söylemiyorum; sadece bekliyorum ve birkaç nefes öteden onu izliyorum. Ona dokunmak için hareket etmeden önce rahatladığını görmek istiyorum.

Bakışlarımı tutarak şarabından bir yudum alıyor. Şimdi biraz dengesiz nefes alıyor ve vücudumun tepki olarak gerildiğini hissediyorum.

"Devam et o zaman," diyor.

Sadece başımı eğiyorum. Bakmaya devam ediyorum. Yüz hatlarını, o olağanüstü, buz mavisi gözlerini, güçlü çenesini izliyorum. Dudaklarının ayrılışını izliyorum, bakışlarının ağzıma değdiğini hissediyorum ve beklemeye devam ediyorum.

Ofluyor. "Peki," diyor ve beni öpmek için .

Öpüşünden anladığım kadarıyla Lexi benim ne yapacağını bilmeyen bir çocuk olduğumu düşünüyor - bana göstermesi gerektiğini düşünüyor

Nasıl? Bunu düzeltmek uzun sürmez. Ağzını benimkine doğru eğiyorum, hafifçe geri çekiliyorum, neyi sevdiğini hissediyorum. Dilimi hafifçe onunkine sürttüğümde şaşırmış bir sıcak nefes veriyor, ben de tekrar yapıyorum ve parmak uçları ön kolumda sıkılaştığında ağzına karşı gülümsüyorum.

"Huh," diyor nefes nefese, ben biraz geri çekilince.

Bana farklı bakıyor. Yutkunuyorum, bakışlarımı Bar.

"Bunu tekrar yap," diyor, yüzümü ona doğru çevirmek için uzanıyor. Onu içeri çektim. Onu birkaç dakika öptükten sonra Vücudundaki sabırsızlık, içinde tuttuğu o vızıltı. "Hadi gidelim," diye nefes alıyor.

Başımı sallıyorum.

"Bütün gece bizim," diyorum, saçının gevşek bir tutamını düzelterek. "Sana aptalca, pervasızca ve eğlenceli bir söz verdim. Yani..."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum, "*Aptal, umursamaz ve eğlenceli sana nasıl görünüyor?*" der gibi.

Lexi'nin gözleri biraz daha parlıyor. ", " diyor. "Hadi yapalım."

Kapanıştan hemen önce Newcastle'dan gelen bir bar gezgini kalabalığı otobüsle geldiğinde nihayet The Anchor'dan ayrılıyoruz. Giderken masadan kahverengi bir fötr şapka alıyorum ve Lexi onaylamaz bir şekilde bakıyor, her ne kadar rüküş bir kıyafet olsa ve kostümlü tüm çocuklar umursamayacak kadar sarhoş olsa da.

"Çalmak yanlış," diyor bana doğru eğilerek.

"Çalmak değil, yeniden sahiplendirmek," diyorum. "Muhtemelen ona sadece iki sterline mal olmuştur."

O yuvarlak gözlerini kısarak bana bakıyor. "Şu anda yoldan mı çıkarılıyorum, genç adam? Sen yoldan çıkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Göğsümdeki sancıya aldırmiyorum ve gülümseyerek onu tekrar öpüyorum, ellerim deri ceketinin girdiği yeri buluyor. Ayrılmak istemeyerek bardan uzaklaşıyoruz, ta ki marina çitine ulaşip yaslanana kadar, önce benim sırtım tellere dönük, sonra onunki. Her santimetremiz

Dokunmak. Sadece onu hissetmek bile onu o kadar çok istememe yetiyor ki, özellikle de bütün akşam barda gençler gibi öpüştükten sonra. Uzun zaman oldu ve bu kadından hoşlanıyorum. Hem *de çok*.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, bir bulutun içinde duruyoruz.

Bir deniz perdesi. Sudan gelen ani bir sis. Çocukken babamı burada ziyaret ettiğimde bir tane olduğunu hatırlıyorum. Sanki biri dünyayı silgiyle silmiş ve geriye bizden başka bir şey bırakmamış gibi.

Lexi geri çekildi, çit ağırlığıma karşı biraz zıpladı ve "Düşündüğümde daha mı sarhoşum, yoksa..." dedi.

"Sadece sen değilsin. Dünya oldu."

"Oh. İyi. Bunu kaçırmayacağım," diyor ve yeleğimi yumruklayarak sis etrafımızı sararken beni bir öpücük için daha kendine çekiyor.

Dudaklarım yanmış ve göğsüm sıkışmış gibi hissediyorum, sanki bir şey beni sersemletmiş ve nefesimi daha yeni geri alabiliyorum. Benim için önemli olan diğer her şey -iş, o kitaplar, ailemle ilgili her şey... sanki sürüklenip gitmiş ve bu gece sadece Lexi varmış gibi.

Bu duyguyu seviyorum. Hiçbir şey zihninizi bu tür bir istek kadar temizleyemez. "Bana ne yapıyorsun, Zeke?" diye fısıldıyor. "Ben tam anlamıyla titriyor."

"Tekneme gidelim mi?" Marınanın kapısına doğru bakarak soruyorum ve şimdiden cebimde fobumu arıyorum. İlk defa *teknem* diyorum. Bu biraz tuhaf hissettiriyor. Ben tekne insanı değilim. Babam tekne insanıydı ve ben de babam gibi olmamaya çalışan kişiydim.

Lexi bana doğru eğiliyor. "Hadi benimkine gidelim." "Tabii, tamam."

Dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdığım an, içimi parçalayan bir inilti çıkarıyor ve beni bir anda sertleştiriyor. Kapıya vardığımızda ayrıldık. Bizi içeri sokmak için uzandığımda çitlere takılıyor ve sensörü kaçırdığımı düşünüyorum, ama sonra kapı açılıyor ve sisin içine düşüyoruz, zaten birbirimizi tekrar kavırıyoruz.

"Bekle," diyor, gözlerini karanlığa dikmek için bir an duraklıyor.

Siste mavi boyası soluklaşan babamın-evimin-yüzen teknesinin hemen yanına geldik. Pek bir şey göremiyorsunuz: eski moda bir bisikletin şekli

çatıya, odun sobası için ince metal bacaya, pruvaya beyaza boyanmış *Neşeli Fındık Faresi*. Annemin bu harfleri boya fırçasıyla dikkatlice rötuşladığını hatırlıyorum, tekne ailenin tatil yeriye, boşanmadan önce - babamın evi olmadan ve annemin asla hoş karşılanmadığı bir yer olmadan önce. Geriye dönüp baktığımda, adını değiştirmemiş olması beni şaşırtıyor.

"Hadi..." Lexi tekneye doğru adım atarak başlıyor.

Ben de aynısını yaptım, sonra onun evine gitmek istediğini hatırladım ve "Emin misin?" diye sordum.

Bana kaşlarını çatı. "Evet. Eminim."

"Kıç halatınız koptu!" diye sesleniyor bir ses dubadan aşağıya.

Paige bilmem ne. Hâlâ bu denizde dolaştığına inanamıyorum - yüzen evi her zaman *The Merry Dormouse*'un yanında demirliydi. O biraz sinir bozucu. Güvertedeki aile akşamlarımıza elinde bir fincan bitki çayı ile "uğrar", rahatsızlık sınırına gelene kadar etrafta dolaşırdı. Bir odayı okuyamayan türden bir insan. Kardeşi öldü ve ondan sonra *bir daha asla eskisi* gibi olmadı, babam böyle söylerdi - annemden ayrılışıyla ilgili en sevdiği cümle gibi, her zaman kullandığı anlamsız cümlelerden biri: *Bazı şeyler tamir edilemeyecek kadar bozuktur*.

"Kopmuş bir ip kulağa kötü mü geliyor?" Lexi, bakmak için benden uzaklaşarak şöyle diyor.

"Bu tekne her zaman bu duba için çok uzun olmuştur. Burada sorun olmaz, baş halatını iki yay olarak yeniden yapılandırabilirsin," diyor Paige, sisin içinden aniden belirerek. "Bu gece için iyi olacak. Eğer arkadaşın halatın ortasını dubadaki klemensin etrafına dolayabilirse, sen de tekneyi benim için tutarsan baş ve kıç tarafları hızlıca bağlayabilirim. Gelgit şu anda tamamen durgun, bu yüzden çok hızlı bir iş olmalı."

Lexi ve ben hep bir ağızdan "Teşekkürler," diyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, kayboldum. Babam denizcilik dilinde pek iyi değildi ve bize bu tür şeyleri hiç öğretmedi.

Paige, "Sabah seni yedek halatla tekrar kontrol edeceğim, böylece seni düzgün bir şekilde bağlayabiliriz," diyor. "Ama şimdilik bu işinizi görür,

Tamam mı?"

Bize gülümsüyor. Muhtemelen oldukça iyi biridir, gerçekten. Eminim gecelerimizi mahvettiği onca zaman yalnızdı. Artık on yaşında olmadığım için bunu görebiliyorum.

"Çok nazıksınız. Yardımınız için teşekkür ederim," diyor Lexi.

Lexi kendisine verilen talimatları yerine getirmek üzere yola koyulurken ben teknenin yan tarafını tutuyorum ve Paige etrafımızda çalışıyor. Bunu pek çok kez yaptım - babam için tekneyi sabit tutmak çocukken benim ve Jeremy'nin uzmanlık alanıydı. Lyra daha az. Kız kardeşime yardım etmek kadar zorlayıcı bir şey yaptırmak her zaman zor olmuştur.

İşler dönüyor, belki bir ya da iki kadeh fazla içtim. Nefes alıyorum, dilimde sisin tadını alıyorum, bedenim sıcaklık ve arzuyla ağrıyor. Lexi'yi bile göremiyorum - şu anda bir metreden fazlasını göremiyorum, sis çok yoğun - ve bu garip kaybolmuşluk hissi beni biraz korkutuyor.

"Neredeyse vardık!" Paige sisin içinde bir yerden neşeyle bağırıyor.

The Merry Dormouse hakkında hatırladığım neredeyse her şey annemle babamın boşanmasından sonraki döneme ait - babam burada kalıcı olarak yaşamaya başladığında sadece dört yaşındaydım. Bir an için babamın ev yapımı berbat ukulelesini çaldığını, mutfakta mırıldanarak dolaştığını ya da Lyra ve Jeremy ile sudoku çözdüğünü duyar gibi oluyorum. İkisiyle birlikte güvertede oturduğumuzu, babamın bize balık tutmayı öğretirken arkamızda dolaştığını hatırlıyorum. O yaşta bile bundan zevk almamızı ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum ve tüm bunların baskısı beni terletmişti, çünkü tabii ki balık tutmayı beceremiyordum ve diğerleri o kadar çok balık tutmuştu ki bazılarını dondurmak zorunda kalmıştık.

"Görünüşe göre Paige'in işi bitti," diyor gelen sıcak, gırtlaktan gelen bir ses.

Döndüğümde Lexi'nin sisin içinden çıktığını görüyorum, dudakları arı gibi yapışmış, yanakları kızarmış. Hafifçe tökezliyor ve vücudu benimkiyle çarpışıyor ve aynı şekilde tekrar öpüşüyoruz. Saniyeler içinde aklım yüzde yüz onda. Bilmiyorum, bu kadında bir şeyler var. O farklı, diye düşünüyorum ve sonra kendime öyle olamayacağını söylüyorum. Sadece bir gece istiyor.

"İyi uykular, siz ikiniz!" Paige karanlığın içinde uzaktan sesleniyor. Sis dönüp duruyor ve marinadaki diğer sesleri bastırıyor.

"Bize yardım ettiğin için çok teşekkür ederim," diye sesleniyorum, ellerim hâlâ Lexi'nin belinde.

Yarın Paige'e teşekkür olarak bir şişe şarap götürmeyi aklıma not ediyorum, unutacağımı şimdiden biliyorum. Ayıkken bile bu tür şeylerde iyi değilimdir. Zihinsel notlar kafamdan uçup gidiyor, hep böyleydim.

"Yani," diye nefes alıyor Lexi, biraz geri çekilerek. "Yatak odası mı?" Teknenin pencerelerinden bakmak için başını eğiyor. "Evet. Kesinlikle."

Güverteye çıkmasına yardım ettim. Ben anahtar için cebimi yoklarken o da kolu deniyor ama kapı açık. Kapıyı daha önce açık bırakmış olmalıyım - alışkanlık sanırım, babam hiç kilitlemezdi. Merdivenlerden yuvarlanarak yaşam alanına giriyoruz. Bugün buraya ilk kez girdiğimde, küçüklüğüyle beni şok etmişti, belki burada kaldığım zamanlarda çok daha küçük olduğum için, belki de küçük *olduğu* için - on iki metre uzunluğunda, alçak tavanlı ve sıkışık. Ayaklarımın altındaki zeminin kayma hissi midemi bulandırıyor ve yatak odasına doğru adım atarken duvara tutunmak zorunda kalıyorum. Yine de yaşıyorum. Lexi'ye dönüyorum ve eski düşüncelerimi uzaklaştırıyorum.

Yatağa girdiğimizde, hiçbir şeyin beni ondan tehlikesi yok. O kadar güzel ki. Neredeyse karanlıkta bile yorganın altındaki vücutuna bakmak için geri çekildiğimde tereddüt ettiğini hissediyorum - ışık düğmesine bastık ama işe yaramadı, bu yüzden elimizde sadece marinanın sisli ışıkları ve üzerimizdeki tavan penceresinin ortasındaki dolunay var.

"İnanılmazsın," diyorum ona, elim göğüsten bele, kalçadan uyluğa uzanan muhteşem bir çizgide gezinirken. "Bunu biliyor musun?"

Kendini bana doğru bastırmaya hevesli ve bahse girerim bunun yarısı bakmamı engellemek içindir. Bakışlarımla doğrudan karşılaşıyor, ateşli ve sert, ama ona güzel olduğunu söylediğimde "*değilim ama teşekkürler*" dediğini unutmadım. Bir gece, ona böyle hissettiren her neyse onu geri almak için yeterli değil. Yine de ona istediği şeyi verebilirim: pervasız eğlence. Gerçek dünyadan kaçmak için bir gece.

Köprücük kemiğine doğru öpücüklerimi kondururken, sakinleşiyorum. Zihnimin boşalmasına izin veriyorum. İnliyor ve bedenim buna karşılık olarak ısınıyor. Tenini tadıyorum, ona dokunuyorum, deniyorum

Ona inanılmaz derken ne demek istediğimi göstereceğim. Bedenlerimiz birlikte bir ritim arıyor ve ben onu nasıl memnun edeceğimi, gitmek istediğimiz yere yavaş, alaycı, dolambaçlı yoldan nasıl gideceğimi zaten biliyorum. Karnına sıcak öpücükler konduruyorum ve kıvranışını hissediyorum.

Ama sonra yukarı baktım. Çözölmüş saçları, açık ağzı. O akıllı, geniş, buz mavisi gözler. Bakışlarımız buluşuyor ve bu beni *sarsıyor*. Sanki kendimi yakmışım gibi. Ritmimi bozuyor. Kendi nefesimin kesildiğini duyuyorum.

Kendimi kapatamıyorum.

Genelde böyle hissetmem, diyor kafam, ama eğilip üst uyluğunun ince derisini öpüyorum, görmezden geliyorum. Bir gece, bir gece, bir gece. Bir şeyi nasıl doğru yapacağımı biliyorsam, o da budur.

YİNE BİRİNCİ GÜN

Lexi

PANİK YAPARAK BAŞLARIZ.

Zeke sürekli "Denizde olamayız," diyor, bu da çileden çıkarıcı, çünkü bakın, deniz orada ve *bakın*, işte buradayız, kesinlikle içindeyiz. Güneş suyun üzerinde parlıyor ve tekne altımızda gıcırıyor. Gıcırtiları düşünmek istemiyorum. Yüzen evle hiç ilgilenmedim - annem ölmeden önce bir yıldan az bir süre kullanmıştı ve

Penny'ye bırakmıştı, yani bakım ve kiralama işleriyle hep o ilgilendi. Ama tekmeden çok ev olarak tasarlanmış, "yenilenmiş" bir Hollanda olduğunu biliyorum. Annem onu kiraya vermek için satın aldı - her zaman "akıllıca bir iş kararı" derdi, aslında sadece sevimli küçük pencerelere ve tüm bunların fikrine aşık gerçeğine dilinde bir gönderme. Bu teknenin çatısında saksılar olan bir marinada oturması gerekiyordu. Adı "*Neşeli Faresi*", Tanrı aşkına. Olma şansı denize elverişliliği son derece zayıf görünüyor.

"Biri teknemi çözdü mü?" Zeke sorar.

Güvertenin diğer tarafına doğru dönüyor, küpeştenin üzerinden o kadar uzağa eğiliyor ki, öne çıkıp onu yakalama dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum.

"*Penny'nin* teknesi," diye .

Zeke doğal olmayan bir şekilde kıpırdamadan duruyor, eğiliyor, suya bakarken saçları öne doğru düşüyor. Güvertedeki korkuluk ince, cılız bir şey. -Sadece birkaç direk, gerçekten, koruyucu bir şeyden çok bir sınır çizgisi. Bir an için Zeke'in kaydığını ve alttan dışarı çıktığını hayal ediyorum.

demiryolu. İçim daralıyor. Eğer birimiz denize düşerse, buraya geri dönebilir miyiz?

"Lexi," diyor Zeke, "dün gece ipi çözdüğümüzde gerçekten ne yaptın?"

"Ne? İşgüzar komşunun dediğini , sen ipin ortasını o şeyin etrafına geçirirken ben de tekneye tutundum ve o da düğümleri attı. Zeke. Zeke mi?"

Korkunç derecede sessiz. Sonunda, en sonunda, dönüyor. Saçları vahşi ve gözleri o kadar geniş ki, irislerinin etrafındaki beyazları görebiliyorum. Korku boğazımın arkasında düğümleniyor.

Zeke, "Paige *sana* halatın ortasını dubadaki klemensin etrafına dolamanı söyledi," diyor. Sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyabiliyorum.

"Hayır, o . Bunu yapmanı o söyledi. Dedi ki..." Sözümü kesiyorum. "Siktir. Siktir, siktir, siktir."

Zeke'in anlamasını izledim. İkimiz de o cümleyi nasıl anladık. Paige *senin teknen* dediğinde ikimiz de nasıl bizimle konuştuğunu düşündük. İkimiz de diğer kişinin tekneyi dubada emniyete alacak *arkadaşımız* olduğunu düşünmüştük ve siste ve karanlıkta bu ne kadar kolay yanlış olmuştu.

Kendimi hasta hissediyorum. Sadece mide bulantısı değil, sanki aniden kusacakmışım gibi. Avucumu ağzıma bastırıyorum ve Zeke'in yanına koşuyorum, ona doğru eğiliyorum - onun kadar değil ama yeterince uzağa.

Tekne kendine bağlı.

"Şaka mı yapıyorsun lan?" Küpeşteye söylüyorum. "Onu şu şeyin etrafına dolamadın..."

"Krampon," diyor. Sesi hâlâ sakın, ama şimdi bir gerginlik var. "Dubanın üzerinde. Ve hayır, ben yapmadım. Çünkü bunu senin yapman gerekiyordu."

"Bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?" Diyorum, sesim yükseliyor.

"Benim suçum olduğunu sanmıyorum."

Çenesi sıkılı ve yüzündeki korkuyla on sekiz yaşında gibi görünüyor. Aslında o kadar da uzak değil. O sadece bir çocuk. Bu da demek oluyor ki, tek yapmak istediğim paniklemekken, burada yetişkin olmak zorundayım.

"Sakin olmalıyız," diyorum, bir başka mide bulantısıyla halata dönüp bakarak. Orada öylece duruyordu, yüzen evin yan tarafında asılı duran ve suyun iskeleye çarpması halinde zarar görmesini engelleyen yuvarlak kum torbası türü şeylere dayanıyordu. Ya da dubaya. Ya da adı her neyse.

Zeke burnundan yavaşça nefes verir. "Haklısın. Buraya nasıl geldiğimiz önemli değil. Sadece eve nasıl döndüğümüz önemli."

"Telefonlarımız," diyorum pantolonumun arka cebini karıştırırken. Cep telefonumu elimde tuttuğum için hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim. Işığı yanıyor ve ekran kilidi görüntümü gösteriyor: Mae kumsalda gözleri ıslık ıslık, pantolonu dizlerine kadar sıyrılmış, kollarını gökyüzüne doğru açmış.

Marissa'dan bekleyen birkaç WhatsApp mesajı ve Penny'den bir mesaj var. -Lexi, *lütfe beni ara*. Ekranın sağ üstünde boş bir üçgen ve bir ünlem işareti var. Sinyal yok.

Önceden korkuyordum ama şimdi dehşete düştüm. Dehşete düştüm.

Sinyal yok mu? Hiç mi? Bazen ortaya çıkan şu rastgele harflerden biri bile yok mu, bir E, bir H?

"Telefonun..."

"Sinyal yok. 999'u bile arayamıyorum." Sesi korkudan ağırlaşmıştı. "Her zaman 999'u arayabilirsin sanıyordum."

"Sanırım denizden yeterince uzaklaşırsan telefon sinyali gidiyor," diyorum. Telefonumun ayarları arasında geziniyorum. Şarjım yüzde otuz altıda. "Kahretsin. Benimkini kapatacağım, pilden tasarruf edeceğim."

"Bir sinyal kara noktasında olabiliriz. On saat içinde ne kadar uzağa gidebiliriz?" Zeke iki eliyle saçlarını yüzünden çekerken soruyor, bir eli hâlâ telefonunu tutuyor. Dudaklarının arasından üflüyor. "Belki yirmi kilometre?"

"Yirmi kilometre mi?"

"Evet, şimdi böyle söyleyince kulağa oldukça uzak geliyor," diyor Zeke, sesi zayıf.

Kimse başımıza gelenleri öğrenmeden geri dönmeliyim, Mae'nin tehlikede olduğumu bilmesine izin veremem. Sabitlenmiş büyük tekerleğe yaslanıyorum

teknenin gövdesine. Akşamdan kalma halim bilincimin sınırlarında geziniyor: kaygan, terli eller, kuru boğaz, çarpan baş.

"Dün gece duyduğumuz o patlama sesi," diyor Zeke bana bakarak. Gözbebeklerinde kendimi görüyorum, küçücük bir insan, küçük ve kaybolmuş. "Bahse girerim marinadan çıkarken bir şeye çarpmışsındır. Belki de deniz duvarına."

"Bu şeyi yönlendirebilir miyiz? Motoru çalıştırabilir miyiz?" Şu anda yaslandığım tekerleğin önemini fark ederek söylüyorum. Gülünç derecede büyük görünüyor, sanki bir *Karayip Korsanları* filmine aitmiş gibi, ama muhtemelen sadece süs değil. Burada beyaz bir branda var, geri çekilmiş, böylece teknenin bu bölümü güneşe maruz kalıyor ve güverteye sorunsuz bir şekilde bağlanıyor, ama kesinlikle bir tür dümen... alanı. Kadranlar, kollar ve TARDIS'ten fırlamış gibi görünen bir kol var.

"Sanmıyorum," diyor Zeke yutkunarak. "Akü bitmiş. Satın aldığımda arkadaşın yüzen evin yakıt ikmaline ihtiyacı olduğunu söylemişti."

Penny'den bahsedince irkildim. O zaman gerçekten de bana söylemeden satmış. Penny, *benim* Penny'm, her zaman tıraş *olurken* kendini kesen (*Lex, yine oldu! Kan banyosu! Çikolata getir!*) ve bir keresinde benimle konuşmayı *iç monoloğa sahip olmak* olarak tanımlayan. Onu düşünmek telefonumu tekrar açmak istememe neden oluyor; telefonum hiç kapanmıyor. Ama eğer şarjı biterse.

"Böyle bir yüzen evde radyo ya da deniz telefonu olur mu sence?" Penny için tekneyi kontrol etmek üzere uğradığım birkaç zamanı hatırlamaya çalışarak söylüyorum.

"Babamda hiç böyle şeyler olmazdı. Arkadaşın bir şey takmış olabilir mi?"

Yüzümü buruşturdum. Penny yüzen evin genel bakımını yerel bir ajansa yaptırmış ama sanırım onlar sadece delikleri tıkamaktan ve bir şeyleri cilalamaktan sorumluydu, telsiz takmaktan değil. Ve Penny'nin bunu kendi başına halletmesine imkan yok. Detaycı biri değildir.

"Gidip bakacağım," diyor Zeke.

Tekrar içeri girdi. Yavaş, titrek bir nefes veriyorum ve deneysel olarak direksiyonu çevirmeyi deniyorum. Hiçbir şey olmuyor. Daha önce hiç panik yaşamamıştım.

Daha önce saldırmıştım ama televizyonda insanların saldırdığını görmüştüm. Belki ben de deneyebilirim. Midem bulandığında kusma düşüncesi gibi, bunun beni daha iyi hissettireceğine dair belirsiz bir his var içimde.

"Deniz telefonu yok," diyor Zeke titreyerek, merdivenlerden yeniden çıkarken. Gözbebekleri o kadar büyümüş ki gözleri siyah görünüyor. "Görebildiğim kadarıyla yok zaten."

Benim "deniz telefonu" terimimi alıp kullanması hiç de cesaret verici değil. İdeal olarak birimizin bu cihaza ne dendiğini bilmesi gerekir.

"Geri dönmem gerek," diyor Zeke, sesi biraz tuhaf. "Yarın çalışmak zorundayım. Eve dönmek için üç buçuk treninde yer ayırttım."

Okyanusta hafifçe ileri geri dalarken ve trenler, evler ve işler gibi kavramların şu anda ne kadar gerçeküstü hissettirdiğini düşünürken bir duraklama oluyor.

"Sorun değil. Her şey yoluna girecek." Benim sesim de garip geliyor. "Saatler oldu. Her an kurtarılabiliriz, kesinlikle."

Üç saat tuhaf, anlaşılmaz bir bulanıklık içinde geçti. İşaret fişeği arıyoruz. Hiç fişek yoktu. Penny'nin teknede misafirler için bulundurduğu temel eşyaların çoğuna sahibiz - IKEA tabakları ve fincanları, iki tencere, garip boyutlardaki yatağa uyan beyaz nevresimler - ama ya burada hiç can yeleği ve işaret fişeği bulundurmamış ya da onları çıkarmış. Yine de banyodaki bir bölmede küçük bir ilk yardım çantası bırakmış, bu da bir şeydir. Akü bitmiş olsa da suyumuz var; yatağın altındaki çerçeveye yerleştirilmiş ve üzerinde "beyaz su (taze)" yazan bir tank var.

Zeke yaşam alanında, kanepedeki kapağın altında duran pil kutusuna bakıyor; ben yatak odasındayım. Uzaklaşmam gerekiyordu. O çok... Bilmiyorum. Yani *burada*. Her yerde. Bu yüzen ev çok küçük ve o her zaman bana çok yakın, bu geniş gözlü, geniş omuzlu adam uykulu bir genç ile kendinden emin bir adam arasında bir yerde.

Sırtımı dolaba dayayıp gözlerimi kapatıyorum. *Nefes alıyorum. Nefes alıyorum.*

Terden ve korkudan yapış yapış olmuş durumdayım ama tabii ki duşu kullanamam: hayır

Güç. Daha önce beyaz bir tişört ve gri bir eşofman altı giymiştim, ama şimdi kaynıyorum - güneş çok şiddetli ve tekne boğucu olmaya başladı.

"Lexi?" Zeke arar.

Gözlerimi kapalı tutuyorum. İçimden sıcak bir ürperti geçiyor. Onu görmezden gelemem; tam olarak nerede olduğumu biliyor. Gidebileceğim hiçbir yer yok, ondan uzaklaşmanın bir yolu yok.

Genel olarak konuşursak, erkekler hakkında oldukça düşük bir fikre sahip olduğumu itiraf eden ilk kişi ben olurum. Deneyimlerim bana onların en iyi ihtimalle işe yaramaz, en kötü ihtimalle de tehlikeli olduklarını öğretti. İyi olanların var olması gerektiğini biliyorum ama çok azıyla karşılaştım. Bunun yerine, terk edildim, ihanete uğradım, hayal kırıklığına uğradım. Barlarda sarkıntılık edildim, iş yerinde tacize uğradım - *korkunç* bir şey değil, otuz bir yaşındaki herhangi bir kadının hikayelerini alt edecek bir şey değil, ama tüm bu standart berbatlık, şu anda gün geçtikçe Zeke'e biraz daha farklı baktığımı hissedebiliyorum.

Bu sabah onu korkmuş bir çocuk olarak görmüştüm ama az önce yere çömelmiş, tişörtünü sırtındaki kaslara doğru çekmiş bir halde akü kutularına bakarken öyle *erkek* ve öyle yabancı görünüyordu ki. Aslında çocuk değil: yirmi üç yaşında. Genç ama o kadar da genç değil. Bir erkek yirmi üç yaşına kadar pek çok zarar verebilir.

Burada birlikte mahsur kaldık ve birbirimize yabancıyız ve birdenbire tanımadığım bir adamla bir yerde mahsur kalmanın ne demek olduğunu farkına vardım.

"Lexi?" diye tekrar seslenir.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye bağıryorum ve sesim hafifçe kırılınca irkiliyorum.

"Oh. Tamam. Tabii."

Sesi şaşırmış gibi.

Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Elimde bana barda söylediği şeyler var -ki bunların hepsi yalan olabilir- ve babasının bir zamanlar bu yüzen evin sahibi olduğunu ve şimdi ona ait olduğunu iddia ediyor, Penny'nin bana söylemeden asla satmayacağı *kesin* olsa da. Ya bunu yaptıysa? Ya şok numarası yapıyorsa? Ya bu aptalca bir şey değilse?

Ya Penny'nin teknesini çalıyorsa? Ya beni kaçırıyorsa?

Ellerimi alnıma götürüyorum ve nefesimi sakinleştirmeye çalışarak etrafıma bakıyorum. Bu durumla başa çıkmam gerekiyor. Kontrolü tekrar ele almalıyım. Bakışlarım Zeke'in çantasına takılıyor, yatağın yanında yerde açık duruyor, dün gecedan kalma yeleği de çantanın içine tıklmış. Çantayı karıştırmak için dizlerimin üzerine çökmeden önce tereddüt ediyorum.

Gıysiler, temel tuvalet malzemeleri, cüzdanı. Ehliyetinde *Ezekiel Ravenhill* yazıyor ve kısa saçlı, sakallı bir adamın fotoğrafını gösteriyor; ilk bakışta midem bulanıyor, çünkü ona hiç benzemiyor, ama aslında gözlerine baktığımda bunun bukleleri kesilmiş Zeke olduğunu anlıyorum. Onlar öyle belirleyici bir özellik ki, onlar olmadan tamamen farklı görünüyor.

Telefonunun şarj aletini düzgün bir kablo yuvasının içinde kıvrılmış halde bulduğumda kalbim küçük bir hıçkırık atıyor. Telefonum hala kapalı; yan üzerinde çok üzgün görünüyor, siyah ve aptal. Burada yedek bir çift boxer, birkaç mendil, sakız, ayrıca tanıdığım bir paket prezervatif ve aromalı bir tane daha var. Aromalı prezervatifleri ergenlerle ya da bazen gerçekten oral seks isteyen ve alamama nedenini ciddi şekilde yanlış anlayan ilişkilendirme eğilimindeyim. Şaşırtıcı olması dışında ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Elim hala çantadaki son nesnenin üzerinde.

Yumuşak deri bir kılıf, yaklaşık otuz santimetre uzunluğunda. Çekip çıkarıyorum ve tokasını açıyorum. Normal bir çanta gibi açılmasını bekliyorum ama onun yerine bir cüzdan gibi açılıyor.

İçinde altı bıçak var.

Keskin bir nefes alıyorum, neredeyse her şeyi bırakıyorum. Bu adamın spor çantasında neden bir dizi bıçak olsun ki? Onları yere bıraktım ve hızlı hızlı nefes alarak topuklarımın üzerine oturdum. Sırtım karyolanın kenarına sürtünüyor.

Bu tekne. Çok küçük. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve kendimi evde güvende, halının ortasında, Mae'nin kalemleri ve boyama kitapları etrafa saçılmış bir şekilde hayal ediyorum. Neredeyse bir gece önceki akşam yemeğinden kalan sosun kokusunu alabiliyorum, *EastEnders*'ın karşısında kanepede yenmiş bir yemek; neredeyse dışarıdaki yoldan geçen arabaların sesini duyabiliyorum, camı tıkırdatarak

çerçevesi. Sonra gözlerimi açıyorum ve işte buradayım, beni uykumda öldürmeyi planlıyor olabilecek bir adamla Kuzey Denizi'nde bir yüzen evde mahsur kalmışım.

Yatağın kenarına oturmak için kendimi yukarı çekiyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Zeke çok zararsız görünüyor. Dün gece nasıl olduğunu, bedenimi nasıl aydınlattığını, kollarında kendimi ne kadar *iyi* hissettiğimi hatırlıyorum. Ama sonra ağızda kalan bir tat var, bir sonraki düşünce: O hâlâ bir yabancı ve bir erkek, yani güçlü ve zalimlik yapabilecek biri.

Bir de spor çantasındaki profesyonel görünümlü cinayet silahları var. Bu da bana şu anda *seri katil* olduğunu söylüyor.

Zeke'in mutfakta, kapının hemen diğer tarafında hareket ettiğini duyuyorum ve irkiliyorum, kollarımı kendime sıkıca sarıyorum. İçeri girmesini beklerken kalbim göğsümde gümür gümür atıyor ama girmiyor, ayak sesleri uzaklaşıyor.

Sonsuza kadar bu odada kalamam. Şu anda avantaj bende, bıçaklar bende ve o bende olduğunu bilmiyor. Kollarımı silkeliyorum, kendimi böyle top gibi kıvrılmış bulduğum için sinirleniyorum. Bu ben değilim. En küçük bıçağı kınından çıkarmak için uzanıyorum, bir parmağımla ucunu test ediyorum ve sonra küçük bir damla kan çekerken şaşkınlıkla yüzümü buruşturuyorum.

Keskinler.

Kapıyı açıyorum. Zeke görünmüyor, bu da güvertede ya da muhtemelen denizde olduğu anlamına geliyor ki şu anda bu konuda kendimi oldukça iyi hissediyorum.

Yapılacak ilk şey, elbette, kullanabileceği başka potansiyel silah olmadığından emin olmak. Mutfaka dönüyorum, bıçakların bulunduğu çekmeceyi kontrol etmeden önce güverteye doğru bakıyorum.

Mutfak bıçağı yok.

Küçük lavaboyu ve yanındaki daha da küçük kurutma alanını kontrol ediyorum; bıçak yok. Dolapları kontrol ediyorum, hareketlerim giderek çılginlaşıyor, o küçük bıçağı kavrayışım sıkılaşıyor. Makas bile yok. Daha önce makas olduğunu biliyorum, bu sabah kahve almak için etrafı karıştırırken görmüştüm.

"Ne yapıyorsun?" diye güverteye açılan kapıdan Zeke'in sesi geliyor.

Dönüyorum, Zeke'in bıçağı elimde. Merdivenlerden duraksıyor ve havaya kaldırdığım silahıma çarpıyor. Dizleri yırtık kot pantolonu, bere şapkası ve çıplak ayaklarıyla katilden çok hipster gibi görünüyor ama kan kulaklarıma hücum ediyor ve artık doğru düşünemiyorum. Dövüş duruşundayım, çömelmişim, dizlerim bükük ve ayaklarım sabit.

"Orada kal," diye bağıyorum.

Başını yavaşça eğerek kaşlarını çatıyor, sanki bıçak ve diğer her şeyimle beni içine çekiyormuş gibi.

"Lexi? oluyor?"

Güneşten dolayı uykulu görünüyor, gözleri hala içeride olmaya alışmaya çalışıyor, yüzü şimdiden bronzlaşmaya başlamış.

"Mutfak bıçakları nerede?" Sesimi yükselterek soruyorum.

"Bende var," diyor şaşkınlıkla.

Küçük bıçağı biraz daha yukarı kaldırıyorum. Bu pek doğru gelmiyor ama az önce bana tüm sivri uçlu şeylerin onda olduğunu söyledi, bu yüzden yükseltilmiş bir bıçak akıllıca geliyor.

"Bıçağımı neden aldın?" diye sorar.

"Bıçağın bende çünkü *bütün* bıçaklar sende. Neden bütün bıçaklar sende? Neden bir çanta *dolusu* bıçağın var?"

Zeke'in yüzünde farkındalık belirir. "Oh. Oh. Lexi. Gerçekten mi?"

Kan basıncım yavaş yavaş düşüyor. Şu anda bu adamın beni öldürdüğünü hayal etmek çok zor. Ama şaşkınlığı da rahatsız edici - kendimi risk altında hissedebileceğime inanmak bu kadar zor mu?

"Soruma cevap vermedin." Kalçamı tezgâha yaslayıp kolumu yanıma indiriyorum. Dövüşe hazır pozu, onun açık şaşkınlığı karşısında biraz gülünç gelmeye başlıyor.

Başındaki bereyi çıkarıyor ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor.

"Bize öğle yemeği hazırlıyorum," diyor, bakışları yüzümde sabit. "Dolapta tek kullanımlık bir barbekü vardı, o yüzden güvertede pişiriyorum. Bıçaklarım çantamda ama sen orada kendine vakit ayırıyordun, ben de yüzen evdekileri kullanırım diye düşündüm."

Dönüp mutfak tezgâhına bakıyorum, bıçaklardan başka nelerin eksik olduğunu fark ediyorum: doğrama tahtası, soğan filesi.

"Ne demek bıçaklarınız?" Sesim kısık bir şekilde söylüyorum.

"Ben kıdemsiz bir şefim," diyor. "Patronum geçen yılın sonunda bana kendi bıçak setimi aldı ve vardiyadan sonra her zaman benimle birlikte eve geliyorlar, yani... çantamdaydılar. Dün Londra'dan doğruca Gilmouth'a geldim."

Bunu özömsüyorum, nefesim hala hızlı geliyor. Umarım göğsümün ne kadar kabardığını görmüyordur.

"Neden- Gerçekten sana zarar vereceğimi mi düşündün?" Zeke sorar, sesi artık çığdır.

Elim bıçağın üzerinde titriyor ve terliyor.

"Sen bir erkeksin, Zeke," diye . "Gerçekten tanımadığım bir adam." Elini başının arkasına götürüyor, orada duruyor, destekliyor.

"Tanrım," diyor bir süre sonra. "Hiç düşünmemiştim." "Hayır. Erkek olmanın keyfi böyle bir şey sanırım."

"Ama... sen... Biz..." Bir elini ağzına götürüyor, sanırım kendine kızgın. Basamaklarda duruyor, beresini dizine dayamış, sanki şapkasını çıkarmış gibi. "Sen benden daha yaşlısın."

Bunu yüksek sesle duymanın beni bu kadar rahatsız etmesi ilginç. "Ve sen çok...sertsin. ." Uzun bir süre durakladı.

Bir an, gözleri yerde, düşünüyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Kendini güvende hissettin mi? Lütfen bana bugün kendini güvende hissetmediğini söyle."

"Denizin ortasındaki bu teknede mi?" Başparmağımı bıçağın sapına sürterek çitliyorum.

"Bu teknede *benimle* birlikte," diyor usulca. Saçları yine öne doğru düşüyor, gözünün üzerinde koyu bir lüle var. "Sen benim şey yapacağımı mı düşündün..."

Cümlesini bitirecek gücü kendinde bulamıyor; bana dehşetle bakıyor ve yüzündeki kuşkuya bir kez daha sinirlendiğini hissediyorum.

"The Anchor'dan ayrıldığımızda eve kiminle gittiğini kimsenin bilmediğini iki kez düşünmediğini tahmin ediyorum," diyorum.

Başını yavaşça sallar. "Evet, hayır. Bu aklımın ucundan bile geçmedi."

"Ben yaptım. Bu riski tarttım. Marissa'nın marinaya gideceğimizi bildiğinden emin oldum. Geç saatlere kadar dışarıdaysam eve anahtarlarım elimde yürürüm, çünkü bir adam size saldırırsa anahtarlarla gerçekten zarar verebilirsiniz. Hava karardıktan sonra karşıdan gelen bir adam varsa karşıdan karşıya geçerim. Ve sıkıştığımda

tanımadığım bir adamla küçük bir alanda, bir parçam her zaman şu soruyu soracaktır: Güvende miyim?"

"Ben yapmadım..." Zeke yutkunuyor. Acı çekmiş gibi görünüyor, sanki bir yerinden kan akıyor, sanki böğründeki bir yarayı tutuyor olmalı. "Sana asla zarar vermem. Kimseye zarar vermem."

Sonra merdivenlerden indi, kollarını bana uzattı. Elimi kaldırıyorum, *daha fazla olmaz diyorum*. Hemen durdu, gözleri biraz daha büyüdü.

"Bıçaklarımı alabilirsin," diyor yumuşak bir sesle. "Bütün bıçakları alabilirsin. Onları yastığının altında sakla. Ayakkabılarının içinde. Nereye istersen. Bıçak yasağım olabilir. Doğranması gereken bir şey olursa gelip seni alırım."

Gözlerimi kısıyorum. "Ben deli değilim. Delirmişim gibi davranma."

"Hayır, hiç de öyle düşünmüyorum. Bu..." Duraksıyor, kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Bu durum çılgınca. Bana neden güvenmediğini anlıyorum, özellikle de bulduktan sonra..." Bıçağa başını sallıyor.

Bu onay karşısında omuzlarım hafifçe gevşiyor. Bir süre onu izliyorum, gözlerim üzerinde geziniyor - yumuşak bukleler, yakışıklı, genç yüz hatları.

"Senin de aklına geldi mi? Seni kaçırmış olabileceğim falan?"

Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılıyor. "Hayır. Özür dilerim. Bana bıçak salladığında seni yanlış tanımış olabileceğimi düşünmeye başladım ama hayır." Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor ve "Dün gece senden bir şeyler hissettim. Birbirimizi iyi tanımadığımızı biliyorum ama sanki... seni tanıyor gibiyim. Bir bakıma."

Yanaklarım ısınmaya başlıyor. "Hadi... Bıçaklar mutfak çekmecesine geri dönebilir," diyorum.

"Tabii. Evet. Nasıl rahat ."

Kaşlarımı çatıyorum, çenemi hafifçe kaldırıyorum. "Bir şey mi yanıyor?"

"Karamelize oluyor," diyor otomatik olarak, sonra başını eğip kokluyor.

"Ama belki dört saniye içinde yanabilir," diye ekliyor, güverteye çıkan basamaklara doğru dönerek.

Gidişini izliyorum ve sessiz, titrek bir nefes alıyorum.

Kapı kapanırken arkasından "Ben üstümü değiştireceğim," diye sesleniyorum. "Tamam mı? Beni biraz yalnız bırak."

"Elbette," diye karşılık veriyor.

Bir süre orada durdum. Biraz daha sakin hissediyorum. Her seferinde bir sorun: Denizde kaybolmuş olabilirim ama artık birlikte olduğum adamın bir katil olduğunu düşünmüyorum. Bunu hemen şimdi kazanacağım. Yatak odasına dönüp kapıyı arkamdan iterek kapatıyorum.

Bu etkileşimden sonra oda farklı görünüyor. Yerdeki bıçak kılıfının bir şef bıçağı olduğu belli; yatak geceyi geçirdiğimiz yatağa geri dönmüş, darmadağınık ve sıcak. Nefesim yavaşça düzene giriyor, çantamı gardırobun altından çıkarıp karıştırıyorum. Şu anda çok yapışkan ve sıcak, şorta ihtiyacım var ama... Ugh. Neden bavul hazırlarken birdenbire yıllardır giymediğiniz şeyleri giyeceğinizi düşünürsünüz? İçine koyduklarım sadece kot şortlar, çok dar, ama ya o ya da bu kalın eşofman altlarında kalmak, bu yüzden şortların üzerinde kıvranıyordum.

Güverteye çıkmadan önce kendimi destekliyorum. Zeke bana biraz temkinli bir şekilde gülümsüyor. Bıçaklı olay her şeyi değiştirdi. Önce yabancıydık, sonra sevgili olduk ve şimdi yine yabancıyız. Güneşin sıcaklığına rağmen beresini tekrar taktı ve bir eliyle göğsündeki kolyeleri çözerken diğer eliyle de mangaldaki sebzeleri çeviriyor. Dün gece beni öpmek için vücudumda ilerlerken o kolyelerin çıplak tenimde iz bıraktığını hissettiğimi hatırlıyorum ve bu düşünceyle gözlerimi sertçe kaçırıp açık denize bakıyorum.

Hala tekne yok. Hâlâ başka tekne olmadığına inanamıyorum. Su öncekinden daha pürüzsüz görünüyor, uçsuz bucaksız, parlayan bir göl.

"Teşekkür ederim," diyorum aniden. "Benimle bu konuşmayı yaptığın için."

"Elbette. için çok üzgünüm... Seni güvende hissettirmeliydim." barbeküye bakarak sessizce söylüyor.

"Evet. Evet. Ama belki de şu anda bu biraz uzun bir emirdi," diyorum, kaşlarımı kaldırıp her taraftaki büyük, mavi, esneyen boşluğa bakarak. Ona söylediklerimi baltalamak istemiyorum ama okyanusun ortasında çaresizce sürüklenmiyor olsaydık bu kadar korkmayabilirdim diye de düşünüyorum.

"Bize bir şey olmaz," diyor Zeke bir süre sonra. "İnsanlar denizde bir tahtaya ya da yüzen bir hindistancevizine tutunarak yıllarca hayatta kalabiliyor."

Belli ki şu anda cesur olmaya çalışıyor. Aferin ona. Cevap vermediğimde barbekü maşasını yere bırakıyor ve yanına sıkıştırılmış çizgili mavi-beyaz şezlonglardan birini açıyor. Onları daha önce fark etmiştim ama oldukları yerde bıraktım, çünkü oturmak gibi hissettiriyor. Deniz griler ve yeşiller içinde parıldıyor, güneş ışığı gümüş bir parıltı gibi yüzeyine vuruyor. Derinliğine karşı, gökyüzünün koyu mavisi tuhaf bir şekilde iki boyutlu, kobaltın tek bir tonuna boyanmış bir duvar gibi. "Otur. Dinlen. Yakında biri bizi kurtaracak," diyor Zeke. "Bir gemi gel."

Şezlongu görmezden geliyorum. Kurtarılacağımdan üç saat önceki kadar emin değilim. Henüz tek bir tekne bile görmedik. Dün gece yarısı yüzen eve bindik ve şu anda saat üç buçuk - bu on beş saatten fazla bir süredir başka bir ruh görmeden etrafta yüzüyoruz demektir.

Her nereye gittiysek... Kimsenin gitmediği bir yer olmasından endişelenmeye başladım.

Zeke

Şimdi teknenin **içindeyiz**, ben koltukta, o yeni sandalyelerden birinde - güverte çok sıcak. Lexi'nin sütünü doldurmak için eğildim. Önce onu içmeye karar verdik ama aslında onu çoktan çöpe atmış olmamız gerekirdi; bütün gece sıcak buzdolabındaydı. Gıda hijyeni bana öğretildi, ama burada beş yıldızlı bir derecelendirme yok ve yiyecekleri atmak çok aptalca geliyor. Tüm seçenekler aptalca geliyor. Aptal gibi hissediyorum.

Onu korkuttuğuma inanamıyorum. Lexi bana bakmadan, "Teşekkürler," diyor.

Kıpırdanıyorum, bir ayağımı altına çekiyorum, berbat ahşap "kanepenin" ince minderlerinde rahat etmeye çalışıyorum. Şimdiden kendimi hissediyorum. Bu hissi çok iyi hatırlıyorum. Babam, Lyra ve Jeremy bu kanepede oturup saatlerce tahta bulmacalarını çözerlerdi ve ben de salladığınızda patlayacakmış gibi duran bir kola şişesi gibi fokurdardım. *Yapacak bir sürü bulmaca var*, derdi babam. O bulmacalardan nefret ederdim. Oturup çözmeye çalışırdım ama parmaklarımın küçük tahta küpleri duvara fırlatma isteğiyle büküldüğünü hissetmem bir dakikadan az sürerdi.

Annemi özlüyorum. Muhtemelen şu anda babamı düşünüyor olmalıyım - bu tekneyi bu yüzden aldım, değil mi? - ama iş kriz durumlarına geldiğinde, her zaman annemi istiyorum. Babamı tavsiye için aradığınızda size Reddit'te gördüğü garip bir hack'i ya da 1998'de bir bar bahçesinde bir adamın ona söylediği bir şeyi söyleyecektir. Annem zorba olabiliyor ve onunla ilişkim

O her türlü karmaşıklığa sahip, ama şu anda telefonu hızlı bir şekilde açtığını duymak için *can* atıyorum. *Nasılsın Ezekiel? Neye ihtiyacın var?*

Lexi, tabağını mutfağa götürmek için ayağa kalkarken, "Sanırım envanter çıkarmaya geri döneceğim," diyor.

İşler garipleşiyor. Son on iki saat içinde beni tekne hırsızlığıyla suçladığı ve bıçak zoruyla alıkoyduğu için buna şaşırmamak gerek. Bu arada ben de mangal yaptım, duygusal açıdan cahilce davrandım ve anlamakta tamamen yetersiz olduğum bazı tekne mekaniklerini dürttüm. Dişlerimi sıktım, kendime çok kızdım. Aziz *olmadığımı* biliyorum ama ben öyle bir adam değilim.

"Ben tekneleri izlemeye devam edeyim," diyorum, çünkü bu gerçekten işe yarıyor. "Tamam." Arkasını bile dönmedi.

Ayağa kalktığımda, birdenbire bunların hiçbirinin gerçek olmadığı gibi tuhaf bir duyguya kapılıyorum. Sanki bir setin ortasında duruyormuşum gibi. Sanki biri gökyüzünün bir panelini kaldıracak ve ben onun sadece kontrplak olduğunu göreceğim.

Durup hepsine bakıyorum. Yırtık pırtık çerçeveler içindeki mini yağlı boya hayvan ve deniz kenarı tabloları. Karşımdaki sandalyeler, babamın biz çocuklar için birer tane olmak üzere üç mini pufu koyduğu yerlere sabitlenmiş. Şal desenli ayaklı lamba kesinlikle babamındı ama gidip satın aldığını hayal bile edemiyorum çünkü babamın bu kadar normal bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum. Ve her yerdeki koyu renkli ahşap; duvarlar, zemin.

"İyi misin?" Lexi soruyor. Şimdi arkasını dönmüş, mutfak tezgahına yaslanmış, beni izliyor.

"Evet. Sadece biraz hissediyorum..."

Bunu söylemenin bir yolunu bulamıyorum. Yanağımı çiğniyorum, utanıyorum - doğru kelimeleri bulmakta genellikle yavaş kalıyorum. Ama Lexi cümleyi tamamlamadan bitirmem tuhafmış gibi davranmıyor. Sadece bekliyor.

"Bir için her şey gerçekten burada değilmiş gibi hissettim."

Lexi başını sallıyor ve bir an için gözleri yumuşuyor. "Bu bir şok olacak," diyor.

"Doğru. Sanırım... alışacağım."

Gözleri tekrar keskinleşiyor. "Uyum sağlamana gerek kalmayacak," diyor tekrar bana sırtını dönerek. "Çünkü her an bu tekneden inebiliriz."

Altı saat geçti ve hala buradayız.

Gittikçe... Bilmiyorum. Hem daha fazla hem de daha az gerçeküstü. Küçük gazlı ocakta üç peynirli makarna pişirmek ve mutfak ile banyo arasındaki dar alanda birbirimizin yanından geçerken *pardon* demek gibi normal şeyler yapmak zorunda kaldık. Ancak geçen her dakika, gerçekten dehşet verici bir durumda olduğumuz daha da belirginleşiyor.

Hayatta kalma türü bir senaryoda nasıl davranacağımı hayal etmek için çok fazla zaman harcamadım, ancak ağaç dallarından bir cankurtaran botu inşa edenlerden veya düşen uçağı aramak için yüzenlerden biri olmak için kendimi destekledim. Gerçi burada ne uçak ne de ağaç var. Bit pazarından alınmış duvar resimleri, bitmiş piller ve Tesco Value salatamız var. Keşke burası bir çöl adası olsaydı diyorum - keşke kumda *YARDIM* yazıyor ve işaret ateşi için odun topluyor . Bunun yerine, Red Leicester'ın ne kadar sürede bozulacağını merak ediyorum, zaten kabin ateşinden kaşınıyorum.

Güvertede ona bir kase makarna uzatırken Lexi boğazını temizleyerek "Ee," diyor. "Muhtemelen... konuşmalıyız."

"Elbette," diyorum, boştaki elimle iki şezlongu da çekerek. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Seni çok az tanıyorum. Ve şu anda denize düşersem ve bir grup köpekbalığı beni yemeye çalışırsa yardım edebilecek tek kişi sensin. Bu yüzden aramızdaki güveni geliştirmeliyiz."

Bunu söylerken gözleri hafifçe geriliyor - belki de bıçaklarla ilgili her şeyden utanıyor. Onun utanmasını istemiyorum. Tam bir aptal olan *bendim*.

"Bana bu yüzen evi neden aldığınızı anlatın" diyor.

Bu jesti takdir ediyorum. Penny'ye değil, bana ait olduğuna inandığını ilk kez gerçekten söyledi. Bu bir zeytin dalı belki de.

"Barda da söylediğim gibi babamındı," diyorum yanına oturarak. "Bitmemiş bir işimiz var."

Şezlonglar neredeyse yan yana sığıyor. Güneş sağımızda, gökyüzünde alçakta. Bana limonlu meyve pastilini düşündürüyor: bir tür şeker kaplı pus var. Boş ufka doğru bakıyorum.

"Babanın öldüğünü söylememiş miydin?" Lexi, altındaki şezlong sarkarken yüzünü buruşturarak, "Babanın öldüğünü söylememiş miydin?" diye sorar.

Başımı salladım. "Kalp krizi, beş buçuk yıl önce."

"Peki, bu yüzen eve onun tatmin olmamış hayaleti falan mı musallat oldu?" diye soruyor, pek de telaşlanmadan.

Gülüyorum. Babam olsa böyle şakalar yapardı, öldükten sonra hepimize musallat olurdu. Lexi bir an şaşırmış görünüyor ve sonra yüzünü düzeltiyor.

"Çoğu insan ölülerin yanında parmak ucunda yürür," diyorum makarnadan bir çatal denerken. Güzel: Kırmızı Leicester'dan tam kıvamında fındıksı bir tat, süttten pürüzsüz bir doku. Keşke krema da olsaydı. "Çok soğukkanlısın. Bu konuda konuşmak."

"Pek duygusal biri değilimdir." Çatalıyla göğsünü işaret ediyor. "Korkarım sert piç."

Hmm. Kesinlikle sert, ama *sert* diyemem.

"Annem öldüğünde ağlamadım bile" diyor. Biraz savunmacı, sanki ona inanmadığım için kızmış gibi.

"Annemi kaybettiğin için üzgünüm," diyorum.

"Evet," diyor. "Dört yıl oldu, sanırım bunu atlattığımı söylemem gerekiyor ama aslında atlattığımdan emin değilim. Şoktan mı, yoksa bu gerçekten çok mu lezzetli?" Sanki yeni fark etmiş gibi makarnaya bakıyor, daha dört çatal dolusu yemiş olmasına rağmen.

Gülümsüyorum. "Bu kadar peynirle yanlış yapamazsın."

Aslında bu doğru değil. Bu yemeğin büyük, yapışkan, bej bir topak olmamasından gurur duyuyorum.

"Ve bunu aşmak zorunda değilsin," diyorum. "Babam 2018'de öldü ve..."

Son beş yıldır yas tutma sürecimde yaşadığım karmaşayı anlatacak kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Hiç gözyaşı dökmeden, onu neredeyse hiç özlemeden nasıl başladığını. Sarhoş gecelerin ve garip sabahların ardına nasıl saklandığını.

Geçen yıl terapiye başlamak, tüm duyguları bakmadan paketlediğimi ve bunun herhangi bir şeyle başa çıkmak için boktan bir yol olduğunu görmemi sağladı. O zamandan beri çok ağladım.

"Bu işler karmaşıktır," diyorum. "Bunu yapmanın doğru bir yolu yok."

Tek kaşını kaldırıyor -belki de bu tür düşüncelere pek tahammülü yok- ve bir çatal dolusu daha alıyor.

"Sen ve baban, yakın mıydınız?" diye soruyor sonunda.

Başımı eğip onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama o kâsesine odaklanmış durumda. Bu çok garip. Dünyanın en garip ikinci randevusu. Dünyanın en uzun ertesi sabahı. Dün ya da bu sabah beni tanımakla ilgilenmediğini biliyorum - eğlenmek istedi ve sonra gitmemi istedi. Peki şimdi ne olacak?

"Bana bir şey söylemek zorunda değilsin," diyor hemen cevap vermediğimde. "Sadece sohbet ediyordum."

"Hayır, hayır," diyorum. "Sorun değil, konuşmak istiyorum. Sadece karmaşık bir soru."

Omuz silkiyor, çenesini açık suya doğru kaldırıyor. "Biraz zamanımız var."

Buna gülümsüyorum ama bu beni de ürpertiyor.

"Tamam, babam... bir karakterdi. İnsanlar onun hakkında hep böyle derdi. Annemden ayrılmıştı, bu yüzden ben, erkek ve kız kardeşlerim onu ayda sadece bir kez ziyaret ederdik. Büyük kirli bir sakalı vardı, uzaylılara inanırdı. Bulmacalara kafayı takmıştı ve her zaman Bob Dylan şarkılarından dizeler okurdu, bilirsiniz, birinin her durum için İncil'den bir alıntı yapması gibi."

Lexi'nin dudağı seğiriyor. "Sanırım ondan oldukça hoşlanmış olabilirim."

Bunu söylemesine sevindim. İnsanlar babamı ya anlardı ya da anlamazlardı; onun *iyi* biri olduğunu düşünen biriyle hiç karşılaşmadım. Çocukken Jeremy ve ben kahramana tapma kampındaydık - Lyra huysuz bir ergene dönüşüp onları küçümsemeye başladığında onun tuhaflıklarını her zaman affetmeye istekliydik. Ama sonra babamın tuhaflıkları bana da daha az havalı gelmeye başladı. Belki de bazı şeyleri sakladığına dair bir ipucu yakaladım. Sırlar sakladığını fark ettim ve bu sırların neler olabileceğini düşünmeye başladım.

Öldüğünde on yedi yaşındaydım ve üç yıldır konuşmamıştık. Yabancılaşmamız dramatik değildi: sadece yavaş, garip bir sürüklenmeydi. Terapistim bunun babam beni reddetmeden önce onu reddetmekle ilgili bir durumdan daha fazlası olduğunu öne sürdü - anneme kendimi sevdirmek için babamdan uzaklaştığımı düşünüyor. Bu düşünceden ne kadar nefret etsem de, merak ediyorum. Annemi kazanmak zordur. Onun onayını ya da onaylamamasını almak için daha kötü şeyler de denedim.

Babamın bana yüzen evi bırakması, anlayamadığım bir mesaj gibiydi - ilişkimizin tipik bir örneğiydi, gerçekten. Elimden geldiğince çabuk sattım, sadece gitmesini istiyordum. Onun gitmesini istiyordum. Ve şimdi buradayım, büyükbabamın bana bıraktığı paranın çoğunu yüzen evi geri almak için harcıyorum.

"Dün gece ülkenin bu kısmında uzun süre kalmayacağınızı söylemiştiniz. Ailen buralı mı?" diye soruyor.

"Bu mu?"

"Evet, okyanusun bu çorak alanı - aileniz denizde yaşayan deniz kızları değil mi?"

Gülüyorum. Sanki sinirlenmiş gibi bir an dudaklarını birbirine bastırıyor ama aslında memnun olduğunu tahmin ediyorum. Lexi'yi okumanın şifreli bir şey okumak gibi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Hepimizin kullandığı tüm jestler onun için farklı bir anlam ifade ediyor. Şimdiye kadar, ağzının köşelerini kaldırdığında bunun bir gülümseme olmadığını, daha çok bir kaş kaldırma gibi olduğunu anladım. Kaşlarını çatığında kızgın değil, düşünüyor. Ve gözlerini kaçırıldığında, bunun bana bakmak istemediğinden olmadığını tahmin ediyorum. Çünkü onunkileri görmemi istemiyor.

"Northumberland'i kastetmiştim."

"Evet. Erkek ve kız kardeşlerim -Jeremy ve Lyra- ve annem, tüm kuzenlerim, teyzelerim ve amcalarım... Alnwick bölgesinde kaldılar. Hepsi birbirine yarım saat mesafede."

"Ve sen aşağıdasın..."

"Londra," diyorum, tam o da aynı kelimeyi söylerken. "Nasıl tahmin ettin?"

"Erkek topuzundan yaklaşık iki santim uzaktaymışsın gibi görünüyorsun."

Bu beni tam anlamıyla göbekten güldürüyor. Saçıma uzanıyorum, buklelerimin uçlarını deneysel olarak çekiştiriyorum.

"Evet, yanılmıyorsun. Peki ya sen? Gilmouth'ta mı büyüdün?" Başını sallıyor, kâsesini şezlongun altına koyuyor ve arkasına yaslanıyor.

"Nasıl tahmin ettin?" Kendine doğru işaret ediyor. "Küçük kasaba havası mı?"

"Hayır," diyorum bir süre sonra. "Sadece evinde gibiydin. Tanıştığımızda." Çabucak göz kırpmıyor. Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum.

"Şey, evet. Tanıştığımız o bar bir zamanlar benimdi." "Barın sahibi sen miydin?"

"Annemden miras kaldı. Ben barı aldım, Penny de yüzen evi." "Bekle, Penny senin kız kardeşin mi?" Kaşlarımı çatarak söyledim. Daha önce *arkadaş* demişti. "Hayır," diyor Lexi, bana bu soruya cevap vermek zorunda kaldığını düşündüren bir ses tonuyla

Biri çok. "Barın bahçesinin arkasında yaşıyordu. Ama ev hayatı pek iyi değildi. Ben... belki yedi yaşındayken, o da beş yaşlarındayken bizimle barda takılmaya başladı - arka çitin üzerinden tırmanırdı. Çok iyi arkadaştık. Onu annem büyüttü, gerçekten. Annem öldüğünde Penny'nin kızı Mae henüz doğmamıştı bile. Babası onunla hiçbir şey yapmak istemeyen bir pislikti, bu yüzden..." Omuz silkiyor, ayağa kalkmak için hareket ediyor. "Bu şekilde bara sahip oldum. Planladığım bu değildi ama Penny ve Mae'nin desteğiyle... Neyse. Karmaşık bir durum."

"En iyi arkadaşına ve onun çocuğuna destek mi oldun? Bu oldukça büyük bir şey."

Yüzü gerildi. Benden uzaklaşıyor. Önemli bir şeye, Lexi'yi anlamlandırmaya yardımcı olacak bir şeye değindiğimi hissediyorum, ama konuşmadan önce bile beni yine dışarıda bırakacağını söyleyebilirim. Dün gece de böyleydi: Sakladığı Lexi'nin küçük parıltılarını yakalıyordum, sonra tekrar gizleniyordu.

"Teknede hasar olup olmadığını kontrol etmeyi henüz bitirmedim," diyor.

"Al. Elimi yüzümü yıkayayım."

Kapıyı açarken arkamda durakladığını hissediyorum.

"Elimizi yüzümüzü yıkayacak mıyız?" diye soruyor.

"Hey?" Arkamı dönerek söylüyorum.

"Eğer su tasarrufu yapmaya çalışıyorsak..."

Yutkunuyorum. Bütün gün ilk defa denizde kaybolmayı düşünmüyordum.

"Lavaboya bırakacağım," diyor. "Nasıl olsa bir dakika içinde biri bizi kurtarmaya gelecek."

Bugün bunu birbirimize *çok* söyledik. Sanırım konuşmalarımızın yüzde ellisi "*Merak etme, kurtarılacağız*" şeklindeydi. Bunu bir top gibi bir ileri bir geri attık. Sıra onda, sonra bende.

İçeri girdi. Mutfaktaki tıkrıtları dinliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Birbirimize söylemediğimiz tek şey, "Belki de *hiç kurtarılmayacağız*. Ama bu sabah bu güverteye çıktığım andan beri bu cümle kafamın içinde dönüp duruyor ve Lexi'nin de aynı şeyi hissettiğine bahse girerim.

Gün batımı destansı, canlı bir satsuma-turuncu. Burada hiçbir şey yok, her yer gökyüzü. Güneş batarken deniz parlıyor, mum ışığında gibi ışıltıyor.

Sonra hava kararır.

"Diğer tekneleri fark etmek daha kolay olacak," diyor Lexi, üzerine bir kapüşon geçiriyor ve deri ceketini tekrar üstüne geçiriyor.

Güvertede durmuş, güneşin gittiği yere bakıyoruz, sanki geri gelmesini dileyebilirmişiz gibi. Hava serin ve keskin kokuyor. Titriyorum. Karanlık olduğunda burası daha çok vahşi doğaya benziyor. Boş, ama tehdit edici bir şekilde. Hoş, hiçbir şeyin seni alamayacağı bir şekilde değil.

"Gerçi ışıklarımız yok, bu yüzden *bizi* fark etmeleri o kadar kolay olmayacak," diye devam ediyor Lexi. Sanki sadece pratik davranıyormuş gibi hızlıca söylüyor ama omuzlarının biraz çöktüğünü fark ediyorum. "Vardiya yapmalıyız. Birimiz nöbet tutar."

"Mm. Bu iyi bir fikir. Birinci vardiyayı mı yoksa ikinci vardiyayı mı istersin?" diye sordum. "Sen seç."

"Benim için fark etmez, sen seç."

Hayal kırıklığı içinde ofladığını duyuyorum ve irkiliyorum. Muhtemelen bu kadar kararsız olmam beni genç gösteriyor. Kararları başkasının alışkınım.

"Peki, ben şimdi yatıyorum, ikide yer değiştiririz," diyor. "Harika."

O gitmiyor. Yüzünü aya dönüyor, derin derin nefes alıyor. "Bunların hepsi çok zihinsel," diyor sessizce. "Ve ne zaman

Beni almaya geldiğinde, yeni bir yerde uyandığında her zaman yaşadığın o an olacak, biliyor musun? Neler olduğunu tam olarak anlayamadığınız, beyninizin ve vücudunuzun hâlâ normalde olduğunuz yerde olduğunuzu varsaydığı bir an. Ve ondan sonra da bir an gelir. Hatırladığım zaman."

"Ve sen bundan korkuyorsun?"

Altımızdaki tekneye çarpan denizin alçak ve ıslak sesi, hava karardığı için artık çok daha gürültülü.

"Korkmuyorum," diyor.

Bu konuda saçmalayıp saçmalamayacağımdan emin değilim. Bana korkmadığını gerekiyorsa, belki de ona izin vermeliyim.

"Çabucak yapsam nasıl olur?" Sonunda sordum. "Seni uyandırsam, 'Günaydın, saat gecenin ikisi ve sen tek gecelik ilişkinle okyanusun ortasında bir yüzen evde mahsur kalmışsın' desem? Her şeyi anlatır mısın?"

Homurdanıyor. "Ne kadar kibar."

"Yoksa her şeyi unuttuğun o saniyeyi mi istiyorsun?" Kız sessiz.

"Hayır," diyor. "Her zaman gerçeği bilmeyi tercih ederim." "Aynen."

"O zaman seni uyandırma sırası bana geldiğinde bunu aklımda tutacağım."

Benden uzaklaşıp kapıyı açtı. "İyi geceler, Zeke."

"İyi geceler."

Belki saçmalıyorum ama... Uykuya daldığı anı tam olarak bildiğimi hissediyorum. Sadece farklı bir sessizlik. Yıldızlar artık iyice ortaya çıktı ve çılğınlar - karanlığın etrafında nokta nokta değiller, gökyüzünün her *santimetresini* kaplıyorlar. Samanyolu'nu görebildiğime kendimi ikna ediyorum ama doğru yöne bakıp bakmadığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Gece yarısı biraz ağlıyorum. Babamı düşünüyorum. Gökyüzüne bakıyorum ve acaba oraya, evrene, yıldızların arasında Bob Dylan'ı söylemeye mi gitti diye düşünüyorum. Jeremy'nin haklı olup olmadığını, aradığım tüm cevapların bu yüzen evde bir yerlerde saklı olup olmadığını merak ediyorum. Şimdiye kadar aramak için biraz fazla meşguldüm ama Lexi haklı. Zamandan başka bir şeyimiz yok.

İKİNCİ GÜN

Lexi

"Uyan, kafeinsiz, duş almamış bir harpy ile bir yüzen evde mahsur kaldın."

Zeke gözlerini yavaşça açıyor ve bana bakıyor. Sırt st yatıyor.

Mae'nin çizimlerinden birindeki güneşin çizgileri gibi yastığın üzerine atılmış bukleler. Sabahın ikisinde beni uyandırdığında benimkinde olduğu gibi onun gözlerinde de bir şeyler görmeyi bekliyorum ama bakışları sabit kalıyor. Zeke sürekli rüyada gibi görünüyor - belki de uykudan uyanıklığa geçmek onun için o kadar da büyük bir mesele değildir, sanki o boşlukta zaten varmış gibi.

"Merhaba," diyor usulca. "Harpy nedir?"

Duruyorum. Beş saat boyunca güvertede tek başıma şafağı izledikten sonra, tüm vücudum panikle yanıyor. Bir hayatta kalma senaryosu düşündüğümde, bunun çok fiziksel olacağını hayal ederim - çorak bir kayalıkta yürüyüş yapmak, bir yağmur ormanı ağacına tırmanmak, bir grup zombiden koşarak kaçmak. *Bu* hayatta kalma senaryosu ise tam tersi. Temelde hareketsiz oturarak yapılan uzun bir egzersiz.

Oldukça hareketsiz bir insanım, ama aynı zamanda her zaman telefonum açık olan, televizyonu açık olan ya da kanepenin diğer ucundan bana doğru fırlayan dört yaşında bir ocuk olan biriyim - kendi düşünceleriyle yalnız bırakılması gereken biri değilim. Okyanus sesinin dinlendirici olduğunu kim söylediyse, belli ki daha önce hiç denizde kaybolmamış, çünkü soğuk karanlıktaki o sonsuz, tekrarlayan gürültü dün gece tam bir akıl tutulmasıydı. *İçinde* bir şeyler duymaya başladım; bir ritim çalıyordu, *ta-ta-da*, ve sonra bir ses, tekrarlıyordu, kurt sesi gibi bir ses çıkartıyordu: *a-who*, *a-who*. İki kişinin altında toplanmıştım.

battaniyelere sarılıp ağladı, Zeke'in uyuduğunu ve bunu asla öğrenemeyeceğini bildiği için minnettar oldu.

Tüm bunların sonucu olarak, insan teması için acınacak derecede minnettarım, bu insan çıplak halimi bilen yirmi üç yaşında bir yabancı olsa bile.

"Harpy buruşuk yaşlı bir kadın gibi mi? Belki kanatları vardır? Aslında emin değilim. Yunan, Roma ya da öyle bir şey."

"Buruşuk ya da yaşlı değilsin."

için hiçbir hareket yapmıyor. Üstsüz uyuduğunu fark ettim.

-Omuzlarının bronz genişliğini görebiliyorum. Ayağa kalkıyorum, yatağın kenarından kapıya doğru ilerliyorum, tavanın eğimli kenarlarının altına sığmak için başımı hafifçe eğiyorum.

"Şimdi öyle düşünüyorsun ama retinol kremim olmadan birkaç gün burada kalana kadar bekle."

"Kanat da yok," diyor rahatça, yatakta doğruluyor.

Kapı aralığında dönüyorum. "Paniklemiyor musun? Tüm bunlar hakkında?" "Şu anda değil. Şu anda uyanıyorum."

Başımı sallıyorum. Onu korkutmak için içimde acımasız bir dürtü var: "Mahvolduk, *görmüyor* musun?" demek için. *Yirmi dört saattir yanımızdan tek bir tekne bile geçmedi.* Ama başka bir dürtü kelimeleri geri yutuyor. Korkmasını istemiyorum. Dün sabah o bana karşıydı, ama karanlıkta bir şeyler değişti ve şimdi onu tam olarak nasıl gördüğümü söylemek zor. Hâlâ bir yabancı, kesinlikle. Ama bir düşman değil.

"Hadi," dedim. "Bir şeyler yememiz lazım. Sonra da bir plan yapmalıyız."

Güverteye çıktığımda nefesim kesiliyor ve bu ses Zeke'i birkaç hızlı adımda hemen arkama getiriyor.

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum, yanımdan geçip güneş ışığına doğru ilerlerken vücudunun sıcaklığını sırtımda hissediyorum. "Üzgünüm, üzgünüm, bir gemi ya da başka bir şey görmedim, sadece..."

"Sanırım yaralandı."

Zeke çoktan dizlerinin üzerine çöktü. Tam önümüzde, kapıya doğru saat on ikide bir martı var. Küçük bir tane, belki bir bebek. Bir martıda olmasını beklediğimden daha kahverengi, sanki henüz son tüylerini almamış gibi. Bir şeyin sırtında yüzüyor - kırık bir kayık, temizlenmiş, suyun aşındırmasına rağmen yan tarafında hala sarı bir şerit görünüyor. Buraya çıkıp mavi su ve mavi gökyüzünden başka bir şey bulmak büyük bir şoktu.

"Sol kanadını nasıl uzatamadığını görüyor musun?"

Küpeşteye yaslanıp kuşa bakıyorum. Bir martı görmek karaya yakın olduğumuz anlamına mı geliyor? Yoksa bu da annemin ıslak saçla dışarı çıkmanın Dickens tarzı ölümcül bir soğuk algınlığına yakalanmama neden olacağına dair kesin inancı gibi efsanelerden biri mi?

Martı küçük bir ses çıkarıyor, yarı miyav yarı gaklıyor ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissederek şok oluyorum. Şu anda ağlanacak çok şey var ve bu martı listenin en alt sıralarında yer alıyor, bu yüzden bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Zeke görmeden önce gözlerimi kırptırıyorum.

Elimdeki not defterini sallayarak ona "Plan yapmaya geldik," diye hatırlatıyorum. Bu onun - dün envanterimizi çıkarmak için çantasından çıkarmıştı. Etrafta bir defter taşınması fikrini, en az bir sürü bıçak taşınması kadar tuhaf buluyorum; her şeyi elle yazan bir adam tanımıyorum.

Gözlerini martıdan ayırmıyor. "Zeke?"

Alo?"

"Merhaba," diyor omzunun üzerinden bakarak, gözleri güneşe karşı kısılmış. "İyi misin?"

"Evet, ben sadece..." Duraksadım. "Kayığın işe yarayabileceğini mi düşünüyorsun?"

Sizce onu ele geçirmeye çalışmalı mıyız?"

Cevap vermekte yavaş davranıyor. Zeke'in bu özelliğine saygı duyuyorum: Sessizlikten korkmuyor.

"Hayır," diyor sonunda. "Düşünüyorum da, Google olmadan bir martıyı nasıl kurtarırsınız?"

"Ciddi olamazsın."

Kaşlarını çatar. "Yapacak çok işimiz yok Lexi. Sanırım yavru bir kuşu kurtarmak için yarım saat ayırabiliriz."

"Bunu nasıl yapabiliriz ki? Bu çok bir ihtimal."

Dönüp oturuyor, bir ön kolunu dizlerinin üzerine koyuyor. "Buraya bir plan yapmak için geldik, değil mi?" diyor.

Zeke artık bir çift boxer giyiyor. Parlak kırmızılar -Zeke'nin sıradan bir boxer'ı olmamasına şaşırmadım- ve kalçalarına oturuyorlar. Uzaklara, martının kırık kayığın üzerinde birkaç adım ileriye doğru sendelediği suya bakıyorum.

"*Denize girmenin* o kadar da iyi bir plan olup olmadığını merak ediyorum," diyorum, onun tekrar tırmanabilmesi için yaptığımız amatör ip merdivene bakarak -ya da düşersek ikimizin tırmanabilmesi için-. "O sadece bir kuş. Kuşlar her zaman yaralanır ve ölür. Biz kendimiz için endişelenmeliyiz."

"Bunu ben de yapabilirim. Çoklu görev yapabilirim,"

diyor Zeke. "Kuş muhtemelen ölecek zaten."

"TAMAM." Zeke tek omuz silkiyor. "Ama denemiş olacağız." Göğsümde bir şey yerinden oynuyor, sanki bir buz kütlesi çözülüyor.

Şuna bakın, deniz manzarasına karşı karın kasları ve çikolata ve altın rengi gözleriyle çerçevelenmiş, yaralı bir martıyı kurtarmaktan bahsediyor. Sert bir kadın olabilirim ama kimse o kadar sert değildir.

"Bunu yapmayacağım," diyor Zeke, sesi yumuşayarak. "Eğer yapmamı istemiyorsan." Kuşa bakıyorum. "Siktir," diyorum.

Zeke bekler.

"Sadece kurtaracak bir şey arıyorsunuz çünkü kendimizi ," diyorum ona.

"Hı-hı," diyor, bir adım bile atmadan. "Kesinlikle."

Göz kırpıyorum. Bunu duraksamadan kabul edecek kadar içgörü sahibi bir erkek tanımıyorum. Bu sürpriz beni şaşırttı.

Tekrar kuşa bakıyorum. "Siktir," diyorum tekrar.

"Çok küfrediyorsun," diyor Zeke. Ve sonra, "Bunu neden bu kadar çok seviyorum?" Bu midemi bulandırıyor, ağırdan sonra garip bir his, Son bir buçuk gündür orada duran mide bulandırıcı panik. Ona sertçe bakıyorum ama o denize bakıyor; flört edip etmediğinden emin olamıyorum.

"Peki. Hadi yapalım," diyorum bakışlarımı başka yöne çevirerek.

Zeke kendisine bağladığımız halatı almak için eğildi - dün bir ara *The Merry Dormouse*'un yan tarafındaki ilmeği çözdü, buna minnettarım çünkü halatın küpeşteden sarktığını her gördüğümde kendi aptallığımıza bağırarak istiyordum. Artık teknede bulabildiğim tek yedekten bir merdiven yaptığımıza göre, bu kalan tek ipimiz. Halatı ortasına bağladı, bana kısa, neredeyse neşeli bir bakış attı ve sonra denize daldı.

Suya çarptığı anda büyük bir nefes alıyor, neredeyse bir çığlık atıyor. Bu sesle tüm vücudum irkildi. "Zeke?"

Zeke?"

"Ben iyiyim, ben iyiyim. Sadece...soğuk."

Sırılsıklam saçlarını düzeltmesini, sıcaklığa alışmaya çalışırken bacaklarını suyun içinde tekmelemesini ve hâlâ zor nefes almasını izliyorum. Bu konuda tahmin ettiğimden çok daha gerginim. Onun orada, sadece bir metre kadar altımda olduğunu biliyorum, ama şimdi bu güvertede tek başımayım, ayaklarım çıplak, ellerim çürük korkuluklara yapışmış. Bu iyi bir duygu değil.

Soğuğa karşı hâlâ zor nefes alan Zeke, kırık kayığa doğru yüzüyor. Martı kanat çırparak ciyaklıyor. Zeke kayığı tekneye yaklaştırır, ta ki sırtı yüzen evin lacivert boyasına dayanana ve martı ondan birkaç santim uzakta, hâlâ can salına tutunana kadar.

"Lexi?" Zeke suya basarak söylüyor. Bir elinde kayak, diğerinde ip var. "Eugene'i yakaladığımızda ne yapacağız?"

"Eugene?"

Güneş ışığına karşı gözlerini kısarak bana bakıyor. Nefes alış veriş artık daha düzenli.

"Beğenmedin mi? Bence ona yakışıyor."

"Onun bir erkek martı olduğunu bile
bilmiyoruz." "Kontrol etmemi ister misin?"

"Bu sabahki planım martıların penislerini incelemeyi içermiyordu.

Buraya nasıl geldiğimizi bana hatırlatabilir misiniz?"

"Şey, temelde yüzen evi kendi kendine bağladık, onun yerine..."

"Hayır, lütfen, *o* kısmı kastetmedim," diyorum gözlerimi kapatarak. "Bunun hatırlatılmasını istemiyorum. Eugene iyi biri. O bir Eugene olabilir."

Kendimi Penny'yi düşünürken buluyorum, belki de bu martıyı o kurtarırdı ve muhtemelen ona bir isim de verirdi. Yine de bir plan yapmazdı, merdiven kullanmazdı ya da kendini tekneye bağlamazdı; hiç düşünmeden kendini suya atardı ve ben de onu nasıl geri getireceğimi bulmak zorunda kalırdım. Bizim dinamiğimiz bu: Tanıştığımız günden itibaren hep istediğim sevimli kız kardeş oldu. Penny tamamen güneş ışığı; spontane, neşeli, bir fincan kahvenin insan eşdeğeri. Bazen bana "*Sarılmaya ihtiyacın var, güzelim*" der, kollarını göbeğime dolar ve ben direnince de "*Boyun eğ!*" diye emreder.

Penny'yi düşünmek beni Mae'ye götürüyor, ama bu çok acı verici, çok fazla ve zihnim bu düşünceden dişleri varmış gibi geri çekiliyor.

Acaba Penny benim için endişeleniyor mu? Henüz arama ekipleri gönderip göndermediklerini. Umarım beni kovduğu için WhatsApp'larına cevap vermediğimi düşünüyordur; korktuğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Bunu Mae'den olabildiğince uzun süre saklayacağını biliyorum ama...

Titriyorum. İnsanların birinin kaybolduğunu bildirmesi genellikle ne kadar sürer? Marinadaki işgüzar komşu sabah yüzen evin yerinde olmadığını gördüğünde mutlaka alarmı çalmıştır. Öyleyse neden hâlâ buradayız?

"Suda daha ne kadar kalmam gerektiğinden emin değilim," diyor Zeke ve konuşurken dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum.

"Kusura bakmayın. Gidip onu koyacak bir şey bulayım."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve teknenin içine adım atıyorum, küçük kapı arkamdan kapanıyor. Dağınık olan yatak odasına gidiyorum, bu kadar küçük bir alanın dağınık görünmesi için fazla bir şey gerekmiyor ve gardırobu açıyorum. Ben

Henüz çantamdaki her şeyi asmadım. Kırıksıklıklardan kaçınmak bir öncelik gibi görünmüyordu ve taşınmak gibi hissettiren herhangi bir şey yapmak konusunda isteksizim, ki bu açıkça saçma, çünkü *taşınmak* şu anda imkansız.

İlk aklıma gelen cüzdanım oluyor, gerçi beynimin uzak bir köşesi onun bana elli sterline mal olduğunu ve içinde dehşete düşmüş bir martı varsa muhtemelen bir daha asla eskisi gibi olmayacağını hatırlatıyor. Ama içindekileri gardırobun tabanına boşaltırken ayağımı kaybediyorum ve bir elim tahtaya çarparak arka duvara doğru düşüyorum. Ve bir panel yerinden çıktı.

Gardırobun tabanına çarpınca irkilerek geri çekiliyorum. Teknenin duvarına inşa edilmiş, yan tarafına karton bir ayakkabı kutusu sığacak kadar geniş, küçük, gizli bir bölme ortaya çıktı. Kutu eski görünüyor, kapağı lekeli ve yamulmuş; Penny'ninse bile tanıyamıyorum.

Kokudan burnumu kırıstırarak yavaşça çıkarıyorum ve kapağını kaldırıyorum. İçinde deri ciltli ve hırpalanmış beş, belki de altı büyük defter var. Her birinin önünde *Ship's Log* yazıyor.

"Lexi?"

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki başım dönüyor. Ben burada Nancy Drew'luk yaparken Zeke dışarıda dondurucu soğuk denizde sallanıyor. Kayıt defterlerini çantalarımızın üzerine bırakıp yatak odasından çıkıyorum, giderken banyodan havlumu alıyorum, sonra kapıya ulaştığımda lavabodan makası almak için iki kat geri dönüyorum. Bu ayakkabı kutusunun olayı her neyse, çantamdan daha iyi bir martı tutacağı olacak ve şu anda önemli olan tek şey de bu.

Zeke elimde tuttuğum nesnelere bakarak, "Bu tam *Blue Peter*'a göre," diyor. Kollarından biri şimdi kırık kayığın arkasına dolanmış durumda. "Sence Eugene beyin sarsıntısı geçirmiş midir? Hâlâ yerinde yok."

Ayakkabı kutusunun kapağına delik açmayı bitiriyorum ve kuşu incelemek için eğiliyorum. Hiçbir şeye bakmıyor gibi ama kuşlar genelde böyle yapmaz mı? Standart dinlenme halindeki kuş yüzü nedir?

"O iyi," diyorum kararlılıkla.

Zeke ise endişe verici derecede soğuk görünüyor. Dudaklarının kenarlarında hafif bir mavilik var.

"İyi misin?" diye sordum.

"Sadece biraz üşüdüm,
hepsi bu."

Uzun kollu tişörtümle terliyorum - ilk başta burası serindi, ama şimdi güneş güverteyi ısıtıyor ve deniz mavinin daha derin, daha saf bir tonuna dönüşüyor. Hava sıcak olacak gibi görünüyor, sanırım Zeke de suya atlamadan önce böyle düşünmüş *olmalı*.

"Al," dedim, "onu tutmak için bunu kullan."

Zeke havluyu başının üzerinde tutuyor, sonra yavaşça Eugene'in etrafına sarıyor, Eugene biraz çırpınıyor ve sessiz bir *gaklama* sesi çıkarıyor ama daha fazlası yok. Bu kötüye işaret gibi geliyor. Ben bir kuş olsaydım ve dev bir insan beni bir havluya sarmaya çalışsaydı, bundan daha fazla itiraz etmek isterdim.

"Tamam. Bu noktada ne kadar az elim olacağını düşünmemiştim, ya sen?" Zeke, kırık kayığın üzerine tırmanmaya çalışırken sesi titriyor, bir dizi yukarıda, tıpkı bir su birikintisinden çıkmaya çalışan bir örümcek gibi.

Tüm bunlar deftere çizdiğimiz ve bize bir şeyler üzerinde kontrol hissinden başka pek bir şey vermediğini şimdi anladığım diyagramlarla tamamladığımız plana göre gerçekleşti, ama en azından Zeke'yi Pictionary'de yenebileceğimi öğrendim.

Sürekli kayığın üzerine çıkıyor, küpeşteye tutunuyor, sonra neredeyse Eugene'e tutunmayı kaybediyor ve tekrar geri sıçırıyor. *Total Wipeout* izlemek gibi. Bunu yaptığına inanamıyorum. Dengede durmaya çalışırken omuzlarındaki ve karnındaki kaslar patlıyor - seksi ve çılgınlığın en garip karışımı ve kendime rağmen gülümsüyorum.

Sörfçü tarzında kayığın arkasında ayakta durmayı başardığı sırada yan tarafa doğru eğildim. Havlu demetinin içindeki kuşu neredeyse bana fırlatıyor ve sonra dönüp ayağını kaybediyor ve tam bir göbek atışı yaparak tekrar suya atlıyor. Ben gülüyorum, denize sıçramış havluyu göğsüme bastırıyorum. Rüzgâr ensemdeki gevşek tüyleri topluyor ve çıplak ayaklarımdaki deniz suyu lekelerini serinletiyor. Bir an için içimde bir şey açılıyor, sanki bir kabuk çatlıyor, sanki hafif çılgınca kıkırdamam bir şeyi serbest bırakıyor.

Zeke kendini ip merdivenden yukarı çekerken Eugene'i ayakkabı kutusuna koyuyorum ve sonra bir şezlonga yığılıp mavi çizgili kumaşını hemen ıslatıyorum. Etrafıma bakmam biraz zaman alıyor - sanki bir tür martı veterineri olduğumu düşünüyormuşum gibi Eugene'i kontrol ediyorum. Gaga: mevcut ve doğru. Kanatlar: evet, iki tane. Pençeleri rahatsız edici derecede keskin.

Dönüp Zeke'in yüzünü gördüğüm an midem bulanıyor. "Sen iyi misin?" Telaşla soruyorum.

"İyi," diyor ama göğsü kabarıyor ve yüzü asılıyor.

Gerçekler tekrar su yüzüne çıkıyor: İşte buradayız, bu korkunç çorak denizde mahsur kaldık ve kurtarılmadan önce hava kötüleşirse, burası daha da soğursa...

"Hadi seni içeri alalım. Üstüne sıcak tutacak bir şeyler giymelisin."

"Tamam," der Zeke, ayağa kalkarken hafifçe sendelemesine rağmen. tekne suda yavaşça dalmaktan başka bir şey yapmıyor.

Zeke banyoya giderken ben de Eugene'i dikkatlice yatak odasına taşıyorum. Martıyı komodinin üzerine koyarken, kapağı kaldırıp kutusunun içine bakıyorum.

Eugene bana bakıyor, gözleri mürekkep karası, yumuşak tüyleri kabarmış. Çok hareketsiz. Belki de onu orada bırakmalıydık - ya annesi onun için geri geliyorsa? Küçük bir bebeğe benzemiyor, daha çok bir ergene benziyor. Anne martılar ergenlik çağındaki bebeklerini hâlâ önemserler mi, yoksa onun annesi de Penny'nin annesi gibi, artık oyuncak bebek gibi giydirilecek kadar sevimli olmadığınızda kendi başınıza olduğunuza karar veren türden biri miydi?

Kutuyu kapatıyorum ve artık terli, deniz lekeli ve ağır martı kokan bu bluzun yerine giyebileceğim bir şeyler aramak için gardıroba yöneliyorum. Burası darmadağın, Zeke'in spor çantasının arkasına yaslanmış o tuhaf gevşek panel, her yerde toz, çantalarımızın üzerine devrilmiş gemi kütükleri. O kitaplar listemde sırada, işe yarar bir şeyler söyleyebilirler. Şu anda gerçekten işe yarar bir şeyler bulabiliriz. Tanrı biliyor ya, yaralı martı buna uygun değil.

Sutyenim ve pantolonumla soyunuyorum, gardırop kapağının içindeki dar aynadaki yansımamı görmezden geliyorum ve yıllar önce aldığım, artık üst giysilerle yumuşamış mavi bir gömlek seçiyorum.

"Ah, pardon," diyor Zeke arkamdan.

Gömleğimi göğsüme bastırarak etrafımda dönüyorum. Benden sadece birkaç adım ötede - bu teknede hemen hemen her zaman böyledir. Üzerinde sadece kot pantolon var; ellerinden biri hâlâ kafasının üzerinde, sanki buklelerini yeniden düzenlerken yarı yolda duraklamış gibi.

Gömlek olduğu yerdeyken hiçbir şey göremiyor ama ben çıplaklığımın farkındayım, ondan uzaklaşırken gardırobun serin ahşabı sırtımın derisine baskı yapıyor. Tekne ayaklarımın altında sallanıyor ve onu bu şekilde, ıslak, zayıf ve muhteşem görmek nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Bu onu güvertede boxer'ıyla görmekten farklı. Yatak odasında; ben yarı çıplığım. Birlikte geçirdiğimiz gece gözümün önünden geçiyor. Baş döndürücü, kaygan bir arzu. Bakışlarının benimkilerle buluşması, yavaş ve bal gibi tatlı. Ona dokunduğumda nefesinin nasıl kesildiğini. Bana zarar vermesinden korktuğum çünkü Zeke'i düşünüyorum ve onu kollarında yaralı bir martıyı taşıırken gördükten sonra, "*Bıçaklarımı alabilirsin*," dediğini duyduktan sonra bu çok saçma geliyor. Kafamda bu adamın pek çok versiyonu var.

Zeke bakışlarını kaçırarak benden uzaklaşıyor. "Gerçekten çok üzgünüm. Banyoya girdiğimde..."

Gözlerini kaldırmadan gardırobu işaret ediyor. "Evet, tabii ki."

Beceriksizce kenara çekiliyorum. Tereddüt ediyor, sonunda tekrar yukarı bakıyor; yüz ifadesini tam olarak okuyamıyorum. Dolaba ulaşmak için beni geçmesi gerekecek, başka bir şeye yer yok. Hiçbir şey söylemiyoruz, gözlerimiz kilitli, aramızdaki sıcak, durgun hava sessiz ve her şeyde garip bir zamansızlık hissi var, sanki birlikte geçirdiğimiz gece ile şu anki hayatlarımızın gerçekliği arasında bir yerde sıkışıp kalmışız gibi.

Zeke tekrar yere bakarak, "Dinle Lexi," diyor. Boğazını temizliyor. "Sadece şunu söylemek istiyorum - dünden sonra - özür dilerim, bana tişörtümü uzatabilir misin? Bunu üstsüz söyleyince kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Evet, evet, elbette," diyorum, dönüp tişörtünü kapıyorum ve ona uzatıyorum.

O an geçti ama kalbim hâlâ çok hızlı atıyor. Söyleyeceği şeyden hoşlanmamaya çoktan hazırım - bir reddetme tonu var.

"Umarım artık benim yanımda kendini daha güvende hissediyorsundur," diye başlıyor.

"Ben iyiyim," diye araya girdim. Dün için hâlâ biraz utanıyorum ama bunu söyleyen Penny olsaydı, ona böyle hissetmeye hakkı olduğunu söyledim. "Sorun değil."

Kaşlarını hafifçe çatıyor ve tişörtünü hızlıca çekiştiriyor.

"Ama burada birlikte sıkışıp kaldık. Eğer benden uzaklaşmak istersen, bunu yapamazsın. Kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum." Nefes alıyor. "Yani şunu söylemek istiyorum, gerçekten açıkça söylemek istiyorum, senden bir şey beklemiyorum, sana asılmayacağım ya da... Aramızdaki ilişkinin bu şekilde başladığını biliyorum ama artık farklı. Bence bunu yasaklamalıyız."

Ağzım kurudu. "mı?" "Evet.

Hayır..."

Kısa bir an için bakışları göğsümün ve omuzlarımin çıplak tenini öpüyor ve hala yüzeyin altında titreşen sıcaklık içimde yeniden alevleniyor.

"Seks yok," diyor.

Bu beni kısa kesiyor.

"Doğru," diyorum, yüzümü boş tutmaya çalışarak. "Dokunmak, öpüşmek ya da cinsel içerikli herhangi bir şey yok." "Doğru. Harika.

Evet."

"Tüm cinsel eylemler kesinlikle yasaktır" diyor, elini *kesik* bir şekilde sallayarak

Hareket.

"Anladım, Zeke," diyorum sertçe.

Tanrım, seks eylemleri mi? Neredeyiz, mahkeme salonunda mı?

"Özür dilerim. Dün senin için çok kötüydüm. Bugün daha iyi olmak istiyorum."

Hafifçe eriyorum. Gerçekten düşünceli davranıyor. Ve kesinlikle haklı: aramızdaki dinamik yeterince karmaşık. Tekrar birlikte yatamayız; bu delilik olur. Yani, prezervatif kırılırsa burada ertesi gün hapı yok. Ve acı gerçek şu ki, benim deneyimlerime göre bir erkekle yatmak hiçbir zaman olumlu bir ilişkiyle sonuçlanmıyor. Tüm bunları ondan duymaya ihtiyacım vardı.

Ancak bir Şeye ihtiyaç duymak ve bir Şeyi istemek tamamen farklı konular ve muhtemelen böyle olmak zorunda olsa da, böyle olmamasını ne kadar çok istediğimi keşfettiğimde şaşırıyorum.

"Tamam," diyorum hızlıca. "Giyleneyim o zaman. Platonik olarak. Yani..."

"Evet,  zg n m," diyor ve topuğunun üzerinde dönerek dışarı çıkıyor.

Oda. Kapı aralığında kısa bir süre duraksıyor ve omzunun üzerinden bakıyor.

"Bu konuşmayı yaptığın için teşekkürler," diyor sessizce ve yüzündeki g l msemenden d n güvertede aynı Şeyi söylediğimi hatırladığını anlıyorum.

"Yardı mı oldu."

Zeke

Güzel bir kadınla takılıyorum ve seks yapmayacağız.

Bu konuda ne hissettiğimi gerçekten bilmiyorum.

Yatak odasına girdiğimde bana nasıl baktığını gördüm ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu, evet, benden istediği şey bu, değil mi? Öyle olacağını tahmin etmeliydim. Başından beri tek istediğinin bu olduğunu açıkça belirtmişti.

Ama sonra dün söylediği şeyi hatırladım, hiç tanımadığı bir adamla bir yerde kapana kısılmış bir kadın olmakla ilgili. Bu sabah güvertede Eugene'i yakalamak için uğraşırken nasıl iki büklüm güldüğünü ve bu sesi duymanın, onu bu hale getirenin ben olduğumu bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım. Aslında birden fazla şey için iyi olduğumu ve belki de burada benden istediği şeyin bu *olmadığını* ve belki de bu sefer bu sınırı koyanın ben olabileceğimi hatırladım.

Ve kendimle gurur duyuyorum.

Son sekiz aydır bir terapistle çalışıyorum. Ev arkadaşım Brady bu fikri ortaya attı ve bu öneri o kadar alışılmışın dışındaydı ki gerçekten dinledim. Sabahın dokuzunda *How I Met Your Mother*'ın eski bir tekrarını izlerken yanımda kıpırdanarak, "*İyi misin dostum?*" diye sormuştu. O yeni kalkmıştı ve ben uyumamıştım, restorandan gece kulübüne gitmiş, başka bir kadını yatağıma getirmiş, o sabah her zaman yaptığım gibi onu Uber'ine kadar görmüştüm. *Sanki çok seks istemek havalı bir şeymiş gibi.*

ve kadınlarla bütün gece dışarıda kalmak hoşuna gidiyorsa, ama... öyle mi? Brady sordu. Gerçekten seviyor musun? Çünkü her zaman çok yorgun görünüyorsun dostum. Bütün bunlar ne için?

Bunun çok iyi bir soru olduğu ortaya çıktı. Seks geçici bir çözümdü, terapinin bana öğrettiği buydu. Birini gerçekten tanımakla ilgili risklerin hiçbiri olmadan bir gece için kendimi iyi hissetmenin bir yoluydu.

Ne zaman alışkanlık haline geldi bilmiyorum ama geldi. İnsanlara beni daha çok sevmeleri için benden istediklerini vermeyi istemek ve sonra gitme kararı hala bana aitken gitmek istemek.

Yine de ilerleme kaydediyorum. Farklı bir yol izlemek için bilinçli bir seçim yaptım - aşık olmak, sağlıklı, mutlu bir aileye sahip olmak, tüm bu şeyler. Ben bir geceden daha değerliyim.

Zaten mantra bu.

Güvertede durmuş, dümenin yanındaki brandayı parmaklıyorum. Sanırım Lexi için çiğnemek, onunla tamamen kendim olamayacağımı hissettiğim anlamına geliyordu. Ve şimdi bu sınırı koyduğuma göre, artık birlikte yatmayacağımızı bildiğime göre, üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum, her ne kadar -bu çok berbat bir şey olsa da- aslında Lexi'yle tekrar yatmayı çok istesem de. Yani, o çok güzel. Ve o gece.

"Hep orada duruyorsun," diyor, aniden kapıdan güverteye çıkarak.

Şu anda şort ve tişört giyiyor, saçları her zamanki gibi kocaman topuz yapılmış. Sıyrılmış ve muhteşem. Bahse girerim bu görünümün ne kadar çekici olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur.

"Kontrolün sende olduğunu falan mı hissettiriyor?" diyor. "Kendi geminin kaptanı mı?"

Bir elimin tamamen işe yaramaz dümende olduğunu fark ediyorum. "Oh," diyorum. "Umm."

"Yardımcı kaptan," düzeltiyor kendini. "*Platonik* yardımcı kaptan."

Hafifçe irkildim. "Platonik olayında çok mu zorlandım? Çünkü..." "Ne demek istiyorsun..."

"Tüm cinsel eylemler kesinlikle yasaktır" dediğimde yaptığım kesme hareketini taklit ediyor.

Buklelerimi düzeltirken, "Bu konuşmayı pek beceremedim," diyorum.

Lexi'nin ağzı hızlı bir gülümsemeyle kalkıyor. "Çok etkiliydin."

"Ama biraz sık kafalı gibi göründüm," diye bitiriyorum.

Omuz silkiyor, yanımdan geçip suya bakıyor. "Bazen hepimiz sık kafalıyız," diyor, kaba bir şekilde değil.

Kaşlarımı hafifçe çattım. Bunu söylerken bir şeye takıldım. Yine de ja vu, belki? Sanki daha önce birinin bu cümleyi kullandığını duymuşum gibi.

"Cidden, anlıyorum. Başta biraz huysuz davrandıysam özür dilerim. Bilirsin işte. Bir kadının gururu vardır."

Sırtı bana dönük, elleri korkulukta.

"Ama söylediğin her şey doğrudu." Omzunun üzerinden bakıyor. "Bence gayet iyi gidiyoruz, biliyorsun. Henüz ölmedik. Henüz birbirimizi öldürmedik." Bana değerlendirici bir şekilde bakıyor, gözleri biraz kısılmış. "Sence ben seni delirtmeden burada bir süre hayatta kalabilir misin? Eğer zorunda kalırsak?"

"Evet," dedim. "Evet, kesinlikle."

Bunu düşünmeme bile gerek yok. Lexi'nin etrafında olmayı seviyorum. İlginç ve zeki biri ve onu kızdırdığımda bile bana kendimi aptal gibi hissettirmiyor.

"Senin için de öyle," diyor.

Gülümsüyorum, dümene yaslanıyorum. Sanırım bu dostluk o zaman? Öyle mi? Şimdiye kadar yaşadığımız her şeyden daha rahat hissettiriyor.

"Ee," diyor hızlıca. Lexi'nin öyle her an her şeyi düşünen bir tip olmadığını anlamaya başlıyorum. "Şimdi ne halt edeceğimize dair bir fikrin var mı?"

"Ben... Ben düşündüm..." Alt dudağımı ısırdım. Bu iki cümleye de neden başladığımı bilmiyorum. Lexi'nin aptal olduğumu düşünmemesinin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum ve şimdi kesinlikle aptalca olduğunu düşüneceği bir şey önermek üzereyim.

Dönüyor, sırtını korkuluklara dayıyor, kollarını tişörtünün üzerinde kavuşturuyor. "Mm?" diye soruyor.

"Bu muşamba," diyorum başımı güverteye ilk çıktığımda kurcaladığım brandaya doğru eğerek. "Düşünüyordum da... acaba... bir yelken yapabilir miyiz? Yoksa bu çok mu saçma? Çünkü nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok..."

"Zeke," diyor Lexi, gözleri büyüyerek, "sen lanet olası bir dahisin."

Pekala. Yani Lexi'nin de nasıl yelken yapılacağı hakkında hiçbir fikri yok. Bu beni daha kötü hissettirmeli, ama aslında çok daha iyi hissettiriyor.

"Üçgen olması gerektiğine eminim," diyor kanepenin üzerinde durarak.

En büyük bıçağımla tekneden kestiğimiz brandayı kuşbakışı görmeye çalışıyor, bu da ağlamak istememe neden oldu ama: öncelikler. Yine de artık tamamen körelmiş olacak. Kör bir bıçak bir trajedidir. Benim denizde ölmemden daha küçük bir trajedi ama yine de boktan.

"Babamın bayrak direğine bağlayabiliriz" diyorum, "ama başka bir direğe ihtiyacımız var gibi geliyor... alttan belki?"

"Tamam," diyor Lexi, parmaklarını şıklatıyor ve etrafta uygun bir direk arıyor. "Halledildi," diyor ve standart lambayı işaret ediyor.

Ona bakıyorum. Oldukça küçük.

"Direğime öyle bakma," diyor Lexi, soğukkanlı bir şekilde. "Önemli olan onunla ne yaptığın."

Bu beni kahkahalarla güldürüyor. Dikkatini tekrar brandaya çevirmeden önce gözlerindeki memnun parıltıyı görüyorum.

"Hiç esinti olmadığı için bunun şu anda hiçbir işe yaramayacağını biliyorsun, değil mi?" Diyorum. Bu fikrin onu hayal kırıklığına uğratacağından endişeleniyorum.

Bunu elinin tersiyle itiyor. "Evet, ama bir esinti *olduğunda* hazır olacağız. Yatak odasında işe yarar bir şey var mı? Gardırop askısı?"

"Yaklaşık otuz santimetre uzunluğunda," diye belirttim, "ama gözden kaçırdığımız bir şey varsa diye kontrol edeceğim."

Başını sallıyor, gözlerini brandadan ayırmıyor. Yatak odasına doğru gidiyorum, giderken mutfak penceresinden dışarı bakıyorum. Daha çok deniz, daha çok gökyüzü, başka hiçbir şey yok.

Raylara bakmak için önce gardıroba gidiyorum. Ama kapıyı açtığımda ilk fark ettiğim şey kitaplar oluyor.

Seyir defterleri. *Babamın* seyir defterleri.

Gardırobun zeminine, benim ve onun spor çantasının üzerine dağılmışlar, sanki Lexi onları bulduğunda kutuyu devirmiş gibi. Ve gardırobun arkasında açık bırakılmış gizli bir bölme var. Babamın klasiklerinden biri. Mekanizmayı tanıdım.

Kalbim küt küt atıyor. Babam gizli bölmeleri hep sevmiştir. Biz çocukken IKEA masalarımızın içine kendi gizli çekmecelerimizi yapardı. Benimki misketlerle, sonra karalanmış şarkı sözleriyle, sonra da babamın aslında babam olmadığına dair küçük kanıt parçalarıyla doluydu.

"Zeke? Sen iyi misin?" Lexi arkamdan sesleniyor. "Evet, Eugene'in heyecanından bunları tamamen unutmuşum. İşimiz biter bitmez onları okuyacaktım."

Ona bakmak için döndüm. "Onlar özel, tamam mı? Onları okuyamazsın." Kaşları havaya kalktı. "Senin mi?"

"Hayır, onlar babamındı."

Babam çoğu şeyi yaptığı gibi bu kayıt defterlerini de titizlikle doldururdu. Titiz ve takıntılı bir babaydı benim babam ve Jeremy ile Lyra'da da durum farklı görünse de bu böyleydi. Jeremy için bu her şeyi doğru yapmakla ilgili: her sınavdan en yüksek notu almak, mükemmel bir ev, mükemmel bir iş. Lyra içinse daha çok, bu kadar düzensiz olduğu için tüm dünyaya kızgın gibi.

Babamın seyir defterleri özeldi - bizden biri içeri girdiği anda yazmayı bırakırdı. Kalın deri kapaklarına bakar ve bu defterlerin bana babamın gerçekte ne düşündüğünü söyleyip söylemeyeceğini merak ederdim - benim hakkımda, aynı zamanda annem, ailemiz, her şeyin neden bu kadar bozulduğu hakkında. Babam özlü sözleri, bilmeceleri ve sırlarıyla bir muammaydı. Çocukken, onun gerçek babam olduğundan şüphelenmeden önce bile, beni gerçekten istemediğini düşünürdüm. Lyra ve Jeremy ile olduğundan farklı olarak benim yanımda hep yapmacıktı.

Cevapları aramak için bu tekneyi geri aldım. Ama şimdi o eski kitaplara bakarken, kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum ve gerçekleri bulma fikri

Gerçek... Korkutucu. Sevilmediğini merak etmek daha iyidir.

Gardırobun kapısını çarparak kapattım ve kayıt defterlerini oldukları yerde bıraktım.

"Sadece onları okuma," diyorum, sırtım hala Lexi'ye dönük, nefesim hızlı geliyor. "TAMAM MI?"

"Eninde sonunda onları okumalıyız, elbette. Ya bize faydalı bir şey söylerlerse?" Lexi öyle diyor. "Tekne hakkında yani."

"Yapmayacaklar."

"Zeke, bu teknede çok az şey var. Bunu kullanmamız gerek. sahip olduğumuz *her şey*."

"Bırak gitsin, Lexi."

"Bana nedenini söyleyebilir misiniz?"

Lexi'nin itişinde bana Brady'yi hatırlatan bir yumuşaklık var. Terapiyi öneren ve bir fast-food zincirinde ızgara şefiyken Davide'nin restoranına başvurmam için beni iten oydu. Birdenbire onu çok özledim - keşke burada olsaydı da aptalca bir şaka yapsaydı, beni rahatlatırdı, dikkatimi dağıtırdı.

Zor nefes alıyorum. O çocuksu halim hala burada, korkmuş ve sevilmemiş. Her şey yüzeyde ve ben onu aşağıya itemiyorum ama gidecek bir yer de yok, uzaklaşmanın bir yolu da yok.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor Lexi.

Yıllardır burada durup hiçbir şey söylemediğimi fark ediyorum. Derim karıncalanmaya başladı. Böyle kendimden geçtiğimi fark etmemekten nefret ediyorum.

", " diye açıklıyor, "bu kayıt defterlerinin seni neden bu kadar rahatsız ettiğini konuşmak istediğinde, ben burada olacağım." Ellerini uzatıyor. "*Gerçekten* gidecek başka yerim yok."

Yutkunuyorum, yüzümü ondan çeviriyorum. "Evet, teşekkürler."

Bir süre sonra, "Ve bir konuda cevap istediğimde kemiği olan bir köpek gibiyimdir," dedi. "Bu yüzden daha geç olmaktansa daha erken olmak seni biraz agresiflikten kurtaracaktır."

Eugene güvertede bir ses çıkarıyor, bir tür *haww-haaw-haaww*, ve buradan yatak odasından bile oldukça kulak tırmalayıcı. Hem Lexi hem de ben sıçradık.

"Siktir git!" diye bağıyor, göğsünü tutuyor ve kapıya doğru bakıyor, ama çoktan onu kontrol etmek için harekete geçti. Yaşam alanını geçerken omzunun üzerinden bana "Martı kurtardı," diyor.

Yatak odasının kapısı kapandığında biraz daha rahat nefes alıyorum, artık kitaplar arkamda kaldığı için sakinleşiyorum. O kuşu kurtarmanın iyi bir fikir olduğunu biliyordum.

Değerli bıçağımla brandayı keserken biraz hava alması için onu güverteye çıkardık. Saatler önce daha iyi görüldüğünü duyurmuştum, ki kesinlikle öyle. Lexi *aynı görüldüğünü* söyledi, *çünkü o bir kuş ve kuşlar her zaman aynı görünür.*

"Zeke," diyor Lexi.

Ses tonunda bir şey var. Lexi'yi o kadar iyi tanımıyorum, gerçekten, ama adımı böyle söylediğinde ne anlama geldiğini tam olarak biliyorum.

Umut var demektir.

Güverteye tırmanıyorum ve iki adım sonra onun yanındayım, korkuluğun yanında, kollarımı sallıyorum, Lexi "Hey! Hey!" diye bağıırken aşağı yukarı zıplıyorum.

Bir gemi var.

Saatlerce denize bakıp bir şeyler dilediğinizde, onu gerçekten orada görmek tamamen gerçeküstüdür. Gemi devasa, konteynerlerle dolu - bu mesafeden Lego bloklarından yapılmış bir oyuncak gibi görünüyor.

İkimiz de zıplayıp çılgık atıyoruz. Eugene ayaklarımızın dibinde garklıyor. Boğazım şimdiden acıyor ve Lexi kollarını ileri geri sallarken başımın yan tarafına vuruyor ve biz devam ediyoruz, devam ediyoruz, ama gemi de ediyor.

"Değil..." Lexi'nin nefesi kesilmiş. Küpeşteyi kavırıyor, bir an için eğiliyor, başı aşağıda. "Bu tarafa gelmiyor. Yön değiştirmiyor. Bizi görmedi."

"Hey! İmdat! İmdat!" Çılgık atıyorum, hala zıplıyorum. Pes etmiyorum. İşte bu . Bu bizim kurtuluşumuz. Eve döneceğimiz zaman bu.

"Zeke, gittikçe küçülüyor."

"Bize yardım edin! Yardım edin!"

Sesim kesiliyor. Bu mesafeden bizi muhtemelen hiç göremeyecekleri aklıma geliyor. Görebilseler bile, ekranlarında bir leke olsak bile, onlara telsizle haber vermiyoruz ya da işaret fişegi göndermiyoruz - tehlikede olduğumuzu düşünmeleri için hiçbir neden yok.

Burada başımıza neler gelebileceğini o kadar çok düşündüm ki, ama bir teknenin gelebileceği ve kurtarılamayabileceğimiz bir kez bile aklıma gelmedi.

Lexi bağırma ve yanımda tekrar zıplamaya başlıyor. Eugene bir ayağından diğerine kayıyor, stresli. Sesim kısılana ve kargo gemisi sessizce gözden kaybolana kadar bağıyorum.

Ve sonra Lexi çılgına dönüyor.

"Bu olamaz! Olamaz! Olamaz!" diye bağıyor, katlanmış şezlongu tekmeliyor ve sonra iki büklüm oluyor.

Ellerimi yanaklarıma bastırarak çömeliyorum. Yanımızda, Eugene kanatlarını çıparak ciyaklamaya devam ediyor.

"Hey," diyorum o hıçkırırken. "Lexi, her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek. Başka bir gemi gelecek."

"Kapa çeneni! Bilmiyorsun! Bilmiyorsun! Her şey yoluna girmeyecek, burada öleceğiz ve Mae travma geçirecek ve Penny yalnız kalacak... Ve o kadar çok şey var ki... Siktir. Ben hiçbir şey yapmadım! Hayatım boyunca ilginç hiçbir şey yapmadım ve şimdi her şey bitmek üzere!"

Yüzü lekeli ve ıslak. Onu daha iyi hissettirmek için her şeyi yapardım.

"Gemi bizi fark etmedi ama bu iyi, bir gemi gördük. Bu daha fazla gemi olacak demektir, değil mi? Tonlarca yiyecek ve suyumuz var. Hava soğursa yakmak için odunumuz var. Tekne şimdiye kadar dayandı. Bize bir şey olmaz."

"Bunların hiçbirine inanmıyorsun," diyor Lexi ellerinin içine bakarak. "İki günde bir gemi ve bize yaklaşmadı bile. Boku yediğimizi biliyorsun."

Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Tükendim. Kalbim ağrıyor.

"Sana sarılabilir miyim?" Hâlâ onun karşısında çömelmiş, Eugene de kutusunda aramızda dururken soruyorum.

"Ne? Evet, lanet olsun, seks yok dedik diye ben sinir krizi geçirirken orada kalamazsın," diye hıçkırıyor Lexi,

ve şaşırdım, bu beni güldürdü.

O kendini açarken ayağa kalkıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. İlk gece yakaladığım parfümün kokusunu alıyor -limon gibi- ama aynı zamanda yüzen evin ve denizin kokusunu da alıyor.

"Bu çok kötü," diyor omzuma doğru, ağlarken tüm vücudu titriyor. "Bu gerçekten, gerçekten, gerçekten..."

"Biliyorum," diyorum. Suyu bakıyorum. Yine çok boş, sanki ekran koruyucuya sıfırlanmış gibi. Kızgınım. Öfkeliyim. Sarsılıyorum. O gemi az önce *gitti*. Bu... Bu *adil* değil.

"Bunu yapamam, Zeke."

"Yapabilirsin. Bunu yapıyorsun. İki gün iki gecedir bunu yapıyorsun ve biz hala buradayız."

Bana doğru bastırıyor. Onu daha sıkı tutuyorum. "Ölmek istemiyorum," diyor.

" söyleme," diyorum ona, yanağını topuzunun yumuşak tüylerine yaslamak için eğerek. "İnsanlar ölmek üzereyken tam olarak böyle söylerler."

Bu onu güldürüyor. Ben de gülümsüyorum. Bu şartlar altında pek çok insan buna gülmezdi.

"Şu anda gerçekten ne yapmak istediğimi biliyor musun?" diye soruyor, sesi hala tişörtümün içinde boğuk.

"Ne yapmak istiyorsun?"

Burnunu çekerek benden uzaklaşıyor ve koluyla yüzünü siliyor. "Sarhoş olmak istiyorum," diyor.

Lexi

Öğleden sonranın yoğun sıcağında **yüzüyoruz**. Burada çok özel bir güneş ışığı var, karadaki güneş ışığından daha beyaz; suda kendi üzerine yansıyor ve yolunu engelleyecek hiçbir şey yok, bu yüzden acımasız.

Elimde bir kadeh kırmızı şarap var ve çatıda, ikinci kadeh şarabımızla bayrak direğine takmayı bitirdiğimiz komik derecede boktan yelken ve saplarına sevimli sahte çiçekler örülmüş bisiklet arasında yalınayak dans ediyorum. Zeke'in telefonunun şarjı hâlâ bitmemişti -burada kaybolduğumuzu fark ettiğimizden beri telefonunu uçak modunda tutuyordu- ve onu Spotify'da indirdiği çalma listelerinden birini dinleyerek kullanmaya karar verdik. Sadece biraz gürültü istedim, rüzgâr, dalgalar ya da stresli bir martı olmayan, kendi düşüncelerim olmayan bir şey.

Şu anda *Moana*'dan "How Far I'll Go" şarkısında'yız - Zeke'in indirdiği çalma listelerinden birinin *Disney'in Greatest Hits'i* olması beni çok sevindirdi, ki bu onun havalı adam havasıyla tamamen uyumsuz bulduğum bir şey. Ona bunu sorduğumda gülümsedi ve "*Bunlar ikonik*" dedi. *Harika şarkı yazarlığı. Beni utandırma. Kim Disney prensesi olmak istemez ki?*

Bu noktaya, yatak odası, mutfak ve oturma alanının üstündeki düz çatıya ulaşmak zor, özellikle de benim gibi kısa boylusanız ve güverteden otostop çekemiyorsanız. Teknenin yan tarafındaki dar bir çıkıntının etrafından dolanmam ve oradan zıplamam gerekiyor, ama aniden, sarhoş bir şekilde, bu teknenin ayak basmadığım bir kısmı olması bana garip geldi, bu yüzden denemek zorundaydım.

Şarkı "We Know the Way "e geçiyor. Zeke mutfakta şarkıya eşlik ediyor - Samoa bölümünü kesiyor, kendine gülüyor ama sesi iyi. Alçak ve cesur, duygulu. Onun şarkısına dönüyorum ve yüzümü açık gökyüzüne kaldırıyorum. Gerçek yaz mevsiminin dipsiz maviliği.

O gemi denize açıldığından beri giderek daha derin bir ilgisizliğe sürükleniyorum ve şu anda bu harika hissettiriyor.

"Çatıda mısın?" Zeke mutfak penceresini açarak seslenir. Pencere sallanarak yüzen evin yan tarafına çarpıyor.

"Sanki biri yukarıda step dansı yapıyormuş gibi bir ses geliyor."

"Evet, o benim," diye bağıriyorum, gerekenden daha yüksek sesle. Yakınlarda düşünecek kimse yok, sessiz olmak için bir neden yok. Neden bağırmayayım ki?

"Dans edebilir misin?" Zeke bir süre sonra mutfaktan gelen sesle soruyor. "Yapabilirmişsin gibi hissediyorum."

Dönüyorum. "Oh evet. Ben harikayım. Burası *Strictly Come Dancing* gibi," diyorum birkaç cha-cha adımı atmaya çalışarak. Penny ve Mae bu gösteriyi çok seviyor; ben de telefonumda gezinirken hep tek gözümle izliyorum. Mae ayaklarını Penny'nin kucığına, başını da benim kucığıma koyarak oturmayı seviyor. Onun küçük, değerli, dalgın yüzünü düşünmek ilgisizliği daha da zorlaştırıyor, bu yüzden ayaklarımın hareketlerine ve güneşin boş sıcaklığına odaklanmaya çalışıyorum.

"Gerçekten öyle misin? Bana öğretebilir misin?" "Dans etmeyi mi?"

"Neden olmasın?"

"Yani, on üç yaşımdayken aldığım derslerden beri doğru düzgün dans etmedim. Ve bu çok *uzun* zaman önceydi," diyorum, kırmızı şaraptan bir yudum daha alarak.

"Sevdim mi?"

"Evet," diyorum, sonra kendime şaşırarak adımımın ortasında duraklıyorum. "O zaman eminim nasıl olduğunu hatırlıyorsundur. gel. Aşağı gel."

Sesi hâlâ şarkı söylerkenki gırtlak sıcaklığını koruyor. Kendimi ağırlıksız hissediyorum, aşağı atlayıp teknenin kenarına doğru ilerlerken doğru miktarda sarhoşum. Çıkıntı bir ayak genişliğinde; düz tavan boyunca ilerlerken tutunabileceğim alçak bir korkuluk var, ama deniz sağımda bir yanlış adım ötede.

Yüzebiliyorum ve deniz tamamen durgun, bu yüzden düşmek iyi olurdu. Hatta güzel bile olabilir. Hiçbir yere varamayacağımı bilsem de, suya atlayıp yüzmenin cazibesi beni çekiyor. Deniz kesinlikle teknenin olmadığı her şey: muazzam, kenarsız, altına eğilecek ya da kalçanızı çarpacak hiçbir şey yok.

Ve o gemi az önce ayrıldı.

Hayatımda hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim. Su beni çekiyor, parıldıyor, geniş.

"Lütfen atlama?" Zeke güverteden yumuşak bir sesle bana yardım etmek için elini uzatıyor.

Sudan uzağa bakarak kendime . Korkuluklar ile yelken için kesmemiş olsaydık kaptan köşkü kapağının ineceği yer arasında bir boşluk var ve ben oradan geçiyorum. Elim Zeke'inkine olması gerekenden biraz daha uzun süre bağlı kalıyor. Şarap sersemiyim, güneş öpücüğü almışım ve çaresiz hissediyorum; şu anda gerçekten de seksi *yasak* ilan etmemesini diliyorum. Bu beni ters köşe yapan kelimelerden biri, özellikle de sarhoşken.

Sonra telefonda "Let It Go" başlıyor ve açılış notalarını duyduğum anda sanki Mae güverteye adım atmış gibi hissediyorum. Piyano suyun üzerinde çalarken onu o kadar çok özlüyorum ki nefesim kesiliyor. Onu uyurken arabadan taşırken yumuşak, güven veren ağırlığını. En parlak kahkahasının ritmini, içinden yuvarlanan kahkahayı. Ona artık televizyon izlememesini söylediğimde adımı söyleme şekli -*Lexeeee*-.

Nefesimi yutuyorum, gözlerim beni anlamaya çalışıyormuş gibi düşünceli bir şekilde izleyen Zeke'e kayıyor.

"Yavaş dans edebilirim," diyor. "Bana nasıl yapıldığını göstermek ister misin?"

"Sanırım hepimizin ilk kez bol kot pantolon giydiği bir çağda gerçekleşen dans derslerinden ne kadarını hatırlayabildiğimi gerçekten abartıyorsunuz."

Dudakları titriyor. "Bence sen hemen hemen her şeyi yapabilecek kapasitedesin."

Bana elini uzattı. Ben alıyorum. Diğerini hafifçe belime yerleştiriyor ve dans etmeye başlıyoruz, küçük üçgenin ortasında daireler çiziyoruz

sanki bir düğünde dans pistindeymişiz gibi. İlk başta saçma geliyor ama nakarata geldiğimizde başımı omzuna yaslıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor, elini sıkıca kavıyorum. Zemin altımızda hareket ediyor, ama artık buna alıştım, bu gelgitlere, denizin her zaman çok ama çok yakın olduğunu bilmeye.

"Neden dans etmeyi bıraktın?" diye soruyor sessizce.

"Tanrım, bilmiyorum, onlarca yıl önceydi," diyorum ama ağzımdan çıktığı anda biliyorum. Babam çoktan ölmüştü. Para her zamankinden daha sıkıydı. Bar çok sessizdi. Penny futbol derslerini çok seviyordu ve annemin derslerin parasını ödediğini biliyordum, yani bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

"Let It Go "nun son dizesi çalarken başımı eğip ona bakıyorum. Puslu akçaağaç şurubu gözleri; gamzelerinin belli belirsiz izlenimi; şaraptan kızarmış dudağının hassas çizgisi. Onu öpsem, dilimde merlotun tadını alacağımı biliyorum.

Şarkının "A Whole New World "e geçtiğini fark etmem bir anımı alıyor.

"Aslında bu şarkı için bir rutin öğrenmiştim," diyorum. "Sınıfta ilk yaptığımız oydu." Penny'ye barın bahçesinde benimle birlikte alıştırmaya yaptırmıştım, spritzer'ları ve güneş şapkalarıyla yaz turistlerinin tezahüratlarıyla.

Zeke gülümser. "Öyle mi? Göster bana." Homurdanıyorum. "Çok..."

Geri adım atıyorum ve kollarımı havaya kaldırarak yüzümü dramatik bir şekilde güneşe doğru kaldırıyorum.

Zeke beni kopyalıyor, saçları uçuşuyor, ellerini gökyüzüne kaldırıp sırtını eğerken parmaklarının uçları koluma değiyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve sonra sarhoş olduğum için ve şu anda hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görüldüğü için dans etmeye başlıyorum.

Öğretmen buna *modern dans* diyordu ama herhangi bir kategoriye tam olarak uyuyor mu bilmiyorum - bir çocuğun oturma odasında sergileyeceği türden bir solo. Mükemmel bir şekilde ayarlamıştı, bu yüzden yirmi yıl sonra bile hatırlıyor gibiyim. Çok fazla ayak hareketi yok ve çok fazla kol süpürme var. Bir noktada geriye doğru üç küçük adım *atmam* ve

Zeke bana destek olmak için uzanıyor, gözleri parlıyor ve gülüyor ve bana mı yoksa benimle mi güldüğünü merak etmek için durmuyorum bile. Neredeyse hiç tereddüt etmiyorum; her şey sanki beynimi tamamen atlamış ve anılar bedenimde kalmış gibi aklıma geliyor. Tam finale geldiğimde, Penny ve benim o yaz bunu nasıl uyarladığımızı hatırlıyorum.

iki kişilik performans.

"Yakala beni ve yukarı kaldır!" Zeke'in omuzlarından tutup zıplayarak söylüyorum.

Çabucak anladı. Beni belimden kavıyor ve ben omuzlarından iterken beni kaldırıyor. Bunu son yaptığım zamankinden çok daha büyüğüm ve çekirdek gücüm çok daha az, ama neyse ki Zeke sekiz yaşındaki Penny'den çok daha iyi bir dans partneri. Ben kollarımı iki yana açmaya çalışırken o beni tutuyor, bir ayağım *Presses Günlükleri*'ndeki Mia tarzında açılmış, sallanıyoruz, güvertede sallanıyoruz, şimdiden gülmeye başladık. Güneş yüzüme vuruyor ve kalbim çarpıyor - karadan ayrıldığımızdan beri ilk kez kalp atışlarımı korku dışında bir şeyle yükseltiyorum.

Benimkine doğru eğilmiş yüzüne bakıyorum. Gülümsüyor, çapraz dişleri görünüyor, gözleri güneşin parıltısına karşı kısılmış; muhteşem görünüyor. Beni güverteye indirirken vücudumuzun her santiminin birbirine değdiğini hissediyorum. Gözleri ısınıyor, gülümsemesi sol yanağında bir gamze çizen çarpık gülümsemeye dönüşüyor. Göğsü inip kalkıyor, bukleleri karışıyor.

Sonra belimdeki tutuşunu bırakıyor, direksiyonun üstündeki rafta duran telefona uzanıyor ve "A Whole New World"ü yeniden oynatmaya başlıyor.

"Tamam," diyor, "birinci adım..."

Dans etmeye başlar.

Hâlâ nefesim kesik ve beni tamamen gafil avlıyor. Sivri ayak parmakları, etkileyici saç hareketleri ve kendisini tehlikeli bir şekilde denize atmaya yaklaştıran bir hareketle benim performansımı taklit etmeye çalıştığında gülüyorum.

"Dikkat et!"

Korkuluklara tutunmuş, eğilmiş, gülüyor.

"Sırada ne var?" diye soruyor. "Nasıl?"

"Sen doğuştan yeteneklisin. Bu şimmy," diyorum ona, gösteriyorum ve sonra hafifçe yüzümü buruşturuyorum - bu hareket artık yetişkin bir kadın olduğum için biraz farklı.

Sanırım beni dans ederken izlerken gözlerinde bir sıcaklık pırıltısı yakalıyorum, ama o bunu gülümseyerek geçiştiriyor ve bana doğru sallanmaya başlıyor.

"Hayır, aman Tanrım, kalçaların ne yapıyor?" diye sordum. "Bilmiyorum, kalçalarım ne yapıyor?"

"Onlar sadece... Onlar gerçekten dahil olmazlar," diyorum.

Zeke'in tüm vücudu bir o yana bir bu yana sallanıyor, sanki kuyruğunu sallayan aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu gibi. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama dizleri bile titriyor. O kadar çok gülüyorum ki burnumu çekiyorum, bu da onu daha çok güldürüyor, bu da dansını daha da karmakarışık hale getiriyor.

"Bu kadar sallanmayı kes!" Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek söylüyorum. "Aman Tanrım, hayır, popon neden bu kadar..." Onu taklit ediyorum, kıcıımı arkamdan çıkarıyorum.

"Popom tam da olmak istediği yerde, teşekkür ederim" diyor, yine de biraz içeri çekmeye çalışıyor.

Bu adamı The Anchor'daki koltuğunda uzanırken ilk gördüğümde, böyle dans edeceğini asla ama asla hayal etmemiştim.

"İşte böyle, artık daha az tavuk gibi görünüyorsun, bu iyi!" Kalçalarına uzanarak söylüyorum. "Şimdi sadece... dur. Bunlarla. Kalçalar idareli kullanılmalıdır. Mesela..." Zeke için işe yarayacak bir benzetme bulmaya çalışıyorum. "Tuz gibi."

"Kayboldum," diyor Zeke. "Aşırı tuzlanmış tavuk gibi dans ettiğimi mi söylüyorsun?"

Kalçalarını sıkıca kavriyorum, kemerinin siyah derisi avuçlarıma batıyor. Bir an duraksıyor, iki yanındaki korkuluklara tutunuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Parlak yüzlü ve nefes nefese ve aramızda bir adım bile yok. Birdenbire onu öpmek istiyorum - Gilmouth'taki o geceki ateşli öpüşmelerden birini değil, gözlerin açık olduğu, hala yarı güldüğünüz, birbirinize bakmayı bir an bile bırakmak istemediğiniz bir öpüşme.

Kararsız bir nefes veriyor ve sonra bana elini uzatıyor. Tekrar dans edeceğimizi sanıyorum -müzik "A Whole New World "den "Go the Distance "a kayıyor- ama onun yerine beni teknenin içine çekiyor. Burası daha serin ve biraz havasız. Zeke'in barbeküyü ve tabakları bir kova deniz suyuyla temizlemesinden gelen bulaşık deterjanı kokusunu alabiliyorum ve havada nem var. Muhtemelen bir yerlerden sızan deniz suyudur, önemli bir şey değil.

Kapı çarptı. "Nereye gidiyoruz?"

"Kokteyller. Negroni içtikten sonra kalçalarım çok daha iyi oluyor," diyor Zeke küçük bir gülümsemeyle ve mutfığa doğru ilerliyor.

Yeni fırtınaya dayanıklı dolaplarından birini kurcalıyor. Bugün erken saatlerde, her bir kulpun etrafına bir ip dolayarak hepsini kapattı - *fırtına hazırlığı*, dedi, bu da midemi *altüst* etti. Ama şimdi çakırkeyif ve onları açması sonsuza dek sürüyor.

"Lanet olsun," diyor ama hâlâ güvertede telefonda çalan Disney şarkısıyla yarı dans ediyor, başını öne arkaya sallıyor, ayaklarını yere vuruyor. "Bu senin etkindir, bilirsin. Küfürler," diyor omzunun üzerinden.

"Evet, eminim benimle tanışmadan önce hepiniz 'dangs' ve 'dashes' idiniz," diyorum kuru bir şekilde, ama Eugene'i kurtarıken söylediklerini hatırlıyorum: *Çok küfür ediyorsun. Bu neden bu kadar hoşuma gidiyor?*

İp gevşiyor. Zeke'in Tesco'dan aldığım tüm içkileri çıkarışını izliyorum ve şişeleri kafamda sayarken sinirlerimin gerildiğini hissediyorum: yarım litre rom, yarım litre cin, bir litre soda, iki litre tonik...

"Bütün israf etmemeliyiz," diyorum.

"Ne, cin mi?" Zeke'in sesi sıcaktı. "Al, bak, bu zaten bitiyor," diyor ve bana buzdolabından bir paket kesilmiş nane uzatıyor.

Bunu kendime mojito yapmak için almıştım. çocukçaydı: Mojito Penny'nin en sevdiği içecek ve her zaman ona yapmam için yalvarıyor - görünüşe göre benimkiler onunkilerden daha iyi. Kendime tek başıma mojito yapacağımı ne zaman hayal ettim emin değilim. Belki de Tesco'ya gittiğimde çoktan

Yüzen evde bir ya da iki gün yalnız kaldıktan sonra aklımın başıma geleceğini ve Penny'ye mesaj atacağımı biliyordum. **Öyle çıkıp gittiğim için özür dilerim. Beni gerçekten istemedin, değil mi?** Ben olsam şöyle derdim. Penny'ye Penny özür dilemek için bir fırsat yaratır - aksi takdirde kendini köşeye sıkıştırır, hata yaptığını kabul edemeyecek kadar utandığı için topuklarını kazar.

Nane yaprakları plastiğe karşı kararıyor ve gevşiyor. Sanırım bunları kullanmanın bir zararı yok ve rom da hayatta kalmak için özel bir malzeme değil. Çekmeceden bir bıçak alıp paketi açıyorum. Burada, mutfakta Disney melodileri çalarken ve ellerimde süpermarket ambalajının keskin, yapay hissi varken, neredeyse gerçek dünyadaymışım gibi davranabilirim. Dans etmekten hâlâ sıcağım; kendimi günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Belki de daha uzun süredir.

"Hey, böyle mi doğruyorsun?" Zeke bir süre sonra beni dürttü. "Hayır, sadece canlı stüdyo seyircisi için rol yapıyorum."

Çevresel görüşümde gülümsemesini yakalıyorum, bakışlarım tezgahın üzerine serilmiş nane yapraklarına sabitlenmiş.

"Biliyorsun... parmağını bıçağın arkasında bu şekilde tutarsan eline daha hızlı kramp girer. Eğer sadece..."

Her şey çok hızlı, çok kolay oluyor. Yüzen ev zar zor hareket ediyor, ama yine de zemin sürekli altımızdan kayıyor, buna hazır değilseniz dengenizi biraz bozmaya yetecek kadar. Biz sarhoşuz. Bıçak da Zeke'in şef bıçaklarından biri. Keskin.

Erkekçe konuştuğu için onu azarlamak üzere ona doğru dönüyorum, tam o sırada elimi bıçağa götürmek üzere bana doğru hamle yapıyor. Bıçağın ucu tişörtünü boydan boya kesiyor. Altındaki deriyi sanki sıcak tereyağında ilerliyormuş gibi kolayca kestiğini hissediyorum.

Zeke'in yeşil tişörtündeki yarıktan tembelce kan akmaya başlayınca bir an donup kalıyoruz, ikimiz sessiz kalıyoruz.

"Hayır," diyorum, inkârdan çok inançsızlıkla. "I..."

Zeke elini yaraya vurur ve ardından acı dolu bir *ah* çeker. Kan parmaklarının arasından sızıyor, canlı, çocuksu bir kırmızı. Tişörtü çoktan kararmış ve ıslanmış. Başımı kaldırıp korkmuş gözleriyle karşılaşıyorum.

"Yapmamız gereken..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Yapmamız gereken 999'u aramak. Az önce karnını yarmıştım. Ama ne 999 var, ne de telefon. Sadece ben ve Zeke varız. "Kanamayı durdur," diyorum. "Yürüyebilir misin? Tuvaletin var mı?"

Kapıyı kaydırarak açıyorum -sarsılıp takılıyor ve geri iterken nefesimin altında küfrediyorum. Zeke arkamdan içeri giriyor, sanki bir dikişi varmış gibi iki büklüm. İlk yardım çantasını bulmaya çalışıyorum ve üç denemeden sonra fermuarını açıyorum, dikkatli envanterimi unutmuşum - burada ne olduğuna, hatta ne aradığıma dair hiçbir fikrim yok. Ben yara bantları ve küçük krem tüpleri arasında bocalarken, içimi bir korku kaplıyor, Zeke havlusunu askıdan alıp karnına bastırıyor, sonra da tuvaletin kapağına oturmak için kendini eğiyor.

"Evet," diyorum, lavabonun üstündeki aynada gözleriyle kısa bir süre buluştuktan sonra başka tarafa bakıyorum. "Yapmalısın... Evet. Otursana."

"Ben iyiyim Lexi," diyor Zeke, sesi güçlkle çıkıyor.

Titreyen ellerime bakıyorum ve bıçağı henüz yere koymadığımı fark ediyorum. Dehşet içinde bıçağı düşürüyorum ve bıçak lavaboya çarparak, Zeke'nin kanından ince bir iz bırakıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim."

"Çok özür dilerim," diye nefes alıyorum, kendimi lavaboya yaslayarak. "O kadar alkolü içerek ne halt ediyorduk?"

Hâlâ sarhoşum; düşüncelerim bir türlü hizaya gelmiyor. Ne yapacağız? Ne yapacağız?

"Eminim görüldüğü kadar kötü değildir. Gerçekten acımıyor bile," diyor Zeke, bacaklarını nazikçe hareket ettirerek. Ayağı benimkine değiyor. "Yıkayalım mı? Belki deniz suyuyla - bu enfeksiyon kapmasını engeller mi? Yoksa aptalca mı olur?"

Enfekte kelimesi çelikten yapılmış gibi içimden geçiyor. Eğer bir kesik enfeksiyon kaparsa antibiyotik gerekir. Sadece küçük bir ilk yardım çantamız, yara bantlarımız ve tarihi geçmiş bir tüp antiseptik kremimiz var.

"Bilmiyorum," diyorum, ayılmak için yüzümü ovalıyorum. Aynadaki yansımama bakıyorum, berbat görünüyorum. Solgun ve kızarmış gözlerim

umutsuzca yıkanmaya ihtiyacı olan saçlar. "Deniz suyunda tuz vardır, bu da enfeksiyona iyi gelir, ama aynı zamanda bakteriler de vardır, değil mi?"

Lavabodaki minyatür ilk yardım çantasına bakıyorum ve bir tüp Savlon çıkarıyorum. Son kullanma tarihi 2020'de sona erdiğini söylüyor. Yanağımın içini çiğneyerek göreceli riskleri hesaplamaya çalışıyorum. Antiseptik krem ne kadar kötüleşebilir? Sadece daha mı az etkili olur, yoksa daha da mı kötüleşir?

"Alkol," dedi Zeke aniden. "Cin ve rom. Alkol her şeyi sterilize eder, değil mi?"

"Evet!" Savlon'u lavaboda bırakarak çoktan dolaba yönelmiştim bile.

İçki dolabının kapısı hâlâ açık duruyor. İki şişeyi Zeke'e uzatıyorum, o da şaşkınlıktan boş gözlerle bakıyor.

"Rom mu?" O bir şey söylemeyince ben de "Rom mu?" diye sordum. "İçinde bir sürü güzel kokulu bitki olmasını isteyeceğinden emin değilim."

Romu alıyor ve yüzünü buruşturarak mührü kırıyor.

"Öylece... üstüme mi atayım?" diyor, havluyu hafifçe kaldırıp bakışlarını karnından kaçırarak.

"Evet, sanırım öyle?"

Canının yanabileceği aklıma geliyor, ama onu uyaramadan yaptı ve dişlerinin arasından *çıglık* atarak kendini kamburlaştırdı. Acısı o kadar duyuluyor ki neredeyse hissedebiliyorum.

"Aman Tanrım," diyorum ellerimi yüzüme bastırarak.

"Sorun yok, sorun yok." Nefes almakta zorlanıyor. "Yanık şimdiden hafiflemeye başladı."

Lavaboya geri dönüyorum. Ona bakmaya zor dayanıyorum. Bunu ben yaptım. Öğle yemeğinden beri kırmızı şarap içerken etrafta jilet gibi keskin bir bıçak sallayan ben. Bu o kadar sorumsuzca ki nefesimi kesiyor.

"Lexi, bir saniye durur musun?"

Yine Savlon'la uğraşıyorum, sıkışmış, kurumuş tüpü açmaya çalışıyorum. Kapak yerinden çıkıyor ve ellerimden uçarak tuvaletin tabanına doğru sığıyor.

"Sorun . Alkol sadece acıttı, hepsi bu. Şimdi o kadar kötü değil. Sadece bir kesik. Bak."

"İstemiyorum," diyorum ama havluyu karnından kaldırırken gözlerim aynada ona takılıyor.

Dönüyorum. Tişörtünün kaburgalarından aşağısı kan lekeli, kahverenginin sert ve nahoş bir tonu. Altındaki deriyi ortaya çıkarmak için kumaşı kaldırıyor, bir irkilmeye ağırlığını değiştiriyor ve hareket ettikçe kan taze akıyor, koyu kırmızıdan hızlı, kaygan bir yudum daha. Yara geniş, grotesk ve etli, gülümseyen bir ağız kadar geniş.

"Hmm. Bunu yapmayı hayal ettiğimde," diyor Zeke, "içimi daha az görebileceğini düşünmüştüm."

Sesini hafif tutmak için harcadığı çabayı duyabiliyorum.

"Tanrım," diyorum yüzümü başka tarafa çevirerek. "Bu sadece bir kesik değil. Havluyu geri koy Zeke, baskı uygulamalısın."

Kendisine söyleneni yapar ve sessiz kalır, oraya yığılır, kararan havluya bakarken başı öne eğiktir. Ne kadar kan kaybedebilir? Şimdiden ne kadar kaybetti?

"Lütfen kendini kötü hissetme Lexi. Bunların hiçbiri senin suçun değil, tamam mı? Sarhoş olmamıza ve... bilirsin işte... bir teknede olmamıza rağmen kokteyl yapmamız gerektiğini söyledim. Lexi iyi misin?"

"Bu kadar anlayışlı olmayı bırak." Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kan kokusu alabiliyorum, tenekemsi ve ürkütücü. "Ben iyiyim. Sadece hissediyorum..." *Berbat, berbat, berbat.*

"Bunun sorumlusu sen değilsin. Benim için. Lexi, bana bak."

Bakışlarıyla karşılaşıyorum. Şimdi daha kararlı, o kadar korkmuyor, o kadar genç görünmüyor ama acısını görebiliyorum. Adrenalin hafifledikçe, daha da kötüleşmeye başlayacak.

"Ağrı kesiciler," diyorum, ilk yardım çantasına dönerek. "İbuprofen ve parasetamol var. İkisine de sahip olmalısın. Ama belki aynı anda değil, arayı açmalıyız..."

"Sadece biraz parasetamol alacağım," diyor. "Yapmamalıyız... İlaçları çok hızlı tüketmek istemeyiz."

O haklı. Burada ne kadar kalacağımıza dair hiçbir fikrimiz yokken bu küçük hesaplar çok zor - ne kadar yiyeceğiz, içeceğiz, kullanacağız, biriktireceğiz?

Tabletleri içmesi için ona bir bardak su getirdim. Tabletleri yüzünü buruşturarak geri atıyor ve ben de yüzümü buruşturuyorum.

"Kanamanın durması ne kadar sürer?" diye soruyor. Sesi dengelidir. Kendisine sakın olmasını söyleyen bir adamın tonu.

"Hiçbir fikrim yok. Bunların hiçbirini bilmiyorum, Zeke. Yaklaşık on yıl önce temel ilk yardım kursu almıştım."

"Mutfak güvenliği kursunun bir parçası olarak bazılarını yaptım," diyor Zeke. "Ama bunların çoğu bu tür şeylerin nasıl önleneceğiyle ilgiliydi. Mesela, dengesiz bir yüzeyde kesmeyin. Tekne gibi sanırım."

Yüzümü ona dönüyorum, lavaboya yaslanıyorum. Burası o kadar sıkışık ki, ayakları benimkileri çerçevesiyor, dizlerini açıyor, böylece aralarında durabiliyorum. Duş perdesi dirseğimi gıdıklıyor. Kalbim hala hızlı atıyor.

"Yine de enfeksiyon kaparsa nasıl görüneceğini öğrendiğimi hatırlıyorum," diyor güçlükle yutkunarak. "Kızarır ve kabarır, üzerinde küçük çizgiler oluşur belki."

"TAMAM. TAMAM. Ne arayacağımızı biliyoruz." "Peki sonra ne olacak?" Zeke kenara bakarak, "Sonra ne olacak?" diyor.

"Biz..." Lavabonun kenarında diş fırçalarımızın yanına bırakılmış Savlon'u gösteriyorum. Yarası karşısında biraz saçma görünüyor, yıkım topunun açtığı bir deliğe Polyfilla uygulamayı düşünmek gibi.

Zeke neredeyse özür dilercesine, "Havluyu tekrar hareket ettirmek istemiyorum," diyor.

"Hayır. Evet. TAMAM."

O yüzden olduğumuz yerde kalacağız. Zeke yaraya baskı yapmaya devam ediyor. Ben de onunla birlikte duruyorum, düşüncelerim şaraptan buğulanıyor ve panikten yavaşlıyor. Dakikalar geçiyor. Havlu koyulaşıyor. Karnını mutfak bıçağıyla gelişigüzel yarmamın üzerinden belki yirmi, yirmi beş dakika geçti ve dünya bambaşka bir yermiş gibi geliyor.

Bir süre sonra Zeke elini havludan çekip bileğinden silkeliyor ve burnundan ağır ağır nefes alıyor. Bekliyoruz. Kan lekeli kumaşa bakıyorum.

"Sadece benim bu tuvalette oturmamı gerektirmeyecek bir oyun planına ihtiyacımız olduğunu hissediyorum," diyor Zeke, ayağa kalkmak için hareket ederek.

Ağzımı açıyorum, ama beni şaşırtacak şekilde, bir şey bulmamı beklemiyor.

"Şu yeşil battaniyeyi yatağın üzerine koyarsan, kendimi orada destekleyebilirim," diyor. "Ayaklarım yukarıda olursa daha az zorlanırım ve her yerim kanarsa battaniyeyi çarşaflardan daha kolay yıkayabiliriz."

"Doğru! Evet. İyi fikir."

Yürümek için yardımına ihtiyacı olup olmadığını merak ederek bir an duraksıyorum, ama kapının pervazına tutunuyor ve ardından mutfak tezgâhına ulaşmak için birkaç , kısa adım atıyor. Yanından geçip yatak odasına gidiyorum ve yatağın ucundaki yeşil battaniyeyi alıyorum.

Onu yastıkların üzerine yatırdık. Ben de onun yanına uzanıyorum, ellerim karnımda, ahşap panelli tavana bakıyorum. Gözlerimi kapattığımda, tavan penceresi dikdörtgenini orada bırakıyor, siyah parlıyor. Bu yatakta daha önce hiç birlikte yatmamıştık, hep sırayla yatmıştık. İlk gece hariç.

"Geniş," diyor Zeke, sesi gergin. Önce ona, sonra da havluya bakıyorum. Altını yokluyor; parmakları yeni kanla parlayarak geri geliyor. "Gerilmiş gibi açık mı? Bilmiyorum... Evde böyle bir kesik olsa dikiş atılması gerekirmiş gibi hissediyorum."

Evde olsaydık, şu anda A&E'de olurduk. Muhtemelen çoktan sargıya alınmış, dikiş atacak bir doktorun gelmesini bekliyor olurdu. Hastaneye giderken alacağı ağrı kesiciler hakkında iki kere düşünmezdik.

"İğne ve ipliğimiz var mı?" Zeke soruyor. "Aman

Tanrım," diyorum elimi yüzüme götürerek.

"Sorun değil. Kendim yapabileceğime eminim," diyor ve başını kaldırıp kendine bakıyor. "Böyle bir şeyimiz var mı? Bir iğne?"

"Aslında çantamda mini bir dikiş seti var," diyorum. "Şu otellerdekilerden biri." Bir arkadaşımın düğünü için New Forest'ta kaldığımdan.

"Tamam.. Bir süre bekleyeceğiz. Belki biraz sonra daha iyi görünür," diyor Zeke.

Sesi gergin geliyor ve ona yakından bakıyorum, yastığın üzerindeki profilini izliyorum. Terliyor ve bitkin. Belki de enfeksiyon kapmıştır, bakteriler çoktan kan dolaşımına karışmıştır.

Zeke'in ölmesi tamamen mümkün. Kan kaybı, enfeksiyon, modern tıp olmadan bunlar insanı öldürür.

Bu yüzen evde çok korkuyorum ama şimdiye kadar içinde bulunduğumuz tehlikeyi gerçekten anladığımı sanmıyorum. Sadece deniz ya da yiyeceğimizin bitme ihtimali değil... Her şey var. Her şey. Her gün karşılaştığımız küçük tehlikeler burada küçük değil. Kıymıklar, takılan çiviler, bir gıda zehirlenmesi: bunlardan herhangi biri bizi öldürebilir.

Zeke'in yutkunmasını izliyorum ve ani, yakıcı bir duyguyla sarsılıyorum. Bu aşk değil tabii ki, adamı çok az tanıyorum. Tabii ki aşk değil. Ama ona benziyor: ateşli, alçak, tatlı. Arzu ve keder arasında bir yerde, Mae'ye karşı hissettiklerim kadar acı ve güçlü.

"İyi olacaksın," diyorum ve elini tutmak için uzanıyorum. "Seninle bekleyeceğim."

Zeke

ACITIYOR. Hem de çok. Hâlâ sadece parasetamol kullanıyorum; ağrı ne zaman Lexi'den bana ibuprofen getirmesini isteyecek kadar kötüleşse, onun düştüğünü ve buna ihtiyaç duyduğunu hayal ediyorum ve soruyu ısırarak geri çeviriyorum.

Kanama duruyor ama ne zaman hareket etsem tekrar başlıyor. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Sadece...bunu yapacak cesaretim var mı bilmiyorum.

Şu anda ikimiz de sarhoş değiliz. Geç oldu -Disney telefonumu öldürdü, bu yüzden bize saati söylemek için sadece mutfaktaki corgi saatimiz var, ama sanırım onu geçiyor. Yıldızlar dışarıda, tavan penceresinin bir ucundan diğer ucuna uzanıyor. Uyuyamıyorum. Geminin seyir defterini okumayı düşünüyorum, sanki bundan daha çok canımı yakacak bir şey arıyormuşum gibi, ama bunu yapmayacağımı biliyorum. Biraz kayıyorum ve acıdan inlemekten kendimi alamıyorum.

"Zeke," diyor Lexi. "Biraz ibuprofen al." "Hayır."

"Lütfen."

"Hayır. Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Lütfen." Sesi yükseliyor. Başını çevirip bana bakıyor ve yüz ifadesi beni üşütüyor. "Buna dayanamıyorum. Dikiş atılması gerekiyor. Hâlâ böyle kanıyor olmamalı."

"Biliyorum."

Bunu uzun zamandır biliyordum, gerçekten, ama bundan sonra olacıklardan çok korkuyorum.

"Ben yaparım," diyor ama alt dudağı hafifçe titriyor. "Kendin yapmak zorunda kalmamalısın."

Başımı sallıyorum. O dudak titremesi. Lexi her zaman kendini kısıtlıyor, başkalarına öncelik veriyor. Onun göz kulak olması gereken bir başka kişi daha olmak istemiyorum.

"Midem bulanmıyor, beni rahatsız etmiyor," diye yalan söylüyorum. "Sadece kendim yapacağım."

İbuprofeni aldım ve kırk beş dakika bekledim. Kesik hala acıyor ama biraz daha hafif, ağrıyan bir diş gibi. Lexi en ince iki iğneyi gazlı ocaktaki bir tencerede kaynatıyor ve belki yardımı olur diye kaynar suyu ipliğın üzerine de döküyor. Koyu mor iplik seçtik. Lexi kırmızıya veto etti.

-Kırmızılar içinde güzel görünmek çok zormuş, öyle diyor. Beni gülümsetmeye çalışıyor ve bunu takdir ediyorum, ama lanet olsun. Gülümsemeye devam etmek zor.

Beni duymaması için güverteye çıkmasını söyledim. *Tanrım,* dedi, gözleri acıyarak. *Eğer çığlık atarsan, buna dayanabileceğimi sanmıyorum.* Ciddi olduğunu görebiliyorum, gerçek bir empatisi var. Yatağı girdiğim onca yabancı arasında kendimi burada bulan Lexi olduğı için kendimi şanslı hissediyorum.

Kesiğın üzerine biraz daha rom dökmeyi başarıyorum, gerçi bu bile acı verici, ama kusacağımı ya da bayılacağımı düşünmeden önce sadece bir dikiş atabiliyorum. Bir çeşit ses çıkarmalıyım, çünkü iğne derime girdiğı anda Lexi kapıdan içeri giriyor.

"Bunu tek başına yapamazsın," diyor sesi titreyerek. " uzan. Ben gidip ellerimi yıkayacağım."

ÜÇÜNCÜ GÜN

Zeke

ERTESİ SABAH, uykuya dalıp çıkıyorum, ancak Lexi'yi yanımda, yatağın kenarına tünemiş bulduğumda düzgün bir şekilde uyanıyorum. Kocaman gözleri göbeğime sabitlenmişti.

"Günaydın," diyorum gülümseyerek, karnım deli gibi ağrıyor olsa da.

"Hiç baktın mı?" diyor.

Dün gece beni dikerken, sanki iğnenin her batışını kendisi hissediyormuş gibi nefes aldı. Ama bir kez bile tereddüt etmedi. İnanılmazdı.

"Henüz değil," diyorum, yüzümü buruşturarak yastığı biraz yukarı kaldırıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Yanıyor. Daha fazla ağrı kesici almam gerekiyor ama kendimi esnetmeye çalışıyorum. Daha az kullanıyorum. İdare ediyorum. Yara o kadar sıcak ki elimle sıcaklığını kontrol etmek istiyorum ama mümkün olduğunca az dokunmam gerektiğini biliyorum.

"Biraz ağrım var," diyorum. "Hasta falan hissetmiyorum, bu iyi bir şey."

Bana bir çikolata digestive uzatıyor. "Kahvaltı."

"Bunların alışveriş listende olmasına ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedim.

Söyle.

Ondan dikkatlice alıyorum. Bunların her kırıntısına göz kulak olmalıyım. Bisküviler. Bıçağın şokundan sonra dün paketi açtık. Bir bunlar var, bir de şu kuru amaretti bisküvileri var ki asla umduğunuz kadar güzel olmuyor. Tatlı yiyecekler bu kadar.

"Ben bakayım mı? Sen bakmak zorunda kalmayasın diye mi?" Ben bisküvimin kenarlarını kemirirken Lexi diyor ki.

Ben bunu düşünüyorum. "Gerçekten iyi bir yüz ifadesi takınmalısın. Eğer korkmuş görünürsen, ben de korkarım."

"Tanrım, doğru, peki nasıl görünmemi istiyorsun?"

"Memnun mu?" Bir an düşündükten sonra söyledim.

Havluyu yerinde tutmak için kullandığımız kemeri çözüyor ve parmakları tokanın üzerinde hareket ederken aklımın testosteronla beslenen küçük bir köşesi bir saniyeliğine kirli düşünceler düşünmeyi başarıyor.

"Eee?" Onu okumaya çalışarak soruyorum.

"Bu benim memnun yüzüm," diyor hala beni incelerken.

"Kaşlarını çok fazla çatıyorsun."

"Otuz bir yaşındayım, Zeke," diyor. "Artık yüzüme perma-marker'la kaşlarımı çatıyorum."

"Otuz birin çok genç olduğunu biliyorsun, değil mi? Seksen yaşındaymış gibi davranıyorsun." "Senden neredeyse on yıl öndeyim."

"Sekiz yıl."

"Doğru. Bu hayatının yarısı demek."

"Hangi yarısı? İlki uçup gitti." Bu onun gözlerini gülümsetti.

"Ve aslında hayatımın üçte biri, teşekkür ," diyorum. Doğrulmaya çalışıyorum ve eli omzuma çarparak beni yerimde tutuyor.

"Bir bisküviden daha fazlasını yemelisin. Gücünü yüksek tut. Biraz mısır gevreği yiyebilir misin? Mısır gevreği kuru olarak oldukça iyidir. Surat asma, seni yemek züppesi, denizde hayatta kalmaya çalışıyoruz, Benedict usulü yumurta yemeyeceksin."

Bunların hepsi hızlıca söylendi. Ona gülümsüyorum ve bana bakarken yüzünün yumuşamasını, gözlerinin etrafındaki derinin kırışmasını izliyorum.

Dün gece aramızda bir şeyler değişti. Sanırım artık bir takımız.

Lexi

Öyle olmadığını **söyleyecektir** ama kan dolayı halsiz ve yarasının acısı tüm yüzüne yayılmış durumda. Daha önce, işlemek için kalktığında neredeyse yere yığılıyordu ve tekrar düzgün bir şekilde ayağa kalkana kadar tam beş dakika boyunca mutfak tezgahının üzerinde kambur durdu.

Rol yapmakta iyi. Ama iyi değil.

Arkasındaki yastığı ayarlarken, " dolanıyorsun," diyor hafifçe. "Yardım ediyorum," diyorum. "Bir şey değil."

" duruyorsun," diye tekrarlıyor, bu sefer biraz daha sert bir şekilde. "Ve bana her baktığında, bir dakika içinde ölüp ölmeyeceğimi merak ettiğini söyleyebilirim."

"Ve siz bana bunun rahatlatıcı *olmadığını* mı söylüyorsunuz?"

Bunun için zayıf, yorgun bir gülümseme alıyorum. Gözleri biraz çukurlaşmış; her birinin altında grimsi bir yarım daire var, kömürde bir başparmak kaydırması.

"Dürüst olmak gerekirse, yattığım sürece iyiyim," diyor. "Sadece dinlenmeye ihtiyacım var."

Google için can atıyorum. En çok öğrenmek istediğim şey, endişelenmeyi ne zaman bırakabileceğim. Tehlikenin ne zaman geçeceğini bilmek istiyorum - bir doktorun ya da hemşirenin "*İlk bilmem kaç saati atlattı, artık en kötüsü geride kaldı*" diyeceği an.

"Buranın toparlanmaya ihtiyacı var" diyorum, dikkatimi bir köşede yığın halinde duran kan lekeli havluya ve içerideki dağınıklığı ortaya çıkarmak için açık duran gardırop kapağına çevirerek. "Ben senin etrafını toparlayayım, sen de

Burada olduğumu pek fark etmezler. Zaten her zaman tekneleri kontrol etmek için dışarı çıkacağım."

Hiçbir şey söylemiyor, ama omzumun üzerinden yüzüne baktığımda ifadesini fark ediyorum - sanırım yalnız kalmak istemediğimi anladı. Sifonu çekiyorum, kirli havluyu kaptığım gibi güverteye çıkarıyorum ve bir sonraki kova çekişimde deniz suyuyla yıkıyorum.

Yatak odasına döndüğümde Zeke gözlerini kapatmıştı. Ben geldiğimde gözlerini açıyor ama sanki ağır bir şey kaldırıyormuş gibi çaba sarf ediyor.

"Dışarıda büyük bir gemi var, değil mi? Bizi kurtarmak için mi bekliyor?" diyor.

"Onlara şimdi iyi bir zaman olmadığını söyledim, daha sonra gelebilirler mi?" diyorum, ancak şakadan hoşlanmıyorum. Kurtarma düşüncesi bile tüm varlığımı acıtıyor. Bugün ikimiz de birbirimiz için güçlü kalmaya çok çalışıyoruz - gerginlik aramızdaki havada sürekli beyaz bir gürültü gibi.

Gardıroptaki dağınıklığı inceliyorum. Zeke de ben de bavullarımızı yarı yarıya boşaltmıştık ama valizlerimizde de çeşitli şeyler bırakmıştık; yerleşmekle kullanışsız olmak arasında bir orta yol. Eugene'i kurtardığımızda bulduğum gemi kütükleri hâlâ çantalarımızın üstünde orantısız bir şekilde duruyor; biri arkadan aşağı kaymış, diğeri neredeyse açık çantamın iç cebine girecek.

"Biliyor musun," dedim, "eğer bugün kendini iyi hissediyorsan okuyacak bir şeyler bulabilirsin."

Cevap vermiyor. Onu kızdırdığımı anlıyorum - ne de olsa kayıt defterlerini tartışmak istemediği konusunda çok netti - ama döndüğümde baygın olduğunu fark ediyorum.

"Zeke! Zeke!"

Hemen yanına gittim, elimle kolunun üst kısmındaki çıplak deriyi kavradım. Orada öylece yattığı, solgun yüzlü ve hareketsiz olduğu korkunç, zamanı durduran bir an var ve sonra gözleri çırpınarak açılıyor.

"İyi misin?" diyor, sesi yapış yapış. "mıyım? Özür dilerim."

"Tanrım, hayır, özür dilerim," diyorum sendeleyerek ve gardırobun yanındaki dolaba yaslanarak. "Seni uyandırmamalıydım. Sen dinlen. Sen... Ben sadece..."

"Toparlanmak istediğini sanıyordum," diyor kaşlarını hafifçe çatarak. "Sen iyi misin?"

"Evet," diyorum, çömelip el yordamıyla çantama uzanıyorum. "Bunu güverteye çıkarıp düzgünce karıştıracağım, ceplerde gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını kontrol edeceğim, tamam mı? Sen uyumaya devam et."

Yoğun öğle güneşi altında şezlonga ulaştığımda, kalbim hâlâ teneke bir çatıya düşen yağmur gibi gürliyor. Eugene dışarıda, kutusunda güneşleniyor, devam eden felaket durumumuzdan etkilenmiyor. Kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve ben sıçıyorum, her ne kadar bu ses artık bana Mae'nin uyuyamadığında yatak odamın kapısını açarken çıkardığı *tıkırtı* kadar tanıdık gelse de.

Zeke ölü gibiydi. Ölü gibiydi ve bir an için beni terk ettiğini düşündüm.

Burada yalnız olma fikri, Zeke'in *gitmiş* olması ve sadece bir *vücut*..

Oturuyorum, çantayı ayaklarımın arasındaki güverteye bırakıyorum. Her yerim titriyor. Sakinleşmem gerekiyor. O ölmedi, hâlâ yüzüyoruz ve bu şartlar altında her şey olabildiğince iyi. Panik işe yaramaz. İşe yaramaz olmaktan nefret ediyorum. Ama *lanet olsun*. Yüzü yumuşacık ve yastığa yaslanmış.

Çantaya bakıyorum. Makyaj çantam orada -şimdiye kadar görmezden geldim ama belki de içinde düşünmediğim yararlı bir şey vardır. Fermuarını açıp kapatıcı, fondöten, allık, fırça ve rimelleri karıştırıyorum. Bu ruj tüpü helikoptere falan dönüşen havalı James Bond aletlerinden biri değilse, bunların hepsi tamamen gereksiz. Mendil, atıştırmalık ya da küçük bir şişme bot gibi faydalı şeyler yerine üç ton fondöten taşıyan bir kadın olduğum için kendimden kısa süreliğine nefret ediyorum.

Buna dayanamıyorum. Zeke'in dinlenmeye ihtiyacı olduğunu ve benim de burada tekneleri izlemem gerektiğini biliyorum ama onu yalnız bırakmak istemiyorum. Yalnız *kalmak* istemiyorum. Bu tekneden *inmek*, kurtulmak istiyorum ve ellerimi yüzüme bastırırken kendi kendime düşünüyorum: *Zeke gitmiş olsaydı hayatta kalabilir miydim?*

Evet. Ellerimi yumruk yaptım. Hayatta kalacağım. Kurtulurum. Ben güçlüyüm. Hâlâ buradayım. Yapmam gerekeni yapacaktım, tıpkı Zeke'in derisini dikerken yaptığım gibi.

Tekrar çantaya uzandım ve kayıt defterlerinden birinin sert kenarını buldum. Çantayı gardıroptan sürüklerken iç cebin içine tamamen kaymış olmalı. Defteri çıkarıp dizlerimin üzerine koyuyorum ve deri kapağın yüzeyini düzeltiyorum.

Sadece onları okuma, tamam mı? dedi. Ama neden? Bu bir gemi seyir defteri - yüzen ev hakkında bilgi içermeyecek mi? Bize su tankının tam kapasitesini söyleyebilir, her zaman tahmin etmeye çalıştığımız bir şey; Zeke'in babasının çok eskiden yaptığı başka bir gizli bölmede saklı bir telefon olduğunu söyleyebilir. Bu bir şey ve burada çok az şeyimiz var.

Sadece bakacağım. İlk sayfayı açacağım. Bunu yapmamak delilik olur. Mantıklı olmalıyım. Duygusal olamam. Zeke yaralandı. Şu anda duygusal karar vermeye yer yok.

Kitabı açıyorum.

Birkaç sayfa içinde bunun bir seyir defteri değil, bir günlük olduğu anlaşılıyor. Sıkışık, küçük yazılarla dolu sayfaları tarıyorum: *Yağmur bugün sonsuz ve muşambanın çıkardığı ses bana çocuklarla bahçede kamp yapmayı hatırlatıyor, Lyra reddediyor, tabii ki içeride oturup Charmed'ı izlemeyi... Bu gece iyi yemek yedim, güveç. Çocuklar nefret ederdi şüphesiz, çok fazla sebze... Daha önce bilseydim, farklı olur muydu, farklı olabilir miydi, merak ediyorum?*

Okumayı bırakmalıyım. Burada tekne hakkında hiçbir ayrıntı yok. Ama sayfaları çevirmeye devam ediyorum, kendime sadece bilgi taraması yaptığımı, gerçekten okumadığımı, gerçekten kişisel bir şey almadığımı söylüyorum.

Bu hayatta çok büyük bir özgürlük var. Bağlanma yok. Sadece ben, su ve bulmacalarım. Bugün iyiyim. Düşün karterindeki sorun bile beni etkilemedi - vananın değiştirilmesi gerekiyor, ama çocuklar burada olduğu için sürekli unutuyorum. Üçüyle de yanlış yaptığımı biliyorum, özellikle Zeke'yle yanlış yaptığımı hissedebiliyorum, ama tabii ki o farklı...

Saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırıyorum. Tararken kalbim güm güm atıyor
üzerinde.

Paige ona gerçeği söylemem gerektiğini düşünüyor... Bazen çok istiyorum, ama öğrendiğinde bu tekneye asla geri dönmeyeceğini biliyorum ve...

"Siktir," diye fısıldadım, kitabı kapattım.

Bunu neden yaptım? Sırlardan nefret ederim. Bilmemem gereken şeyleri bilmek beni strese sokuyor ve şu anda hayatımda bir sürü stres faktörü var - fazladan bir tanesine ihtiyacım yok.

Eugene aniden öfkeli bir ciyaklama sesi çıkardı. İrkildim, sonra dönüp ona baktım.

"Ne?" Dedim.

O yargılayıcı küçük kuş gözleriyle bana bakıyor.

"Biliyor musun?" Ona dedim ki. "Sadece gitmelisin. Seni lanet okyanusa geri atmalıyız. Sana bayat ekmek vermeye devam edemeyiz. Bayat ekmeğe ihtiyacımız var, tamam mı?"

Çıldırıcı bir şekilde gözlerini kırpmadan duruyor.

"Bu bir CBBC programı değil," diyorum ona, sesim yükseliyor. "Sen bizim sevimli hayvan yardımcımız değilsin. Defol. Defol!"

Ağlamaya başladım.

"Etrafta zıplayabildiğini biliyorum," diye bağıyorum ona. "Koltuk minderlerimize sıçabilmek için bunu yaptığını gördüm. Çık şu kutudan. Çık. Sadece git."

Zeke'in yumuşak sesi teknenin içinden geliyor: "Ona yiyecek verdik, bu yüzden muhtemelen mümkün olduğunca uzun süre burada kalacaktır."

Dönüp yüzümü siliyorum ve kayıt defterini çantama geri koyuyorum. "Ne yapıyorsun yukarıda?" Dehşetle ayağa kalkıp defteri çekerek Kapıyı açtığımda onu yine mutfak tezgâhına yaslanmış, başı öne eğik, tişörtünün altına yeni bir havlu sıkıştırmış halde buldum.

"Banyoya ihtiyacım vardı," diyor.

Sesi çok hafif ve nefes nefese geliyor. Başını çevirip bana bakıyor, hâlâ eğilmiş, kollarını tezgâhın kenarına dayamış. "Eugene'e ihtiyacımız var. Moral için iyi. O bizim terapi hayvanımız."

"Uzan" demek istiyorum. *Lütfen. Dinlen. Ölmenden çok ama çok korkuyorum.* Ama onun yerine "Lanet olsun, daha fazla Z kuşağı olabilir miydin?" diyorum.

Hafifçe kıkırdıyor, sonra yüzünü buruşturuyor. Sanırım teknenin hareketini hesaba katsak bile olması gerekenden daha fazla sallanıyor.

"Yakında kendi başına balık avlayacak kadar iyileşecek - bak, hareket halinde," diyor arkamdan başını sallayarak.

Dönüyorum. Eugene tam ayaklarımın dibinde, dengesiz adımlar atıyor ve bir tavuk gibi hafif, geveze bir *bok bok* sesi çıkarıyor.

Gözyaşlarımın arasından, "Demek şimdi kutudan çıkıyorsun, seni küçük pislik," diyorum ve arkamı döndüğümde Zeke bana gülümsüyor.

"Lütfen ," diyorum. "Ben çok sık 'lütfen' diyen bir kadın değilim. *Ama lütfen.*"

Ayıldı, gözleri yüzümde sabitlendi. "Ben iyiyim Lexi."

"İyi olduğunu düşünüyorsun. Ama berbat görünüyorsun. Dinlenmen gerek."

Yavaşça doğrulur, yatak odasına doğru bir adım atar ve iki eliyle kapının pervazını kavrar.

"İyileştiğimde," diyor, sırtı bana dönükken sesi neredeyse duyulamayacak kadar kısık, "sana düzgün bir kahvaltı hazırlayacağım."

"Zeke, biz..."

"Denizde kayboldum, yiyecek karneyle veriliyor, biliyorum. Şunu alayım, tamam mı?"

Sessiz kalıyorum. Fanteziler ve hayaller kuran biri değilim. Onun plan yapmasını istemiyorum - bu kadere meydan okumak gibi geliyor.

"Elimizde çok fazla brunch malzemesi yok," diyorum sonunda.

"Meydan okumayı severim." Yatağa emeklemek için öne doğru eğiliyor. "Ve henüz her şey bitmiş değil. Hâlâ bir cafetière'imiz var."

DÖRDÜNCÜ GÜN

Lexi

AKŞAMIN ERKEN SAATLERİ, gün batımından önceki alçak ışık. Güvertedeyiz, tekneleri izliyoruz ama aslında sadece suyu izliyoruz. Denizde saatlerinizi kaybedebilirsiniz. Parılıyor ve kırılıyor, mavinin tüm tonlarına isim bulamıyorum. Bazen mora, altına ya da yeşile daha yakın görünüyor, bazen de canlı bir canavarın derisi olduğunu hayal edebiliyorum, altımızda nefes alıyor, saldırmak için hazırlanırken kasları yüzeyin altında kayıyor.

Şu anda dışarısı çok sakın ve bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum. O durgun su bizi koordinatları belli olmayan bu yerde hapsediyor. Ama aynı zamanda bizi sabit tutuyor. Durgun su hâlâ hayatta olduğumuz anlamına geliyor.

Burada koca bir günün daha akıp gittiğine inanamıyorum. Zeke yanımdaki şezlongda dinleniyor ama bugün kaydettiği ilerleme beni cesaretlendiriyor: artık gibi hissetmeden hareket edebiliyor ve üzerine yapışan o hastalık , solgunluk, tam olarak tanımlayamadığım bir şekilde hafiflemiş gibi görünüyor. Yeniden daha kendinde görünüyor.

"Bir oyun oynamak ister misin?" diyor, gözleri hâlâ kapalı.

Derme çatma bandajımız -bavulumdaki tişörtlerden birinden kesilmiş bir şerit- üstünün altında gizli bir yumru oluşturuyor; ona bakıp duruyorum.

"Sessiz sinema konusunda berbat olduğumu zaten tespit etmiştik," diyorum. Aslında Zeke'i suçluyorum, çünkü *açıkça* bir köpeği evcilleştirdiğimi tahmin edememişti.

At, nöbet geçirmiyordu, ki bu çok duyarsız bir maskaralık olurdu.

"Sessiz sinema değil. Tercih eder misiniz?" diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bunu daha önce sadece içki içme oyunu olarak oynamıştım ve sıvıları israf edecek durumda değiliz. İki gün önce açtığımız şarap aklıma geliyor ve irkiliyorum.

"Tek gecelik ilişkinizle bir yüzen evde denizde kaybolmayı mı tercih edersiniz *yoksa...*"

Homurdanıyorum.

"Ya da," diye devam ediyor Zeke, "ortaokula geri dönmek mi?"

"Ooh," diyorum, onunla yüzleşmek için dönüyorum ve korkuluklara yaslanıyorum. "İlginç."

Penny olmasaydı ortaokul berbat geçerdi. O benim can simidimdi: benden daha güzeldi, benden daha zayıftı ve erkekler ondan hoşlanıyordu, bu da gücü olduğu anlamına geliyordu. Bir keresinde sınıfımdaki oğlanlar beslenme çantamı çalmaya çalışmışlardı -Hey, *bar kızı, içinde ne var, domuz kabuğu* mu? Eğer geri çekilmezlerse herkese *fistiklerinin* ne kadar küçük olduğunu söyledi ve tüm okul haftalarca bu hesaplaşmayı konuştu. Pembe tek boynuzlu at sırt çantalı bir 7. sınıfın dört 9. sınıfı korkutması, işte benim Penny'm buydu.

"Ortaokul," diyorum. "Daha kötü kıyafetler ama ölme olasılığı daha az. Ya sen?"

Zeke hafifçe gülümsüyor, gözleri hâlâ kapalı. Bukleleri kıvrıcık ve dipleri yağlı; dağınık saçları onu biraz sevimlileştiriyor. Şezlongda uzanırken çok genç görünüyor ve bu durumdan biraz rahatsızlık duyuyorum ama artık bunun bir önemi olmamalı. Ne de olsa tüm seks eylemleri kesinlikle yasaklanmıştı.

"Orada olmaktansa burada olmayı tercih ederim," diyor. "Ciddi misin?"

"Eğer aptal bir çocuksanız, okul eğlenceli değildir."

Kaşlarımı çattım. "Senin 'aptal bir çocuk' olmana imkân yok. " Gülümsüyor ama gamzelerine dokunmuyor.

"Güven bana. Hayatta iyi olduğum iki şey var ve okulda ikisinden de not alamazsınız."

"Yemek pişirmek" sanırım, çünkü bu konuda kendine güvendiğini biliyorum - henüz ayakta durup kendi başına yemek pişirecek kadar güçlü olmadığı için beni kanepeden yönlendiriyor, ama ikimiz birlikte benim rastgele, aşırı duygusal Tesco alışverişlerimden gerçekten lezzetli yemekler yapmayı başardık.

"Evet."

"Ve..."

Tek gözünü kırarak açtı ve bana baktı. "Ne?"

"Ne?" dedim.

"Huh," diyor, hafifçe doğrulup bana alaycı bir bakış atarak. "Hatırlayacağını ummuştum."

"Oh. Oh." Yutkunuyorum. "Evet, bu konuda çok iyiydin. Ama hadi ama, nesin sen, Stepford karısı mı? Yemek pişirmekten ve seks yapmaktan daha fazlasını yapabilirsin."

Yüzü karardı. Tepkisinin aniliğine şaşırarak hafifçe geri çekiliyorum - belli ki şaka yapıyordum ama yüzünden onu incittiğim anlaşıyor.

"Özür dilerim, demek istediğim - gerçekten kendi kendine konuşuyorsun," diyorum.

Aslında şimdiye kadar bunu fark etmemiştim. Kendine güvenle el ele gitme eğiliminde olan yakışıklı biriydi ve beni yatağa atarken kendinden çok emindi. Sadece özgüveninin düşük olabileceğini düşünmemiştim.

"Denizkızı mı yoksa sentor mu olmayı tercih edersin?" diye sorar. Konuyu kesin bir şekilde değiştirir.

"Bunu bana ciddi ciddi mi soruyorsun? Şu anda bir toynak ne işe yarar ki? Bir balık kuyruğu beni *heyecanlandırırdı*." Zaten bacaklarımı hiç sevmemişim.

"Doğru," diyor, omuzları hafifçe gevşerken bir gülümseme oluşuyor. "Sen git o zaman."

. Son günlerde biraz yavaşladığımı hissediyorum - eylemsizliğe zorlandığınızda, sonunda eğilmek zorunda yoksa delirirsiniz. Ya da belki Zeke'dir, onun kararlılığı, düşünceliliği. Asla acele etmez, bu bana da bulaşmış olabilir.

"Fare yemeyi mi yoksa eşek yemeyi mi tercih edersiniz?"

"Fare," diyor tereddüt etmeden. "Eşekler her zaman çok üzgün görünüyor. Onlara endişelenecekleri başka bir şey vermek istemiyorum."

Omzumun üzerinden ufka bakarak, "Mae eşekleri sever, bu yüzden benim için de sıçan," diyorum. İki kişiye bile 360 derecenin tamamını kontrol etmek bir alışkanlık haline geldi.

"Mae arkadaşının çocuğu mu? yardım ettiğin çocuk mu?"

Başımı sallıyorum, şimdiden onun adını yüksek sesle söylememiş olmayı diliyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki, bu durumdan kurtulabilirim. Onun yokluğu içimde bir delik açıyor ve bununla başa çıkmanın tek yolu zihnimi ondan uzaklaştırmaya çalışmak.

"Bana ondan bahset," diyor Zeke yumuşak bir sesle.

Ona dönüp bakıyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Hayır," diyorum yutkunarak. "Hayır, onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Kaşları bir parça kalkıyor ama yüzünde yargılayıcı bir ifade yok. "Seni anlıyorum, ben sadece... Zamandan başka bir şeyimiz yok ve onu çok mu özölüyorsun? Bana ondan bahsetmenin sana yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Tekrar suya bakıyorum. Zeke, Mae'nin benim için ne anlama geldiğini bilmiyor. Ona anlatmak, kendimin en derin, en önemli parçalarından birini göstermek anlamına geliyor. Bir an için bunu yapmamaya karar veriyorum, ama sonra ona bakıyorum ve artık bana o kadar tanıdık geliyor ki -yumuşak gözler, bir gamzenin hayaleti- zaten bilmemesi biraz garip geliyor. Beni hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, sarhoş ve kanlar içinde gördü. Şimdi kendimi ondan saklamanın ne faydası var?

"Burada olmasaydım bile onu özlerdim," diyorum. "Artık onunla yaşamıyorum."

"Ama sen yaptın?"

"Tüm hayatı boyunca. Bu haftaya kadar."

Dikkatlice ayağa kalkıyor ve korkuluklara yaslanarak bana katılıyor. Bunun ne kadarının arkadaşlık için, ne kadarının ağırlığını taşıyacak bir şeye ihtiyacı olduğu için olduğundan emin değilim.

"Dört yaşında," diyorum. "Kitapları, elfleri ve jimnastiği seviyor." Saç şekillendirmede her zaman benden daha iyi olan Penny tarafından saçları kafa derisine yakın bir şekilde örölmüş, tek parça streç giysisi ve şortu içindeki görüntüsüyle gelen acı dalgasına karşı dişlerimi sıkıyorum.

"O sadece arkadaşının çocuğu değil, değil mi?" Zeke yumuşak bir sesle. "O senin de çocuğun. Onu sen büyüttün."

Birdenbire, bu beni harekete geçirdi. Gözyaşlarımı tutacak zamanım yok - zaten yanaklarımdan aşağı akıyorlar, bu yüzden kendimi ağlamaya bırakıyorum.

"Evet," diyorum gözyaşlarımın arasından. "Onu ben büyüttüm. Ben sadece bir aile dostuyum, gerçekten. Bundan sonra da öyle olacağım. Ama bundan daha fazlasıydım. Geceleri biberonlarının yarısını ben verdim, binlerce bez değiştirdim ve Penny'nin olduğunu bilsem de o bir bakıma benim."

"Geçen gün babasının biraz..." demiştin.

Burnumu çektim, çenem gerildi. "Pislik mi? Evet, öyle. Bir kadını hamile bırakıp sonra da bebekle hiçbir şey yapmak istemeyen türden bir adam."

"Özür dilerim. Bu... Her çocuk bundan daha iyisini hak eder."

Ona bir göz attım. Kendi babasıyla ilişkisinin karmaşık olduğunu biliyorum. Sormayı düşündüm ama sonra günlükleri hatırladım. Bilmem gerekenden fazlasını bildiğimi itiraf etmeye hazır olmadığım sürece bu konuşmayı başlatmamalıyım.

"Peki ne oldu?" Zeke soruyor. "Neden gittin?"

Yutkunuyorum. Ben de bu konuda konuşmak istemiyorum ama Zeke haklı: Sürekli bunu düşünüyorum ve Penny'ye mesaj atıp tekrar barışmak gibi bir seçeneğim olmadığından, bunun üzerine düşünmekten başka yapacak bir şeyim yok. Bunu konuşmak iyi hissettirebilir.

"Penny'nin bir erkek arkadaşı var. O iyi biri. Ryan. Her neyse. Ciddileşiyorlar ve Mae Ryan'dan hoşlanıyor ve eminim o da... iyi..."

Yanaklarımı siliyorum. Ryan muhtemelen iyidir. Ama Penny çok fazla kötü deneyim yaşıyor ve ne zaman bir pislikle çıksa bu Mae "yi etkiliyor. Ve Ryan asla ben olamayacak. Her sabah onun için söyledi Cheerios şarkısını bilmiyor. Penny'nin ne zaman bir molaya ihtiyacı olduğunu içgüdüsel olarak bilemez; tabağında çok fazla şey olduğunda ne kadar strese girdiğini bilemez.

"Taşınmanı mı istediler?" Zeke tahmin ediyor. "O taşınabilsin diye mi?"

Başımı salladım. "Penny bütün bunları benim için yaptı. Ona ve Mae'ye bakmak için yirmili yaşlarımın yarısından nasıl vazgeçtiğimi anlattı.

Kendime ait bir hayatım olsun istiyorum. Ama aslında sadece Ryan'la baş başa kalmak istiyor. Benim gitmemi istiyor."

"Gerçekten mi?" Zeke bir süre sonra şöyle der. "Emin misin?"

Kenara çekilip ondan uzaklaşıyorum, aniden sinirleniyorum. "Sen anlamazsın."

"Tamam," dedi, yumuşak bir sesle. "Sanırım Penny'nin yerinde , benim için bu kadar çok şeyden vazgeçtiğin için suçluluk hissederdim. Belki o da sana bir şeyler geri vermeye çalışıyordur."

"Beni kovarak mı?"

"Bunun bir kısmını almayı teklif ederek..." Kelimeyi arıyor. "Bu sorumluluğun bir kısmı ortadan kalktı. Belki de kalmak istediğini bilmiyordur."

Ona bakıyorum. "Ciddi misin sen?"

"Peki, ona hiç söyledin mi?"

Gözlerimi açıyorum. "Biliyor," diyorum, ama bu soruyla birlikte içimden bir korku akımı geçti.

Penny'ye en son ne zaman Mae'nin hayatının bu kadar büyük bir parçası olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu söylediğimden tam olarak emin değilim. Bazen de kendime ait bir şeyim olmasını diliyorum - sevdiğim bir iş, bir erkek arkadaş, gerçekten tatil gibi hissettiren bir izin. Ama bu düşünceleri sadece çok sessiz bir şekilde, genellikle bitkin veya yorgun olduğumda aklımdan geçiriyorum ve her seferinde bunun için kendimi suçlu hissediyorum.

Çünkü Mae için çok minnettarım. Onun için milyonlarca şeyden vazgeçebilirim. Zeke, *"Sonsuza kadar bekâr kalıp Mae'nin hayatının bir parçası olmayı mı tercih edersin, yoksa kendi evin ve bir erkek arkadaşın olup onu kaybetmeyi mi?"* sorsaydı, hiç tereddüt etmezdim: Mae'yi seçerdim. Hayatıma çok şey kattı. O benim hayatım, gerçekten, ya da eskiden öyleydi.

"Eve döndüğümüzde seni gördüğüne çok sevinecek," diyor Zeke usulca. Başımı eğiyorum, gözyaşlarım geri geliyor. "Oh, Tanrım," diyorum.

Sırtıma dokunuyor, sadece hafifçe, sanki tekrar uzaklaşmak isteyip istemediğimi test ediyormuş gibi. Kıpırdamıyorum ve sanki beni sabit tutuyormuş gibi daha sıkı bastırıyor. Haklı: Onun hakkında yüksek sesle konuşmak büyük bir rahatlamaydı. Burada geçirdiğim her dakika göğsümde bir sır gibi yanıyor ve bunu Zeke'le paylaşmak küçük bir şekilde onu özlemenin verdiği hissi değiştirdi.

"Şimdi öğrendiğim için çok mutluyum," diyor. "Ve küçük kızınızın sizi beklediğini bildiğinizde bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Lütfen," diyorum hıçkırarak. "Bunu bu şekilde düşünmeye dayanamıyorum."

Eli bir an için tişörtümün kumaşını kavırıyor, sonra kendini hatırlıyormuş gibi gevşiyor.

"Seni eve, onun yanına götüreceğiz." Sesi her zamanki gibi yumuşak ama içinde çelik de var. "TAMAM MI? Seni eve götüreceğiz."

"Bunu söyleyemezsin," diye .

"Tamam," diyor bir süre sonra. "O zaman diyeceğim ki... seni Mae'ye geri götürmek için yapmayacağım şey yok."

Güneş ışığı omuzlarıma sıcak bir şekilde vuruyor. Alnımı ellerime bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Burada şanslı hissetmek zor, ama Zeke'in bunu söylediğini duymak -bir an için- bunu kolaylaştırıyor.

ALTINCI GÜN

Lexi

Bir gün geçiyor, sonra bir gün daha. Her sabah uyandığımda hala burada yüzüyor olduğumuzu görmek beni gerçekten şaşırtıyor. Bazen çok kasvetli, bazen de komik görünüyor, sanki çok uzun bir şakanın can alıcı noktasıymışız gibi.

Yiyecekleri artık daha fazla paylaştırıyoruz ve su konusunda daha dikkatli davranıyoruz. Sonunda direksiyonun arkasındaki duvara yerleştirilmiş küçük bir ekran olan su deposu sistem monit r n   zd k. Takarken tankın kapasitesini girmeniz gerekiyor, ancak takan kişi zahmet etmemiş, bu yüzden bize kaç litre kaldığını söylemiyor. Sadece tatlı su tankı için dört ışık, atık su tankı için dört ışık var. Dolu, dörtte üç, yarım, eyrek. Ve boş. D n geç saatlerde, tatlı su tankının ışığı yarımından çeyreğe geçti ve Zeke ve ben nihayet şimdiye kadar biriktirdiğimiz tonik ve soda şişelerini atık. İyi hissettirmemişti.

Bir çeşit günlük rutine girdim ve her zaman en az bir saatimi yüzen evde hasar olup olmadığını titizlikle kontrol ederek ve onu daha güvenli hale getirmenin yollarını arayarak geçiriyorum. Tüm zamanımızı yakın ölümümüzü düşünerek geçireceğimizi sanırsınız ama günler uzun ve kendinizden bıkmadan önce yapabileceğiniz çok fazla panik var. Bu yüzden gerçekte zamanımın çoğunu başka şeyler düşünerek geçiriyorum: Eugene'in duyguları olup olmadığını; Papa John's'da harcayacak elli poundum olsaydı ne sipariş edebileceğimi; ve Zeke'i. Çıplak.

Bu kötü bir şey tabii ki. Bunu yapmama pek izin vermiyorum. Neredeyse hiç. Ve kesinlikle o değil, çünkü beni tanımaya başladı.

ve ne düşündüğümü anlamasından endişeleniyorum.

Altıncı gün itibariyle, uyanıp nerede hatırlama korkusunu yaşamayı bıraktım. Bunun yerine *uyandığımda saçımı yıkamam gerektiğini* düşünüyorum. Duş çalışmıyor tabii ki -elektrik yok- ve her gün el sabunu ve bir kova deniz suyuyla yıkanmama rağmen saçımı nasıl yapacağımı bulamadım. Neredeyse yağdan yapış yapış olmuş durumda ve bu beni iğrenç hissettiriyor.

Yaşam alanına doğru yürürken bunu Zeke'e açıklıyorum. Geç oldu, corgi saatine göre neredeyse öğlen oldu, dün gece ilk nöbet bendeydi. Zeke günün sıcağında içeride oturmayı tercih ediyor, çünkü içerisi mide bulandırıcı derecede havasız olsa da biraz daha serin.

Bu havaya inanamıyorum. Sanki Kuzey Denizi'nde değil de Akdeniz'deyiz. Zeke de ben de son altı günde güneşi yakaladık ve artık daha da esmerleşiyoruz; gardırop aynasından kendime baktığımda şimdiden çok farklı olduğumu görüyorum. Bronzlaşmış tenim mavi gözlerimi sanki biri bilgisayarda düzenlemiş gibi ortaya çıkarıyor ve yağ, ağartılmış saçlarımı neredeyse eski fare kahverengisine döndürüyor. Kilo verdim - çenem boynuma doğru eğilmiyor, keskin bir şekilde çıkıntı ve üst kollarım o kadar sallanmıyor. Bu kadar az umursamam ilginç: eve döndüğümde çok sevinirdim, ama şimdi vücudumun tam oranları, tek parça olduğu sürece tamamen önemsiz geliyor.

Zeke de farklı. gibi kilo vermedi ama saçları geriye doğru taranmış ve sakal bırakmaya başlamış. Söylememiş olsam da hoşuma gidiyor.

-Bu biraz uygunsuz olurdu. Aramızda bir şey olmasını yasaklayan konuşmamızdan bu yana, bana arkadaşlık teklif etme konusunda titiz davranıyor. Bunu sürekli bir rahatsızlık kaynağı olarak görüyorum. O kibarca benden uzak durdukça, ben daha çok yakınlaşmak ve fikrini değiştirmesini sağlamak istiyorum.

Ki bu korkunç. İyi bir adam olmaya çalışıyor. Platonik kalmamız konusunda anlaşmıştık.

Ama de. O kanepeye oturmasını, tişörtünü başına geçirmesini, ilk gece yatakta yaptığı gibi bir eliyle ensemden tutup beni kendine çekmesini ve-

"Bir şişe şampuanla yüzmeye gidebileceğinizi söyleyebilirim," diyor, "ama risk almaya değeceğini sanmıyorum."

İçimi çekiyorum ve kanepenin diğer ucuna yerleşiyorum. Bıçakla olan kazadan beri ikimiz de suya yaklaşmadık - bu tüm bakış açımızı değiştirdi. Denizdeki olası tehlikeleri tartıştık: köpekbalıkları, denizanaları, suyun katıksız soğukluğu. Ve ikimiz de orada bir hareket gördük, ancak ikimiz de bunun sadece yüzeydeki ışığın bir oyunu olmadığından emin olamadık. Ama şu anda çok *davetkar* görünüyor. Işıltılı, masmavi, serin, taze.

"Başımdan aşağı bir kova deniz suyu atabilir misin?" Ben önerdim.

"Bana bir şeyleri kaldırmayı bırakmamı söyleyen sen değil miydin?"

Yüzümü buruşturuyorum. İyileşmesi iyi gidiyor, henüz enfeksiyon belirtisi yok ve endişem gün geçtikçe azalıyor. Ancak yara hala hareketlerini kısıtlıyor ve çok fazla şey yapması konusunda telaşlanıyorum. Gerçekten de çok uysal bir hasta; ona kıpırdamadan oturmasını söylediğimde hiç sinirlenmiyor. Ama her zaman iki dakika sonra tekrar ayağa kalkıyor.

"Doğru, evet. Özür dilerim."

İçisini yudumlamasını izliyorum. İkimiz de her zaman susuzuz. Makyaj çantamdaki vazelin kabı beklenmedik bir nimet oldu - kuru ve çatlamış dudaklarla çok daha susuz hissediyorsunuz. Artık kendimize günde dört küçük bardak su veriyoruz ve deniz suyu kovasını elimizden gelen her şey için kullanıyoruz.

Zeke düşünceli bir ifadeyle, "Kovanın üzerine eğilersen belki saçını yıkayabilirim," diyor. "Deneyelim mi? Daha fazla kirletmez."

"Oi," diyorum, ayağımla kaval kemiğini itiyorum.

Yüzünü buruşturmuyor ve ben de artık canının o kadar da yanmadığına dair bu küçük işaretin tadını çıkarıyorum.

"Pek iyi ," diyorum ona, "ve ikinci gün Eugene ile okyanusta yüzdün."

"Beni sonra da yapabiliriz," diyor, alınmadan. "Şampuan ya da deniz suyu sıkıntısı yok."

Bu doğru: bol miktarda deniz suyu var. İstedüğimizden çok daha fazla.

"Spanız hazır hanımefendi," diyor Zeke, dolu bir kova deniz suyunu güverteye indirip halatı sapından çözmeye başladığımda.

Başımı kaldırdığımda onu artık yırtık kadife pantolonunun içinde üstsüz, benim tişörtlerimden birinin yeni temiz bir şeridini göbeğine bağlamış halde görüyorum. Bir elinde bulaşık sünger, diğerinde şampuan şişesi var. Siyah ambalajlı, erkeksi bir şampuan, adı *Recharge* ya da *Ravage* ya da aynı derecede erkeksi bir şey, sanki sadece yıkama gerçeği bile affedilemez derecede kadınsı ve mümkün olan her şekilde karşı konulması gerekiyor. Bu pek Zeke'in tarzı değil ve etiketi inceleme şekli bana bunun onun olmadığını düşündürüyor.

"Ev arkadaşım Brady'den aşırıdım," diyor yüz ifademi görünce. "Berbat bir paketleyiciyim. Nefret ederim. Son dakikaya bırakıyorum çünkü nasıl olsa on şey unutacağımı biliyorum."

Arkadaşı Brady'den daha önce de bahsetmişti - bu isim her zaman düşüncesiz ve esneyen bir genç oda arkadaşını çağırıyor. Zeke'in gerçek hayatına bu bakışları hem büyüleyici hem de tedirgin edici buluyorum; hayal etmek neredeyse imkansız. Evinde farklı olup olmadığını merak ediyorum. Acaba ben de öyle miyim?

"Bunu nasıl yapıyoruz o zaman?" Dikkatimi güvertede şıpırdayan kovaya vererek soruyorum. "Kafam kesilecekmiş gibi diz mi çökeceğim?"

Bu Zeke'i güldürüyor. Ben saçlarımı kovanın üzerine atıp başımı elimden geldiğince suya sokarken o da yanıma çömeliyor. Su beklediğimden çok daha soğuk, ama ipi yukarı çekmenin verdiği eforla terliyorum ve güneş o kadar sıcak ki bunun şokuna aldırımıyorum.

"Kıpırdamadan dur," diyor Zeke, süngerini kovaya daldırıp başımın üzerine sıkarak.

Boynumdan aşağıya doğru akan ve tişörtümün üstünü ıslatan bir dere gibi çılgınlık atıyorum.

"Üzgünüm," diyor Zeke ama ben başımı sallıyorum. "Hayır, bu harika."

Zeke şampuanı saçlarıma sürmeye başlıyor ve ben bir inilti çıkarıyorum. Çok iyi hissettiriyor -şampuanın temiz, kolonyamsı kokusu, suyun kafa derimdeki hissi, parmaklarının bana masaj yapması.

Zeke bir an duraksıyor, hafifçe kayıyor, sonra devam ediyor. Gözlerimi kapatıyorum, bir kova deniz suyunun üzerine eğildiğim gerçeğini unutuyorum ve sadece başparmaklarının kafatasımın tabanındaki kaslara sürtündüğünü düşünüyorum.

Boğazını temizliyor. "Yapman gereken... Tamam. Hmm. Bu sesleri çıkarmamalısın?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ah.

Umm." "Özür dilerim. Bu

sadece...oldukça...dikkat dağıtıcı."

Gülsem mi kızarsam mı karar veremiyorum. "Yakaladım seni," diyorum dudaklarımı birbirine bastırarak.

Memnun olmamalıyım, ama oluyorum. Bazen Zeke'e baktığımda, benimle yatmış olması bana tamamen imkânsız geliyor. O kadar güzel, o kadar genç, o kadar... Bilmiyorum, aklıma gelen kelime *özel*. Gülümsememi bastırıyorum. Şu anda gezegendeki tek kadın olsam bile dikkat dağıtıcı olduğumu bilmek güzel.

Saçlarımı dikkatlice duruluyor, suyun beni çok fazla ıslatmasını engellemek için elini enseme birleştiriyor.

"Lexi! Sana sürtünmüyorum bile."

Gülmeye başladım. Ses çıkardığımı fark etmemiştim. "Özür dilerim. Sadece gerçekten iyi hissettiriyor. Şimdi susuyorum."

Zeke'in çıplak kolları görüş alanımın kenarında hareket ediyor, kasları geriliyor, bronz teninde su damlacıkları parlıyor.

"Onu sıkmamı mı ?" diyor sonunda. "Çözmemi mi?"

Saçlarım uzun, belime kadar uzanıyor. Penny'nin bana her zaman belirtmeyi sevdiği gibi, çok kullanışsız ve tamamen gösterişli bir saç. *Bütün gün lekeli eşofmanlarla dolaşıyorsun ama saçı evcil hayvanınmış gibi tımar ediyorsun*, dedi geçen hafta, duştan sonra uçlarına yağ sürerken beni yakaladığında. Bu anının pek çok unsuru şimdi bana yabancı geliyor: Penny, duşlar, saç yağının lüks kokusu.

Hayır demeliyim. Saçımı kendim sıkabilirim.

"Sen yapar mıydın?" Kendimi onun yerine söylerken buluyorum. Böyle olmak hoşuma gidiyor, elleri saçlarımda ve bundan olması gerekenden daha fazla hoşlandığını biliyorum.

Bir an tereddüt ediyor, sonra kovayı kenara koyuyor.

"Arkana yaslan," diyor, parmakları kafa derimi tararken.

Bana söyleneni yapıyorum. Gelip arkama oturuyor ve saçlarımı avucunun içinde büküyor, damlaları çıkarmak için hafifçe sıkıyor. Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarıyla karışık saçlarımı taramaya başladığında içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Bunu en son ne zaman yaptın?" diye soruyor. Sesi beni ürpertiyor.

"Saçımı mı yıkadın?"

"Hayır. Bırak biri senin için bir şey yapsın."

"Oh." Göz kırpıyorum. "Yani... Şey..."

Bu soruya cevap vermek olması gerekenden daha zor.

"Penny bazen yemek yapar mı?"

"Siz birlikte yaşamıyor musunuz? Bunun normal olduğunu hissediyorum." "Oh, belki..."

Parmakları sert ve nazik.

"Yani, en son ne zaman birinin sana değer vermesine izin verdin? Sana bakmasına?"

"Ben pek yetiştirilmedim," diyorum. "Annem bizi şımartmayı pek sevmezdi."

"Pekala, tamam, artık otuz bir yaşındasın, beş değil." "Benim için çok geç olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet Lexi, bir kez olsun senin için çok geç olduğunu söylüyorum," diyor sesinde kakahayla. "Sen bozulamazsın. Birine izin vermenin tehlikeli olduğunu sanmıyorum..." Düşünürken parmakları saçlarımın arasından kayıyor. "Bilmiyorum, birinin sırf bu yüzden Mae'ye bakmana izin vermesine izin vermek. Ya da birinin sana masaj yapmasına izin vermek. Akşam yemeğinde en sevdiğin yemeği yapmasına. Sana değer versin."

Yutkunuyorum. Bu fikir bana çok yabancı. Tamamen çökmüş, neredeyse utanç verici geliyor. Kendin için bir şeyler yapmayı babamın davranış biçimiyle ilişkilendiriyorum sanırım - babam hakkında konuştuğumuzda hep sorumluluklarını terk eden bencil biriydi. Annem kalan kadındı; barı ayakta tutmak için savaştı, benim için savaştı ve Penny'yi yanına aldı çünkü yardıma ihtiyacı olan küçük bir kız gördü. O benim kahramanımdı ve bir kez bile kendisine, hep başkalarına davrandığını görmedim.

Ama Zeke'in parmaklarının saçlarımdaki hissi o kadar lezzetli ki ve birinin bunu benim için yapmak istemesi fikri -sırf kendi iyiliğim için kendimi iyi hissetmemi sağlamak... neredeyse imkânsız derecede cazip.

"Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor," diye fısıldıyorum.

"Bu," diyor Zeke nazikçe, "şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey."

Zeke

Saçını kendisi **topluyor**. Parmaklarını izliyorum, hala arkasında oturuyorum, hala Lexi'ye değer verildiğini hissettirmek istediğim tüm yolları düşünüyorum. Bazıları PG, bazıları... daha az öyle. Yirmi dört/yedi birlikte olmak zorlaşıyor. Sakatlık beni biraz yavaşlattı ve açıkçası işleri platonik tutma kararımın arkasındayım, ama ben hala benim. Cinsel dürtülerim bir sorun ve Lexi...o...Hmm. Onu tanıdığım her gün daha da muhteşem ve büyüleyici oluyor.

"Sıra sende mi? Yeni bir kova su getireyim mi?" diyor, bir omzunun üzerinden bana bakmak için dönerek.

" değil. Bunu kullanacağım."

Boğazımı temizliyorum, bacaklarımı önümde düzeltirken hafifçe yüzümü buruşturuyorum.

Böyle bir açıyla oturunca ayaklarım parmaklıkların altından dışarı çıkıyor. "Soyunabilmen için gitmemi ister misin?"

Hayır, sanırım. Hayır, beni soyanın sen olmasını istiyorum. "Evet," diyorum. İnandırıcı olmaya çalışıyorum. "Evet, bu..." Ben kaçıyorum. Bandajımın altını kontrol ettim.

"Zeke?"

Lexi'nin sesinden, çıplak görünme konusunda pek de iyi bir iş çıkarmadığımı duyabiliyorum.

" değil," diyorum, kumaşı onun göremeyeceği şekilde yeniden yerleştirerek. "Zeke, bana göstermelisin."

Lexi'nin başladığı dikiş. Şiş ve kırmızı, bezelye büyüklüğünde bir yumru var. Belki de bir petit pois. Önemli bir ayrım ama ikisi de çok büyük ve birkaç saat önce böyle görünmüyordu.

Lexi bir süre sonra "Sorun ," diyor. "Her şey girecek. O kadar da kötü değil." "Hayır," diyorum. "Her şey yoluna girecek."

Eugene kanatlarını çırpıyor. Sanırım onda bir saçmalık sensörü var - her şey yolundaymış gibi davrandığımızda hep ses çıkarıyor. Hâlâ kutusunda ama artık sık sık dışarı çıkıyor. Öğle yemeğinden kalan kırıntıları kontrol ediyor, bu tür şeyler. Dün akşam korkuluklara bile çıktı. Bizi terk edebileceğini düşündük ama etmedi; sadece kanatlarını gerdi ve gagasını kaldırdı. Kate Winslet gibi.

"Sence o dikişi çıkarmalı mıyız?" Lexi soruyor.

Yarayı, yırtık bir giysiyi diker gibi dikeceğini düşünmüştüm, bilirsiniz, zikzak şeklinde, ama her dikişi tek tek yaptı. Böyle akıllıdır. Eğer ipliği bir kez düğümleseydi, tüm dikişleri almak ya da bırakmak gibi bir seçeneğimiz olacaktı.

"Sanırım bir ara ortaya çıkmaları gerekecek."

"Bence onları yerleştirmekten çok daha güzel olacak," diyor. "Yapabilir miyim?"

Başımı sallıyorum. Parmağını hafifçe yaranın üzerinde gezdiriyor. Dişlerimin arasından keskin bir nefes alıyorum.

"Makas sterilize edeceğim," diyor yutkunarak.

"Bıçak kullanmalıyız," diyorum. "Keskin ve ince bir ucu var."

Artık bir fikrim olduğunda Lexi ile konuşmakta daha iyiyim. Bunun nedenini bilmiyorum - belki sadece ikimiz olduğumuz için, belki ben konuşurken beni dinlediği için, belki de beni asla aceleye getirmediği için.

"Yine o bıçakla karnına vurmamı mı istiyorsun?" diyor.

"Bu sefer içki içmedin, değil mi?" "Keşke. Buzlu bir votka limonata için adam öldürürdüm."

"Viski ve kola, bir bardak." Söylerken bile ağzım sulanıyor, sulanmak istiyorum ama içimden gelmiyor.

"Dürüst olmak gerekirse, sadece bir bardak kola. Her şeyden bir bardak."

Bu konuşmaları yapmaya yiyecekler, canımızın çektiği şeyler. Başlangıçta bunun sizi akli başında tutacağını düşünöyörsünöz, ama bu... bir sivrisinek ısırığını kaşımak gibi. Bir an için harika, bir dakika sonra çok daha kötü.

"Farklı hissediyor musun?" Lexi endişeyle soruyor. "Sıcak mı? Üşüyor musun? Başın dönüyor mu?" Tüm bunları aynı anda hissediyorum.

"Kendimi iyi hissediyorum," diyorum.

İkna olmuş görünmüyor ama ayağa kalkıp bıçağı almak için içeri gidiyor. Yavaşça nefes alıyorum, kafamı boşaltmak için zaman ayırıyorum. Bu muhtemelen canımı yakacak.

Su kovaşını hatırlıyorum ve Lexi içeride olduğu için minnettar bir şekilde kot pantolonumu çıkarıyorum - bu yapılacak seksi bir hareket değil, özellikle de yaralanmışken. Elim boxer'larımın üzerinde geziniyor ama onları üzerimde bırakıyorum. O tekrar dışarı çıkmadan önce yeterince çabuk kurulanmak ve giyinmek için kendimi desteklemiyorum.

Su harika hissettiriyor, o kadar soğuk ki tıslamama neden oluyor. Beni biraz sakinleştiriyor. Kapı arkamdan açılırken dönüyorum.

Lexi saçları öröldüğünde farklı görünüyor. Neredeyse her zaman saçlarını başının tepesinde büyük ve sıkı bir düğüm halinde toplar ve alçak örgü onu daha rahat gösterir. Daha evinde gibi. Bu hoşuma gidiyor. Ama sonra, yüksek topuzu da seviyorum. Hepsini, olması gerekenden çok daha fazla seviyorum.

Beni içeri aldı: Boxerıma kadar soyunmuşum, ıslığım, bir elimle arkama yaslanmışım, diğer elimle süngerini tutuyorum. Tişörtü omzundan düşüyor ve bugün sütyenle uğraşmadığını biliyorum ve bu beni çıldırtıyor - o beni çıldırtıyor. Lexi'ye bir daha kesinlikle dokunmayacağım, bunun sözünü verdim, ama o her zaman çok yakın ve oraya ulaşmak için sadece bir adım atmam yeterli.

Sanırım ne düşündüğümü biliyor. Gözleri sıcak ve dikkatli. Bunu yapıyor: oraya gitmeyeceğimiz konusunda anlaşmış olmamıza rağmen bana beni istiyormuş gibi bakıyor. Bu bir baş belası, ama gerçekten umursamıyorum. Bu bakışlara sahip olmamayı tercih ederim.

Bir anlık zayıflıkla bakışlarımın, büyük boy tişörtünün açıkta bıraktığı omzuna kaymasına izin verdim. Ve sonra gözlerim bıçağı takıldı.

"Sen hazır olduğunda," diyorum, başka tarafa bakarak.

Lexi

Şu anda **hayat** aşırı uçlarla **dolu**. Ya saatlerce hiçbir şey yapmadan duruyorum ya da panik içinde etrafta koşuşturuyorum. Ya tembelce Zeke hakkında hayaller kuruyorum ya da onun ölmek üzere olabileceğini düşünüyorum. Yanına oturup elimi çıplak göğsüne koyduğumda, insan beynini ve onun kesinlikle çılgınca şeylerle başa çıkma kapasitesini takdir etmek için bir an duruyorum ve sonra elimdeki işe devam ediyorum.

İpliği kesmek zor - bölge o kadar şişmiş ki dikiş etin derinliklerinde ve sonunda bıçağı ipliğin altına kaydırmayı başardığımda Zeke'in canının yandığını görebiliyorum. İş biter bitmez taze kan fışkırıyor. Çıkardığım fanilaya körlemesine uzanıp bastırıyorum, diğer tüm dikişlerin patladığını, yaranın başlangıçta olduğu gibi açıldığını hayal ediyorum.

Zeke elini benimkinin üzerine koyuyor. "Teşekkür ederim," diyor zor nefes alarak.

Temas alışılmadık; sanki beni okşuyormuş ya da dudaklarını oraya bastırıyormuş gibi hissetmem daha fazla hissediyorum. Bana dokunmasını seviyorum; yanımdan geçerken elini belime hızlıca koyması, bir şeyi silerken başparmağını yanağıma götürmesi. Bazen kedi gibi ona doğru eğilmeyi arzuluyorum. Elini olduğu yerde tutuyor ve ben de vücudumun nasıl ısındığını anlamamasını umarak kıpırdamadan duruyorum.

"Al," diyorum ve diğer elimle ona bir kupa uzatıyorum. "Kaynayan suyu ameliyat sonrası ikram olarak küçük sıcak kahveler yapmak için kullandım."

"İçinde biraz sterilizasyon olan espresso mu içiyorum?"

"Öylesin. Eminim buna Londra'da bir kafede üç sterlin altmış dolar verirsin" dediğimde neredeyse ağzındakini tükürüyordu.

Zeke ile daha komik oluyorum. O kadar kolay gülüyor ki, aklıma gelen küçük şeyleri söyleme konusunda beni daha cesur yapıyor.

"Bu çok lezzetli," diyor ve yutkunurken gözlerini kapatıyor.

Ben de aynısını yapıyorum. Gerçekten olağanüstü. Kapıdan çıkarken bir kahveyi devirdiğim ya da fincanımın dibinde bir santim soğuk bıraktığım tüm zamanları düşünüyorum ve bu beni kendime gerçekten öfkeliendiriyor.

Beni etkileyen şeyler çok tuhaf. Örneğin yanıma daha iyi bir yedek sütyen almadığım için çok kızgınım. Elimdeki iki sütyenin ikisi de balenli.

-Şu anda bu saçmalıkla uğraşamam. Ve keşke çantamın iç cebinde iki tampondan daha olsaydı. İki hafta daha regl olmayacağım, bu yüzden endişelendiğim regl dönemim değil, sadece tamponlar sıvıyı emiyor ve bir sızıntı olursa küçük bir deliği bir süreliğine durdurabileceklerine karar verdim.

Elimi Zeke'in elinin altında tutarak yarasına bastırıyorum. Bunu ne kadar süre yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok ve şimdiden kanamanın durup durmadığını kontrol etme isteği, boğazınızda bir gıdıklanma olduğunda öksürme dürtüsü gibi çıktı. Elinin sıcaklığı ne kadar yakın olduğumuzu, onun ne kadar çıplak olduğunu yumuşak ve sessiz bir şekilde hatırlatıyor.

"Eh," diyor Zeke gözlerini kapatarak, "eğer öleceksem, en azından hava güzel."

"Kapa çeneni," diyorum sertçe. "Ölmeyeceksin. Bu konuda şaka yapma."

Bir gözü açık, beni izliyor. "Bu bir başa çıkma mekanizması," diyor bir süre sonra.

"Peki, başka seç. İnkâr et, bu benim favorim."

"Hayır, teşekkürler," diyor ve gözlerini tekrar kapatıyor. "Yalan söylemeyi sevmiyorum."

Babasının seyir defterinde gördüğüm kelimeleri düşündükçe midem sıkışıyor.

Paige ona gerçeği söylemem gerektiğini düşünüyor... Bazen çok istiyorum ama öğrendiğinde bu tekneye asla geri dönmeyeceğini biliyorum.

Hiçbir zaman yalan ile gerçeği saklamak arasında ayrım yapan biri olmadım: gerçek şu ki, Zeke'e yalan söylüyorum. Ama ne diyeceğim? *Babanın seyir defterinde seninle ilgili büyük ve karanlık bir sır olduğundan şüpheleniyorum.* Adamın şu anda buna ihtiyacı yok. Eminim eninde sonunda okuyacaktır. Hepsini kırıp okumamış olması bana çılgınca geliyor, ben olsam okurdum.

"Bana aileden bahset," diyorum aniden.

Şaşırdıysa bile bunu belli etmiyor. "Biz de çoğu aile gibiyiz," diyor. "Biraz karmaşık."

"İki kardeşin mi var?"

"Evet," diyor, gözleri hâlâ kapalı. Şimdi sırtüstü yatıyor, başını kolunun kıvrımına yaslamış, güverteye sığabilmek için dizlerini ters V şeklinde yukarı çekmiş. "Biz oldukça farklıyız. Öncelikle Jeremy ve Lyra çok akıllılar. İkisi de üniversiteye gitti, oysa ben berbat sınav sonuçları aldım. Kariyerleri kendileri için inşa ettikleri şeyler. Jeremy sigorta işinde, Lyra da avukat. Ben ise, arkadaşım Brady, Putney'deki lüks bir restoran olan Davide's'de genç bir şef olarak işe başvurmam için beni teşvik edene kadar mutfaklarda gölet hayatı işleri yaparak takıldım. Jeremy ve Lyra bir takımdı, bir elmanın iki yarısı gibiydiler ve bir de ben vardım. En gençleri, peşlerine takılan. Ben hep dışlanmış biriydim."

Elbette o farklı, seyir defterinde öyle yazıyordu. Yutkunuyorum. Zeke'i insanları memnun eden, diğerlerine ayak uydurmak için koşan en küçük kardeş olarak görebiliyorum; bu beni biraz üzüyor.

"Peki ya annen? O nasıl biri?"

"O... o harika. İyi biri. Benim için en iyisini istiyor."

Sanırım yarasından değil, sorudan rahatsız. Bekliyorum. "Oldukça fazla çatıştık," diyor sonunda.

Konuşurken dalgınca elimi okşamaya başlıyor; bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim. Parmaklarının her hareketini karnımda hissettiğimi belirtmekten biraz utanıyorum.

"Ben de o ergenlerden biriydim. Zor biriydi. O oldukça... Bilmiyorum. Helikopter ebeveyn. Her zaman tepemdeydi, her zaman beni zorlardı. Emekli olmadan önce bir akademisyendi, bitki hücreleri üzerine çalışıyordu, her şey süperdi.

Teknik. O da dünyayı böyle görüyor, siyah ve beyaz, bense biraz... griyim, değil mi?"

Başımı eğiyorum. Aslında ne demek istediğini biliyorum. Zeke'i barda ilk gördüğümde onu tanımlamakta ne kadar zorlandığımı hatırlıyorum, yaşlı ruhlu gözleri, havalı kolyeleri ve kendi kendine yardım kitabıyla.

"Sanırım onun için oldukça hayal kırıklığı yarattım," diye devam ediyor. "Ama bana karşı olabildiğince sabırlı davrandı. Temelde iyi bir anneydi."

"Öyle miydi?"

Zeke gözlerini açıyor, rahatsız görünüyor. Eli hâlâ benimkinin üzerinde. "Öyle mi?" diyor. "Hayır, öyle, özür dilerim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

Anlıyorum: insanlar bana da geçmiş zaman gibi gelmeye başladı. Bu teknenin sınırları dışında bir dünya hayal etmek zor.

Zeke, "Ayrıldıklarında sadece dört yaşındaydım, bu yüzden babamın evde olduğunu pek hatırlamıyorum - o hep bu yüzen evdeydi," diyor.

Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum - sadece bu yüzen evde yeniden bulunmanın tuhaflığı değil, aynı zamanda anne babanızı gerçekten ayrı tanımış olma hissi. Babam ben yedi yaşındayken bizi terk etti. Herkes bu ziyaretlerin sona ermesinin daha iyi olacağına karar vermeden önce onu ve yeni kız arkadaşını birkaç kez ziyaret ettim. Benimle birlikte yaşayan bir babadan, bana postayla hediyeler gönderen, sonra kartlar gönderen, sonra da hiçbir şey göndermeyen birine dönüşmesini izledim. Hayatımda bıraktığı etkinin izini sürmek zor değil ve o zamandan beri beni ya da Penny'yi terk eden her erkek, işler zorlaştığında bir erkeğin kalacağına asla güvenemeyeceğinize beni daha da ikna etti.

"Yüzen evi neden Jeremy yerine bana bıraktığına dair hâlâ bir fikrim yok," diyor Zeke. "Ama veraset işleri hallolur hallolmaz ve ben on sekizime basar basmaz Gilmouth'a geldim, tekneyi sattım, çok içtim ve ertesi sabah arkama bile bakmadan oradan ayrıldım."

Aklıma bir düşünce geliyor. "Annemle tanışmış olmalısın," diyorum ıslak saçlarımı diğer omzuma kaydırarak. Üzerime damlıyor ve tişörtün kumaşı tenime yapışıyor, günün sıcaklığında serinliyor. "Eğer ona yüzen evi sattıysan?"

Bana bakmak için başını çeviriyor. Altın-kahverengi gözleri güneşte neredeyse turuncu, ateş renginde.

"Evet," diyor. "Evet, öyle olmalı, kısaca. Marinada tanışmıştık. Kadının adını hatırlayamıyorum ama belki ellili yaşlardaydı. Başında havalı bir şapka vardı, pembe bir bere."

Gözlerim doluyor, sonra göz kırpyorum, duyguyu yüzeye bu kadar yakın bulduğum için şok oluyorum. Annemi kaybedeli dört yıldan fazla oldu ve onun ölümü için ağladığım nadirdir. Altı ay boyunca bu konuda hiç ağlayamadım. Elimi Zeke'in elinin altından çekip gözlerimi ovuşturuyorum.

"Bu teknenin çok şirin olduğunu düşünüyordu," diyorum, sonra sesim boğuk çıkınca boğazımı temizliyorum. "Dünyadaki herkesin onda kalmak isteyeceğini düşünüyordu - ilk kiraya verdiğinde bir servet talep etmeyi denerdi." Islak ıslak gülüyorum. "Her ay biraz para kazanıyoruz ama sana ödediği parayı geri kazanabildik mi bilmiyorum."

Zeke'in eli fanilanın üzerinde titriyor, sanki bana uzanmak istiyor ama kendini tutuyor.

"Her neyse. Onunla tanışmış olman çok garip. Seni tanıması bir bakıma hoşuma gitti," diyorum, sonra kendime şaşırarak kaşlarımı çatıyorum. "Yüzen evi şimdi geri almak istemene sebep olan şey neydi? Neden daha önce değil?"

Denize bakıp düşünüyor. "Geçen ay Jeremy'yle ilk kez birlikte bir bira içmeye gittik... Bilmiyorum, muhtemelen yıllardır. Konuşuyoruz, birbirimizin hayatının bir parçasıyız ama bu karmaşık bir durum. Bir konuda tartışmadan doğru düzgün konuşmayı bile zor başarıyoruz. Ve babam hakkında *hiç* konuşmuyoruz. Ama bu gece barda, ne olduğunu bilmiyorum- Jeremy her zamankinden daha açık görünüyordu. Birlikte biraz sarhoş olduk ve birbirimize çocukken öğrendiğimiz tüm sırları anlattık. Ona babamın bazen benim izlemediğimi düşündüğü zamanlarda güvertede sigara içtiğini söyledim. O bana babamın aya inişin gerçek olmadığına inandığını söyledi. Ona babamın minibüsüne sahte sigorta yaptırdığını söyledim. Bana her zaman babamın benim babam olmadığını düşündüğümü bildiğini ve haklı olduğumu düşündüğünü söyledi."

Ağzım açık kaldı.

"Her zaman babanın gerçekten baban olmadığını mı düşündün?"

Aklım doğrudan o seyir defterine gitti. *Öğrendiğinde, bu tekneye asla geri dönmeyecek.*

Zeke başını sallar. "Çocukken bundan emindim. Babam bir keresinde bizi almaya geldiğinde bir şey söylemişti - *ona söylemeyeceğim, tamam mı? Sana söz vermiştim.* Ondan sonra her yerde bunun kanıtlarını aradım - annemin beni aldattığına dair kanıtlar, bana gerçek babamın kim olduğunu söyleyebilecek her şey..."

Hafifçe gülümsüyor.

"Hiçbir zaman ait olamadım ve bunu bilen tek kişinin ben olmadığımı ortaya çıktı. Jeremy de aynı şeyden şüpheleniyordu. Babamın saklandığı yerleri bulma konusunda uzmandı. Bira içmeye gittiğimizde bana babamın teknede bir şeyler sakladığını her zaman bildiğini ve eğer gerçekten cevap istiyorsam oraya bakmam gerektiğini söyledi. Ben de Google'da araştırdım. Annen ve Penny teknenin adını değiştirmemişler. Bulması kolaydı. Ve aynı görünüyordu. Babamı tanıyorsam, gerçeği sadece kendisinin bulabileceği bir yere saklamıştır. Düşündüm ki, şimdiki sahipleri biraz boya ve yeni minderler eklemekten fazlasını yapmadıysa, her neyse hala orada olabilir."

"Bunu nasıl karşılayabildin?" diye sordum. "Yüzen bir ev, nakit?"

"Büyükbabam öldüğünde hepimize biraz para bıraktı. Ben benimkinin üstünde oturuyordum. Bir şeyler bekliyordum." Omuz silkiyor. "Yeterince önemli hissettiren bir şey sanırım. Önemsemişim bir şey."

"Bazen keşke annem bana barı bırakmak yerine satıp parayı bana bıraksaydı diyorum," dedikten sonra dudağımı ısıyorum.

Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylediğimi sanmıyorum. Annemin kanseri doktorlar tarafından nihayet teşhis edildiğinde çok geç kalınmıştı ve her şey çok hızlı gelişti; vedalaşmak için sadece iki haftamız vardı. Tarif edilemeyecek kadar korkunçtu, hayatımın en kötü zamanıydı; o son günleri düşünmeye hala zor dayanıyorum. The Anchor'ı satma fikri aklımızdaki son şeydi.

"Açıkçası bar onun hayalimdi ve ben de bunu onun için devam ettirmek istedim," diye ekliyorum hemen.

Zeke düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Ama bu senin seçtiğin bir şey değil," diyor.

"Onları ben seçtim. Annem, Penny, Mae." Omuz silkiyorum. "Onlar benim ailem. Ve annem inanılmazdı. Her zaman ayakları yerden kesilmiş olsa da,

Bakması gereken bir barı olmasına rağmen, bir şekilde ona ihtiyacım olduğunda benim için her zaman vakti olduğunu hissettirdi."

Eskiden annem hakkında konuşmak çok zordu ve onu özlemek hâlâ içimi acıtıyor ama aynı zamanda iyi de hissettiriyor. Onun bir parçasını bile unutmak istemiyorum: Arabada uydurduğumuz saçma sapan şarkıları, yıkadıktan sonra saçlarının kokusunu ve korktuğumda çeneme vurup *"Hey, yanımdayım, tamam mı?"* deyişini hatırlamak istiyorum.

"Kulağa harika geliyor," diyor Zeke usulca. "Penny'ye de o mu baktı?"

"Sanki kendi kızıymış gibi. Penny yaklaşık altı yaşından itibaren çoğu hafta sonu bizde kalırdı. Annesi şarkıcıydı, çalışacak kadar temiz olduğu zamanlarda sık sık geç saatlere kadar dışarıda olurdu ya da konser için başka bir şehre giderdi. Sonunda, Penny on yaşındayken ve hemen hemen bizim evde yaşarken, annem The Anchor'ın üstündeki boş odamızı onun yatak odası haline getirdi. Penny gençlik yıllarının çoğunda annesinin evine hiç gitmedi; barı evi olarak görüyordu."

Bunu ilk yaptığı zamanı hatırlıyorum da, nasıl heyecanlanmıştım, sanki sonunda Penny'yi kendimiz için çalmayı başarmıştık. Penny'nin bizde kaldığı geceleri çok severdim. Oturma odasındaki halının üzerinde pijamalarımızla çizgi film izlerdik; arkadaşlık bileklikleri yapardık ve sonsuza dek birlikte olacağımıza dair çılgınca sözler verirdik. Sabah uyandığımızda annem barı hazırlarken merdivenlerden yuvarlanıp barda mısır gevreğimizi yerdik ve kendimi en sevdiğim şeylerin hepsi bir aradaymış gibi hissederdim.

"Annenin yüzen evi Penny'ye bırakması seni hiç rahatsız etti mi? Onun çocuğu olmasa bile mi?" diye soruyor.

"Mae benim çocuğum değil ama sahip olduğum her şeyi ona bırakabilirim."

Zeke'in gözleri hafifçe açıldı. Sesim biraz sert çıkmış olabilir. "Özür dilerim," dedi.

"Hayır, sorun değil, ben sadece... Ailede kandan daha fazlası var. Bana göre," diyorum, kahve fincanımı geriye yatırıp dibinden son bir damla daha alarak kuruyan ağzımı ıslatmasına izin veriyorum.

"Kesinlikle. Üzgünüm." Duraklıyor, düşünüyor. "Siz barda birlikte mi ? Nasıl bir şeydi?"

Gürültülü, sıcak ve kaotikti. Bar tabureleri arasında yürümek, ateşin yanında köpekleri sevmek ve annemin büyük, kaba, kirli kahkahasını atarken saçları geriye düşerek bira çekmesini izlemektir. Akşam yemeği için soğuk hamburger artıkları ve tuvaletlerin yanındaki her zaman boş olan masada ev ödevleriydi, sonra bir günü diğerine bağlayan vardiyalardı, arada uyumak için sadece kısa bir üst kat gezintisi vardı.

"Bu başlı bir yaşam biçimi," demekle . "Bar hayatı." "Çok içer miydin?"

Başımı salladım. "Ben değil. Penny bir süreliğine yaptı. Seksi-geç-barmaid olayına kendini kaptırdı, her zaman sevimli turistlerle çekim yapıyordu. Ancak hamile kaldığında bu huyundan vazgeçti. Ondan önce hep geç saatlere kadar süren geceler ve tek gecelik ilişkiler yaşırdı."

"Gece geç saatlere kadar," diyor Zeke, gülümsemesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırarak. "*Çılgınca*."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Dur tahmin edeyim." Bir gözünü kırarak açtı. "Mantıklı olan mı?" "Suçlu olduğu kesin."

"Bahse girerim vahşi olabilirsin," diyor Zeke, diğer gözünü açıp ön kolunu kaldırarak güneşi gölgeliyor ve böylece bana doğru düzgün bakabiliyor. "Orada olduğunu hissediyorum. Sadece bir tür... kapana kısılmış."

"Evet, ben onun karton kutusundaki Eugene'im," diye kestirip atıyorum ama bunu söylemesi hoşuma gidiyor. Beni bu şekilde görmesi hoşuma gidiyor. "Gidelim mi?" Başımı onun göbeğine doğru eğerek soruyorum. Kalçalarımız neredeyse birbirine değecek şekilde oturuyoruz, güvertede yan yana duruyoruz. Güneş gittikçe şiddetleniyor: Bir elimi ıslak saçlarıma götürüyorum ve arkalarının neredeyse kurumuş olduğunu görüyorum.

Zeke fanılayı hareket ettiriyor. Yara kızarmış ve dikişin enfekte olduğu uçtan irin sızıyor.

"Sorun değil," diyorum hemen, çünkü yüzü düşmüştü. "Ortaya çıkması iyi bir şey."

"Evet," diyor Zeke. "Evet. Belki de nefes almasına izin vermeliyim?"

Gerçekten hiçbir fikrim yok. Hiçbir şeyden haberimiz yok. Bu anlardan nefret ediyorum - burada espressolarımızı yudumlarken ve güneş ışığında konuşurken iyi idare ettiğimize dair kendimi kandırabiliyorum, ancak

Zeke'in yarasının kısır kırmızı çizgisi, kendimi çocuk gibi hissediyorum. Bazen yumuşak bir yatakta uyandığımı ve beyaz önlüklü birinin "*Her şey yoluna girecek Lexi-hepsi kötü bir rüyaydı*" dediğini hayal ediyorum. Başparmağım ve işaret parmağımla gözlerimi ovuşturuyorum; sıcaktan başım biraz bulanıklaşıyor.

"Suya ihtiyacın var," diyor Zeke, dirseklerinin üzerinde doğrulup bana dikkatle bakarak.

"Ben iyiyim." Elimi bırakıyorum.

"En son ne zaman ?"

Bu sabah saat sekizde. Günde dört fincandan daha az içmeye çalışıyorum.

-Zeke'in iyileştiğinin ve buna benden daha çok ihtiyacı olduğunun farkındayım. "Biraz önce," diyorum belli belirsiz.

"görünyorsun. Lexi..." Zeke doğruluyor, elini yanağıma götürüyor ve gözlerimin içine bakıyor.

Nefes alıyorum. Yüzümü incelerken elmacık kemiğimin üzerinde gezinen başparmağının verdiği his baş dönmesini daha da kötüleştiriyor.

"Hadi güneşten kaçalım. Burada oturmamalıyız."

Kendini yukarı kaldırıyor, vücudu benimkine değiyor ve bu temasla boğazımda bir şeyler düğümleniyor. Ayağa kalktığımda biraz başım dönüyor; Zeke'in tökezlediğimi görmesine izin vermemeye çalışıyorum ve bunu yaparken onun da aynısını yaptığını fark ediyorum - kendini kapının pervazına tutuyor, görüp görmediğimi kontrol etmek için hızla bana bakıyor. "Ben iyiyim," diyor yüz ifadem karşısında. "Bana göz kulak olmana gerek yok,

Lexi."

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki biliyorum." "Başa çıkabilirim."

Kapı arkamdan kapanıyor. Burası tozlu; uyku ve sıcak, çürümüş buzdolabı kokuyor. Burnumu kırıstırıyorum. Anlayamadığım nedenlerden dolayı o buzdolabını temizlemek tam anlamıyla imkânsız.

"Başa çıkabileceğini biliyorum. Mesele bu değil. Sana göz kulak oluyorum çünkü sen benim insanımsın."

Kıpırdamadan duruyor.

", " diyorum, kalbim küt küt atmaya başlıyor, "sahip olduğum tek kişi sensin. Bu gemide benimle birlikte olan tek kişi sensin. Tüm söylemek istediğim buydu."

Uzun bir süre omzunun üzerinden bana bakıyor. En alt basamakta durup saçımı düzeltiyorum ve bakışlarımın ondan pencerelere doğru kaydığını hissediyorum. Zeke'in yüzüne bakmaktansa boş okyanusa bakmayı tercih ettiğime göre işler gerçekten rahatsız edici bir hal almış olmalı.

"Sen de benim insanımsın," diyor sonunda ve ağzının köşesi çarpık, kapalı bir gülümsemeyle yükseliyor.

YEDİNCİ GÜN

Zeke

Güvertede karanlığı **izliyorum** ve içimde garip bir uğursuzluk hissi var. Sanki kötü bir şey olacakmış gibi, belki de çünkü aslında bugün şişen dikiş dışında kötü geçmedi ve zaman zaman gerçekten mutlu hissettim. Lexi ile güvertede kahve eşliğinde sohbet etmek mükemmel hissettirdi. Ve burada, mükemmel asla kalıcı olamaz.

Battaniyemi omuzlarıma doğru çekiyorum, gözlerim yorgunluktan yaşıyor. Gece o kadar soğuk ki, yanıma aldığım üç çift çorabın üçünü de giyiyorum ve altımda Lexi'nin kazağı var. Onun gibi kokuyor, limonlu ve keskin. Acaba bunu limonlu bir tartta, kremalı bir turtada, hatta roka salatası için zingy, taze bir sosla yakalayabilir miyim?

Burada yemek yapmaktan keyif alıyorum. Davide'nin mutfağı harika bir atmosfere sahip ve bu işi aldığım için çok şanslıyım, ancak geçtiğimiz yıl bir yerlerde buzdolabında ne bulursam onunla güzel bir şeyler yaratmanın verdiği heyecanı kaybettim. Çoğu gece restoranda yemek yiyorum ya da hala açık olan kebabçıdan paket servis alıyorum. Uzun zamandır kendi yöntemlerimle yemek pişirmiyordum ve yemeklerle oynamayı seven yanımla yeniden bağlantı kurmak güzeldi. Lexi'nin damak tadını da biraz tanımaya başladım ve bu da hoşuma gidiyor. Onu düşünerek yemek pişirmek, ona yaptığım yemekleri sevdiğini görmek.

Gece havasından temiz, soğuk bir nefes alıyorum. Tuvalete gitmem ve corgi saatini kontrol etmem gerekiyor. Saatin kaç olduğuna dair bir ipucuna sahip olmamak çok can sıkıcı, aksi halde telefonumun olmamasına oldukça alıştım. Ona bakmayı pek sevmiyorum.

Neyse, eve dönelim. Birkaç gün önce Lexi beni otururken ve benim yaptığım gibi düşüncelere dalarken görse, "*Sıkıldın mı?*" diye sorardı. *Kayıt defterlerini okumak ister misin?* Gülüp geçerdim ama bu beni korkak gibi hissettirirdi, çünkü hiçbir can sıkıntısı bu adımı atmam için yeterli olmazdı. Artık sormayı bıraktı, sanırım bunu anladı.

Banyodaki ilk yardım çantasından çıkan minyatür fener . Onu alıp banyoya gidiyorum ama şu anda ışığa pek ihtiyacım yok. Sanırım bu teknede neredeyse her şeyi gözüm kapalı bulabilirim.

Sifonu çekmek için el pompasını kullandıktan sonra sol çorabımın ıslak olduğunu fark ediyorum.

Gerçekten ıslak.

Yerler suyla kaplı. "Kahretsin!

Kahretsin, kahretsin,
kahretsin!"

Diz çöküyorum. Dizlerim anında üşüyor. Duşun yanındaki zeminin her tarafı ıslak ve fener ışığım duş perdesinin altını da nasıl kararttığını, duşun tabanını nasıl taşıyacak kadar doldurduğunu yakalıyor. Bir parmağımı soğuk suya daldırıp dilime bastırıyorum. Tuz.

Deniz suyu.

Lexi banyoya dalar ve akordeon kapıyı çerçeveye çarparak kırar.

"Ne var? Ne oldu? İyi misin?"

Zor nefes alıyor ve topuzu sol kulağının yanına kadar kaymış. Ve...o...uh.

Siyah bir külottan başka bir şey giymiyor.

"Oh, kahretsin," diyor, gözleri her zamankinden daha yuvarlak. Ellerini göğüslerine kavuşturuyor ve etrafında dönüyor.

"mi uyuyorsun?" Ben de öyle dedim.

Sesim birden çok tizleşti. On üç yaşındaki Zeke gibi. Suyu düşünüyor olmalıydım, ama bir an için, şu anda, gerçekten, gerçekten düşünmüyorum.

"Yatak odası çok sıcaktı. Geldiğini duyduğumda üzerime bir tişört giyecektim. Her zaman önce kendine bir bardak su alırsın, bu yüzden genellikle zaman vardır, ama..."

Havlusunu almak için uzanıyor ve kendi etrafına sarıyor.

Lexi'yi daha önce çıplak görmüştüm. Neredeyse her yerine dokundum. Ama onu o zaman şimdiki gibi tanıımıyordum. Ve bir şekilde bu onun çıplaklığını farklı kılıyor. Her kıvrımı muhteşem ve bu *Lexi*, sadece güzel bir kadın değil, aynı zamanda bize sterilizasyon espressoları yapan ve Eugene'i gizlice besleyen kişi. Daha önce hiçbir kadına çıplak bakmamış ve bakmıyormuş gibi yapsa da yaralı bir martıyı önemseydiğini bilmemiştim ve meğer bu çok şey fark ettiriyormuş.

"Neden bağırdın?" diye sorar.

Bakışlarımı kaçırıyorum -belki de olması gerekenden bir saniye daha geç- ve el fenerini duş teknesindeki suya tutuyorum. Ben daha açıklama yapmadan Lexi bunu fark etti ve o da küfretmeye başladı.

Islak duşa giriyor, duvarları sıvazlıyor, bir sızıntı olup olmadığına bakıyor. Burada yere çömelmiş durumdayım, fazla yer yok ve yüzümde bir sürü havlu var. Çok yakınımda ve onu üstsüz görmeyeli gerçekten uzun zaman olmamıştı, bu yüzden bu... dikkat dağıtıcı.

"Duş başlığı sızdırıyor olabilir mi diye merak ediyordum," diye başlıyorum, tam o dönerken doğruluyorum. "Ama..."

Havlusunu kayıyor. Ben ayağa kalkarken havluyu kapıyor, dirseği havaya kalkıyor ve duşun koluna çarpıyor.

Whoosh. Aynen , duş .

Sadece birkaç saniyelik bir su - sanırım duş aslında çalışmadığı için hatta ne sıkıştıysa. Ama su buz gibi ve soğuk patlaması ikimizi de ağlatıyor.

Duştan geri geri çıkıyorum, perdeye dolanıyorum, neredeyse takılıyorum. Kesiğimi burkuyor ve sanki biri derime sıcak bir demir çubukla vuruyormuş gibi hissediyorum. Dişlerimin arasından keskin bir nefes alıyorum. Lexi'nin eli bir saniyeden kısa bir süre içinde sırtımda.

"İyi misin?"

"Peki. Sızıntıyı bulmamız lazım," diye idare ediyorum, duvara yaslanıp zor nefes alıyorum. Pantolonum kalçalarımın yapışıyor ve saçlarım ensemden aşağı damlıyor. Kalp atışlarımla birlikte yaram da zonkluyor. "Ne yapıyordum

duş başlığından gelmediğini söyleyeceğim, çünkü tuzlu. Bu deniz suyu, tatlı su değil."

Bir an için beni değerlendiriyor, tarıyor. Şu anda daha büyük tehdidin su olduğuna karar verdiğini görebiliyorum ve beni kontrol etmekte tereddüt etmesi bile beni korkutuyor. Burada bu şekilde düşünmeyi göze alamayız.

Bununla birlikte, eğer o acı çekiyor olsaydı, ben de aynısını yapardım.

"Şimdi her şey ıslak, suyun nereden geldiğini asla anlayamayacağız," diyor sesi titreyerek. "Duş neden boşalmıyor?"

Haklı, su hâlâ duşun dibinde çalkalanıyor. Çocukken burada kaldığımdan hatırlıyorum, suyu tahliye eden otomatik bir pompa var ama elektrik olmadan çalışmıyor.

"Ya su bu şekilde içeri giriyorsa? Kanalizasyondan mı?"

Kalbim daha hızlı atıyor. Giderin nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yok ama eninde sonunda bu su denize karışıyor olmalı. Yatağın altında bir tatlı su deposu var ve tuvalet atık toplayıcısı da oraya yerleştirilmiş, ancak gördüğüm kadarıyla kullanılmış duş ve lavabo suyu için bir depo yok, bu yüzden dışarı pompalanıyor olmalı. Ya bu sistemde bir sorun varsa? Ya içeri su alıyorsa?

"Onu kurtarmalıyız," diyorum ağzım kuruyarak. "Bütün bu su. Elimizden geldiğince kurutalım ve sonra bakalım... geri gelecek mi?"

"İyi fikir." Lexi titreyerek nefes verir. "TAMAM. TAMAM. Eğer *gerçekten* kötü bir sızıntı olsaydı, şimdiye kadar su miktarını iki katına falan çıkarmış olmamız gerekirdi ve duşun açılmasına rağmen daha fazla olduğunu sanmıyorum."

Dönüyor ve fenerim onu tam olarak yakalıyor. Saçları nemli, çıplak omuzları damlacıklarla nemli. Böyle bir an duraklıyoruz, gözleri korkudan irileşmiş, teni parlıyor, yüzü artık bana o kadar güzel tanıdık geliyor ki. Bunu onun için düzeltmek istiyorum. Güvende olmasını istiyorum.

Lexi dudağını ısıırıyor ve yüzünü parıltısından uzaklaştırıyor. "Ben giyineyim," diyor, "sonra da kaçmaya başlayalım."

Bu biraz zamanımızı alıyor - son su zerreciklerinden kurtulmak en zoru, ama sonunda duş tabanını , duşun alt kısmı konusunda haklı olduğumuzu anlıyoruz.

Sorun. Tekne hafifçe alçalır ve geriye doğru eğilirken, tahliye kenarından biraz deniz suyu gelir.

Lexi havlunun köşesiyle suya doğru hamle yapıyor, sanki bir böceğe vuruyormuş gibi, sonra duraksıyor ve havluyu orada bırakıyor.

"Engelleyebilir miyiz?" diye soruyor.

"Kesilmiş kumaş ," diyorum, yatak odasına gitmek için uzaklaşmaya başlamıştım bile.

"Üstü muşamba," diye sesleniyor . "O kadar kolay ıslanmayacaktır." Sonuçta deliği doldurmak işin kolay kısmı, zor kısmı ise muşambayı yerine sabitlemek.

Sonunda Lexi'nin deyimiyle giysi kullandık.

makyaj çantası.

"Burada bir şeyin işe yarayacağını *biliyordum*," diyor muzaffer bir edayla, son parçayı düzelterek. "Bu uzun süre dayanmaz ama..."

Ben bir şey söylemem. Söylememe gerek yok. Lexi dün tank sistemi monitöründe yanıp sönen ışığı gördü - bu yüzen evdeki tatlı suyun dörtte üçünü zaten kullandığımızı biliyor. Uzun süre dayanamayacağımızı da biliyor.

SEKİZİNCİ GÜN

Lexi

ZEKE'NİN SAÇLARI resmen bir topuz için yeterince uzun, yani yarım topuz. Çalışırken saçlarını alnından geride tutmak için kullandığı bandın eksikliğinden şikayet ediyordu, ben de makyaj çantamdaki siyah saç lastiğini kullanarak ona başının tepesinde küçük bir yarım topuz yaptım. Umduğum gibi komik bir şekilde sevimli görünmek yerine, aslında sadece bir trend başlatıyor gibi görünüyor. Bu suratın yanına herhangi bir şey koyduğunuzda bir şekilde şık oluyor.

"Yeni görünüşünü beğendin, değil ?" diyor mutfaktan bana çarpık bir şekilde gülümseyerek.

Kalan çığ biberlerimizden ve dün deniz suyunda haşladığımız makarnadan şüphesiz lezzetli bir şeyler yapıyor. Bir şeyler içmeyi ne kadar çok istediğime değil, yemek düşüncesine odaklanmaya çalışıyorum. Şu anda ne kadar susadığımı fark etmemek için enerjimin en az yüzde ellisini harcıyorum.

"Aslında biliyorum," diyorum. "Görünüyorsun..."

Rahatlamış görünüyor. Güneş öpücüğü almış, seksi ve bukleli. Ve her zaman, her zaman, yataktan yeni kalkmış gibi.

"İyi görünüyorsun," demekle . "Tarzınla uyumlu." Hafifçe gülümsüyor. "Peki benim tarzım ne?"

"Bilmiyorum, dünyadan bıkmış pop yıldızı şıklığı mı?" Gülüyor ve ben de gülümsememi bastırıyorum.

"İstediğin bu değil mi?"

Omuz silkiyor. "Kıyafetlerle oynamayı seviyorum. Ne *giyersen* giymek istiyorum."

"Hep böyle miydin?"

Çıplak ayaklarımı yaklaştırıp ayak tırnaklarımdaki yontulmuş cılanın üzerinde gezdiriyorum ve burada kaybolmadan bir hafta önce Mae ile "tırnak sanatı" yaparak geçirdiğim güneşli Cumartesi öğleden sonrasını düşünmemeye çalışıyorum. Kendi tırnaklarının puantiyeli olmasını istemişti, ben onları karıştırmıştım ve Penny onları küçük çiçeklere dönüştürmüştü ve Mae çok sevinmişti. Gözlerimi kapadım. Şu anda onun gülümsemesini görmek için *adam öldürürdüm*.

"Hayır. Yaklaşık altı, belki yedi ay önce pek çok şeyi farklı yapmaya başladım," diyor Zeke. "Sanırım o zaman görünüşümü biraz değiştirdim."

Konuşmayı bıraktı, ama Zeke'in ne zaman konuşmayı bitirip bitirmediğini anlamakta çok daha iyiyim. Her zaman bir an düşünmesine izin vermeye değer, çünkü bir sonraki söylediği şey her zaman ekstra ilginç oluyor.

"Cinsel hayatımla ilgili bir terapistle gitmeye başladığım zamandı," diyor.

Biliyordum. *Ekstra* ilginç. Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Omzunun üzerinden bana gülüyor. Daha az şaşkın görünmeye çalışarak yüz ifademi yeniden düzenliyorum.

"Ben bir tür cinsel sapkın değilim. Sadece... sağlıksız nedenlerle çok fazla seks yapıyordum."

Hâlâ bakıyorum. Terapiye giden bir adam tanımadım, hele *cinsel* hayatı hakkında konuşmaya giden birini hiç tanımadım. Biberleri o kadar hızlı doğruyor ki elleri bulanıklaşıyor ve bu konuşma yüzünden bıçağın karnına olan yakınlığı hakkında endişelenemeyecek kadar dikkatim dağılmış durumda. İnanılmaz derecede meraklı olmadan ona burada ne sormak kabul

"Yani tanıştığımız gece," diyorum sonunda. "O gün senin için sıradan bir gün müydü? Barda yeni tanıştığın bir kadınla tek gecelik bir ilişki mi?"

"Bir süre için değil. Artık kurallarım var. İlk buluşmada asla seks yapmam. Ertesi gün konuşacağımızı düşünmediğim biriyle asla yatmam. Ve geceyi geçirdikten sonra ertesi sabah asla gizlice kaçmam." Devam ederken bunları eliyle işaretliyor. "Bu tür şeylerin onları mutlu ettiğini düşünenleri yargılamıyorum ama bu beni gerçekten üzüyordu, yani... evet."

"Oh. Ama kurallarını çiğnedin? Benimle mi?"

"Senin için. Evet."

Biberleri terbiye edip sebzeleri makarnanın üzerine atarken dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

"Beni yoldan çıkarmanla ilgili şaka yapıyordum," diyorum biraz zayıf bir sesle. "Ve..."

Gülüyor. "Buna değdi."

Bu beni şaşırttı. Zeke'in tek gecelik ilişkilere oldukça alışkın olduğunu düşünmüştüm; bardaki kendinden emin yaklaşımından beni öpme şekline kadar her şey çok açıktı. Ama... artık bunu yapmak istemediği ve *benim* için kurallarını yıkmayı seçtiği fikrini tam olarak kavrayamıyorum.

"Orada çok fazla düşündüğünü görebiliyorum," diyor. "Yorucu görünüyor. Makarna?"

"Umm, evet," diyorum, kaseye uzanmak için ayağa kalkarak. "Teşekkürler."

Bana uzatırken gözlerimin içine bakıyor, ağzının kenarı hafifçe kalkıyor. Sakalları gittikçe kalınlaşıyor; sanki birkaç ayını sırt çantasıyla sıcak bir yerde geçirmiş gibi onu kırıksık ve sert gösteriyor.

"Bir saniye bile pişman değilim," diyor sessizce. "Şimdi bile, o zamandan beri olan her şeyle birlikte."

"Bu delilik," diyorum kendimi durduramadan ve gülümsemesi genişliyor.

"Belki," diyor. "Ama bir daha asla sahip olamayacağım düşüncesinden nefret etmekten kendimi alamıyorum. *seninle tanıştım.*"

Elinde makarna kâsesiyle yanımdan geçip güverteye doğru ilerliyor. Bir an kanepenin yanında durdum. İltifatlardan nefret ediyorum. Kıvrılarak uzaklaşmak ya da karşımdakinin dikkatini başka yöne çekmek istiyorum; şu anda pencereyi gösterip "*Hey, bak, bir balina!*" demek için içimde tuhaf bir dürtü var. Ama Zeke'i takip etmek için hareket ettiğimde, denizde uyandığımızdan beri karada beni boğan değersizliği hissetmediğimi fark ediyorum. Daha azmışım gibi hissetmedim.

Belki de bağlam eksikliği yüzündendir. Instagram'da kendimi kıyaslayabileceğim kimse yok; beni görmezden gelip onun yerine Penny ile konuşabileceğim kimse yok. Sadece Zeke, *seninle hiç tanışmamış olma düşüncesinden nefret etmekten kendimi alamıyorum* gibi şeyler söyleyerek bana kendi başıma önemli olduğumu söylüyor.

Bu yüzden iltifatı duymazdan gelmek yerine onu içime çekmeye çalıştım. Benimle tanıştığına memnun olmuş. Bu çok hoş. Ben de onunla tanıştığıma çok memnunum.

Elimde kâsemle yanına oturup her zamanki dostane sessizliğimize gömülürken, şezlongun altındaki ekstra battaniyelerden birini çekiyorum. Bugün hava biraz daha serin ve gökyüzü Mae'nin boya kalemleriyle çizdiği türden kabarık bulutlarla bezeli.

Sanırım bu, işlerin değişmek üzere olduğuna dair ilk ipucu.

Makarnadan sonra yatak odasında kestiriyorum - bu işlerin doğal düzeni

-Uyandığımda kendimi yere çakılmama beş santim kala buldum.

Ellerim yere düşerken beni yakalamak için tam zamanında fırladı. Az önce yataktan yuvarlandım. Buna bir anlam veremiyorum ama alnımı koluma dayamış bir şekilde yüzüstü yatarken kendimi *hiç* de iyi hissetmediğimi fark ediyorum.

Kusmadan önce tuvalete kadar gidebildim. Yolda kendimi kapıya, sonra lavaboya çarpıyorum; ayak parmağımı tuvalete vuruyorum. Baş dönmesi değil, ilk başta öyle hissettirse de. Tekne yüzünden.

Hareket ediyor.

"Zeke!" Bağıriyorum, sifonu çekiyorum.

"Uyanmışsın," diyor, parlak gözleri ve dağınık bukleleriyle aniden kapıda belirerek. "Taşındığımıza inanabiliyor musun? Oh, hey, iyi misin?"

Banyoya giriyor, gözleri açılıyor.

"Kahretsin, gıda zehirlenmesi mi? Yoksa dalgalar yüzünden deniz tutması mı?"

Ağzımı yıkamak için bir bardak suya hasret kaldım. Susuzluğa dayanmak giderek zorlaşıyor - vücudum artık suya *hasret* ve hasta olduktan sonra bu daha da kötü. Çılgınca bir an için banyo musluğunu açıp bir çeşme gibi su içmeyi düşünüyorum ve bu hayal gözlerimi kapatıp inlememe neden oluyor.

"Beni deniz tutar mı bilmiyorum. Daha önce hiç denizde bulunmadım," diyorum. "Bir feribot dışında. O da böyle değildi. Başlangıç olarak daha çok dondurma ve balık ve patates kızartması vardı."

Şaka zayıf; yapabildiğimin en iyisi bu. Kendimi klozete oturuyorum, dizlerimin üzerinde öne doğru eğilerek derin nefesler almaya çalışıyorum.

Kusmak mide bulantısına iyi geldi, artık daha az şiddetli. Dün geceki duşu hatırlıyorum ve giderlere bakmak için başımı çeviriyorum.

"Merak etme, bu sabah kontrol ettim bile," diyor Zeke, lavaboya yuvarlanmış olan diş fırçama ve diş macunuma ulaşmak için yanımdan geçerken. "İlk süpürüldüğümüzde hasta değildin ve muhtemelen buzdolabında olması gereken bir sürü eski yiyecek yiyoruz..."

Diş fırçasını minnetle ondan alıyorum. Eğer bu gıda zehirlenmesiye zamanlama biraz tesadüfi görünüyor ve bu seçeneğin deniz tutmasından çok daha iyi olduğundan emin değilim. Her iki durumda da tehlike kaybedebileceğim tüm sıvı. Dengesizce ayağa kalkıp mutfak penceresinden bakıyorum.

"Dalgalar ne kadar büyük? Doğru düzgün bir yere gidiyor muyuz?" Zeke'e dönüp bakıyorum. Başını sallıyor, gamzeleri görünüyor.

"Daha önce her nerede sıkışıp kaldıysak, belli ki herhangi bir nakliye rotası üzerinde değildi - sadece bir gemi geldi. Ama şimdi..."

Daha hızlı nefes alıyor, sanırım heyecanlı. Zeke o kadar sade ki bunu söylemek zor. Başımın susuzluktan nasıl çarptığını görmezden gelmeye çalışarak ona gülümsemeye çalışıyorum. Olumlu olmak istiyorum ama bu tekneyi ve ne yapmak için tasarlandığını düşünüyorum - kanallarda yüzmek, marinada oturmak, ördeklerle dolaşmak...

"O ilk geceyi atlatmayı başardı," diyor Zeke.

Ona söylememe gerek yok: ne düşündüğümü biliyor.

"Bunu yapabilir Lexi," diyor.

The Merry Dormouse'a ne zaman "kadın" demeye başladık bilmiyorum. Teknelere kadın demeyi hep biraz gösterişli bulmuşumdur ama şimdi anlıyorum. Bu yüzen ev yaşayan, nefes alan bir şey, burada hayatta kalmaya çalışan üçüncü kişi. Ya da bu sabah Zeke tekneleri izlerken güvertede zıplayan Eugene'i de sayarsak dördüncü kişi... Sanki katılmak istemeyen ama dışarıda da kalmak istemeyen bir tür sokak köpeği gibi.

"Evet," diyorum, yaşam alanına doğru dengesiz bir şekilde ilerlerken. "Bunu yapabilir. Kesinlikle."

Ufuk çizgisinin pencereye girip çıktığı mutfığa bakıyorum. Zeke'in fırtına geçirmezliği şimdiden test edilmeye başlandı. Bir dolabın kapağı kısmen açık, değerli fırın tenekelerimizden biri

Fasulyeler boşluğa bastırılmış ama o küçük ip halkası tarafından yerinde tutulmuş. Zeke'ye ve onun beynine, benim aklımın ucundan bile geçmeyecek şeyleri düşünme biçimine karşı şiddetli bir takdir dalgası hissediyorum: brandadan hayal ettiği yelken; kapıları iple sabitlemesi; beni itiraf edemeyeceğim kadar çok kez gülümseten işe yaramaz bir martıyı kurtarması.

Güverteye çıkıyoruz ve rüzgâr yüzüme dokunuyor. Kaptan köşkünün etrafındaki çerçeveyi kavriyorum. Deniz tamamen değişmiş, artık cam gibi ve pırıl pırıl değil. Şimdi firfırlı ve kalın, bir pastanın üzerine sıkılmış krema gibi.

"Tanrım, bu esinti çok güzel."

Hafifçe tökezliyorum ve Zeke beni sabitlemek için elini belime koyuyor. Mide bulantısı hâlâ üzerimdeyken ve güverte altımızda yükselip alçalırken bile, dokunuşu içimde zonkluyor. Tekne bir gün daha dayanabilirse, oturup karanlıkta gemileri gözetlerken onun elinin üzerimde olduğunu düşüneceğimi biliyorum. Yine de şimdilik, her zaman yaptığım gibi bu duyguyu bir kenara bırakıyorum.

"Yelken," diyorum aniden, kumaşı sıkıca sarılmış direğe bakmak için dönüyorum, bu anı bekliyorum.

"Biliyorum," diyor Zeke, kendini çatıya doğru kaldırmaya başlamıştı bile. "Kalkmadan önce senin kalkmanı bekliyordum..."

Tam azarlıarcasına "Zeke!" dediğimde irkiliyor ve elini karnına götürerek güverteye geri düşüyor.

"Üzgünüm," diyor pişmanlıkla.

"Unutmuşum." "Ben yaparım."

Sarhoş bir şekilde dans ettiğim zaman yaptığım gibi kenarından dolanıyorum. Çatıya tırmanırken, bir kadeh şarapla kendimi buraya attığım ana geri dönüyorum ve bunu yaparkenki dikkatsizliğim karşısında neredeyse afallıyorum. O zamandan beri çok şey değişti.

Yelkeni açıyorum. Esintiyi yakalıyor ve savruluyor; sanırım yüzen evin altından kaydığını bile hissediyorum. Nefesimin altında küfrediyorum, bizi yavaşlatacak şekilde değil, ilerletecek şekilde açmaya çalışıyorum.

Birkaç etkisiz dakikadan sonra "Sanırım biraz ipe ihtiyacımız var," diyorum. "Bu iş normalde halatlarla yapılmaz mı? Sadece hareket ettirebilmemiz gerekiyor..."

"Boom," Zeke malzemeleri. "Sanırım bu yatay olan."

"Doğru, tamam, bomu güverteden bir o yana bir bu yana kaydırabilmemiz ve sonra da yerine sabitleyebilmemiz gerekiyor."

Sonunda neredeyse üç saatimizi alıyor. İhtiyacımız olan ipi almak için merdiveni parçalara ayırarak işe başlıyoruz. İkimiz de pek becerikli değiliz ve denizcilerin düğüm atma konusunda bu kadar ünlü olmalarının bir nedeni olduğu ortaya çıktı. Her şeyi gitmesi gereken yere sabitlemek *gerçekten* zor ve bu işe girdikçe, aslında ilk prensiplerden yelken açmayı öğrenmeye çalıştığımız daha açık hale geliyor, ki bu açıkça saçma.

Sonunda yelkende gerilim olduğu anlamına gelen ve hangi yöne bakacağını değiştirebileceğimiz bir şey elde ediyoruz, ancak burada bir canavar yaratıp yaratmadığımızı merak etmeye başlıyorum.

"Sanırım daireler çizip duruyoruz," diyor Zeke kasvetli bir sesle, yana bakarak. Sesi tıpkı benimki gibi susuzluktan yapış yapış ve kuru. "Belki şimdi dümeni kullanabiliriz? Dümeni... rüzgâra doğru mu? Rüzgâra değil mi? Onu bile bilmiyorum. Sadece *bir yere* gitmek istiyoruz, değil mi?"

"Belki de yelkeni şimdilik indirmeliyiz. Sadece bir şeyin etrafından dolaşmamız gerektiğinde kullanmak için."

"Bir şeyin *etrafında* mı?" Zeke gözlerini açarak, "Neden hala endişelenmedim?" diye soruyor. "Neden henüz bu konuda endişelenmedim?"

Onu korkutmaktan nefret ediyorum ama duş giderindeki sızıntı beni teknenin sağlamlığı konusunda çok daha gergin hale getirdi ve bu dalgalarla birlikte korkmam gereken bir sürü yeni şey var. Yine de *navigasyon* kelimesini kullanmak hoşuma *gitti*. Hoş bir şekilde denizcilikle ilgiliydi ve bana ne yaptığımı bildiğime dair geçici ve çok yersiz bir his verdi.

Zeke kapıyı açarak, "Bize biraz yemek hazırlayayım," diyor.

Klasik başa çıkma mekanizması. O içeri girerken ben suya, bana yeni bir kasaba kadar yabancı olan bu yeni denize bakıyorum. Güneş gökyüzünde alçalıyor, batmasına sadece birkaç dakika var ve tam önümde, arka güvertede, bu da muhtemelen doğuya doğru gittiğimiz anlamına geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve İngiltere haritasını hayal ediyorum. Denize ilk açıldığımızda İngiltere'nin kuzeydoğusundaydık, yani eve dönmek istiyorsak batıya doğru gitmemiz gerekiyordu. Şu anda muhtemelen Danimarka ya da Norveç'e doğru sürükleniyoruz, sürüklenirken ne kadar kuzeye ya da güneye gittiğimize bağlı olarak.

Artık hareket halinde olduğumuza göre bazı gemilerle yollarımız kesişecektir. *Kesinlikle*. Yapmak zorundayız, bu şekilde devam edemeyiz.

Yelkeni indirdikten sonra, güvertenin teknenin çatısından ne kadar daha güvenli olduğunu fark ediyorum - gerçekten de, bunların hiçbiri uzaktan yakından güvenli değilken, gülünç. Zeke'nin dinlenmesi için çektiğimiz şezlongu kaldırıyorum ve ensemdeki bir damlayı dalgınca temizliyorum. Dalgalar kaval kemiklerime sürekli bir sprey bırakıyor, bu yüzden ikinci damla omzuma düşene kadar deniz suyu olduğunu varsayıyorum ve sonra üçüncü, dördüncü ve beşinci kollarıma çarpıyor.

"Zeke!" Kapıya doğru tökezleyerek çılgılık attım.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, umutlu bir şekilde geliyor. "Ne? Ne?"

"Zeke," diyorum kapının pervazına tutunarak. Güvertenin altında durduğu yerden ona bakıyorum. "*Yağmur yağıyor.*"

Aklımıza gelen her şeydeki suyu topluyoruz, hatta Zeke'in çalınan fötr şapkasını bile.

Sorun, tekne hareket halindeyken eşyaları sabitlemek. Bir mısır gevreği kasesini yan tarafa düşürüyoruz ve arkamızda sallanıp iki değerli inçlik yağmur suyunu denize dökmesini izlerken neredeyse ağlayacağım. Her şeyi sıkıştırmak ya da bağlamak zorundayız. Beynim *sızıntılar, sızıntılar, ya teknemizde sızıntılar varsa, ya su giderden geri geliyorsa* diyor ama bakamayacak kadar meşgulüm - beklemek zorunda. Eğer batmaya başlarsak, sanırım cevabım bu olacak.

Zeke artık branda ve karton tuvalet rulosu tüplerinden oluşturduğu geçici bir huni ile harika bir sistem kurdu. Çok çabuk ıslanıyor ama birkaç saat içinde kovayı dolduruyor.

Mutfak lavabosu, Mae küçükken onu Musa sepetine taşıdığım, her adımını büyük bir özenle attığım gibi.

"Solunda," diyorum, taşmaya başlayan bir kâseyi işaret ederek.

Güvertedeyiz ve artık karanlık çöküyor; ne yaptığımızı görmek zorlaşıyor. Yağmur güvertede düzensiz bir şekilde yağıyor ve ay ışığında parlayarak korkuluklarda boncuk boncuk dökülüyor. Burada midem daha az bulanıyor ama yelkenle uğraştığımızdan beri iki kez denize kustum ve her seferinde bu beni korkutuyor. Kalori ve besin kaybediyorum ve gerçekten de fazla kalorim yok.

Zeke eğilip dudaklarına götürerek, "Tamamdır," diyor.

İlk başta yeni suyumuzu tıka basa içmemeye özen gösterdik - bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Ancak tekne hareket ettiğinde lavaboyu taşırmadan doldurabildiğimiz kadar doldurduğumuzdan, kendimize her birimiz için tam bir litre izin verdik, yavaşça yudumladık ve dudaklarımızı yaladık, öğrendiğimiz bir numara suyu istikrarlı bir şekilde almayı kolaylaştırıyor.

Karanlıkta su kapları arasında ilerlemeye çalışırken direksiyona çarpıp tökezliyorum. *Neşeli Fındık Faresi* bizi gururlandırıyor gibi görünüyor - her dalgaya ayak uydurarak sallana sallana ilerliyor - ama yine de, ne zaman daha büyük bir sprej dalgası korkuluklara kadar ulaşsa, midem bulanıyor ve inancım sarsılıyor.

İçeri giriyoruz ve karanlıkta kanepeye yığılıyoruz. Zeke'in kolu benimkine değiyor ve irkiliyorum; ikimiz de sıırıslıkımız ama tekrar kalkıp üzerimi değiştirecek enerjim yok.

Zeke ıslak buklelerini yüzünden geriye iterek, "Gerçekten iyi gidiyoruz, biliyorsun," diyor. "Bir haftadan fazla oldu. Hâlâ buradayız."

"*Sekiz gün* boyunca denizde kaybolduk," diyorum gerçek bir şaşkınlıkla. "Ve bunu gösterecek tek bir çizik bile yok," diyor Zeke.

Karnına bakıyorum. Umarım tüm bu hareketlilik onu çok fazla zorlamamıştır. Dudakları titriyor; onun için endişelendiğimi biliyor. Omzumu dürtüyor, "*Kes şunu*" der gibi, ben de karanlıkta ona yan gözle bakıyorum, "*Gerçekten senin için endişelenmeyi bırakacağımı mı sanıyorsun?*" der gibi. Omzu birkaç dakika benimkine yaslanıyor, gözleri karanlıkta parlıyor ve sonra - her zaman olduğu gibi- uzaklaşıyor.

"Kuru havlu getireyim," diyorum, hayal kırıklığına uğramamak için kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum.

Yorgunum. Parmaklarım soğuktan hâlâ uyuşuk. Dikkatim dağınık, ve midem bulanıyor, bu yüzden de aptalca bir şey yapıyorum, tıpkı Mae üç haftalıkken Penny'nin tostunun üzerine mısır gevreği yerine süt döktüğümde olduğu gibi. Zihnim çalıştığına dair kendini kandırıyor ama aslında verecek bir şeyi bile yok.

Tekne altımda sallanırken, kendimi banyo kapısına sabitlemek için uzanıyorum. Akordiyon her zaman yaptığı gibi kendi üzerine katlanıyor -bunu yaptığını *biliyorum* ve bunun sağlam bir tutamak olmadığını da bilmeliyim.

Kendimi kaybediyorum.

Bu basit bir düşünüş değil. Önce omzumu duvara çarpıyorum, sonra tekne beni diğer tarafa sallıyor ve mutfak tezgahına doğru geriye doğru yuvarlanıyorum. Sanırım kafam yere çarpmadan önce buzdolabının kapısına çarpıyor ama emin olmak zor çünkü her şey bulanıklaşıyor - ve sonra her şey kararıyor.

Dokuzuncu gün

Zeke

Sabahın ikisinde. Banyonun zemininde yan yatmış. Sürekli "*Ben iyiyim.*" diyor. *Sadece deniz tutması.* Ama kafasını çok sert çarptı. Eminim düşmeden önce bu kadar kusmuyordu. Keşke beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini ya da beyinde kanama olup olmadığını ya da... ya da... şu anda aklımdan geçen binlerce kötü şeyden herhangi birini nasıl anlayacağımı bilseydim.

Düşüşü tekrar tekrar oynadım. Çok yavaşım. Çok aptaldım. Zamanında yanına gidemedim. Oraya vardığımda bilinci yerinde değildi. Sadece birkaç saniyeydi ama kesinlikle bayılmıştı. Omzunu salladım, cevap vermedi ve düşündüm *ki, ölemezsin, ölürsen yaşayabileceğimden emin değilim.* Şimdi ona bakıyorum - gözleri kapalı, yanağı fayansların üzerinde yatıyor- ve içimde büyük bir duygu balonu genişliyor. O kadar büyük ki göğsüme zor sığıyor.

Lexi'yi önemsemişim gibi başka bir insanı önemsemişimi hiç hatırlamıyorum. Başımı duvara yasladım. Şu anda ona yardımı dokunacak olsa kendimi denize atardım. Ona kalan her yiyecek kırıntısını, sırtımdaki giysileri, *her şeyi* verirdim. Sanırım tüm o kişisel gelişim kitapları bundan bahsediyordu. İşte benim "gerçek bağlantım", tam burada, bu banyo zemininde.

İnsanların aşkın işkence olduğunu söylemesine şaşmamalı.

Muhtemelen güvertede nöbet tutuyor olmalıydım, ama şimdilik şafak çökerken pencerelerden kontrol etmekle yetinmek zorundayım. Lexi'yi bu şekilde tek başına bırakmaya dayanamıyorum.

Yağmur teknenin tavanında gümbürdüyor. Duş giderini örten muşambamız ve bez kaplamamız yaklaşık bir saat önce sallanan dalgaların yeni zorluğu altında pes etti. İcini yeni kumaşla doldurdum ama şimdiden sırlıklam olmuş durumda ve biliyorum ki havluları kullanmaya başlamam gerekecek, hatta belki bile açabilirim. Şu anda tavanda da üç sızıntı var: biri yatak odasında, komodinin hemen üzerinde, ikisi de oturma alanında. Ama küçükler ve elimden geldiğince tıkadım. Hâlâ ayakta duruyoruz. Hala iyiyiz.

Lexi ölmediği sürece.

"Hey." Banyo zemininde dikkatlice oturuyor ve sırtımla duvar arasına sıkıştırılmış su termosuna uzanıyor. "Uyuduğum için kendimi biraz daha iyi hissediyorum."

"Güzel." Filmlerde kafa yaralanmaları hakkında gördüklerimi hatırlamaya çalışıyorum. "Kaç parmağımı kaldırıyorum?" diye soruyorum.

Elime hiç odaklanmıyor. Gözleri sanki bir arabanın camından hızlı trafiği izliyormuş gibi sürekli yana kayıyor.

"İki ile dört arasında bir yerde mi? Üç mü? Üç nokta beş?" diyor. Hmm. İyi değil.

"Sadece... arkana yaslan. Dinlen. Ve iyileş. Lütfen."

Acaba onu uyanık tutmalı mıyım diye düşünüyorum ama bir yerde bunun işe yaradığına dair bir efsane okuduğuma eminim ve çok yorgun görünüyor.

"Şimdi sana bir şey söylersem, muhtemelen beyin ölürken, bana kızmayacağına söz verir misin?" Lexi, kendini tekrar yavaşça fayansların üzerine bırakarak söylüyor.

Dizlerini yukarı çekiyor, çoraplı ayaklarını botlarımın yan tarafına bastırıyor. Duş giderine tıklmış kararan kumaşa bakıyorum.

"Yapmaya çalıştığınız oldukça manipülatif bir pazarlık."

"Biliyorum. Ben bir . Bu yeni bir şey değil," diyor gözlerini kapatarak. "Ama kabul etmelisin ki burada, banyo zemininde güçlü bir konumdayım ve bunu kullanmamak aptallık olur."

"Sen bir pislik değılsin Lexi. Çok tatlısın."

Başını yana çeviriyor, alnının ortasını fayanslara bastırıyor. hâlâ o nemli, yağmurlu giysiler var, üzerine bir battaniye serdim ama titriyor.

"Sana bir kazak getireyim," diyorum, ayağa kalkmak

için hareket ederek. Eli uçarak bacağıma yakalıyor.

"Kayıt defterlerinden birine baktım," diyor.

Tekrar banyo zeminine oturmak için kendimi yavaşça geri indiriyorum.

"Çok özür dilerim. Korkmuştum. Bilgi almak istedim. Bunun aslında babanın günlüğü olduğunu gördüm ve yine de yaptım. Sana söyledim, ben bir pisliğim."

"Lexi..."

Alnımı ovuyorum. Kalbim küt küt atıyor. Ne hissettiğimi bilmiyorum ama hiç hoş değıl.

"Buna hakkım yoktu," diyor, gözlerini açıp benimkileri buluyor. "Özür dilerim. Bunu neden yaptığımı bile açıklayamıyorum."

Yavaşça nefes veriyorum. Bunu neden yaptığını bilmemesine şaşırmadım. Lexi'nin o kadar çok duvarı var ki, bir labirente girmek gibi ve kendi yolunu bildiğini sanmıyorum. Bu da ona kızmayı zorlaştırıyor ama sanırım kızıyorum. Ve üzgün. Ve korkmuş. Ve...

"Açık bir şey görmedim, sadece babanın sana bir şey söylememesiyle ilgili bir şey, ama sanırım orada olabilir," diye fısıldıyor. "İstedğin cevap." Yüzüme doğru düzgün bakabilmek için hafifçe dönüyor, sonra topuzuna takılan duş perdesine vuruyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, ben

henüz okumadığına inanamıyorum. Bu düzeyde bir özdenetim aklımı başımdan alıyor."

Başımı sallıyorum. "Bu kendini kontrol etmek değil. Bu... korkaklık."

Gözleri yumuşak. "Kesin olarak öğrenmekten korkuyor musun? Babanın baban olmadığını mı?"

"Sanırım," diyorum ama hepsinin kadar olduğunu sanmıyorum. O kitapları açmak demek, hayatımın büyük bir bölümünde dışlamayı seçtiğim babamı gerçekten *dinlemek* demek ve ne söyleyeceğini bilmiyorum ama beni inciteceğinden oldukça eminim. Beni hiçbir zaman Lyra ve Jeremy'yi önemsemediği gibi önemsemediğini biliyorum. Görünüşe göre bunu siyah ve beyaz olarak görmeye hazır değilim.

"Yani, öz babanızın başka biri olmasının bir önemi var mı?" Lexi diyor ki. "Çünkü *baban* senin baban, değil mi? Penny'yi hamile bırakan pisliğin Mae'nin hayatının bir parçası olmaya hakkı olduğunu düşünmüyorum, kişisel ve aynı temelde..."

"Sanırım babamla ilişkim daha iyi olsaydı..." Boğazımı temizliyorum. "Evet, belki ben de öyle hissederdim. Ama sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum. Hep hissettim. Ait olmadığımı. Ve belki de gerçek babamı bulmak..."

Lexi tekrar gözlerini kapatır. "Bunun için zaman endişeleniyorum, biliyorsun," diyor. "Mae için. O yokluğu hissediyor."

Lexi'ye Mae için yeterli olduğundan emin olduğumu, küçük kızının hiçbir şeyi kaçırmadığını söylemek istiyorum ama benim bir babam *vardı* ve yine de bir tane daha istiyordum, yani... Konuşacak biri değilim.

"Herkesin benim gibi sanmıyorum," diyorum sonunda. "Lyra bana *sürekli kayıp* diyor." Lyra *sürekli* gibi kelimeler kullanmayı seviyor, benim asla heceleyemeyeceğim kelimeler. "Her zaman çimen daha yeşildir. Belki de bu sadece odur."

Lexi aniden hareket eder, kendini yukarı çeker ve tuvalete öğürür. Omuzları yorgunluktan çökmüştü.

Uzanıp saçlarını düzeltiyorum, sonra duruyorum, elim havada kalıyor. Ama okşanmak isteyen bir kedi gibi avucuma doğru eğiliyor, ben de başının arkasındaki yumrudan kaçınmaya dikkat ederek tekrar yapıyorum.

"Tanrım," diyor çekmek için pompanın koluna uzanırken. "Bir erkeğin beni bu halde görmesine asla ama asla izin vermezdim, biliyorsun."

"Erkek arkadaşın bile mi?"

Kaşlarını kaldırıyor, termosundan bir yudum alıyor. Yüzen ev altımızda sallanıyor -sanırım daha büyük bir dalga- ve Lexi'yle göz göze geliyoruz. Bir an için nefesimizi tutuyoruz. Bu birkaç kez oldu. Yeni bir ritme giriyoruz. Burada yumruklarla yuvarlanmalısın, yoksa tüm zamanını kafanı çığlık atarak geçirirsin, temelde.

"Kusarken saçımı tutacak kadar kibar erkeklerle çıkmıyorum," diyor termosu yere bırakıp battaniyesini yaklaştırarak.

Lexi'nin flört hayatını merak ettim. Otuz bir yaşında, benden sekiz yıl önce çıkmış. Onu dışarı çıkarmak için sıraya giren erkekler olmalı. Peki neden bekar? Kim onu bırakacak kadar aptaldı?

"Ne tür erkeklerle çıkıyorsun?" Ben soruyorum.

Kendi termosumdan bir yudum alıyorum. Su cidden küçümseniyor. Sanırım eve yine düşünmeden yudumlayacağım ama şu anda bir bardak suyu mucizeden başka bir şey olarak görmeyi hayal edemiyorum.

"Flört hayatımın kısa tarihini mi istiyorsun?"

"Ya da uzun olanı." Hepsini istiyorum, gerçekten, onunla ilgili her şeyi.

"On birinci sınıfta Johnny vardı. O herkesin

Bu yüzden ne pahasına olursa olsun ona tutunmaya çalıştım ve bunun bedeli oldukça ağır oldu," diyor daha rahat bir pozisyona geçerek. "Sonra Lee vardı. Olmayana kadar çok iyiydi. Söylediklerinde gülüyor olsalar bile 'deli' kelimesinin neden kötü bir kelime olduğunu öğretti bana. Sonra bir dizi sıradan

Hepsi birbirinden kötü olanlar, sonra Penny ve Mae'ye destek olmayı üstlendikten sonra beni terk eden Theo ve sonra gerçekten pes ettim."

Dehşet içinde ona bakıyorum. Homurdanıyor.

"İnanın bana," diyor, "bu alışılmadık bir hikaye değil, ne kadar trajik olsa da. Otuzlu yaşlarındaki her bekâr kadının geçmişinde, kendisi fark etmese bile, en azından birkaç tane kötü adam vardır. İyi erkek bulmak zordur."

"Mae kaç yaşında demiştin?"

"Dört. Tam olarak dört ve iki ay, ki her zaman öyle olmanızı tercih eder."

"Ve Theo o doğmadan önce sizi terk mi etti?"

"Evet."

"Ve o zamandan beri hiç çıkmadınız mı? *Hiç*

mi?" Yüz ifadem karşısında homurdandı.

"Özür dilerim," diyorum, hızlı hızlı göz kırparak. "Sadece düşündüm ki... bu gerçekten uzun bir süre..."

Omuz silkiyor. "The Anchor'da sonu yatakta biten tuhaf bir karşılaşma yaşadım. Belki iki ya da üç kez. Ama evet. Biraz paslanmış olduğumu fark etmedin mi?"

O geceyi düşünüyorum. Karnının derisini öptüğümü, tırnaklarının omuzlarımı sıyırdığını hissettiğimi. Kendimi onun içine gömdüğümü ve dünya etrafımızdan akıp giderken kendimi *kaybettiğimi*.

Boğazımı temizliyorum. "Hayır," diyorum kararlılıkla. "Paslanmış

gibi görünmüyordun." Bir gülümseme hayaleti yakalıyorum ama o

gülümsemeyi silip süpürüyor.

"Tekrar uzanmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor, sesi biraz zayıf.

"Elbette ," diyorum, ona biraz yer açmak için kapıya olabildiğince yaklaşıyorum.

Şimdi utanıyorum. Neredeyse beş yıl boyunca sadece iki ya da üç tek gecelik ilişki mi? Lexi'yi bu tekneye geri götürdüğümde en son seks yapmamın üzerinden dört ay geçmişti ve kendimi bir keşiş gibi hissediyordum.

"Penny'nin flört hayatı, bu işe tekrar girmeyi düşündüğüm her seferinde beni vazgeçirmeye yetti. İşler ciddiye bindiği anda onu terk eden bir dizi berbat erkekle birlikte oldu." Burnunu çekiyor. "Biliyor musun, bir adam onu terk etti çünkü ondan Boots'tan bir Mooncup almasını istedi?"

Gülüyorum.

"*Bak canım, alınma ama bu benim tarzım değil*, dedi. Genelleme yapmamam gerektiğini biliyorum ama bana öyle geliyor ki erkekler işin özüyle başa çıkamıyor. Gerçek hayatla ilgili şeyler, boktan olaylar, eziyet. Tekrar tekrar gördüğüm şey bu. Sanırım hayatımda karşılaştığım diğer erkeklerden herhangi biri benimle birlikte bu yüzen evde olsaydı..." Duraksıyor -mide bulantısı bir an için kötüleşiyor belki de. "Başlangıçta kontrolü ele alırlardı," diye devam ediyor. "Sonra korktukları için sinirlenirlerdi. Sonra pes eder, küser ve parçalara ayrılırlardı. Ama siz bunların hiçbirini yapmadınız. Elinden gelse bile beni burada bırakacağını sanmıyorum."

"Tabii ki hayır," diyorum, düşünmesine bile şaşırarak.

Başını kucağıma koyarak uzanıyor, bu beni şaşırtıyor, ama burada şikayet yok. O saç bandını çözüp kafa derisine masaj yaparken ben de daracık alanda bacaklarımı elimden geldiğince uzatıyorum. Göz kapakları zevkle inip kalkıyor. Yutkunuyorum. Bütün gece kustuktan sonra bile çok güzel görünüyor. "*Seni asla ama asla terk etmem*" demek istiyorum ama diyemiyorum çünkü bu öyle bir şey değil.

"Peki ya sen? ," diyor, dizlerini göğsüne kıvrarak sokuluyor. "Beni eski sevgililerinin hikâyeleriyle eğlendir. Biraz yatıp kalktığını biliyorum ama senin flört geçmişin nedir?"

Sessiz kalıp yanağımı çiğniyorum. Bir gözünü kırarak açıyor başını çevirip bana bakıyor.

"Hadi ama. İlk ciddi kız arkadaşın mı? *Bir tane* olmalı."

Nicky'yi pek sık düşünmem. Terapide biraz gündeme geldi -nasıl gelmesin ki, gerçekten- ama bugünlerde onu hatırlamak canımı acıtmıyor. Sadece beni biraz meraklandırıyor. Onunla hiç tanışmamış olsaydım kim olurdu?

"Oh, bir tane *vardı*," diyor Lexi memnuniyetle. "Sadece

bir tane, evet."

"Kalbini mi kırdım?"

"Yani..."

Sanırım o yaptı, gerçekten. Ya da değiştirdi. Kendimi evimde hissettirecek birini arayan bir çocuktum ve bir süreliğine onun evine yerleştim, yatağından neredeyse hiç çıkmadım, onun bana olduğu kadar ben de ona takıntılıydım. Ama ancak iki ay sürdü. *Sana bildiğim her şeyi öğrettim*, , demişti. *Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordun. Çok güzelsin, ama asla ciddi bir şey olmayacaktık, değil mi?*

"Kaç ?" Lexi soruyor. "On altı

yaşındaydım."

"Ve o..."

Lexi artık beni okumakta çok iyi.

"Yirmi sekiz," diyorum isteksizce.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Senden *on iki* yaş büyük mü?" "Mm."

"*Bu* nasıl oldu?"

"Bir yaz golf kulübünde garsonluk yaparken tanıştık."

Babası ve yeni eşiyle öğle yemeğinde, başparmağıyla parmağı arasında sallanan bir kadeh şarapla gözüme çarpmıştı. Sandalyesine yayılmıştı, durgun ve güzeldi. Beni görünce doğrulduğunu görmüştüm. Siparişlerini almak için masaya geldiğimde, "*Bana tuvaleti gösterebilir misiniz?*" demişti. Restoranın kapısının dışındaki koridora ulaştığımızda, vücudu çoktan benimkine yaklaşmıştı. *Ben Nicky*, demişti. *Bütün yaz buradayım ve çok sıkıldım.*

"Yaşlı kadınlara karşı bir ilgin var."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Benim *bir şeyim* yok, ben sadece..." Ama sonra vazgeçiyorum, çünkü gerçekten öyle hissediyorum. "Benden biraz daha yaşlı kadınlara her zaman daha bağlı hissediyorum. Ne istediklerini biliyorlar, onlar... Daha ilginç görünüyorlar."

"İlginç derken hasarlı ve bıkkın demek istiyorsan, evet."

"Demek istediğim kesinlikle bu değil. Bu çok... bu seni nasıl gördüğümden çok uzak."

Bir süre hiçbir şey söylemiyor. "Daha önce yaşlı kadınlarla birlikte olmuş olman iyi mi kötü mü bilmiyorum."

Hafifçe gülümsüyorum. "Bu seni neden bu rahatsız ediyor? Aramızda yaş farkı olması mı?"

"değil."

Bekliyorum.

", biraz öyle. Otuzunu aşmış ve kendine ait bir evi olmayan bir kadın, barda tanıştığı yirmi üç yaşındaki bir gençle geri dönüyor... Kulağa biraz dağınık geliyor."

"Benim için değil," diyorum, elimi kolunda aşağı yukarı gezdirerek. Bunu yatakta yaptığımı, teninin ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyorum. Kucağımdaki kadınla o ilk gece eve götürdüğüm kadını eşleştirmek zor. O kadın

O zamanlar bir yabancıydım ve bu benim Lexi'm, dünyadaki tek insanım. "Yirmili yaşlarını tam olarak yaşayamamış birine benziyor. Benzer bir aşamada olan birini istemesi mantıklı."

Gözleri tekrar açıldı. Geniş geniş.

"Benimle benzer bir aşamada değilsin," diyor, bana bakmak yerine banyo duvarına bakarak.

"Hayır mı?"

"Zeke, ben otuz bir yaşında bir kadını. Kendi çocuklarım olsun istiyorum. Çocukları babalık edecek mantıklı biriyle birlikte olmalıyım, bana bir geceliğine yaşadığımı hissettiren yirmili yaşlarda güzel biriyle değil."

"Ne yani, ben mantıklı değil miyim? Ve yakında çocuk sahibi olmak istemediğimi nereden biliyorsun?" Elim hâlâ kolundayken söylüyorum.

Sonunda bana baktı. Hiçbir şey söylemiyor ve gözleri hâlâ sersemlemiş görünüyor ama onlar da keskin. Hiçbir şey kaçırıyor.

"Bir insanda yaşından daha fazlası vardır," diyorum sessizce. "Yirmi üç yaşındayım diye kim olduğuma karar veremezsiniz. Otuz bir yaşındaki her kadının şöyle bir şey istediğini söyleyemem..." Kullanışlı bir klişeye uzanıyorum. "Evlenmek için, bebek sahibi olmak için, botoks yaptırmak için ya da başka bir şey için."

"Hayır," diyor bir süre sonra, hafif bir eğlenceyle. "Bunların hiçbirini söylemenizi tavsiye etmem."

Ona küçük, sıkı bir gülümseme veriyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bu adil. Özür dilerim," diyor.

Yutkunmasını izliyorum. Canının acıdığını görebiliyorum ve keşke bunu düzeltebilseydim.

"Çocuk istiyor ?" diye soruyor.

Geniş gözleri savunmasız. Belki de meydan okuyan. Lexi ile farkı söylemek zor.

"Baba olmak için sabırsızlanıyorum," diyorum. "Her zaman bunu düşünüyorum."

Nefes alıyor, iki parçalı bir hıçkırık gibi. Dizlerimin üzerine çökmüş olsaydım böyle nefes alırdı.

"Terapiye gitmemin nedenlerinden biri de buydu. Bir ilişkiyi düşünmüyordum ama çocuk ve aile istediğimi de biliyordum ve... bir türlü olmuyordu." Bu konuda konuşmak düşündüğümünden daha zor. "Sanırım Nicky - on altı yaşımdayken gerçekten aşık olduğum kadın - benim için gerçek aşka layık olmadığını doğruladı. Ama bana sekste iyi olduğumu hissettirdi. Ben de bunu çok yaptım." Omuz silkiyorum. "Ne istediğim konusunda kendime karşı dürüst değildim. Ya da dışarı çıkıp onu elde etmekten çok korkuyordum. Seks, o kolay," diyorum.

Hafifçe gerildiğini hissediyorum ve

irkiliyorum. "Yani, şey gibi..."

Yapabileceğimi biliyorum..."

" değil," diyor. ". Seksin kolay olduğunu söylüyordun..."

Derin bir nefes alıyorum. "Aşık olmaya mı çalışıyorsun? O tek kişiyi bulmak, onunla bir aile kurmak, seni sonsuza dek seveceğine güvenmek? Bu beni korkutuyor. Bu çok zor."

Başını sallıyor.

"Ama evet, çocuk istiyorum. Bunu şimdi söyleyebilirim. Her şeyi yapan bir baba olmak istiyorum. Gece yarısı kalkışları, okula bırakmalar ve tüm kalpten kalplere. Çocuklarımla her zaman yanlarında olduğumu bilmelerini istiyorum."

Gözleri yüzüme sabitlendi. "Ama..."

"Ama?" diyor, sesi ancak fısıltı halinde.

"şeylerden biri de... onları berbat edeceğim. Her şeyi berbat etme eğilimindeyim."

Lexi kaşlarını çatıyor, başını kucağımdan kaldırıyor ve lavaboya yaslanmak için

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor.

"Sanki... Ben biraz aptalım." Yüzümü buruşturuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başımı tekrar duvara yaslıyorum. "İnsanların beklentilerini asla karşılayamıyorum. Sorun değil, buna alıştım. Ama çocuklarımin beni hayal kırıklığına uğratmasını istemem."

Lexi o kadar uzun süre konuşmuyor ki, baygın düşüp düşmediğini kontrol etmek için gözlerimi açıyorum.

"Bütün bunları mı kastettin?" diyor, inanmayarak.

Ona bakıyorum. " bu... evet. Evet, ciddiym. Bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamanı falan beklemiyorum, sadece..."

"Zeke. Sen aptal değilsin. Aman *Tanrım*. Bize su toplamak için yaptığın mekanizmayı gördün mü? Bunu yarım saniyede düşündün. Burada benimle birlikte hayatta kalırken çok zeki ve yaratıcıydın - fikir insanı sensin. Her şeyi çözen sensin."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Bunu söylediğini duymak çok ama çok iyi hissettiriyor. Tıpkı The Anchor'da bana zeki dediği zamanki gibi. Ve buna inanmayı istiyorum. Ama ben fikir insanı değilim. Çocukken, Jeremy ve Lyra ne derse onu yapardım, uyum sağlamak için ne gerekiyorsa onu yapardım. Asla uyum sağlayamayacağım belli olana kadar, sonra da aldırmamaya çalıştım.

"Gerçekten değilim ama sorun değil. Kim olduğumla barıştım," diyorum.
"Kadife pantolonu hatırladın mı? Biraz farklı olmak umurumda değil."

Yaramın etinde kalbimin utanç verici gümbürtüsünü hissedebiliyorum.

"Bütün bunları konuşmamıza gerek yok," diyorum, kendimi gözlerimi açmaya ve ona bakmaya zorlayarak.

İçinden geçtiğini neredeyse görebildiğim bir mide bulantısı dalgasına karşı kendini destekliyor. Sinirli bir şekilde başını sallıyor ve kendini toparlamak için bir an daha bekliyor.

"Bana hayatınla ilgili anlattığın her şey," diyor, "insanları hayal kırıklığına uğratmışsın gibi gelmiyor. Sana yeterli olduğunu hissettirecek insanlar bulamamışsın gibi geliyor."

"Hayır, ben..." Sözümlü kesiyorum.

Çünkü tam olarak adını koydu. Zihnimin arkasındaki o sessiz hüznü. Uyum sağlamak için kendimi doğru şekle sokmanın hiçbir yolu olmadığına dair kesinlik. Başka türlü hissettiğimi hiç hatırlamıyorum, son zamanlar hariç. Lexi hariç. Burada hayat ne kadar korkunç olsa da, bir şeylere uymak için zorlanmıyorum ya da hayal kırıklığına uğratma şansı bulmadan önce rol yapmıyorum. Tam olarak *doğru* olmadığım hissine kapılmıyorum.

Beni rahat hissettiriyor.

"Bu... derindi," diyorum ona bir bakış atarak. Beni ne kadar sarstığını görmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Biliyorum," diyor ve ellerini kaldırıp parmaklarını saçlarında gezdirerek bazı karışıklıkları düzeltmeye başlıyor. "Yaşlılığın getirdiği bir bilgelik bu."

"Lexi..."

"Mm?"

"O kadar da yaşlı değilsin."

"Kendimi yaşlı hissediyorum," diyor kelimeyi . "Özellikle de şu anda. On sekiz yaşındaki beni alıp şu eski moda kahve öğütücülerinden birine koymuşlar gibi hissediyorum."

"On sekiz yaşındaki halin ?"

"Keskin. Saçmalık yok. İşleri halleden bir kadın."

"Otuz bir yaşındaki Lexi'ye benziyor."

"Hayır, hayır. Otuz bir yaşındaki Lexi bıkkın, güvensiz ve yorgun." Göz kapakları düşüyor.

"Şu anda otuz bir yaşındaki Lexi gerçekten susuz kalmış durumda, bu da muhtemelen yardımcı olmuyor," diyorum termosunu uzatarak. "İç. Ve dinlen."

"Sen..."

Başımı salladım. Ne soracağını biliyorum. Her iki saatte bir sızıntı olup kontrol etmem için beni dışarı gönderdi. Ona tavanda pamukla doldurduğum deliklerden bahsetmedim.

"Zeke?" Lexi fısıldıyor.

"Mm?"

"Tüm beklentilerimin ötesine geçtin," diyor, sesi sanki uykuya dalmak üzereymiş gibi daha zayıf. "Her birini."

Lexi

Zor bir gece.

Kuşluk vakti yatak odasına sürünerek gidiyorum. Başımın arkasında bitmek bilmeyen, donuk bir zonklama var, dinmeyen alçak bir bas notası. Dalgaların sesi yatak odasında daha da yüksek - sanki burada bir yankı odasındayız ve rüyalarım sızıyor, rahim seslerine, bir kalp atışının ritmik ağrısına dönüşüyor.

Bir noktada tökezleyerek tuvalete gidiyorum, duvarlar ve dolaplar görüş alanımda kayarken pencerelerden gri-beyaz gökyüzü yakalıyorum. Yüzen ev, biraz fazla küçük sandalyeleri, çekmeceleri ve dolaplarıyla artık sevimli değil. Korku filmlerindeki bebek evleri gibi cehennem gibi. Yatak odasına geri dönerken düşünüyorum ve Zeke orada, beni yakalıyor, uyanık olduğumdan yüzde yüz emin olmasam da, çünkü bu benim hayal edeceğim türden bir şey gibi görünüyor.

Öğleden sonra ağzımda korkunç bir tatla ve her tarafım ter içinde uyandım, sonunda nemli giysilerimi çıkardığımda buz gibiydim ve Zeke beni battaniyelere sardı. Onun kendine aptal dediğini düşünüyorum ve bu beni sadece üzmüyor, aynı zamanda *kızdırıyor*. Ona böyle hissettirmeye kim cüret etti?

"Hey, kalkmışsın," diyor usulca, kapıyı iterek açarken. "Başın nasıl? Ya miden? Bir şeyler yiyebilir misin?"

"Bunu söyleyeceğini biliyordum," diyorum başımı ve omuzlarımı kaldırıp ona bakarak. "Son pirinç tanesini bile ayırmadığın zamanlarda da böyle misin?"

"Ne, hep bir sonraki yemeği mi planlıyorsun? Evet. Davide's'e ilk başladığım zamanlardan kalma tarif defterlerimi görmelisin."

Saçları kurumuş, her zamankinden daha yumuşak ve kabarık. Üzerinde yıpranmış, lekeli kadife ve benim iğne çizgili gömleğim var. Bu moda anlayışını çok sevimli buluyorum.

"Umarım bir gün onları görürüm."

O toplarken ben de tavan penceresine bakıyorum. Yağmur hafif, havadar bir çiselemeye dönüşmüş, duş perdesinin arkasından süzülen ince bir sprej gibi. Tanrım, bir duş için neler vermezdim.

"Babanla ikinizin de düşüncelerinizi yazmanız komik değil mi? Sen yemek tarifi defterlerine, o da seyir defterlerine?"

Yüzünü çevirmeye devam ediyor. "Sanırım öyle. Bunu hiç böyle düşünmemiştim."

Başını eğmiş, yatağın etrafında dolanırken onu izliyorum. Hâlâ o kayıt defterlerinden birini açmaya cesaret edememiş olması babasıyla olan ilişkisi hakkında çok şey söylüyor. Kalbim onun için acıyor. Sanırım babasının kendisi hakkında ne düşündüğünü doğrulamaktan, soyu hakkındaki gerçeği öğrenmekten daha çok korkuyor. Neredeyse, *babanın senden uzaklaşmasını izlemek o kadar da kötü değil*, diyeceğim ama yalan söylemiş olurum. Babamın bizi o şekilde terk etmesi beni ben yaptı, hem de iyi bir şekilde değil.

"Peki, ne yiyebildin?" Zeke battaniyeleri köşeye fırlatarak soruyor.

Hemen onları katlamak için can atıyorum.

"Sindirir mi?" Diyorum. "Kaç tane kaldı?"

"Çok var," diyor ve hepsini bana vereceğini biliyorum ve bu nezaket, onun tüm nezaketi ağlamak istememe neden oluyor.

Beynim *kalkıp yemek getirmem gerektiğini* söylüyor, ama bu saçmalık için çok yorgunum ve şu anda "*Aslında, neden bir dakikalığına işi başkasının yapmasına izin vermiyorum?*" demek her zamankinden daha kolay.

Zeke bana bir digestive getirmek için mutfağa yöneliyor, sonra sol taraftaki dolabın arkasında plastik bir Tesco poşetinde sakladığı küflü ekmeğe uzanıyor. "Gidip Eugene buralarda mı diye bakacağım. Bisküvinin kötü bir plan olma ihtimaline karşı kovayı yatağın yanına koy."

"O ekmeği kuşa vermemeliyiz," diyorum gönülsüzce, sindirim sistemini avucuma dayayıp düşünerek. Küflü ekmeğe yeme fikri tekrar kusma isteği uyandırıyor ama yağmur yağmadan önce sınırlı erzağımızın tehlikesini gerçekten hissetmişim. "Daha fazla yiyecek bulmanın bir yolu yok, Zeke."

"Bir balık yapmaya çalışıyorum," diyor ama gözleri doluyor. "Pekâlâ. Eugene'e ekmeğe yok."

Plastik poşeti yerine koyuyor ve dolaplardaki fırtına yalıtımını kontrol etmeye başlıyor. Mide bulantısı, güvertede başıboş bıraktığımız bir şey gibi boş midemin tabanında yuvarlanıyor.

"Artık yemek için kendine balık yakalayabilir," diyorum. "Tekrar ayağa kalktı."

"Doğru, evet, aynen öyle," diyor Zeke, bana bakmadan.

"Ve gerçekten açlıktan ölebiliriz, biliyorsun. Bu ciddi bir durum." "Elbette."

Bana dinlenmemi söyleyen aynı ses, "*O kuşu seviyorsun.*" diyor.

"Sadece ona yük verme, tamam mı?" Ben de diyorum ki.

"Birazını geride tut."

Zeke'in bana attığı gülümseme çikolatayı eritebilir. "Evet," diyor ve tekrar çantaya uzanıyor. "Mantıklı olacağım."

güverteye çıktığını ve kapının arkasından kapandığını duyduğumda nefes vererek yastıklara geri yerleşiyorum. Bütün gece içtiğim yağmur suyu vücudumda küçük bir mucize yaratmış gibi görünüyor; sanki kanım daha hızlı akıyormuş gibi dolgunlaştığını hissedebiliyorum. Değerli hazmımın kenarını kemiriyorum ve ağzımdan küçük bir tükürük seli bile çıkmayı başarıyor.

"Lexi!" Zeke kükreir.

Mide bulantım bir anlığına buharlaşıyor ve yerini daha keskin bir şeye bırakıyor:

panik. "Ne? Zeke?"

"Güverteye çıkabilir misin?" Çoktan yatak odasının kapısına geri döndü, saçları vahşi, gözleri daha da vahşi.

"Sanırım öyle?" Bacaklarımı yataktan dışarı doğru çeviriyorum ve bana uzattığı kola uzanarak hantalca ayağa kalkıyorum.

Ayağa kalktığımda her şey kenarlarından sallanıyor, sanki bir kamera lensini çevirmişim ve odağı kaybetmişim gibi. Yaşam alanında çok yavaş ilerliyoruz ve Zeke'e sürekli "*Söyle, söyle*" diyorum ama o sadece "*Hadi, görmelisin*" diyor. Güverte kaygan; çeşitli yağmur suyu toplama kaplarımızın üzerinden geçmek zorundayım, Zeke'in parmağının yolunu takip ederken bile her birinin içindeki hacmi kaydediyorum.

"*Bak,*" diyor Zeke, teknenin gövdesinin üzerindeki ufku işaret ederek.

Bu... bir bina. Öyle . Suyun içinde kalın kazıklar üzerinde, uzakta ama tam , *The Merry Dormouse*'un burnuna göre saat on ikide, garip gri bir bina. *Transformer* filmlerinden fırlamış gibi korkunç görünüyor ve ona baktıkça, tepesinde metal yapılar olan bir platform olduğunu görmeye başlıyorum. Bacakları kırmızımsı; üzerinde bir tür vinç var, garip bir açıyla eğilmiş, sanki bir kuşun boynu aşağıdaki suya bakıyormuş gibi.

"Bir petrol kulesi," diyor Zeke. Sesi heyecandan kalınlaşmış ve elleri parmaklığı kavırıyor. "İşçilerle dolu olacak Lexi. *İnsanlarla dolu olacak.* Güvendeyiz. Kurtulduk."

Tekne ve onun şokuyla iki kat fazla sarsıldım.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Güvendeyiz. Soğuk deniz suyu çoraplarımın içine işliyor ve güverte çıplak tenimi sıyrıyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye bağıryorum, alnımı koluma bastırarak. Bunun gibi bir şey yok - her şeyin gerçekten yoluna gireceğine inanmanın yükselen, büyüyen, patlayan coşkusu gibi bir şey yok. Bir kase yağmur suyu kalçama çarpıp beni ıslatıyor ve sanki başka birinin başına geliyormuş gibi soğuğu hissetmiyorum bile.

Zeke gülüyor. ". . Ölmedik!"

İçimdeki gerçekçi insan bu söz üzerine ayağa kalkıyor. "Hâlâ oraya gitmemiz gerekiyor," diyorum, topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp kendimi sabit tutmak için bir elimi uzatarak.

Zeke teknenin kenarından bakıyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum. Her zaman çok uzağa eğiliyor, tıpkı kenara doğru gitmeye karşı koyamayan küçük bir çocuk gibi.

"Dürüst olmak gerekirse, akıntı bizi aşağı doğru götürüyor gibi görünüyor," diyor. "Yelkeni ve dümeni kullanabilir miyiz? Zaten yeterince yaklaştığımızda birini göndereceklerdir."

Ayağa kalkıyorum ve suya, petrol platformuna, suya, petrol platformuna bakıyorum. Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Bir an için kendi kendime, "*Ya delirdiysek ve bu bir serapsa?*" diye düşündüm, sonra bir petrol kulesinin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim, yani bu benim açımdan ciddi anlamda yaratıcı bir hayal olurdu.

Zeke ve ben yelkeni açmakla meşguldük. Bileğimdeki bantla saçımı topuz yapıyorum, başımdaki yaranın hassas derisini çekiştirirken yüzüm buruşuyor. O petrol platformundaki insanları, ne düşüneceklerini, bizi nasıl karşılayacaklarını hayal ediyorum. Ellerinde ilk yardım çantalarıyla kafamdaki şişliğe ve Zeke'in karnındaki kesiğe nasıl bakacaklarını, onları nasıl sterilize edeceklerini, bize şişe suyu vereceklerini...

Zeke konuşuyor, pek bir şey söylemiyor - "*Aman Tanrım, başaracağımızı biliyordum, iyi olacağımızı biliyordum*"- ama ben sanki yüzüyormuşum gibi hissediyorum, sadece yarısı burada. Mae'yi tekrar göreğim. Eve gideceğim. *The Merry Dormouse* yoluna devam ederken bayrak direğine tutunuyorum ve ona karşı gerçek bir sevgi duyuyorum. Ne tekne ama. O bir kahraman oldu ve işi neredeyse bitti. Tanrı'ya şükürler olsun ki, daha ne kadar yol kat edebiliriz bilmiyorum.

Zeke benimle bu konuda konuşmasa da yağmur başladığından beri tavandaki delikleri tamir ettiğini biliyorum.

Sonraki bir saat yelkencilik konusunda bir başka hızlandırılmış kurs, tabii yelkencilik denebilirse. Rüzgârda dümeni yanlış yöne kırdığımız dehşet verici birkaç dakika oluyor ve sık sık yelken hava ile dolduğunda *Neşeli Fındık Faresi* öne doğru fırlıyor ve midem bulanıyor, çünkü çok sert gittiğimizden ve burnunu denize daldırıp bizi alabora edeceğinden eminim. Her an bir şeylerin ters gideceğine dair tam bir inanç içindeyim: bir şeye çarpacağız ya da alabora olacağız ve teknedeki insanlar bizi kurtarmak için zamanında yetişemeyecekler.

Zeke ve ben dalgalı yelkenle boğuşmak ve dümeni çevirmek arasında gidip gelirken Eugene endişeyle ciyaklıyor; ikimiz de bumbayı zaten hırpalanmış bedenlerimizi zedeleyecek kadar sert bir şekilde kendimize vuruyoruz ve yavaş, nefessiz, halsiziz. Ama doğru yöne gidiyoruz. Güvenliğe doğru gidiyoruz. Uzun zamandır ilk defa çaresizce yüzmüyoruz, kendimizi kurtarmak için bir şeyler yapıyoruz.

Sondaj kulesine yaklaştıkça daha fazla ayrıntı görebiliyoruz: metal yapılar arasındaki boşluklar, gökyüzünün küçük parçalarını gösteriyor; deniz tarafından hırpalanmış büyük beton ayaklardaki yıpranmış çizgiler. Bir ara Zeke bana bayat bir kraker üzerinde terlemiş bir dilim peynir uzatıyor ve ben de hiç düşünmeden yiyorum, midemi bulandırıp teknenin kenarına kusana kadar tadının farkına bile varmıyorum.

Teçhizat büyüdükçe, her birimiz içeri girip eşyalarımızı için bir dakikamızı ayırıyoruz. Çok tuhaf. Yatak odasında ve bir an için bu küçücük alandan ayrılma fikrini gerçekten kavrayamıyorum.

Çantamı, gardıroba astığım her şeyle birlikte titizlikle yeniden dolduruyorum. Yatağımın çekmecenin arkasında çantamı buluyorum ve fermuarını açıp ehliyetime, kredi kartıma, artık tamamen yabancı gelen bir hayatın tüm bu küçük plastik sembollerine bakıyorum. Bir şey için temassız ödeme yaptığımı hayal ediyorum ve bu beni güldürüyor.

Zeke'in çantası yatağın yanında, tam da Zeke'in toplanmasını beklediğim gibi toplanmış - gelişigüzel. Sonuç olarak o kadar dolu bir spor çantası ki

Fermuarın yarısını kapattım ve benimkiyle birlikte güverteye taşırken üstte ne olduğunu gördüm.

Kayıt defterleri. Hepsi orada.

Yelkenin yanında, çatıda, rüzgâr buklelerinde dururken ona bakıyorum.

"Sen...?" Başlıyorum.

Gördüklerimi kilitliyor.

"Hayır." Bana orantısız, ağzı kapalı bir gülümseme veriyor. "Birini açmayı denedim ve tekrar kapattım. Bilmiyorum. Şu anda çok şey oluyor."

Güverteden ona bakarken başımı , ", *bunu sana vereceğim*" der gibi. Son iki saattir neredeyse hiç durmadık ve günün çılgınlığı içindeki bu küçük durgunluk cebi şimdi neredeyse nostaljik geliyor, sanki donup kaldığımız ve gidecek hiçbir yerimiz olmadan süzıldüğümüz zamana geri dönüyormuşuz gibi. Birdenbire baş döndürücü bir duygusallık hissettim.

"Sen olduğuna sevindim," diyor, o kadar alçak sesle ki rüzgârdan neredeyse onu duyamıyorum. "Bu macerada benimle olduğun için."

"Artık böyle mi adlandırıyoruz?" "Uh-

huh. Macera. Görev. Görev."

"Etrafta sürüklenen iki cahil göt değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diyor. "Şu anda kendini gördün mü?"

Ellerim direksiyonda, ayaklarım güvertede, saçlarım rüzgârda savruluyor. Bana bakışına dayanamıyorum; tatlı ve şefkatli bir yanı var ve bu bana bir veda gibi gelmeye başladı.

"Harika görünüyorsun," diyor.

Bir an için, yüzen evin çatısında, gözleri tıpkı o ilk geceki gibi: sıcak, yoğun, gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi benimkilere sabitlenmiş. Geçen hafta yüzünde bu arzunun pırıltılarını gördüm, ama o kadar etkili bir şekilde bastırıyor ki bazen onları hayal ettiğimi düşünüyorum.

Çömelerek kenara kayıyor, ayakları kapıdan sarkacak şekilde kayıyor ve elini benimkine uzatıyor. Sanırım inmesine yardım etmemi istiyor, ama beni kavradıktan sonra elimi tutarak öylece kalıyor. Teninin tenime değme hissi avuç içimden başlıyor ama sıcak kıvılcımlar halinde koluma, göğsüme, ta içime kadar yayılıyor. Başparmağını yavaşça benimkinin üzerinde kaydırıyor, sanki şeklini ezberlemek için izimi sürüyor.

Sonra elimi bırakıyor. "Özür dilerim," dedi, gözleri büyüyerek. " dilerim. Bunu yapmamalıydım."

" değil," diyorum ama o ayağa kalkmış, sallanan yelkenden kaçıyor.

"Hayır, öyle değil," diyor ve artık muşambanın arkasında onu göremiyorum. "Bu teknede ne olacağına dair bir söz verdim ve bu o değildi."

Yaklaşan araca bakıyorum. Onunla bu konuyu tartışmıyorum. Artık koyduğumuz kuralı umursadığım değil, birkaç dakika içinde *her şey* farklı olacağı için.

Başlangıç olarak, bu gemide olmayacağız.

Sondaj kulesine yaklaştıkça sinirlerim geriliyor. Şimdiye kadar yukarıda birilerini görmeyi bekliyordum - figürleri görebileceğimiz kadar yakınız ve bize el sallayacaklarını, hatta belki bir cankurtaran salı göndereceklerini hayal ediyordum. Ama teçhizat sessiz ve hareketsiz.

Artık o kadar yakınız ki pas ve soyulan boyayı görebiliyorum. TIR'ın devasa gölgesinde hava daha serin ve sessizlik ürkütücü. Korkmaya başlıyorum.

"Lexi?" Zeke diyor.

" yok, her şey girecek," diyorum ve sonra: "Yaklaşmamız gerekiyor ve onlar... kimseyi göndermiyorlar ya da başka bir şey..."

Kaşlarımlı çatıyorum. İleriye doğru sürükleniyoruz ama teçhizat görüş alanımda olmasını beklediğim yerde değil. Doğruca ona doğru gittiğimizi *sanıyordum*, ama...

"Biz..."

"Evet," diyor Zeke acımasızca.

Dümeni çevirmeye başladı bile, ama esinti burada daha yavaş; bizi hiç hareket ettirmiyor gibi görünüyor. Şimdi teçhizatın yapısından yaklaşık yirmi metre uzaktayız: Suyun denizden yükselen sütunlardan birine değdiği yerin hemen yukarısında bir merdiven ve bir kabuklular topluluğu görüyorum. Bir martı gaklıyor ve Eugene kutusunda kıpırdanıyor, üstümüzde dönüp duran kuşlara kıyasla her zamankinden uysal görünüyor.

Yemin ediyorum, yelkenin gevşekliğine bakıyorum, sonra dümeni çeviren Zeke'e dönüyorum, ön kollarındaki sinirler öne çıkıyor. Bu yüzen evi yönlendirmemize yardımcı olacak kadar büyük bir kürek yapabilir miyiz? Birdenbire geçen hafta çok küçük görünen tekne kesinlikle devasa görünüyor. Göğsümü tutuyorum, parmaklıkları tutuyorum, çünkü sürükleniyoruz ve merdiven orada, orada, orada, korkunç bir ağır çekimde bizden uzaklaşıyor.

"Bunu özleyeceğiz," diyor Zeke. "Biz-"

"Yardım edin!" Başımı yukarı kaldırarak bağıriyorum. Sesim buranın korkunç ihtişamına kıyasla çok küçük. Sesim ama dalgaların *şıpırtısı* ve uğultusu arasında kayboluyor. "Bize yardım edin! Yardım edin!"

Kimse gelmiyor. Tekne sürüklenmeye devam eder. Bu, tüm umutları kaybetmenin en yavaş, en eziyetli yoludur.

Çenemi sıktım ve botlarımı çözmek için eğildim. "Bir şeyler yapacağım."

Gömleğimi başımın üzerinden çıkarıyorum, sonra güvertede kıvrılmış olan halatı alıyorum, kovamızı denize indirip çıkarmak için kullandığımız, bu karmaşayı en başta başlatan halatı. Belime bağlamaya başlıyorum.

"Lexi?"

"Yüzerek karşıya geçeceğim."

Ellerim o kadar titriyor ki düğüm atmakta zorlanıyorum; ip çok sıkı, göbeğimin çıplak derisini kesiyor ama kendimi suya dalmaya hazırlıyorum bile. Esinti tüylerimi diken diken ediyor ve bir dalga çıplak ayaklarıma dokunuyor, ürkütücü derecede soğuk.

"Bu-Lexi, !"

"Başka ne bok !" Bağırlıyorum, sesimin titremesinden nefret ediyorum, kendimi parmaklıklardaki boşluktan teknenin kenarındaki çıkıntıya doğru zorlamanın ne kadar zor olduğundan nefret ediyorum, sarhoşken yürüdüğüm, düşmeme izin vermenin nasıl bir his olacağını merak ettiğim çıkıntı.

bir şeye sadece birkaç metre uzaktayım. Zeke'in Eugene'i kurtarmak için yaptığı gibi açık okyanusa dalmak gibi değil. Ama yine de o kadar korkuyorum ki, sanki bütün parçaları rüzgârda dağılıyormuş gibi, tutarlı bir düşünce oluşturamıyorum.

Daldım. Suyu girdikten bir saniye sonra soğuk beni kavıyor, tıpkı dün başımı hissettiğim acı gibi - aynı çekiç darbesiyle vuruyor ve nefesim kesiliyor, deniz suyunu yutarken ağzım yanıyor. Yüzemeyecek kadar üşüyeceğimden korkuyorum ama uzuvlarım hareket ediyor, halsiz ama ısrarcı. Bir kulaç, bir kulaç daha. Kaslarım yanmaya başladı. İp gevşedi ve sol bacağıma dolandı. -Bir an panikliyorum ama tekmelemeyi başarıyorum ve arkamda süzülmesine izin vererek ilerliyorum.

Zeke yakalayamadığım bir şeyler bağırlıyor. Bu, vücudumun uzun zamandır yaptığı en zor şey. Son yirmi dört saatten beri çok kırıldım. güce hayret ediyorum. Merdivene bir el genişliğinde yaklaştığımda, burnum ve ağzım deniz suyuyla doluyken bir kükreme çıkarıyorum. Parmak eklemlerim metale çarptığında, bunun rahatlığıyla neredeyse kendimden geçiyorum. Tutuyorum

iki kolumla çubuğa sarılmış, ıslak pas kollarımı pul pul ve kan kırmızısı boyuyor. Zeke suyun üzerinde vınıyor. Gülmeyi başaracak kadar nefesim var.

"Lexi Taylor!" diye bağıyor. "Az önce bunu yaptın! Bunu gerçekten yaptın!"

Geriye bakıyorum. *Neşeli Fındık Faresi*'ni bunca zaman sonra dışarıdan görmek çok tuhaf; son gördüğümde daha kaba görünüyor, boyası matlaşmış ve yıpranmış, çatısından bir çocuğun kumdan kalesindeki bayrak gibi sarkan o acayip, vahşi yelken.

Ve hala hareket ediyor. Ortamımdaki bu ip gerilirse, bütün bir yüzen evin ağırlığıyla akıntıya kapılmak üzereyim.

Yemin ederim, merdivene tutunmak için çırpınıyorum. Artık yüzmenin adrenalini azalıyor, o kadar üşüyorum ve kaslarım o kadar geriliyor ki kendi ağırlığımı suyun içinde hareket ettirmek bile bir çaba gerektiriyor.

"Bunu yapabilirsin," diye sesleniyor Zeke ve bunun bir faydası olmamalı -bu şartlar altında söylemesi ne kadar gülünç ve sıradan bir şey- ama oluyor.

Şimdi ayaktayım, bacaklarım titriyor, dizlerim metale çarpıyor, uyuşmuş ellerim ortamdaki ipi çözmeye çalışıyor.

Bir ipi nasıl düzgün bağlayacağımı bilmiyorum. Bu çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Ne yaptığımı bile bilmiyorum, parçaları diğer parçalara dolayarak ve metal çubuklardan geçirerek, her tarafım titrerken, Kuzey Denizi'nde bir merdivenin üzerinde M&S sütyenim ve neredeyse ama tam olarak uymayan bir külotla duruyorum.

Halat inliyor ve gerildikçe tekne dönmeye başlıyor. İzleyemiyorum; onun yerine başımı merdivene yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve ağlamaya başlıyorum.

Zeke

Tekneyi içeri çekmeye çalışmadan önce belki iki dakika **bekler**.

"Lexi," diye sesleniyorum aramızdaki mesafeyi aşarak. "Bunu yapamazsınız. Bunu yapamazsın.

bu mümkün olmayacak."

Sesim teçhizatın altında yankılanıyor. Merdiveni tutması gerektiği için tek eliyle halatı çekiştiriyor, kol kasları patlıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var.

"Lexi, dur!"

"Seni buraya başka nasıl getirebilirim ki?" Yarı cümle, yarı hıçkırık.

"Sadece yüzebilirim. Tekneyi bırakabiliriz..."

"Şu sütunlardan birine çarpıp altında mı kalacak? Hayır. Hayır. O buraya geliyor ve biz de onu güvene alacağız."

Lexi şu anda bir süper kahraman gibi görünüyor, merdivene dayanmış, sıırsıklam ve çıplak, ip elinde.

"Bir saniye dur," diyorum Neşeli *Fındık Faresi*'nin parmaklıklarını tutarak. "Vücut ağırlığını kullansan nasıl olur? Bir kolunu merdivene dola, ipi bağladığın basamakta dur... ve sonra bir çeşit tek bacaklı çömelme hareketi yap? Diğer bacağınla ipi aşağı doğru iter misin? Bu biraz gevşeklik yaratır ve sonra tekrar bağlayabilirsin..."

İlk denemeden sonra birkaç deneme daha yapması gerekiyor ama *işe yarıyor*. Yüzen ev artık merdivene kesinlikle bir metre kadar daha yakın.

"Sen," diyor, sesi kısık. Başka bir şey söylemiyor ama bu kelimenin içinde çok şey var ve hepsi beni parlatıyor.

Çözmek ve tekrar bağlamak o kadar zor bir iş ki, bacaklarının titrediğini buradan görebiliyorum. "*Bırak da yüzüp ben yapayım*" diyorum ama o dişlerini sıkarak başını sallıyor ve ben de ona kendi başına yapamayacağını söylemek istemiyorum çünkü bak. O harika biri. Yapabilir.

Ondan sadece birkaç metre uzaktayken, "Sakın atlayıp son kısmı yüzmeye kalkma," diyor. "Buraya kadar yaranı tekrar açmak ve içine deniz suyu doldurmak için gelmedik."

Yorgunluğu üzerinden akıp gidiyor. Çok fazla titriyor, yüzü kıpkırmızı, terli ve denizden sırlıslık. Ona sarılmayı o kadar çok istiyorum ki, kendimi ona sarmak istiyorum. Burada işe yaramıyorum. Lexi'nin terk edilmiş botlarını onun çantasına tıktırıyorum, ikimizin çantasını da omuzlarıma atıyorum ve kutusundaki Eugene'e bakıyorum. Onun için geri gelmemiz gerekecek. Onu terk etme düşüncesinin bu kadar acı vermesi çok aptalca.

Sonunda merdivene sıçradığımda, acı dikişlerimi öyle keskin bir şekilde parçalıyor ki ağlamaktan kendimi alamıyorum.

"Zeke!" Lexi aşağıya bağıyor. Bana yer açmak için yukarı tırmanıyor ama merdivenin üzerinde durakladığını duyabiliyorum.

"Ben iyiyim," diye karşılık veriyorum, alnım bir dayalı, acım hâlâ içimde. "Yukarı çıkmaya devam et. Ben iyiyim."

Teçhizatın ilk güvertesine attığım her adım acıtıyor. Sonunda oraya vardığımda hiçbir şey konuşmuyoruz; çantaları ayaklarımın dibine bırakırken bana doğru dönüyor. Yüzünü göğsüme bastırdı. Çıplak, titreyen bedenini tutuyorum. Bir dakika, üç dakika, beş dakika. Rüzgarda ve sessizlikte böyle kalıyoruz ve etrafımızdaki teçhizatın ne kadar boş hissettirdiğini fark etmemeye çalışıyorum.

Lexi sonunda uzaklaşıyor, çantasına uzanıyor ve botlarıyla birlikte birkaç kuru giysi çıkarıyor. Kazağını kafasına geçirirken etrafıma göz gezdiriyorum. Tekneden sonra her şey çok büyük görünüyor. Kendimi minyatür hissediyorum, bir karınca gibi. Ve kasvet, deniz kuşlarının yankılanan cıvıltıları... ürkütücü.

Bu teçhizat terk edilmiş gibi görünüyor.

Giyindikten sonra Lexi koluma giriyor ve paslı ızgarayı kaplayan midye kabuklarının arasından yolumuza devam ediyoruz. Kabuklar patlıyor ve

ayaklarımızın altında çatlak. Lexi'nin her yeri titriyor. Onu sıcak ve kuru bir yere götürmeliyim. Bir dizi basamak çıkıyoruz ve beton bir düzlüğe, daha sağlam bir zemine ulaşıyoruz.

"İyisin," diyorum ona.

"Doğru. Sen de öylesin," diyor ama gözleri tişörtüme kaymaya devam ediyor ve kan aradığını biliyorum. Ben de aynısını yapmak istiyorum ama onu korkutmak istemiyorum.

"İşte," diyor. "Şu kapıyı dene."

Bu bir acil durum yangın kapısı. Kolu deniyorum, kilitli değil ve diğer tarafta kasvetli bir koridor var. Lexi'nin eli kolumda sıkışıyor. İçime sıcak bir his yayılıyor; o beni rahatlatmak için bana tutunuyor olsa da, bu tam tersi şekilde işliyor.

Koridor, kurumsal yerlerde karşılaştığınız o ucuz, geçici havaya sahip. Her şey soluk krem rengi panellerden yapılmış ve her yerde işaretler var. GÖZ YIKAMA, yazıyor duvarda, biraz el yıkama dispanserine benzeyen bir tür mekanizmanın üzerinde. ACİL ÇIKIŞ, diyor büyük yeşil bir tabela, geldiğimiz yolu işaret ediyor.

"Korkuyor musun?" Lexi sessizce sorar.

"Hayır. Ben değil."

"Azıcık bile mi?"

"Çoğunlukla üşüyorum," diyorum. *Ve senin için endişeleniyorum.*

"Bah!" diyor kulağıma ve ben yarım metre kadar sıcıyorum.

"Lexi! Tanrım."

Gülüyor. İnce, titrek bir kahkaha ama gerçek bir kahkaha.

"Korktuğunu biliyordum."

"İyi, evet, bu karanlık, terk edilmiş petrol kulesi beni biraz ürküttü, tamam mı?" Boş duvarları ve kirli zemini incelerken onu kendime doğru çekip kolunu koluma doluyorum.

"Zehirli erkekliğin ortaya çıkıyor," diyor sesinde bir sırıtişla.

Gülüyorum, sonra etrafımızdaki yapıdan büyük bir gıcırtı yükselince kahkaham kesiliyor.

"Umm," diyor Lexi. "Bu ses..."

"Uğursuz
mu?"

"Yapısal mı?"

Yüzümü buruşturdum. Kulağa pek *hoş* gelmedi.

Lexi yutkunarak, "İyi olacağız," diyor. "Bir telefon olacak.

Bir radyo. Bir şeyler. O zaman hemen evde oluruz."

Birkaç kolu deniyor ve kilitli kapılar buluyor. Bir köşeyi dönüyoruz, loş ışıktaki daha fazla lamine tabela ve duvar paneli ve başka bir kapı görüyoruz. Bu kapı açılıyor.

"Oh, lanet olsun."

Lexi benden önce içeri bakıyor. Omzunun üzerinden bakıyorum ve hemen geri çekiliyorum. Burası bir çeşit hasta odası; ışıklar olan boş yataklar, masa lambaları gibi ama tavana sabitlenmişler.

"Bir felaket filminde miyiz? Bana bunun gerçek olduğunu söyleyebilir misiniz lütfen? Kötü bir rüyadaymışım gibi hissediyorum."

"Bu gerçek. Üzgünüm." Yutkunuyorum, kendimi karanlık odayı tekrar algılamaya zorluyorum.

Muhtemelen burada işe yarar malzemeler vardır. Bandajlar, kremler. Ama çok ürkütücü görünüyor. Titremesini durdurmak için bir kolumu Lexi'nin omzuna doluyorum.

"Belki başka bir oda daha iyi olur," diyorum onu yönlendirerek. "Belki orada bize sürpriz yapmak için bekleyen arkadaşlarımız ve ailemizle dolu bir oda vardır."

"Bunu söyleme. Bu konuda şaka yapma."

İrkildim. "Özür dilerim. Aptalca."

Mae'yi anlayamadığım bir şekilde özlediğini biliyorum. Annemi, Brady'yi, hatta Jeremy ve Lyra'yı görmek istiyorum ama Lexi şu anda kalbinde bir delik olan bir kadın gibi ve ben de parmağımı oraya soktum.

"Aptalca değil," diyor yüzüme bakarak. "Çok korkmuş ve ne duymak istediğini bile bilmeyen birine tam olarak doğru şeyi söylemek zordur. Bazen yanlış bir şey söylemek aptalca değildir, Zeke. Bunu hepimiz yapıyoruz."

O zaman banyodaki konuşmayı hatırlıyor. Hatırlamayacağını ummuştum, hafif bir beyin sarsıntısı falan. Başka tarafa bakıyorum, utanıyorum. Hayır.

Söylediklerinden dolayı değil, bunları duymanın bana ne kadar iyi hissettirdiğinden dolayı.

Bir sonraki kapı, az önce geride bıraktığımız koridorla aynı klinik hissi veren bir merdivene açılıyor. Lexi'nin koluma yaslanmasıyla basamakları çıkarken neden bu kadar tuhaf hissettiğimi anlıyorum. Ayaklarımın üzerinde dengesiz duruyorum, sanki basamaklar altımda hareket ediyormuş gibi. Lexi'nin baş dönmesinin daha da kötüleşmesine şaşmamalı - ikimiz de deniz bacaklarımızı idare etmek zorundayız.

Ayrıca kan kaybından dolayı hala biraz sersemim ve yaram şu anda çok acıyor. Bundan bahsetmeyeceğim.

Bir virajı döndüğümüzde, hava aydınlanıyor. Vinçleri ve gökyüzünü gösteren pencereler var. Denizi tekrar göreceğim için bu kadar rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim.

"Dinlenmeye ihtiyacın var mı?" Lexi'ye bakarak söylüyorum. O başını sallıyor. "Devam etmek istiyorum." "Ben keşfetmeye devam edebilirim, sen ise..."

Kolumu iki kat daha sıkı kavırıyor. "Birlikte kalalım. Lütfen. Beni bırakma." Elini hızlıca sıkıyorum.

"Asla."

Her kapıyı kontrol ediyoruz. Çoğunlukla çıplak yatak odaları buluyoruz, okuldaki yatakhaneler gibi. İçinde bilyardo masası olan bir oyun alanı ve bekleme salonlarında bulunan, kıvrımlı ahşap kolları olan rahatsız sandalyelerden bile var. Koridor labirentinin derinliklerinde, uzun metal raflarla dolu bir envanter odası var; içinde sonsuz sayıda vida, boru ve metal parçaları var.

Lexi elini tozlu bir rafta gezdirirken, "Bir hazine," diye fısıldıyor. "Ya da belki... kesinlikle işe yaramaz."

Ne demek istediğini anlıyorum. Bir hayatta kalma filminde olsaydık, tüm bu ekipman parçaları muhtemelen bir can simidi olurdu. Motorumuzu falan çalıştırmak için onları bir araya getirirdik. Ama burada kaybolmak beni daha az *ben* yapmadı. Hâlâ bu eşyalarla ne yapacağını bilmeyen bir adamım.

En son bulduğumuz oda gerçek hazinemiz. Bir radyo odası.

Lexi, sert metal kapının üzerindeki işareti görünce hıçkırıklara boğuluyor ve sonra kolu deniyor. Kapı kilitlidir.

Öne, kapıya doğru düşer ve yarı bayılır. Sanki bu bariyer sonunda tüm enerjisini emmiş gibi.

"İçeri girebiliriz," diyorum, koluna uzanıyorum, her ihtimale karşı onun yaptığı gibi kolu deniyorum. "Çok yaklaştık. Yapabiliriz... Elbette yapabiliriz..."

Kolu çekiyoruz. Kapıya vuracağız. Uzun raflara geri dönüp bize yardımcı olabilecek bir şey -herhangi bir şey- arıyoruz. Ellerimizi ve ayak parmaklarımızı çürütürüz. Ve kapı öylece kilitli kalır. Bizimle dünyanın geri kalanı arasında büyük, kalın, gri bir metal engel.

Lexi ayaklarının üzerinde sallanıyor. Onu yakalamak için hareket ediyorum. "Dinlenmen gerek," diyorum.

İrkildim. Ona destek olurken, dikişlerimi çekiştiriyor ve acı çok şiddetli.

"Uzanmalısın," diye idare ediyorum.

"O yataklarda olmaz," diyor titreyerek. "Ben istiyorum..."

Gözlerinde yaşlarla kapıya bakıyor. Onu kollarıma alıyorum ve bana sarılıyor, nemli ve deniz kokulu, en değerli insan. Zihnim son sürat çalışıyor, onu götürebileceğim ve birinci şahıs nişancı oyunlarındaki gibi hissettirmeyecek bir yer düşünmeye çalışıyorum. Burada her şey çok *kasvetli*. Garip bir beden dışı an yaşıyorum ve Lexi'yi bir kafeye, bir dükkana ya da daireme götürebileceğim bir dünya hayal ediyorum ve bu neredeyse acı verici.

"Ofisteki pencereden helikopter pistini gördün mü?" Dedim. "Kurtarma ekiplerimiz oraya inecek. Üzerine bir mesaj yazabiliriz. *Bize yardım edin, yüzen bir evde tek gecelik bir ilişki yaşadık ve kendimizi burada bulduk!*"

Bunun için gülüyorum ve dürüst olmak gerekirse, şu anda bir banyodan daha iyi. Sıcak bir parça tosttan daha iyi. Bir bardak koladan daha iyi.

"Ya da daha kısa bir şey," diyor göğsüme doğru. "Ve daha az BuzzFeed makalesi gibi."

"Doğru, evet, bunu düzenleyebiliriz, elbette."

Kollarını belime doluyor, bastırıyor. Vücudunun ağırlığını almama izin veriyor. Krem panellerden birine yaslanana kadar geri çekiliyorum.

duvarlar ve ikimiz de oraya yaslanabiliriz, başı göğsümde.

"Tüm bunlarla başa çıkmaya çalışırken biraz ara verebilir miyiz?" diyor.

"Bir süre çıldırmak ister misin?"

"Evet. Bu tamamen *berbat* bir şey."

Sessiz kalıyorum. Şu anda bunu yüksek sesle söylemesi gerektiğini tamamen anlıyorum, ama gerçekten istemiyorum ve onun da bunu bildiğine inanıyorum. Rüzgâr pencerelerin kenarlarındaki boşluklardan ıslık çalarken, bu kâbusta yanımda olmasını tercih edeceğim başka biri olup olmadığını merak ediyorum; ona güzel olduğunu söylediğimde *teşekkür eden* o muhteşem gözlü kadından başka. Hayır, olmadığını anlamak bir saniye bile sürmüyor. Ne Brady, ne kardeşim, ne de Bear Grylls. Ben sadece onu istiyorum.

"Sence çikolata mı?" diyor sonunda. "Hmm?"

Bakışlarımla buluşmak için geri çekiliyor.

"Çikolata. Sence gerçekten bozuluyor mudur? Yoksa sigorta nedeniyle çikolataların üzerine son satış tarihi falan mı koyuyorlar ve aslında sonsuza kadar yiyebilir misin?"

"Peynir gibi mi?"

O kıvrılmış gülümsemelerden birini yapıyor. Gülmek istemiyormuş gibi davranmaya çalışırken takındığı türden.

"Tüm yemeklerimizden sorumlu kişi siz olduğunuza göre, umarım şu anda şaka yapıyorsunuzdur."

Gülümsüyorum. "Son kullanma tarihlerini sormanızın bir nedeni var mı?"

"Yatak odasındaki açık çekmecedeki çikolatalar gördüm. Snickers ve TimeOuts. Belli ki birinin gizli zulasıydı."

"TimeOuts," diyorum, ağzım

sulanarak. "Çok genç değil misin-

"Lexi." Gülüyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim. Bence onları yemek muhtemelen kötü olur."

"Kötü mü, yani ahlaki açıdan?" Ona bakarak soruyorum.

"Kötü, bağırsak gibi."

Güldüğümde bana küçük bir gülümseme veriyor.

"İyi olacağız," diyor. "Kesinlikle," diyorum. "İyi olacağız."

Ve şu anda, kollarım Lexi'nin etrafındayken, bunu kastediyormuşum gibi hissetmiyorum bile.

Lexi

"Bana mutfak dehası demek **zorunda değilsin**," diyor Zeke arkamdan, "ama az önce fosilleşmiş tenekelerden kesinlikle muhteşem bir akşam yemeği hazırladım."

Deniz suyu ve çatlamış eski midye kabuklarından oluşan bir havuzda durmuş, sondaj kulesinin bu tarafındaki metal aksamın arasından dalgalara bakarken o da bana doğru ilerliyor. Deniz kuşları onun üzerine çullanıp ötüyorlar - burayı kolonileştirdikleri ve ziyaretçilerden emin olmadıkları çok açık. Zeke bir kolunda garson gibi iki tabak, diğer elinin parmakları arasında da iki cam şişe kola tutuyor. Yemeklerden yükselen buhar rüzgârda savruluyor. Üzerinde başkasının solmuş kotu ve deri kemeri var; kotu çizmelerinin hemen üzerinde bitecek şekilde yontmuş ve İskoç dağlık bölgesinde viski damıtıyormuş gibi görünmesine neden olan yosun yeşili örme bir süveter bulmuş. Sadece Zeke petrol kamyonu şıklığını deneyebilir ve bunu gerçekleştirebilir.

Daha temkinli hareket ediyor - fark etmediğimi sanıyor ama yarasının acıdığını biliyorum. Endişemin yüzüme yansımaya izin vermemeye çalışıyorum.

"Ocağı çalıştırdın mı?"

"Evet, mutfağa hangi jeneratör güç veriyorsa hala biraz elektrik var gibi görünüyor. Ne kadar süre elimizde kalacağından emin değilim ama... elimizden gelenin en iyisini yapalım."

Yeterince yaklaştığında tabakların içindekilere bakıyorum, midem açlıktan kasılıyor. Bir çeşit güveç; ağır bir Bisto sosu kokuyor, bu da beni evime özlem duymaya itiyor ve içinde büyükannemin akşam yemeğinde yediği o küçük yuvarlak haşlanmış patatesler var.

"Bu görünüyor..."

"Tadı göründüğünden daha güzel, söz veriyorum." "Ben de harika görünüyor diyecektim."

Zeke gülümsüyor, kola şişesi solundaki dev beton bariyerin üzerinde dengede duruyor. Burada o kadar çok devasa şey var ki. Teknenin küçüklüğünden sonra, betona boyanmış sarı ve kırmızı çizgiler ve duvarlara lamine edilmiş bangır bangır bağırان talimatlarla bu teçhizat büyük ve cafcıflı hissettiriyor. Etrafımızdaki makineler deniz tuzu, pas ve kuş pisliğı içinde; sanki bir metal işleri mezarlığında duruyor gibiyiz.

Güveçten bir çatal alıp tekrar suya bakıyorum. Çok lezzetli; sıcak, tuzlu ve tam da sağlıklı.

"Ee. Şimdi ne olacak?" Zeke soruyor. "Şimdi..."

Tabağıımı karıştırıyorum, doğranmış yeşil fasulyeleri fark ediyorum, konserve bile olsa gerçekten bu kadar uzun süre dayanabilirler mi diye merak ediyorum. Buranın ne zaman terk edildiğini anlayamıyoruz ama zaman tüneli gibi hissettiriyor. Tabelaardaki yazılar bile eski görünüyor ve yatak odalarındaki perdelerin hepsi doksanların leylak rengine.

"Telsiz odasının kapısına tekrar mı vuracağız? Yıkmaya çalışalım mı?" Ben öneririm.

"Bu sağlam bir metal Lexi," diyor Zeke, sesi yumuşak. "Daha fazla ne yapabiliriz bilmiyorum."

Çenemi sıkıyorum. "O zaman nerede olduğumuza dair ipucu ararız. Bir yerlerde koordinatları olan bir harita olabilir."

Zeke dalgın görünüyor, hâlâ çiğniyor. "Koordinatlarla ne yapacağını biliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum, tekrar suya bakıyorum. Burada, platformda olduğumuzdan çok farklı; ufuk çizgisinin bize yakın, yüzen evin pencereleri boyunca uzanan sıcak mavi bir çizgi olmasına alışkınız ama birdenbire çok daha fazla su görebiliyoruz. Gökyüzü sanki biri başparmağıyla düzeltmiş gibi uzaktaki denize karışıyor.

Gökyüzüne uzanan makinelere bakıyorum. Teçhizatın, hırpalanmış kırmızı ve beyaza boyanmış birkaç vinci var. Bir de kule var, bir çeşit

Sağımızda çapraz metal bir yapı var. İçinde, aşağıdaki suya doğru inen kalın, paslı kablolar var. Gözlerimi kısıyorum, alçak güneşin parıltısını engellemek için bir elimi kaldırıyorum. Kulenin tepesinde ne olduğunu görmek zor, ama sanırım yan tarafına uzanan bir merdiven var.

"Eğer daha yükseğe çıkarsak..." Titrek bir nefes alıyorum. "Daha yükseğe çıkarsak daha fazlasını görebiliriz."

Zeke başını sallar. "Belki tekneleri, hatta karayı görebiliriz..."

Bakışlarımı gökyüzüne karşı sert ve çelik gibi duran kuleye sabitliyorum. Gözlerimi bir anlığına kapattığımda şeklini hâlâ görebiliyorum, ters çevrilmiş, karanlığa karşı beyaz.

Yükseklikten nefret ederim. Çocukken maymun demirlerine bile çıkmazdım; bir binanın üç kattan fazla katı varsa, pencerelerden manzarayı görmekten kaçınırdım.

"Sadece birimiz gitmeli," diyorum. "Tehlikeli olacak. Ben..." Cümle dilime yapışıyor.

Gideceğimi söylemek istiyorum. İşler zorlaştığında ya da bir karar verilmesi gerektiğinde adım atan bir kadını, olmak *istediğim* kişi bu. Ve Zeke'in sakatlığı buraya geldiğimizden beri daha da kötüleşti. İhtiyacı olan son şey devasa bir merdiveni tırmanmak. Ama o kuleye çıkma düşüncesi bile beni terletmeye başladı.

"Giden ben olmalıyım," diyor. "Vücudun bugün çok şey yaşadı. Bunu yapmana asla izin vermem."

Bakışlarımı merdivenden uzaklaştırıyorum ve Zeke'in kolasını yudumlayışını izliyorum, boğazı çalışıyor, gözleri parlak gökyüzüne karşı kapalı.

Çok güzel bir adam. Düşünceli ve nazık, içinde bir tutam karanlık var. Onunlayken kendimi farklı hissediyorum: sanki eskiden değerim olduğunu düşündüğüm şeye varmış gibi. Sanki *önemli biriymişim* gibi. Bana burada verdiği hediye bu ve yaşadığımız her türlü dehşete rağmen, onunla bu zamanı geçirdiğim için kendimi gerçekten şanslı hissediyorum. İşte bu kadar özel biri.

Zeke'in o kuleye çıkmasını istemiyorum. Sondaj kulesine çıkmak onun için yeterince zordu. Yarasının acıdığını biliyorum ve tekrar açılma ya da daha kötüsü enfeksiyon kapma korkusuyla yaşıyorum.

"Ben giderim," diye idare ediyorum.

"Lexi, bu çılgınlık, yapamazsın-"

Ve sonra onu geri çekeceğini bildiğim tek şeyi söyledim. "Bana yapamayacağımı söyleme. Bunu yapmak *istiyorum*."

Öncelikle, merdiven güzel ve sağlam, geniş basamakları yontulmuş sarı boyayla kaplı. Çok kötü paslanmamış, kendimi güvende hissediyorum. Son derece güvensiz bir şekilde tabii.

Bir sonraki merdivene giden platforma ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Geniş ve kalın metal korkulukları var. *Bu iyi*, diye düşünüyorum, kulenin gövdesine doğru ilerlerken korkulukları sıkıca kavıyorum, kuşlar etrafımda protestolarını haykırıyor. *İyi gidiyorum*.

"İyi misin Lexi?"

Zeke'in sesi artık uzaklarda. Aşağıya bakıyorum, sonra ana platformdan ne kadar yüksekte olduğumu fark ettiğimde sessiz, dehşet dolu bir *oh* çekiyorum. Zeke aşağıda minicik görünüyor, kalkık yüzü bir küçük resimden daha büyük değil.

"Tanrım," diyorum, iki elimle korkulukları kavrarken görüşüm kaymaya başlıyor ve yer altımda şekil değiştiriyor.

Sıradaki merdiven o kadar sağlam değil. Daha ince, etrafında kavisli bir çerçeve var, güvenlik için oldukça üstünkörü bir selam. Normalde bu kuleye tırmanacak insanların koşum takımları olup olmadığını, halatlarla sabitlenip sabitlenmediğini merak ediyorum. Benim hiçbir şeyim yok, sadece çıplak avuçlarım metalin üzerinde, siyah botlarım basamakların üzerinde.

"İyi misin?" Zeke arıyor.

Keşke yükseklikten ne kadar korktuğumu bilseydi. Keşke bunu yapmıyor olsaydım. Haince bir an için Zeke'yi hiç umursamadığıma karar veriyorum ve bu merdivenden benim yerime onun çıkmasını tercih ediyorum.

"Ben iyiyim," diye bağıryorum. "Bunu yapabilirim."

İlk basamağa çıkarken bunu söyleyip duruyorum. Çok dayanıksız hissettiriyor ve tırmanırken rüzgâr her yerime ulaşabiliyor, beni koruyacak tek şey merdivenin etrafındaki kafes ve kulenin seyrek yapısı. Kıyafetlerimi çekiştiriyor, kazağımın vücudumu sarmasına neden oluyor.

"Bunu yapabilirim," diyorum.

Birkaç basamak daha, sonra bir tane daha. Deniz altımda açılıyor; onu duyabiliyorum ama tek görebildiğim metal ve gökyüzü. Uyluk kaslarım yanmaya başlıyor, avuçlarım ağrıyor.

"Beş tane daha," diyorum kendi kendime. "Beş basamak daha çıkabilirsin, değil mi?"

Ayağım kayıyor. Ufacık bir hareket, bir santimetreden fazla olmayan bir yanlış hesaplama ve saniyeler içinde ayağımı buluyorum ama midem sıkışıyor, kalbim küt küt atıyor ve aniden her şeyin farkına varıyorum: arkamdaki açık gökyüzü, Zeke'in sesinin küçüklüğü, yaşamak ve ölmek arasındaki uçurum.

Alnımı merdivene yaslıyorum. Kaşımdan elmacık kemiğime kadar uzanan buz gibi bir iz tenimi yakıyor. Kalp atış hızım yavaşça sabitlenirken, ufka bakabilmek için başımı eğiyorum. *Çok* yüksekteyim. Sonra tepemdeki kulenin üçgenine bakıyorum ve daha gidecek çok ama çok yol olduğunu anlıyorum.

Zeke'yi görüp göremediğimi bilmiyorum, aşağı bakmaya çok korkuyorum.

Karnımda sürekli bir kelebek hafifliği var ve nefesim ciğerlerime ulaşmıyor gibi görünüyor. Sadece ağızma girip çıkıyor. Daha yükseğe çıkıyorum. Daha yükseğe. Bir süre zaman geçirmek için kendime şarkı söylüyorum, "Nasıl *Moana*'dan "Far I'll Go" ve Zeke ile güvertede sarhoş bir şekilde dans ettiğimizi düşünüyorum. O zamanlar tehlikede olduğumuzu biliyorduk, ama bu farklıydı - geriye dönüp baktığımda, bu daha az acil bir tehlikeydi. Ölebiliriz ama *yakın zamanda* değil. Oysa şu anda.

Yükseklere çıktıkça hava daha da rüzgârlı oluyor; esinti, otoyolda arabanın camını kırduğınızda duyduğunuz sese benzer bir sesle kulaklarımı çınlatıyor. Yukarı bakıyorum: Yolun yarısına bile yaklaştığımı sanmıyorum.

Ayağım yine kayıyor. Bu sefer düzgün bir şekilde, yorgun bacakların ve sonsuz tekrarlayan hareketin sonucu. Öne doğru sıçırıyorum ve burnumu merdivenin bir basamağına çarpıyorum. artıyor. , tutunuyorum ve aniden nefesim ağızımda çırpınmakla kalmıyor, çaresizce rüzgâra kapılıyor, çok hızlı, kontrol dışı. *Öleceğim*, diye düşünüyorum ve bu düşünceye izin verdiğim anda içimden sel gibi akıyor. *Öleceğim. Öleceğim. Öleceğim. Öleceğim.*

Burnumdaki ağrı gözlerimi sulandırdı ve yanaklarımdaki yaşlar bir şeyleri tetikliyor gibi görünüyor - şimdi ciddi bir şekilde ağlıyorum.

"Aman Tanrım. Öleceğim." Bunu yüksek sesle söylüyorum ve daha da gerçek oluyor ve şimdi aşağı bakıyorum; dayanamadım, çünkü korku dedi ki, Devam et, *sadece bir kez kontrol et.*

Sondaj platformu altımda bir çocuk oyuncağı gibi görünüyor. Zeke'i göremiyorum, sadece makinelerden oluşan bir dantel ve altındaki renk cümbüşü: paslı kırmızı, gri beton, tüm o midye kabuklarının benekli siyahlığı. Kuş dışkısı teçhizatın zemininde canlı yeşil renkli lekeler oluşturuyor, parıldayan su birikintileri tarafından yayılıyor ve yeniden şekillendiriliyor.

Suyun içindeki bir yansıma gibi yüzüyor, yer değiştiriyor. Teçhizatın kenarlarını görebiliyorum

-İşte bu kadar yüksekteyim. Tüm genişliği altımda uzanıyor ve sonra deniz. Boğazımda kusmuk yükseliyor. Çenemi yukarı eğiyorum ve kendimi kulenin tepesine bakmaya zorluyorum, tepesi gökyüzüne karşı simsiyah.

Artık yukarı çıkamıyorum. Çıkamıyorum işte. Titreyen bir ayağımı kaydırıyorum, aşağı inmeyi planlıyorum, ama bu hareketi bilmiyorum; aşağıdaki basamağa olan mesafeyi bilmiyorum - sadece yukarı, yukarı, yukarı biliyorum.

Aşağı inemem. Yukarı çıkamıyorum. Burada sıkışıp kaldım. Panik her şeyi sarıyor; beni altına alıyor. Tutunuyorum ve hıçkırıyorum, işe yaramaz, mutlak bir dehşet çılgınlığı içinde. Ter sırtımdan akıyor ve gözyaşlarım çenemden aşağıya, altımdaki kuşbakışı küçük manzaraya doğru süzülüyor.

"Lexi, iyisin."

Zeke'in sesiyle keskin bir nefes alıyorum. "Lexi?"

Beni dinle. Tam altındayım. TAMAM MI?"

"Neden?" Boğuk bir sesle söyledim. Kızgınlım, çünkü zaten gelip kendini riske atacaksa neden tüm bunları yaptım? Ama aynı zamanda rahatladım, çünkü Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, yalnız değilim.

"Roller tersine dönseydi, buradaki manzaranın tadını tek başıma çıkarmama izin vereceğini mi söylüyorsun?"

"Zeke," diyorum, hıçkırırken omuzlarım titriyor, "bunu yapamam."

"Elbette yapabilirsin." Sesi çok sakın geliyor. "Sen bizi buraya getirmek için yarı baygın halde kendini okyanusa atan kişisin. Bizi buraya getirmek için

"Yalnız kalmasını istemediğiniz için yaralı bir martıyı ayakkabı kutusu içinde tekneden sondaj kulesine götürdünüz."

"Onun yalnız kalmasını istemedin," diye devam ediyorum, kelimelerim yarı yolda hıçkırıklara karışıyor. "Onu lanet teknede bırak dedim."

Zeke sesinde bir gülümsemeyle, "Öyle dedin ama ben yemekle döndüğümde yemekhanedeydi," diyor.

"Sen yemek yaparken ben de oyalanıyordum," diyorum, kalın bir sesle. "Hı-hı. Tabii ki."

hemen altımdaymış gibi geliyor ama aşağıya bakmam mümkün değil. -Bakışlarım beyaz bir gökyüzü parçasına sabitlenmiş. Hiçbir şeye bakmıyorken, neredeyse burada olmadığımı hayal edebiliyorum.

"Zeke..."

"Lexi."

"Yapamam."

"Tabii ki ."

"Yapamam."

"Bir nefes al. İnanılmaz bir iş başardın. Neredeyse zirveye ulaştık."

"Burada olmamalısın," diye . "Dikişlerin yırtılırsa ya da düşüp ölürsen her şey boşa gider, seni bencil moron."

"Bana bakabilir misin?"

"Aşağı bakmamı mı istiyorsun?"

"Sadece bana. Tamamen aşağıya değil. Ben tam . Bak, bacağına dokunacağım."

"Aman Tanrım, yapma."

Çoktan yaptı bile, sadece sol baldırımın arkasında, botumun kotumla birleştiği yerde nazık, sert bir eli var. Hıçkırıklarla titriyorum ama o el, yardımcı oluyor.

"Yapmalısın... İki elini de merdivene koymalısın!" Zeke yumuşak, güven verici daireler çizerken, "Görünüşe göre öyle değil," diyor.

Başparmağıyla baldırıma vurdu.

Tenimizin temas ettiği yere odaklanıyorum. Hıçkırıklarım biraz azalıyor. Belki de gözyaşlarım tükeniyordur.

"Ne yapabilirim?" diyor.

"Sadece kal," diye fısıldıyorum. "Bir anlığına. Sakın... sakın gitme."

Bana dokunmaya devam ediyor. Kalıyor. Başparmağının her dokunuşunda biraz daha sakinleşiyorum.

"Artık aşağı inebiliriz," diyor Zeke bir süre sonra, nefesim yavaş yavaş düzene girerken. "Bulduğumuz yerden oldukça sansasyonel bir manzara var ve sizi bilmem ama ben çok fazla deniz görüyorum."

Derin bir nefes alarak bakışlarımı o gökyüzü parçasından uzaklaştırıyorum. Gözlerim ağrıyor, rüzgârdan kurudu ve gözyaşlarımdan yara oldu ve ufka odaklanmam bir saniye alıyor. Görüşüm, bir ağaç dalı kalınlığında ve merdivenin gümüş rengiyle çevrili bir kabloyla ikiye ayrılıyor. Zeke haklı. Uçsuz bucaksız, nefes kesici bir okyanus.

Zeke'in başparmağı hâlâ kot pantolonumun altında, baldırımın derisinde duruyor. Sarılmak için şiddetli, neredeyse acı verici bir arzu duyuyorum ve bu kuleden canlı çıkarsam, buraya bana harika olduğumu söylemek için tırmanan adamı öpeceğime yemin ediyorum, kurallar lanet olsun.

"Lexi?" diyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

Merdiveni sıkıca kavradım. Zeke haklı: Bugün *çok şey* yaptım, hem de benim gibi biri için mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şeyler. Şu anda dev bir okyanusta küçücük bir zerreyim ama kendimi küçük hissetmiyorum.

"Devam edelim," derken buluyorum kendimi. "Yukarıdan daha fazlasını göreceğiz."

Zeke

Bunu yapmak istediğine beni ikna ettiğine **inanamıyorum**. Ben de ona *izin* verdiğime inanamıyorum. Ama yüksekte korktuğunu anladığımda çoktan ikinci merdivene .

Platformdan tırmanışını izlemek işkenceydi. Şimdi ben de burada olduğum için daha iyi, uzanıp ona dokunabilecek kadar yakıным. Ne zaman duraklasa ya da nefesinin hızlanmaya başladığını duysam, konuşuyorum.

"Bana bir soru sor," diyorum, saçmalayacak bir şey bulamadığımda. "Herhangi bir soru."

Lexi biraz tereddüt ediyor, sonra tırmanmaya devam ediyor. Birbiri ardına sabit adımlarla. Yaram durmadan zonkluyor ve başım sıkışıyor, ama bahse girerim o daha çok acı çekiyordur.

"Kaç kadınla yattın?"

...*Oh, Tanrım. Bu soru olmaz.*

"Alo? Zeke?"

Ona tahmini bir rakam vermem gerekecek. Kaba bir hesap yapmaya başlıyorum, bir basamağı daha tutuyorum, bir adım daha atıyorum, bunun benim hakkımdaki fikrini ne kadar değiştireceğini anlamaya çalışıyorum.

"Dur bakalım. Cevabı *bilmiyorsun*, değil mi?" İnançsızlığı, platformdan ayrıldığından beri sesine sinmiş olan korkuyu kesip atıyor.

"Bana bir saniye ver," diyorum. Yuvarlamakla yalan söylemek arasındaki çizginin nerede olduğunu merak ediyorum.

"Yirmi üç yaşındasın. Ne kadar seks sığdırabildin?" diye soruyor, tırmanırken zor nefes alıyor.

"Oldukça... çok mu?" Dudağımı ısırarak söylüyorum.

Bana baktı. İlk kez yere baktı. "Seni yargılamayacağım, Zeke."

Belki de şüphelerimi görüyordur.

"Cidden," diyor, "seni tanıyorum. Belki yeni tanışmış olsaydık ve sen bana otuz kadınla yattığını söyleseydin..."

Dudağımı daha sert ısırıyorum.

"...Bu konuda biraz göz devirir ve nasıl bir adam olduğun hakkında bazı varsayımlarda bulunurdum ama..."

Duraklıyor ve ellerinin merdivenin üzerinde sıkılaşmasını izliyorum. Titreyerek nefes alıyor. "*Hadi aşağı inelim*" demek üzereydim ki merdivenden yukarı doğru kararlı bir adım daha attı.

"Ama saygılı ve nazik olduğunuzu biliyorum ve bu seksin sizin için ne anlama geldiğine bir attığınızı ve yattığınız kadınların sizinle aynı sayfada olduğundan emin olacağınızı biliyorum. Yani, hayır. Yargılamıyorum."

Yutkunuyorum. Bunu söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum.

"Otuza yaklaşabildim mi?" "Mm," diyorum.

Bir sonraki basamağa uzanıyorum, kol kaslarım titremeye başlıyor. "Daha yükseğe mi?"

"Bit."

"Tamam, elli mi? Daha mı yüksek, daha mı düşük?"

Tırmanıştan dolayı nefes nefese kaldı ama sesi daha güçlü çıkmaya başladı. Sanırım vücut sayım onun dikkatini dağıttığı için memnun olmalıyım, ama bu beni utançtan kızdırıyor. Keşke *o geceler için pişman değilim* diyebilen insanlardan biri olsaydım, ama *pişmanım*. O kadınlarla yanlış nedenlerle yattığımı biliyorum.

"Daha yükseğe."

"Vay canına, değil mi, yüz mü?" "Daha düşük," diyorum rahatlayarak.

Bu şekilde konuşmak neredeyse daha kolay - ona doğru bakmadan ve muhtemelen ölmekten birkaç dakika uzakta. Gerçekten açılmana yardımcı oluyor.

"Yetmiş mi?"

"Yaklaştın," diyorum ve sonra nefesim kesiliyor.

Zirveye ulaştı. Birdenbire elleri ve dizleri üzerine düşüyor, bir grup öfkeli kuş zirveden uzaklaşırken görüş alanımdan kayboluyor.

"TAMAM MI?" Son birkaç basamağı tutarak sesleniyorum.

Zirvedeki platform aslında kulenin ortasından aşağıya inen, paslanmış ve kuş pisliğiyle dolu merkezi bir makaranın etrafındaki bir yürüyüş yoludur. Makinelerin arkasında inanılmaz bir manzara var. Uçakta olmak gibi. Ufuk bulanık, yırtık bir kağıdın kenarı gibi ve deniz o kadar engin ki aklım almıyor.

"Arkanda," diyor Lexi, hâlâ dört ayak üstünde.

Sesi farklı: kısık ve boğuk. Ama ne kadar rahatladığını duyabiliyorum - öleceğinizi düşündüğünüzde ve henüz ölmediğinizde hissettiğiniz rahatlama. Son zamanlarda bu duyguya çok aşinayım.

Ne demek istediğini anlamak için dönüyorum, kendimi sabit tutmak için platformun ortasındaki makarayı kavırıyorum. Sadece daha fazla deniz, daha fazla gökyüzü var.

Hayır. Başka bir şey: başka bir teçhizat.

"Bu terk edilmemiş olabilir," diyor Lexi, sesi kısık bir şekilde.

Hâlâ diz çöküyor, sanki ayağa kalkmaya dayanamıyormuş gibi. Bugün vücudu için çok zor geçti, dinlenmeye ihtiyacı var. Umarım o merdivenden tekrar inmeyi başarabilir, omzumun üzerinden ona bakarken bu düşüncüyü yüzümden uzak tutmaya dikkat ediyorum.

"Hayata çok yakınmışız gibi geliyor," diyorum makineyi bırakıp korkuluklara doğru yavaşça ilerlerken. "Burada olmak, bunu görmek..."

Teçhizata bakıp bakıp duruyorum. Orada olabilecek insanları hayal ediyorum. "Lütfen kenardan uzaklaşın," diyor Lexi, sesi boğuk.

Söylemek istemiyorum ama gerçekten de kenardan başka duracak yer yok - platform belki üçe üç metre ama mekanizma alanın çoğunu kaplıyor. Buz gibi korkuluklara tutunuyorum, saçlarım rüzgârda savruluyor.

"Belki bu teçhizatı kontrol ederler," diyorum. "içindeki insanları."

Lexi bir eliyle yüzünü silerek, "Burası bana pek kontrol edilmiş gibi gelmiyor," diyor.

"İşte," diyorum, kalkmasına yardım etmek için hareket ediyorum.

"Hayır!" Benden uzaklaşıp daha alçak bir yere çömeliyor. "Hayır. Yer seviyesinde iyiyim, teşekkürler."

Bir miktar kıpırdandıktan sonra bunun onu sadece ortadaki, kabloların aşağıdaki denize düştüğü deliğe yaklaştırdığını fark ediyor. Bir inilti çıkarır ve daha da alçalır, yanağını ızgaraya dayar. Yüzü gözyaşları içinde ve solgun. Yavaşça yanına oturuyorum. Yükseklikten korkmuyorum ama yine de yavaş hareket ediyorum - burada kötü bir hava var, yeterince dikkatli adım atmazsak sallanan platformun yana doğru yuvarlanabileceği hissi var. Izgaranın eğri büğrü olması ve altımızdaki yapıyı görebiliyor olmamız da işe yaramıyor.

"Sadece yüzen evin güvertesini düşün," diyorum usulca. "Burada oradan daha fazla alan var."

"Gerçi güverte *havada* bir milyon mil yüksekte değildi," diyor. "Evet ama uçurumun kenarından denize düşüp bir saatten fazla hafta, peki bunu neden burada yapıyorsunuz?"

"Bu yararlı ama aynı zamanda gerçekten can sıkıcı" diyor.

Gülümsüyorum. "En azından oturabilir misin?" diye soruyorum. "Böyle mi?"

Başımı sallayarak kendime bakıyorum; dizlerimi yukarı kaldırmış, sırtımı korkuluklara dayamış, paslı turuncu makaraya bakacak şekilde oturuyorum. Manzaranın bir kısmını kapatıyor, ki bence bu Lexi'ye şu anda yardımcı olabilir.

Burnunu çekiyor ve kollarını yavaşça yukarı itiyor, sonra kenardan bakarken gözlerini kapatıyor.

"Ugh," diyor.

"Bana bak," diyorum saçlarımı alnımdan geriye doğru iterek. "Merhaba."

Gözlerini açıyor ve benimkilerle buluşuyor. Bakışlarını ufuk çizgisine kaydırmak görebiliyorum, ama gözlerimizi kilitli tutuyorum ve yavaşça, yavaşça, nasıl yumuşadığını izliyorum. Omuzları çok hafifçe düşüyor. Göz temasını kesmeden parmaklıklara uzanıyor ve bağdaş kurup oturmak için yükseliyor.

O kadar uzun süre böyle kalıyoruz ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, sadece birbirimize bakıyoruz, çıplak gökyüzü etrafımızda ılık çalıyor. Onunla küçücük bir tahta kutuya sıkıştığımız o günlerden sonra, tüm bu boşluk başımı döndürüyor. Ama ne değişirse değişsin, Lexi hala Lexi: cesur, korkmuş, güçlü, yumuşak, sıcak, soğuk. Aynı anda bu kadar çok şey olan bir kadınla hiç tanışmamıştım. Ve ben onu istiyorum, burada bile, bu çılgın, vahşi günden sonra. Onu daha önce hiç istemediğim gibi istiyorum, bir kadını her istediğimde Lexi'yi arıyormuşum gibi.

"Altmış," diyor belli belirsiz.

"Pardon?"

"Kadınlar. Altmış kadın mı?"

"Aman Tanrım," diyorum bir kahkaha atarak.

"Ne yani, senden bir cevap almadan konuyu kapatacağımı mı düşündün?"

"Şey, hayır, yani, seni tanıyorum. Ama..." Yutkunuyorum, sonunda göz temasını kesip altımızdaki ızgaraya bakıyorum. "Altmış beş. Al bakalım. Doğru olduğundan bile emin değilim. Bu bir tahmin. İşte böyle... Her şey bu kadar karıştı. Hatırlamadığım kadınlar bile var."

ağlıyor, o buzgözleriyle bana bakıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Özür dileme," diyor. "Bana değil. Sadece ne kadar kolay hatırlamadığın o kadınlardan biri olabileceğimi düşünüyordum."

Başımı salladım. "Olmazdın." Kaşları hafifçe kalkıyor.

"Hayır, cidden. Öyle bir şey değildi. Eğer bu..." Denize doğru başımı sallıyorum, sonra keşke diyorum; parmaklıkların arasından bakıyor ve yüzü kızarıyor. "Eğer bu olmasaydı, evet, belki de yollarımızı ayırır ve birbirimizi bir daha hiç görmezdik, çünkü senin istediğin buydu. Ama ben seni unutmazdım."

"Hayır mı?"

"Hayır. Ve o sabah gitmeni hiç istemedim, biliyorsun."

"Yüzen evinizi çalmaya çalıştığımı düşündüğünüzü hatırlıyor gibiyim."

Gülümsüyorum. "Şey, evet. Ama öyle bile olsa. O zaman bile sende bir şeyler olduğunu biliyordum." Aşağı bakıyorum, deniz görüş alanımın kenarlarını çekiştiriyor. "Belki altmış beş tane tek gecelik ilişki yaşadım ama hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

"Ne yani, hiç yattığın bir kadınla denizde kaybolmadın mı? Eğer bunu işaretlemezsen bu yatmak sayılır mı?"

Ona bir bakış attım. "*Bunu* hiç yaşamamıştım." "Daha önce bir insan hakkında hiç böyle hissetmemiştim" derken sesim hafifçe titriyor.

Sanki onu şok etmişim gibi nefes alıyor. Kalbim çarpıyor. Onu seviyorum. Bu benim için çok açık. Gökten zembille inmiş gibi değil, içimden geldiği gibi, nazik olmanın doğru olduğunu bildiğim gibi. Bu bir içgüdü.

"Zeke," diye fısıldıyor. "Yapma. Bunu kastetmiş olamazsın."

"Neden?"

"Ben sadece... Ben... sen..." Titriyor.

"Şu anda sana dokunabilir miyim? Elini tutabilir miyim?" Ben de fısıldıyorum.

Parmaklığı tutmayan elini uzatıyor, ben de parmaklarımı onunakilere geçiriyorum.

"Bu kuralları değiştirir mi?" diyor sessizce. "Aramızda kalsın, bu..."

"Bilmiyorum. Öyle mi?"

"Bilmiyorum... Şu anda *ne* söylemek istediğimi gerçekten bilmiyorum ve beynim lapa gibi ama..." Derin, kararsız bir nefes alıyor ve başparmağımın onunkinin üzerinde yumuşamasını izliyor. "Sanırım bu kuleden aşağı inerken ölebiliriz ve eğer ölürsek, öbür dünyada "*Neden fırsatın varken Zeke Ravenhill'i öpmedin?*" diye düşüneceğimden eminim."

Yavaşça gülümsüyorum, içimden sıcak bir şeyler dökülüyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için geri kayıyor. Kendini sorgulaması için ona bir an daha vermiyorum, onu benden uzaklaştıracak olan o büyük düşüşü, dehşeti ve her şeyi hatırlamasına izin vermiyorum. Sadece öne doğru eğilip Lexi Taylor'ı dünyanın tepesinden öpüyorum.

Hassas ve yavaş başlıyor. Sonra dili benimkine ve vücudum bastırılmış adrenalin ve arzuyla o kadar dolu ki, bu his beni yere seriyor ve şimdi tutkulu ve şiddetli, her bir parçası son öpücüğümüz olabilir.

Rüzgâr omuzlarımızı sarıyor ve gökyüzü altımızdan kayıp gidiyor. Dünya uzuyor, uzuyor ve uzuyor. Ve hala hiçbirisi hissettiklerim için yeterince büyük değil. Lexi boğazından bir ses daha çıkarıyor ve ben boş ufuk çizgisini unutarak gözlerimi kapatıyorum. Şu anda nerede olursak olalım, başka hiç kimsenin önemi yokmuş gibi hissedeceğimi biliyordum.

Lexi

O ÖPÜCÜK.

İçimi dışına çıkarıyor. Bugün kendimin en saf özüne indirgenmiş durumdayım; bu böyle hissettiriyor ve bu öpücük de aynı: konsantre neşe, arzu, tatlılık ve bir tutam baş dönmesi, hepsi bir anda.

Birbirimizden ayrılıp alınımı omzuna yasladığımda, bugün başımdan yaralanarak uyanmaktan kendimi denize atmaya ve en yüksek kuleye tırmanmaya kadar neler yaptığımı düşünüyorum. Eve döndüğümde imkânsız gibi görünen tüm o şeyler birdenbire küçücük görünüyor. Annemin eski barında çalışmayı bırakmak istiyor muyum? Bir kafe açmak istiyor muyum, annem ölmeden önce yaratmayı hayal ettiğim bok gibi kahve sunan küçük bir yer? Kendi işimi yapmak, kendi hayatımı kurmak istiyor muyum?

Evet.

O zaman devam et, bence. Yap hadi.

Çünkü şu anda kesinlikle her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.

Kuleden aşağı inmek bu yeni aydınlanmayı teste tabi tutuyor. *Korkunç* bir şey. Yukarı tırmanmak kadar kötü değil ama fiziksel olarak daha zor ve o kadar yorgunum ki kaymaktan korkuyorum. En azından her basamak düşmeyi biraz daha az tehlikeli hale getiriyor. Ben de kendime böyle diyorum.

Merdivene tutunarak mola vermek için durduğum bir noktada Zeke bana sesleniyor: "Aşağıya indiğinde bisküvi alacaksın."

"Neyim ben, golden retriever mı?"

"O bisküvileri bir köpeğe vermem," diyor Zeke. "Lütfen.

Eugene için bir tanesini gözünü kırpmadan gizlice alırdın."

"Bana yumuşak mı diyorsun?" diyor.

Zeke'in önemli bir konuda şaka yaptığını anlamaya başladım. Bunu her zaman yapıyor, kendisinden bahsederken *aptal* kelimesini kullanması gibi.

"Biliyor musun," diyorum tekrar hareket ederek, "yumuşak erkeklerin var olduğunu bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Ta ki sana kadar. Dünya sert uçlarla dolu - artık bunlara ihtiyacımız yok. Yani evet. Belki de sana yumuşak diyorum."

Buna bir şey demiyor ama gülümsediğini biliyorum.

Sonunda düşünüyorum. Son birkaç basamak o kadar imkânsız görünüyor ki merdivenden aşağı yuvarlanıp bir yığın haline geliyorum ve betona uzanıyorum, morarmış, kaslarım titriyor, omuzlarım hıçkırıklarla ya da kahkahalarla sarsılıyor - hangisi olduğunu söyleyemiyorum. Zeke başımda duruyor, elini uzatmış. Ona uzanacak gücü kendimde bulamayınca eğilip beni kollarının arasına alıyor. Hemen kıpırdanıyorum, kurtulmaya çalışıyorum.

"Zeke! Yaran! Çok ağır olacağım!"

Gözlerini deviriyor ve hiçbir şey söylemiyor, sadece beni sabit adımlarla acil çıkışa doğru taşıyor.

"Seni yatağa götürüyorum," diyor ve bu sözler içimde bir ürperti yaratıyor. Adımlarının ortasında duraklıyor. "Dinlenmek için. Seks için değil. O öpücükten sonra bunu söylemek gerekirse diye."

Yapabilir miyim? Belki yapabilirim...?

"Hayır," diyor Zeke, omzuyla kapıyı iterek açarken yüzümdeki ifadeye gülerek. "Vücudun bugün çok fazla şey yaşadı. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Konuşmamız gereken çok şey var ve Zeke ile seks yapmamın hiçbir yolu yok - bu bir hafta öncesinden daha mantıklı bir fikir değil. Ama... Tanrım, o öpücük. O *öpücük*.

Zeke apraz  n dişlerini gösterecek kadar gülümsüyor. "Seni gördüğüm ilk yatağı yatıracağ m ve bahse girerim doğruca uykuya dalacaksın. Tamam, hayır, o yataklardan birine değıl," diyor başını revir kapısına doğru sallayarak. "ok korku filmi gibi. Ve o yatak da olmaz," diyor ilk yatak odasına ulaştığımızda. Bu yatak ürkütücü bir şekilde yaşanmış görünüyor; sanki sahibi banyoyu kullanmak için dışarı çıkmış gibi yorganı geriye atılmış. "Aynı sorun. Sadece sıkı tutun."

"Beni *gerçekten* yere bırakmalısın," diyorum zayıf bir sesle.

"Neredeyse hiç ağırlığınız yok," diyor. "Ve son derece güçlüyüm."

"Kilom yok denecek kadar az," diyorum ona ve bunu söyleyince günlerdir vücudum hakkında bu şekilde düşünmediğimi fark ediyorum. Belki bir boy aynasının eksikliğinden, belki de endişelenecek çok daha önemli şeyler olduğu gerçeğinden. "Kan kaybettin, yorgunsun, yemek yemedin, yaranın acıdığını *biliyorum...* Tam olarak gücün yerinde değıl, Zeke."

"Aslında başlangıçta pek de güçlü değıldim," diyor Zeke, kendi kendine gülerek. Bunu yapan çok az erkek tanıyorum - gerçekte olduğundan çok daha yaşlı görünmesinin yollarından biri de bu. "Yalan söylemeyeceğim, o merdivenden inip çıktıktan sonra bacaklarım harap oldu."

Merdivenlere yaklaşırken ayaklarımı tekmeleyerek, "İndir beni," diyorum.

"Yapamam," diyor Zeke, sesi gergin ve kahkahadan kalın. "Bir nokta var kanıtlamak için."

"Hangi nokta?" Hala tekmeleyerek söylüyorum. "Her neyse, sorunlu olduğundan oldukça eminim."

"Gerçekten mi?" Zeke  yle diyor. "Bunun için Tanrı'ya ş k rlersun." Beni ayaklarımın üzerine yatırıyor ve duvara yaslanıyor. Sonra beni kendine doğru çekiyor. "Açık olmak , vücudunun mükemmeli olduğunu düşünüyorum," diyor. "Seninle tanıştığım gün de öyleydi, şimdi de  yle."

"Bu süre içinde epey değışti," diyorum kuru bir sesle, ona doğru eğılerek ve ne demek istediğimi göstermek için elimi kalçama götürerek. "Denizde kaybolma diyeti."

"Hâlâ senin," diyor Zeke. "Yani: mükemmeli."

Gözlerimi kapatıyorum ve o nefesini geri alırken yüzümü göğsüne bastırıyorum. Kalp atışları yanağımda yavaşlıyor.

Bir süre sonra "Uyudun mu?" diye sorar.

Hayır anlamına gelen ama pek de inandırıcı olmayan bir ses çıkarıyorum.

"Hadi," diyor Zeke. Kazağımın bol yakasının altından görünen omzuma ağzı açık tek bir öpücük konduruyor ve bu öpücük kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Hadi seni yatağa götürelim."

Sonunda Zeke'e göre sadece "orta derecede ürkütücü" olan bir odaya yerleşiyoruz. Ranzalardan birine tırmanırken Zeke gitmek için hamle yapıyor ama ben kolunu tutuyorum. Bana bakıyor, akşamın alçak ışığında yüzü gölgeli.

"Kal," diye fısıldadım.

"Öyle mi?"

"Kal."

Benimle birlikte tırmanıyor, vücudunu benimkinin arkasına sıkıştırıyor. Elini göğsümde tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Korkmuşum, yorgunum, kırılmışım, fiziksel olarak *harap* olmuşum ama şu anda bunların hiçbir önemi yok. Şu anda kendimi güvende hissediyorum.

ONUNCU GÜN

Lexi

Ertesi sabah uyandığımda, güneş ışığı yurt odasının krem panelli duvarlarında göz kamaştırıcı bir parlaklıkta. Zeke kutu gibi pencerenin yanında oturuyor, saçları dağınık, dizlerinden biri önünde sandalyeye çekilmiş. Muhteşem ve biraz da vahşi görünüyor; The Anchor'da tanıştığım bakımlı adamın yeni, kaba saba bir versiyonu.

Ve okuyor.

Kayıt defterlerinden birini okuyor.

"Aman Tanrım," diyorum, çok hızlı oturuyorum ve hareket başımın çarpmasına neden olunca irkiliyorum.

Zeke bana bakıyor ve sanki onun gözlerinden, kendisini sevdiğini hissettirecek bir baba bulma umuduyla o yüzen eve gelen küçük çocuğa bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Boğazını temizliyor. "Hey. Günaydın."

"," diye fısıldıyorum, bakışlarım kitaba kayıyor.

"Şimdiye kadar dört tane okudum," diyor yanındaki çekmecenin üzerindeki yığını göstererek. "Ve Neşeli *Fındık Faresi*'ni de kontrol etmeye gittim. Gider tıkayıcısını tazeledim ve suyu biraz boşalttım..."

Yüzüm kızardı. "Kefalet mi? Ne kadar kötü bir durumdan bahsediyoruz?"

"O iyi olacak. Sanırım her sekiz saatte bir aşağı inmemiz gerekiyor. öyle."

Nefes . "Tamam. Kulağa o kadar da kötü gelmiyor." Bakışlarımı yeniden yönlendiriyorum
kucağındaki kitabı işaret etti. "Ve... ..." Söylemek üzereyim

Cevap vermek yerine "Ne istiyordun?" diye sordum.

Sayfayı düzeltiyor, gözleri kısık. "Bana oldukça açık görünen bazı şifreli şeyler, ama aslında babam olmadığını hiç *söylemedi*. Ve babamın gerçekte kim olduğunu da söylemedi."

"Özür dilerim."

Bekliyorum, ona zaman veriyorum.

"Dürüst olmak gerekirse çok garip. Onu okumak. Babamın unuttuğum tüm diğer yönlerini hatırlamamı sağlıyor. Beni dışladığı ya da Lyra ve Jeremy'yi kayırdığı zamanlara çok odaklanıyorum. Ama aslında burada benden çok bahsediliyor." Gönülsüz bir gülümsemeyle başını kaldırıyor. "Çoğunlukla beni anlamamasıyla ilgili şeyler ama yine de."

"Birini anlamamak ve onu sevmemek aynı şey değildir."

Yutkunuyor. "Olabilir. Her neyse, onları okumaya başladım. Bu da bir şeydir. Kitapları açamayacak kadar korkmaktan bıkmıştım ve dünden sonra..." Bana bakarken gülümsemesi samimi bir hal alıyor. "Cesur olmak için biraz ilham aldım."

Yarı memnun, yarı mahcup bir şekilde nevresime bakıyorum. Dün çok cesurdum. Yaptığım şeye inanmakta güçlük çekiyorum. Umarım bir gün Mae'ye her şeyi anlatabilirim ve o da Lexi teyzesiyle gurur duyar. Ben kendimle gurur duyuyorum.

"Ama uyandığına sevindim," diyor Zeke, defteri kapatırken. "Artık seyir defteri endişesi yok. Büyük planlarımız var."

"Öyle mi?"

"Oh evet. Tam gündem. Çünkü bugün tatildegiz."

"Anlayamadım?"

"Tatil," diye onaylıyor Zeke kesin bir baş hareketiyle. "Özel bir tatil köyünde."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum. Gözleri ısınıyor.

"Bugünü güzelleştirmek istiyorum. Distopyada mahsur *kalmamış olsaydık*, böyle bir öpücükten sonra yaşayabileceğimiz bir gün gibi güzel bir gün geçirmemizi istiyorum. Bu yüzden. Orada kal. Rahatla. Şu anda boğulamayacağın gerçeğinin tadını çıkar. Bir dakika içinde beyaz sütunle döneceğim."

"Ne demek bir dakika içinde benim şeyimle döneceğim..." dediğimde kapıdan çıktı.

Gitmiş.

Yastığa yaslanıyorum ve gülümsememi gizlemek için yorganı yüzüme doğru çekiyorum.

Bize 2020'ye kadar tüketilmiş olması gereken bir kutu yoğunlaştırılmış sütle kahve yapıyor. Bu yolculuk başladığından beri son kullanma tarihlerine karşı tutumum gerçekten esnekleşti. Ranzamızda bacaklarım onun kucağındayken benimkini içiyorum ve şu anda hangi kaslarımızın ağrıdığını katalogluyoruz.

"Bunun adı ne?" diyor, üst baldırını dürterken yüzünü buruşturuyor. "Evet, bende de var," diyorum, benimkine masaj yaparak. "Ve baldırlarım.

Onlar *öldü*. Ve garip bir şekilde... ayak parmaklarım?"

Başını eğerek dikkatini çıplak ayaklarıma yöneltiyor. "Ayak parmakların mı?" "Dokunma onlara!" Bağırıyorum, bacaklarımı o kadar hızlı geri çekiyorum ki neredeyse dökülüyorum

benim değerli, lezzetli kahvem. Onu yere bıraktım. "Aman Tanrım, Zeke, Perşembe gününden beri doğru düzgün yıkanmadım, ayaklarıma dokunamazsın."

Eğlenmiş görünüyor. "Bu umurumda değil."

"*Benim umurumda.*"

Ayak bileklerimden birine uzanıyor. Yastığa yaslanarak çırpınıyorum ama o diğerine öyle hızlı hamle yapıyor ki neredeyse yakalıyor.

"Zeke! Ayaklarıma dokunmak istemezsin!"

"Ben de istiyorum. Ve ben senden daha hızlıyım."

"Hayır, iyileşmiyorsun. Sakatlığını atlatmaya çalışıyorsun," diyorum sertçe, o da bana arsızca sırtıp tekrar bana sarılıyor. "Ve ben daha motiveyim!" Ayaklarımı havaya kaldırarak çığlık atıyorum.

Zeke yatağın ucunda dizlerinin üzerine oturuyor ve kaşlarını kaldırarak başını diğer tarafa eğiyor. Şu anda sırtüstü yastığa uzanmış, bacaklarım havada, üzerimde külot ve yatak odasındaki dolapta bulduğum dev ekose gömlekten başka bir şey olmadığını fark ediyorum. *Arp* sesine benzer bir ses çıkarıyorum ve yorganı kaldırıp bacaklarımı yorganın altına sokuyorum. Kalbim

Ama Zeke yaklaşmıyor; topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve yüz ifadesi bana The Anchor'da benimle sohbet ederken takındığı küçük, hınzır gülümsemeyi hatırlatıyor.

Sonra küçük bir hareketle cebinden bir kağıt parçası çıkarıyor. Bakmak için öne doğru eğildim ama ne yazdığını göremeyeyim diye kağıdı düzeltti.

"İlk tatil aktivitesi," diyor. "Deniz kenarında bir gezintiye çıkacağız."

"Bu inanılmaz derecede garip. Bunu biliyorsun, değil mi?" Zeke önce kendi gülünç şapkasını, sonra da benimkini düzeltiyor. "Ben 'ilginçlik' için ateş ediyorum. "

"Denizde aklımı kaybettim" yazıyor. " Duraklıyorum. "'Veriyor'u doğru kullandım mı?"

Sırıttırıyor ve onu gülümsetebildiğim için içimden bir sevinç dalgası geçiyor. Yakındayız, normalde durduğumuzdan biraz daha yakınız, yüzen evde bile- ve şimdi burada, rüzgarın etrafımızda olduğu teçhizatın kenarında, dünyadaki tüm boşluk gibi hissettiren bir şeyimiz var. Ama ben sadece ona *dokunmak* istiyorum. Bana "deniz kenarında gezinen şapka" giydirmiş olsa bile, diğer adıyla birinin yurt odasında bulunduğu yarı parçalanmış hasır şapkalardan birini.

Henüz kimsenin bir şeyi açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissetmediği, birbirimize ne olduğumuzu, ne yaptığımızı sormadığı o lezzetli zaman dilimindeyiz. İçimden bir ses, "*Hadi ama Lexi, sana öyle bakıyor çünkü şu anda dünyada başka kadın yok,*" diyor ama bunu duymazdan gelecek kadar başım dönüyor. Şu anda bu sadece çok güzel ve dün olanlardan sonra, *şu anda* kalmak yapılacak en mantıklı şey gibi geliyor. Zaten *sonrası* olmayabilir.

"Şuna bak," diyor botlarının topukları üzerinde dönerek. İlk tanıştığımız zamankinden çok daha hırpalanmışlar, su kurduğunda kalan beyaz tuz çizgileriyle gölgelenmişler, yüzen evin üzerinde durmadan ayak parmaklarını sürtmekten

"Tam olarak neye bakıyorsun?" Çürümeye tutmuş mekaniği, uçsuz bucaksız boş denizi ve o korkunç kuleyi inceliyorum. Arkasında tek başına bir bulut duruyor.

solmuş kot renginde bir gökyüzüne karşı.

"Şu manzara. Lexi, bak. Üç yüz altmış derecelik bir deniz manzarası. Görmeyi bıraktık ama hala orada ve bu sabah yüzen evden buraya döndüğümde..." Sık sık yaptığı gibi sözünü kesiyor. "Bu sabah kendimi şanslı hissettim. Teknedeysen şanslı olduğumuzu unutmuş gibiydim. Ne kadar *şanssız* olduğumuzu düşünüp durdum, bizi karaya oturtan aptalca hatalar silsilesini... Ama şimdi buradayız, anı yaşamak gerçekten mümkün gibi geliyor. İnsanlar bu his için çok para ödüyor diye düşündüm. Yoga inzivaları, boş yıllar, meditasyon uygulamaları..."

Parmak uçlarında durup çenesinin üçgenini öpmek istiyorum, ve o da gülümseyerek belime uzanıyor.

"Bu ne içindi?" diye sorar.

"Sadece beynin için," diyorum ona. "Ve beni pozitif tuttuğun için."

Beni öpüyor - kuledeki o andan beri beni ilk kez doğru düzgün öpüyor. Karnım zıplıyor, yorgun, kırık bedenim aniden enerjiyle doluyor ve o ağzıma karşı kıkırdıyor.

Bu sefer geri çekilen ben oluyorum. Onu istiyorum - birlikte yatağa girmemizi istiyorum, bu yüzlerce yataktan herhangi birine, ve bütün günü onunla orada geçirmek istiyorum, kendime onun vücudunun detaylarını hatırlatarak, sayamayacağım kadar çok kez en ince ayrıntısına kadar hatırlamaya çalıştıklarımı. Ama bugünün de tadını çıkarmak istiyorum. Zeke'in "tatilinin" aptallığını, daha fazla çalıntı şapka, daha fazla öpücük istiyorum. Kendimi şanslı hissetmek istiyorum.

"Sence bu o mu?" Zeke tamamen rastgele bir martıyı işaret ederek soruyor.

Eugene dün öğleden sonra kutusundan çıktı -Zeke onun uçup kuleye tırmanmamıza yardım etmeye çalıştığına inanıyor ki bu son derece saçma bir fikir ama itiraf etmeliyim ki merdivenden çıkarken duyduğum kuşlardan birinin Eugene olabileceği düşüncesi hoşuma gidiyor. O iyileşmiş martı bir kuştan çok daha fazlası - bazen aptal insanlığın her şeye rağmen kazanabileceğinin kanıtı. Onu şimdiden özledim.

"Uzmanlığım, şu kadarını söylememe yetecek kadar uzanıyor *Muhtemelen* bir martıdır," diyorum ve Zeke gülüyor. "Bu o," diyor. "Bunu biliyorum."

Tekrar yürümeye başladık. Ya da Zeke'in ısrar ettiği gibi gezinmeye.

"Haklısın, biliyorsun. Bunun bir tür farkındalığı *var*. Ölüme yakın deneyim: Zen'e giden yol," diyorum.

Zeke gülüyor. Saçları hasır şapkasının altında savruluyor, sakalına takılıyor; boynunda gölge gibi bir kir lekesi var.

"Satalım mı?" Ben öneririm. "Köhne bir yüzen evde bir hafta boyunca altına mı sıçacaksın? Paslı bir petrol platformunda ölmemeye çalışarak bir hafta sonu mu?"

Gülümsemesi ciddileşiyor. Söylemek istediği şeyi ararken kulağının altında gerilen ve titreyen küçük kasını izliyorum. Bu adamda bir şeyler var, sıcaklığı, derinliği. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyor.

"Satmak için ihtiyacın olan şey bu değil," diyor sonunda, bana bakarak. "Kendimi şanslı hissetmemin nedeni bu değil."

Gözlerimi ondan kaçırıyorum ama o bir parmağını çeneme koyarak yüzümü nazikçe kendisine çeviriyor. Sondaj kulesinin uzak tarafındaki paslı bir yürüme yolunda durduk, deniz önümüzde uzanıyordu.

"Sensin," diyor, "bu arada. Hecelersem daha az sevimli olur ama hecelemezsem başka bir şeyden bahsettiğimi düşüneceksin gibi geliyor."

Haklı: Kendime, *beni kastetmediğini* söyledim. Kimse kastetmez. Belki Zeke hariç. Belki de bu güzel, nazik, olağanüstü adam bana gerçekten bakıyor ve kendini şanslı hissediyordur. Bu düşünce o kadar cazip ki dayanamıyorum.

"," diyorum elini tutarak. "Gezinmemiz gerekmiyor muydu?"

Zeke

LEXI tatil ögle yemeğimizin malzemelerine karar vermek için konserve ruleti oynarken, ben de duş giderini kontrol etmek ve spatulayı almak için yüzen eve geri dönüyorum. Bu teknede kalan onca tuhaf eşyanın arasında tek spatula bile yok ve ben spatula olmadan yemek yapamıyorum. Sol elle yemek yapmaya çalışmak gibi. Kıyafetlerimi ve saç kremimi alabilirsiniz ama spatula olmadan hayatta kalamam.

Sondajın altındaki su farklı. Daha sessiz, daha karanlık. Ve yüzen ev çok *küçük*. Küçük bank-kanepe, dar mutfak dolapları, başımın ancak bir santim üzerindeki tavan. Yeni derme çatma tahliye tapamı kontrol ederken - makinenin deposunda maskeleme bandı buldum, bu da oyunun kurallarını değiştirdi - kendimi çocukken burada duş aldığımı düşünürken buluyorum, dirsekler içeri kıvrılmış, baş spreyin altına sığacak şekilde eğilmiş.

Yalnız olmak buraya bakış açımı değiştiriyor. Yaşam alanına geri döndüğümde, kanepeye bakıp Lexi'nin akşam yemeğini beklerken rahat etmeye çalıştığını düşünmüyorum; on yaşındayken orada oturduğumu, Jeremy'ye yer açmak için dizlerimi çektiğimi, babamın ocakta balık kroket yakmasını izlediğimi düşünüyorum. Penny, babamın kendi yontup boyadığı mutfak kulplarını bile değiştirmemiş - kahverengi ve beyaz küçük Rubik küpleri.

Lexi burada değilken, o seyir defterlerini okuduktan sonra gerçekten babamın yüzen evi gibi hissediyorum ve o da aklımda. Sayfada farklı görünüyordu - neredeyse hatırladığımdan daha yumuşak. Babamla kurmanın çok sinir bozucu derecede zor düşünüyorum ve sanırım benimle bağlantı kurmaya *çalışmadığını* hissettim, ama

O kayıt defterlerindeki adam karmakarışık ve hüzünlüydü, biraz da kaybolmuştu. Bulmacaları dışında hiçbir şeyden emin değildi Kendimi geri çekmek yerine ona bir kez olsun açılsaydım ne olurdu merak ediyorum. Benim çözmek istediği bir gizem olduğumu yazmış ve bunu okumak çok tuhaftı çünkü ben de onu tam olarak böyle görüyorum.

Lexi haklı: O benim babamdı. Öyle ya da böyle. Ve öldü. Ve evet, belki dışarıda bu boşluğu benim için doldurabilecek biyolojik bir baba vardır, ama olsa bile, on yaşındaki Zeke'nin istediği gibi bir baba olacağını kim söyleyebilir? *Bir babam vardı* diyebilseydim muhtemelen daha iyi olurdu. *Mükemmel değildi ama benim babamdı. Sonra öldü ve böylece onu tanıma şansımı kaybettim.*

Gözlerimi kırıştırıp yere bakıyorum ve burada durup kendime acırken göremediğim şeyi fark ediyorum.

Mutfak zemininin tahtaları parlak. Olması
gerekenden daha parlak.
Islak.

Lexi'ye söylemem.

Onu kandırmak istediğimden değil, *gerçekten* ona söylemek istiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse korkuyorum. Eğer duş giderinden başka bir yerden su geliyorsa, *Neşeli Fındık Faresi*'nin gün bitmeden batma ihtimali var demektir. Sızıntıyı bulamadım, ama sildiğimde su geri gelmedi, bu yüzden gözden kaçırdığım bir tavan deliğinden içeri sızan başıboş bir yağmur suyu olmasını umuyorum.

Gerçek şu ki, eğer bir gemi ya da helikopter gelmezse buradan tek kaçış yolumuz bu yüzen ev. Sondaj kulesinin etrafında bir zamanlar cankurtaran botlarının olduğundan emin olduğumuz yerler bulduk ve her yerde onları gösteren işaretler var ama gerçek botlar yok. Bu sondaj kulesini terk ettiklerinde aceleyle terk ettiklerini bilmek biraz ürkütücü, ancak bu konuda kendimizi her zaman iyi hissettik çünkü en kötüsü olursa, *The Merry Dormouse*'umuz var.

Onu kontrol etmeye devam edeceğim. Onu kurutmaya, sonra havluları kurutmaya, sonra tekrar kurutmaya devam edeceğim. Bir tekneyi batırmak için çok su gerekir, değil mi?

"Ne oldu?" Lexi öğle yemeğinin üzerinden bana bakarak, "Fasulye yahnisi, en iyi yemeğim değil" diyor.

Betonun üzerinde yastıkların üzerinde oturuyoruz, birbirimize bakıyoruz, onun sırtı teçhizata geldiğimizde ilk girdiğimiz kapıya dönük. Daha iyi görünüyor. Daha az...zayıf. Ne zaman bir tabak daha temizlese ya da bir bardak daha su içse biraz daha rahatlıyorum. Bugün hava oldukça ılıman, ama ikimiz de süveter giyiyoruz - tekne de olduğundan daha rüzgarlı. Lexi'nin kazağı onu boğuyor, kolları her iki elinin ilk boğumuna kadar örtüyor. Ondaki bu görünümü seviyorum. Tembel pazar günlerini yatakta birlikte geçirme isteği uyandırıyor bende; öyle bir hava.

"Yok bir şey. Sorun değil. Sadece ne zaman tatile çıksam hep büyük resmi düşündüğümü düşünüyordum. Hayatımdan ne istiyorum? Tüm bu şeyler."

Hafifçe gülümsüyor. "Öyle mi? Ve? Hayatından ne istiyorsun?"

Son tatilimi düşünüyorum: Brady, Will ve Emiliano ile Barselona'da geçirdiğim dört gün. O tatildeki büyük resim ilişkiler hakkındaydı. Kadınlar. Ciddi bir şeyler aradığımdan, aradığım kişiyi nasıl bulacağımı düşündüğümünden bahsetmiştim ve Emiliano bana gülmüştü. "*Şimdi seni kim alır ki?*" demişti, koluma vurarak. *İyi bir kadının seni dürüst bir adam yapacağını mı umuyorsun?*

Bu beni rahatsız etmişti. Hiçbir zaman dürüstlükten başka bir şey yapmadım.

"Kendi restoranımı açmak istiyorum," derken buluyorum kendimi. "Taze yemekler, her gün farklı bir menü. Aptalca olduğunu biliyorum ama burada yemek pişirme şeklimiz, elimizde ne varsa onunla yetinmek, benim en sevdiğim çalışma şekli. Meydan okumayı seviyorum, üzerimdeki baskıyı azaltıyor çünkü sadece yapabildiğinizi yapabiliyorsunuz..."

"*Aptal* kelimesini sonsuza dek yasaklayabilir miyim?"

Yastık yığınının sırtını yaslayan Lexi'ye göz kırpyorum. "Hey?"

"*Bunun aptalca olduğunu biliyorum*" dedin. Aptalca değil. Sen bir şefsin. Bir gün kendi restoranını açmayı istemenin neresi aptalca? Bu gerçekten makul bir hırs, Zeke."

"Küçük şef," diyorum otomatik olarak. "Ama... evet, ben..."

Aslında *aptal* kelimesini kullandığımı hiç fark etmemiştim. İçgüdüsel bir özrü geri yuttum ve eline uzandım. Ona her zaman dokunmak istiyorum, ama özellikle bunu yaptığında - bana kendimi farklı görmemi şekilde baktığında.

"Teşekkür ," diyorum.

"Neden sana aptalca geldiğini düşünüyorsun?"

"Sanırım benim gibi biri için gerçekçi olmadığını düşünüyorum." "Genç, yetenekli ve azimli biri...?"

Elini bırakarak hızlıca yüzümü buruşturdum. Kimse bana *becerikli* dememişti. Mutfakta yetenekli, belki. Yatakta yetenekli. Ama restoran gibi bir işletmeyi yönetmek...

"Benim öyle bir beynim yok," diyorum. "Yani, ben her zaman..." "Şu anda ellerinle ne yapıyorsun?"

"Sana beynimin neye benzediğini gösteriyorum," diyorum, kollarımı bir tür kaos bulutu içinde aramızda sallarken.

Lexi başını yana eğiyor. "Bu senin beynin mi?"

"Bir yangından çıkan dumanı hayal edin, sadece rüzgarlı ve her yere yayılıyor." "Kulağa çok güzel geliyor," diyor bakışlarımı tutarak.

"Dağınık. Bir şeyi yönetmekte iyi olamam. Emirlerle uyabilirim ama hepsi bu."

"Keşke benim Zeke'yi sen de görsen," diyor yastığını yaklaştırarak, böylece bacaklarımız birbirine değiyor. "Beni hayatta tutan kişiyi görmeni isterdim."

Yüzen evdeki o ıslak zemini düşünüyorum ve yüzümdeki korkuyu belli etmemeye çalışıyorum.

"Tuhaf," diyor, ellerinin üzerinde arkasına yaslanıyor, bacakları hâlâ benimkilere değiyor. "Hayatlarımız pek çok açıdan çok farklı, ama..."

Bunu sevdim

ama. "Ama

mi?"

"Ama her zaman bir kafe işletmek istemişimdir."

"İmkânı yok," diyorum daha dik oturarak. "Ciddi misin?" Birden dehşete kapıldım.

"Bunca zamandır yemek yapmak istiyor muydum, sen de yemek yapmayı gerçekten seviyor musun ve..."

Gülüyor, dizini benimkine vuruyor. "Hayır! Benim için yemek yapmanı seviyorum. Mesele yemek değil. İnsanlarla ilgili. Barda büyüdüğüm için, bir mekânın insanları bir araya getirmek için neler yapabileceğini ve hepiniz bir yerde üst üste geldiğinizde kurulan garip bağlantıları gördüm - normalde asla sohbet etmeyen insanlar, hepsi bir odada. Ama aynı zamanda kötü şeyleri de gördüm. Sarhoşları. Kavgaları. Alkolün yaptıklarını."

Gözleri karnıma kayıyor ve alkolün bize ne yaptığını düşündüğünü biliyorum.

"Ben de bunu içmek istiyorum ama içki yerine kahveyle." Kaşlarını çatıyor ama aslında gülümsüyor. Lexi'nin dili *Bu benim için büyük bir şey ve aynı anda hem utanıyor hem de heyecanlanıyorum.*

"Bunu sevdim." Sanırım *ben de seni seviyorum. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.*

Ama geri ısırdım. Çok erken. Çok...fazla. Bunu sadece ona bağlı olduğum için hissettiğim bir şey olarak yazacak. Lexi'yi tanıyorum ve karaya ayak bastığımız anda onu terk etmemi bekleyeceğini biliyorum. İşte o zaman ona söyleyeceğim. Eve döndüğümüzde ve hiçbir yere gitmediğimi gördüğünde.

"Döndüğümüzde ben Gilmouth'ta şirin kafemi açacağım, sen de Londra'da havalı restoranını açacaksın. Sanırım?" diyor.

Gülümsüyorum, gözlerini benden kaçırışını izliyorum. Aynı anda aynı sorun hakkında düşünüyor olmamıza bayılıyorum.

"Tüm bu farklı yerlerde yaşama olayı biraz..." *Aptalca* demek üzereyim. "Zaten hayatta kaldıklarımız göz önüne alındığında biraz önemsiz, değil mi?"

Bir omzunu silkiyor, esinti yanağındaki gevşek bir saç telini yakalıyor. "Pek sayılmaz. Senin hayatın, işin, hepsi Londra'da ve benimki de Mae'nin olduğu yerde."

"Lexi."

"Öyle mi?"

"Senin olduğun yerde olmak istiyorum. Newcastle'da iş bulabilirim, iyi bir özgeçmişim var."

Lexi gülümsediğinde, gülümsememeye çalışıyormuş gibi görünüyor; sanki gülümsemesi, onu tutmak için elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen büyüyor. Ama şu anda durmak için tek bir neden görmüyormuş gibi gülümsüyor ve bu beni harika hissettiriyor.

", " diyorum. "sanat terapisi yapacağımız bir öğleden sonra var." Kaşları havaya kalktı. "*Sanat* terapisi mi?"

"Mm-hmm."

"Bunun bir tatil olduğunu sanıyordum. Gerçekten de özenle hazırlanmış bir rehabilitasyon merkezinde miyiz?" diyor ve sanki doktorları kontrol ediyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Gülüyorum ve onu iki elimden tutup yukarı çekiyorum. Hafifçe bana doğru tökezliyor ve ben bu duygunun tadını çıkarıyorum. İşleri yavaştan alma şeklimizi seviyorum - bu benim için yeni bir şey. Yatağa gitmek için acele etmiyoruz ama ikimiz de biliyoruz ki bugün gerçekten ikimiz orada dolanıyoruz. Bana her dokunduğunda, buklelerimden birini kulağımın arkasına sıkıştırıyor olsa bile, düşük anahtarlı bir ön sevişme gibi.

"İnzivaya çekiliyoruz," dedim ona. "Bu bizi . Bizi rahatlatacak."

Kendimi onu öpmeye bırakıyorum, sonra planladığımdan biraz daha fazla içine çekiliyorum. Hafifçe nefes nefese ayrılıyoruz ve alnımı onunkine yaslıyorum.

"Ben zaten çok rahat bir insanım," diyor Lexi, soğukkanlılıkla. "Ben çok rahatım, Zeke. Son derece rahatım."

"Seni ilk gördüğümde kollarını kavuşturmuş, bacaklarını *da* iki yana açmıştın," diyorum, The Anchor'da bacaklarını nasıl bağladığını göstermek için geriye doğru kayarak. "Hiç bu kadar gergin biriyle tanışmamıştım."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, beni en iyi halimle görmüyorsunuz." Her şeyin ölüme yakın olduğunu anlatmak için bir elini sallıyor.

"Bunu yaptığımda Tanrı beni korusun," diyorum ve onu depoya doğru çekiyorum. Orada boya var - sadece bir küvetin dibinde kurumuş artıklar, ama uğraşmak için yeterli. Lexi'nin gevşediğini görme fikri hoşuma gitti.

"Eğer bir noktada Tanrı'dan seni kurtarmasını isteyeceksen," diyor Lexi kuru bir sesle, "şimdi isteyebilir misin?"

Lexi

Bazen Mae ile resim yaparım, ama bu farklı. Zeke, sofistike bir deniz manzarasına hemen kendini kaptırarak "ben yaratıcıyım" imajının hakkını veriyor, ama sorun *değil*; kadife pantolon giyen bir adam pekala sanatsal olamaz. Beş yaşındaymışım gibi bir evi boyamakla uğraşıyorum ve sonra yeni bir şeye, bir grup leke ve çizgiye yeniden başlıyorum. Zeke'in bana beynini göstermek için kollarını salladığında yaptığını yapmaya çalıştığımı fark etmem bir dakikamı alıyor. Bu *benim beynim*. Bir sürü düz çizgi ve köşe. Bir sürü en kötü durum senaryosu. Ve sonunda, sayfaya bu şekilde yığılmış olarak baktığınızda: Zeke'in rüzgârdaki büyüleyici dumanından daha az kaotik değil.

Bundan sonra gerçek hayata kısa bir adım atıyoruz çünkü dolabın içinde açılmamış bir boya kutusu keşfediyoruz. Zeke bunu daha iyi kullanabileceğimizi söylüyor, biz de öğleden sonranın geri kalanını helikopter pistine ve geminin ana güvertesine SOS yazarak geçiriyoruz. Başta biraz hüzünlü geliyor ama bir süre sonra aslında ne yazdığımızı unutuyor ve boyayı dökerken sohbet ediyoruz. Zeke bana ailesinden bahsediyor; hatta ben de biraz babamdan, çocukluğumdan hatırladıklarımın, annemin cenazesinde yaptığımız tartışmadan ve onu hayatımdan tamamen çıkardığımdan bahsediyorum.

Dürüst olmak gerekirse inanılmaz. Harika bir adamın sizi gerçekten isteyebileceğine inanmanıza izin verdiğinizde yaşadığınız türden baş döndürücü, muhteşem bir gün. Korkmayı ya da üzülmeyi bırakmadım ama başka şeyler de hissetmeye başladım ve bunların bazıları daha yüksek sesle söyleniyor. Neşe. Umut.

Aşk, belki, eğer kendime bu kadar çabuk aşk diyebilecek biri olsaydım.

Zeke bu gece için bize bir "randevu" ayarlıyor. Hazırlanmak için odaya dönüyorum ve çantamdan makyaj çantamı çıkarıyorum. Midemde kelebekler uçuşurken makyaj yapmak, karada yaşayan Lexi'ye zamanda bir çizgi atmışım gibi hissettiriyor ve bağlantı anı şu anda ne kadar farklı olduğumu çok açık hale getiriyor. O Lexi bakmadan hayatına devam ediyordu. Şimdi korkuyorum, çaresizim ve tükenmiş durumdayım, ama aynı zamanda o kadar zor yaşıyorum ki sanki bunu Technicolor'da yapıyorum. Eğer hayatta kalırsam, bu günleri beni ben yapan şeyler olarak hatırlayacağım, biliyorum.

Kıyafetim istediğim kadar özel değil ama en azından daha önce giydiğim bir şey değil. Zeke sahip olduğum her giysiyi gördü ve birkaçını kendisi de giydi. Çamaşırhanede bulduğum büyük boy, parlak mavi bir tişörtü tercih ediyorum; kollarını ve yakasını kestim, böylece sütyenimin önündeki fiyongu göstermeden olabildiğince aşağı inerek ham kenarlı bir V şeklinde dalıyor. Deri ceketim ve siyah botlarımla giyiyorum ve kemer olarak ince, eskimiş bir ip kullanıyorum.

İp kemerimle uğraşırken, bunun gülünçlüğüne, beni denizde sıırılsıklam, yıkanmamış iç çamaşırlarıyla gören bir adam için ne kadar *çok* çabaladığıma şaşıyorum, ama erzak yerine rimelle ilgilenmek *çok* hoş hissettiriyor. Bu gece kendime izin vereceğim.

Ben koridora çıkarken Zeke hiçbir şey söylemiyor; sadece yavaşça nefes veriyor, beni o kadar uzun süre içine alıyor ki kollarımı kavuşturarak içime doğru dönmeye başlıyorum.

"Yapma," diyor bana doğru uzanarak. "Sen çok güzelsin."

Omuz silkiyorum. "Sen bütün o sohbet cümleleriyle..."

Kaşlarını çatıyor, tekrar bana uzanıyor; bu sefer ellerimi tutmasına izin veriyorum. "Keşke böyle şeyler söylediğimde beni dinlesen. Keşke duysaydın."

Aslında bugün kendimi başka bir versiyonum dışında kıyaslayabileceğim kimse olmadığı, Zeke'in sıcak gözleri üzerimde olduğu ve vücudumun geçen hafta benim için yaptıklarını bildiğim için kendimi çok güzel hissediyorum.

"Sorun ? Neden bir iltifatı kabul edemiyorsun?" diye soruyor usulca.

Omuz silkiyorum, gözlerinden kaçıyorum. "Sadece biraz yanlış geliyor. Sanki benimle ilgili olmamalıymış gibi."

"Ne olmamalı?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey?"

Çok uzun süre sessiz kaldı. Yüzüne bakma riskini göze alıyorum. Birdenbire çok üzgün görünüyor ve tam ben utanmaya başlamışken şöyle diyor: "Bence her zaman başkalarının yanında olman harika bir şey -ben, Penny, Mae. Ama başkalarının yanında olmak kendini silmek anlamına gelmek zorunda değil."

"Yaptığımı düşündüğün şey bu mu? Yaptığım şey mi?" diye sordum. Bunun beni kızdırıp kızdırmadığına karar veremiyorum.

"Bence el tutulmayı hak ediyorsun," diyor elini bana uzatarak. "Ve bunun neye benzediğini sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

Kaşlarım çatılıyor - böyle şeyler söylediğinde ona kaş çatmak imkânsız.

"Hadi," diyor gülümseyerek. "Seni beslemekle başlayayım."

Elini tutup koridorlar boyunca onu takip ediyorum, gün batımından önceki alaca karanlığa çıkıyorum. Esinti saçlarımı toplayıp sallıyor; deri ceketimden memnunum. Helikopter pistine çıkan merdivenleri tırmanırken midemde kelebekler uçuşmaya devam ediyor. Bu öğleden sonraki resmin etrafından dolaşıyoruz - kırmızı boyayla karalanmış SOS kelimesinin etrafında dönmek can sıkıcı olmalı, ama değil, gerçekten değil. Şu anda benim hayatım bu. Gözlerim bunun yerine helikopter pistinin tam ortasına, H'nin orta çubuğuna yerleştirilmiş yorgan ve battaniye yuvasına sabitlenmiş durumda.

Zeke bize piknik hazırlamış. Farklı yemeklerden oluşan en az altı kase ve hatta yüzen evden geldiğinden şüphelendiğim iki şarap kadehi görüyorum.

Gözlerim diken diken oldu. Bu çok güzel. Bunu yapmak zorunda değildi. Ama yaptı, benim için.

"Tamam mı?" diyor, bana biraz endişeyle bakarak.

"Mükemmel," diyorum ve pikniğin bir tarafına yerleşiyorum.

Gülümsüyor ve bana bir tabak uzatıyor. Bunların ne olduğundan tam olarak emin değilim ama makarna, koyu kıvamlı sos, parlak yeşil bezelye ve konserve havuçların sessiz turuncusuyla beneklenmiş bir şey görüyorum. Hepsisi inanılmaz görünüyor.

"Aman *Tanrım*," diyorum ilk lokmamda ve yüzünün aydınlanmasını izliyorum.

"Bunu beğendin mi? Worcester sosunun son kalanını kullandım, derinliğini oradan alıyor ve..." Utanarak sözünü kesiyor. "Her neyse."

"Durma," diyorum dizini benimkiyle dürterek. "Yemekten konuşmana bayılıyorum. Her şeyi..." Çatalımı ona doğru salladım. "Parıltılı."

"İşıltılı mı?" diyor kaşlarını şüpheyile kaldırarak, ama gülümsemeye çalışırken gamzelerinden biri görünüyor.

"Çok seksi," diyorum ona, bir çatal dolusu daha alıp tadı dilime vurdukça inliyorum. Baharatlı, biberli bir makarna yemeği ve tadının nasıl bu kadar lezzetli olduğuna dair hiçbir fikrim yok. "Sadece son kullanma tarihi geçmiş konservelerle çalışmadığın zaman yaptığın yemekler ne kadar iyi oluyor?"

"Aslında son kullanma tarihi geçmiş teneke kutular bana göre olabilir. İkinci buluşmalar ise... daha az." diyor, sesi her zamanki gibi hafif, ama başka bir kaseye uzanırken bana bakmıyor. "Piknik konusunda nasılım? Bu uygun mu?"

"Aslında iyi," diyorum. "Düşük basınç, çok gösterişli değil..."

"Doğru, seni Ritz'e götürmeyi düşünmüştüm ama..."

Ben homurdanıyorum, o da bana dudak bükerek gülümsüyor ve midem sıkışıyor. Yemek yerken gözleri gözlerimi tutmaya devam ediyor; o yaklaşıyor, sonra ben de aynısını yapıyorum ve yemek inanılmaz olsa da neredeyse uzaklara gitmeyi diliyorum.

İşimiz bittiğinde pikniği toparlıyor ve sonra yanıma yerleşiyor, güneş denize doğru batmaya başlarken iki yorganı çıplak bacaklarımızın üzerine çekiyor. Bugünün her dakikası bizi nazikçe buraya getiriyormuş gibi hissediyorum ve beni öptüğü anda kaybolacağıma dair yavaş, lezzetli bir his oluşuyor. Yorganı bacaklarımın biraz daha yukarısına sıkıştırmak için bana doğru uzandığında kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Günbatımı geldiğinde, gördüğümüz en iyi günbatımlarından biri oluyor. Tatlı ve kırmızı-altın renginde, sanki güneş suya sıcak bir şekilde damlıyor. Batıda hafif bir sis var, gökyüzünün bir kenarını puslu hale getiriyor.

"Tek gecelik ilişkimizi hiç düşünüyor musun?" Suyu bakarak soruyorum.

Zeke bakışlarını ufuk çizgisinden çevirip bana bakıyor. "Seninle seks yapmayı hiç düşündüm mü?" diye soruyor, kuşkuyla.

Gülmeye başlıyorum. Elini uzatıyor ve enseme koyuyor ama kıpırdamıyor; kahkahalarım dudaklarımda kaybolurken gözlerimin içine bakıyor. Bu bana bardaki o ilk geceyi hatırlatıyor; beni öpmesi için ona neredeyse meydan okumuştum ama o kendini tutup beni izlemişti.

"Evet, Lexi, biliyorum."

Karnım dönüyor. Ona doğru kayıyorum, güneş alçalırken yüzlerimizi yakınlaştırıyorum. Bunu aceleyle getirmek istemiyorum, bizi buraya getiren günün hassas yavaş yapısından sonra değil. Şu anda sahip olduğumuz tek şey zaman.

Üstümüze iki, altımıza üç yorgan serilince her şey yumuşak ve durgun geliyor. O ilk gece ona duyduğum şiddetli arzu değişmedi, ama gökyüzünde uzanan zengin turuncu gün batımı gibi yayıldı ve derinleşti. Zeke'in başparmağı enseme okşuyor ve ben titriyorum.

"O gece inanılmazdı. Ama keşke..."

Başını eğip boynuma bir öpücük kondururken, "Bu çok haksız bir nokta," diyorum. Dudakları tenime değdiği anda bedenim kıvılcımlanıyor, sanki boynumun kıvrımında beni hayata döndürecek bir düğme bulmuş gibi.

"Üzgünüm. Bunun için kelime bulmak çok zor," diyor. "O zaman bunun ne kadar önemli olduğunu bilmediğimi hissediyorum. Birlikte geçirdiğimiz gecenin. İnanılmazdı ama keşke geriye dönüp kendime şöyle diyebilseydim... bu kadın senin her şeyin olacak. Bazen de gerçekten biliyor muydum diye merak ediyorum. Tekrar tekrar oynatmaya devam ettiğim an... Şunu söyleyebilir miyim?" Zeke'in sesi artık boğuk.

Çenemi geriye yatırıp çenemin dibine, kulağımın altındaki yumuşak deri parçasına bir öpücük kondurmasına izin veriyorum. Beni öptüğü her yeri hissedebiliyorum; rüzgâr üstümüzden geçerken buz gibi bir serinliğin parlak noktaları oluyorlar.

"Lütfen," diyorum yutkunarak.

"Sütyenini açtım ve sen ellerinle göğsünün tuttun," diyor, dudakları tenime o kadar yakın ki, sözleri titreşiyor, kalıyor. "Sen yatağın ucunda oturuyordun, ben de

diz çöktü ve ben sadece bir santim gördüm..." Başparmağını göğsümün üst kısmına bastırarak bana gösteriyor ve ben kendime rağmen daha fazlasını isteyerek eğiliyorum. "Ve sen dedin ki, gözlerinin gidişini seviyorum."

Başparmağının olduğu yere yavaşça bir öpücük konduruyor. Ağzını kaldırdığı anda soğuyor ve bu his beni titretiyor.

"Ne yapacağım?" dedim. Sen de "Benimki değil mi?" dedin. Sana baktığımda?"

Hatırlıyorum. Gözlerinin nasıl sıcak şekere, karamele döndüğünü. Beni nasıl erittiler.

"Önünüzde diz çökmüşken gözlerinizin içine baktım ve ne demek istediğinizi tam olarak anladım. Gözlerin çok yumuşaktı. Bana bakma şeklin. Sanki var olan tek şey benmişim gibi hissettirdi."

Sesi biraz titriyor; boynuma bir öpücük daha konduruyor ve ben de ona doğru dönerek kendimi daha da yakınlaştırıyorum. Bir elimi çenesine götürüp sakalında gezdiriyorum ve onu dudaklarından hafifçe öpebilmek için geri çekiyorum. Bu bile -sadece en hafif öpücük- kalbimin hızlanmasına neden oluyor.

"Biliyor musun," diyorum, "sütyenimi ne zaman bıraktığımı hatırlamıyorum."

Boğazıma doğru mırıldanıyor, yavaş ve sıcak bir yol izliyor. Kemerine uzanıyorum ve parmaklarımı orada dinlendiriyorum, kemerinin üstündeki tonlu karnının sıcaklığını hissediyorum. "Haklısın, onu tutuyordum." Elim tokenin üzerinde kayarak kemeri serbest bırakırken sesim nefes nefese ve alışılmadık.

"Genelde mümkün olduğunca çok kıyafet giymeyi tercih ederim. Ama ben düşürdüğümü hatırlıyorum. Sanki bir şey değilmiş gibi." "O bir şeydi," diyor Zeke. "Hatırlıyorum."

Tişörtünü kafasına geçirmek için yana kayıyor. Bana geri döndüğünde teninin sıcaklığı enfes bir şok yaratıyor ve ceketimi silkip çıkarıyorum, ip kemerimi karıştırıyorum, hepsinin gitmesini istiyorum.

"Sadece şunu söylüyorum... Kendimi rahat hissettim." Kollarımı kaldırıp tişört elbisemi yavaşça çekmesine izin verirken son sözleri fısıldıyorum. "O zaman bile beni görmene izin verdim."

Beni her kıvrımına kadar içine alırken bile, sanki bir şekilde en açıklayıcı şey buymuş gibi, itirafla birlikte vücudumda sıcak bir kızarıklık hissediyorum. Gülümsemesi yavaş ve viski yumuşaklığında. Dudaklarımı oynatıyor,

Sanki ağzının kenarını hafifçe kaldırarak içimdeki neşeyi çekip çıkarıyor.

"Tek istediğim bu," diye fısıldıyor. "Seni. ."

Tekrar öpüşüyoruz, uyuşturan, tüketen bir öpüşme ve hepsi bu: güneş , ufuk çizgisi saf sıcaklık ve karanlıkta eriyor. Başımı arkaya atıyorum, şimdiden kaybolmuşum, ilk geceki gibi ama o da farklı. Ben farklıyım. Bakışlarıyla buluştuğumda, sallanarak, nefes nefese, aramızda yaşadıklarımızın tüm derinliğini hissediyorum. Bu her anı daha ateşli ve daha parlak yapıyor. O içime girdiğinde, ben de buradaki diğer her şey gibiyim: biraz vahşi.

ONBİRİNCİ GÜN

Zeke

Artık bizim olan yatakta **uyuyoruz**, onun başı göğsümde, bacağı benimkinin üzerinde. Mutluyum. Bu kadar tehlikedeyken mümkün olandan daha mutluyum.

Seksin dün geceki gibi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. Sanki sonunda göğsümdeki o büyük duyguyu, kelimelerle ifade edemediğim o geniş duyguyu ifade edebildim. Seks yoluyla her zaman bir bağ hissetmişimdir, ama hiç böyle bir yakınlık hissetmemiştim, hiç... sevişiyormuşum gibi hissetmemiştim sanırım. İlk sefer sıcak ve hızlıydı, alın alına, o kadar yoğundu ki sandım ve en iyi yanı da ağlasaydım bile fark etmeyecek olmasıydı.

-Lexi beni o kadar iyi tanıyor ki tek bir parçamı bile gerek kalmadı. O biraz daha uyurken ben de ilk iş tekneyi kontrol etmek için dışarı çıktım. Bugün yağmur yağıyor ve hava da esiyor. Yüzen evin güvertesinden kapıyı açar açmaz dudağımı ısıırıyorum. Mutfak zeminindeki su lekesi geri gelmiş, en son baktığım boyutta, belki de daha büyük. Banyoyu kontrol ettiğimde duş giderinin kapağı da yerinden çıkmış - dün gece deniz daha da sertleşmiş olmalı. Her şeyi geri düzeltiyorum, mutfaktaki suyu silerken ve gelebileceğini tekrar tekrar kontrol ederken midemde soğuk bir korku var. Hiçbir yer yok. Belki de delik o kadar küçük göremiyor ?

Yata Khaneye döndüğümde Lexi yatakta oturuyordu, gözleri yuvalarından fırlamıştı, yorganı göğsüne kadar çekmişti. Yanına oturdum.

"İyi misin?" Kaşlarımı çatarak söylüyorum.

Bana doğru eğildi, gözlerini kapattı.

"Uyandım ve sen gitmiştin," diyor.

"Kahretsin, özür dilerim, not bırakmalıydım. Sadece tekneyi kontrol etmeye gittim, seni uyandırmak istemedim." Onun eline uzandım.

" değil, sadece... sanırım sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor. "Muhtemelen olması gerekenden fazla."

Başının üstünü öpüyorum. "Benim de sana ihtiyacım var, biliyorsun." Sesim boğuk. "Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Gürültülü bir *patlama* cümlemin sonunu kesti. Lexi dondu kaldı. Elleri kazağını kavradı. Bir *patlama*. Başka bir *patlama*. İkimiz de pencereye döndük.

"Sen ne..."

"Haydi." Çoktan kapıdan çıkmış, deri ceketini kaptığı gibi koridora doğru koşmaya başlamıştı.

Son on gün içinde çok fazla gerçeküstü an yaşandı. Bu kelime neredeyse anlamını yitirdi. Ama dışarı çıktığımda bir yürüyüş yolunun sanki kağıttan yapılmış bir maketmiş gibi denize doğru çöktüğünü gördüğümde buna başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ses o kadar büyük ki bana bir dinazorun kükremesini düşündürüyor. Metal eriyormuş gibi bükülüyor ve Lexi küfrederek beni tutuyor, acil çıkış kapısının sığınağına doğru tökezleyerek geri dönüyor. Gürültü sağır edici. Kemikleri titreten bir çatırtı, çeliğin çelik üzerindeki çılgılığı. Metal parçaları kayıyor ve devriliyor, sonra yuvarlanan geçidin büyük kısmı denize çarpmış olmalı, çünkü derin bir çatırtı ve birkaç saniye sonra gökyüzüne doğru uzanan ağır çekim bir su duvarı.

Beyaz-gri ve ölümcül. Lexi ve ben aynı anda tehlikenin farkına varıyoruz, kapının koluna yapışıyoruz, kendimizi içeri atıyoruz ve dalga betonun üzerinde yükselip camları çerçevelerinden sallayacak kadar sert bir şekilde inerken kapıyı arkamızdan çarpıyoruz. Lexi bana yapışmış bir şeyler söylüyor ve bunu anlamam çok uzun sürüyor, bu yüzden tekrar söylüyor, daha yüksek sesle, gözleri daha da geniş.

"Zeke. Zeke. Bu teçhizattan inmeliyiz."

Son birkaç parça da yuvarlanıyor -kırık borular, ızgara parçaları, bir kablo kordonu spiral çizerek suya iniyor. Tüm bunları kapının yanındaki pencereden birbirimize sıkıca sarılarak izliyoruz. Lexi kollarımda titriyor.

"Yerleşiyor. Sadece teçhizatın bir parçasıydı," diyorum.

"Aşağıdaki platformlara verdiği zarara bakın. Kim bilir teçhizatın geri kalanına ne yapmıştır. *Ve yüzen eve*. Aman Tanrım. Zeke... Ya yüzen ev hasar görürse?"

Gözlerimi kapatıyorum, ama teçhizat altımda sallanıyor gibi görünüyor, bu yüzden onları tekrar açıyorum ve pencere pervazına tutunuyorum. Lexi bana tuhaf tuhaf bakıyor -belki de o yalpalama hiç olmadı. Sanırım ben de titriyorum. Titriyor muyum? Bu tür korkulara o kadar alışmışım ki, sanırım fark etmeden yeniden hayatta kalma moduna geçtim.

"Sana söylemedim çünkü bilmen gerektiğini düşünmedim," diye başlıyorum ve Lexi çoktan "Ne? Zeke, ne?"

"Teknede bir sızıntı var."

"Hayır, hayır, hayır," diyor, yüzünü göğsüme gömüyor.

"Ve gideri tıkamak giderek zorlaşıyor. Deniz ne kadar dalgalı olursa, o kadar fazla su geliyor."

Lexi boğazının arkasından bir inleme sesi çıkarır. Dışarıda, martılar teçhizatın kırık köşesini incelemeye gelmiş, kopmuş sütunların arasında rahatça zıplıyorlar. Kuleye tırmanırken bir merdivenden diğerine geçmek için geçtiğimiz platform. Lexi iki gün önce o platformun üzerinde durmuştu. Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor.

"Tekne güvenli değilse burada kalabiliriz," diyorum. "Birileri gelecektir."

"Hiç kimse gelmiyor!" Lexi bağırıyor, geri çekilirken yumruklarını sıkıyor tekrar pencereden dışarı bakmak için. "Burada kalamayız. Bu çok riskli."

Dudağını ısırtıyor ve topuzunu yeniden yapmak için uzanıyor. Kontrolün kendisinde olduğunu hissetmek istediğinde yaptığı gibi sıkıca bağlıyor. Parmakları hâlâ titriyor.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun," diyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. Eğer o yüzen ev hasar görmüşse, batmışsa... Lexi'yi tekrar kendime çekiyorum.

"İyi olmalısın," diyorum kabaca. "Zeke..."

"Hayır, ciddiym. İyi olmak zorundasın. TAMAM MI?"

Başını göğsüme bastırıyor. "Deneyeceğim," diye fısıldıyor. "İkimizin de bundan daha fazlasını vaat edebileceğini "

The Merry Dormouse'u gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Hâlâ orada, teçhizatın altında, yerinde sallanıyor, öyle görünüyor ki, bilmiyorum. Zararsız. Yardımsever. Bizi kurtarmaya hazır, sanki tüm bu kabusa en başta o sebep olmamış gibi.

Teknenin içi loş. Üstümüzde, teçhizat sarsıcı bir gıcırtı çıkarıyor ve ben ürperiyorum.

"Bu kadar mı?" Lexi mutfağın zeminindeki küçük su birikintisini işaret ederek, "Burası," diyor.

"Sadece geldiğini anlayamıyorum." Lexi kaşlarını çatıyor, tavanı ve duvarları kontrol ediyor.

"Ben de öyle." İç çekiyor, alnını ovuşturuyor. "Ne yapacağız? Kalalım mı gidelim mi?"

Eve döndüğümde her zaman neyi seçeceğimi biliyorum. Onun da neyi seçeceğini biliyorum. Lexi kalan kişi, köşende olmasını istediğin kişi, ben ise serseriyim.

Ama hiçbir parçam şu anda yelken açmak istemiyor.

"Teçhizat çok büyük. Parçaları devam bile, bundan daha güvenli olduğuna emin misin?" Banyoya doğru ilerlerken söyledim. "Yani, Lexi, bak."

Nefesinin altında küfrediyor. Gider kapağı yine yerinden çıkmış ve duşun tabanında en az iki santim deniz suyu var.

"Üzerinde yürüdüğümüz bir platformun denize düştüğünü gördük," diyor Lexi arkamdan, kullandığım küçük fincan ve kovaya uzanarak

duş suyunu boşaltmak için. "Bu gider sızıntı yaparken denizde günler geçirdik. Diğer sızıntı da küçük, bulursak tıkayabiliriz."

Gözlerimi kapatıyorum ve bir an için bir elimi banyo duvarına yaslıyorum.

"Zeke?"

"Tekrar burada olmak çok garip."

"Biliyorum. Gerçekten de bu lanet gemiye asla geri dönemeyeceğimizi düşünmüştüm.

Ama..."

Yanıma geliyor, kolumun altından dürtüklüyor ve bana sarılıyor. Dev sarı topuzunun sıcak tüylerinin yanağıma çarpmasına izin veriyorum, beni böyle tuttuğunda her zaman yaptığı gibi. Yüzen evin kokusu bana milyonlarca şey hissettiriyor. Bunlar iyi şeyler değil. Onun yerine Lexi'yi içime çekiyorum.

"Eugene'i geride bırakmamız gerekecek," diye fısıldıyorum. "Şu anda diğer martılarla birlikte yukarıda ve hangisinin o olduğunu bile bilmiyorum."

"Aman Tanrım, Zeke..."

"Biliyorum. Biliyorum. Ben bir aptalım."

Beni daha sıkı kavırıyor, kova hala elinde, sırtıma bastırıyor. "Kapa çeneni, değilsin, sadece... Bağlanıyorsun. Eugene burada bizimle yaşadı ve sonunda ekmeğimizi yiyen bencil bir pislik olmasına rağmen onu sevmeye başladın. Muhtemelen bunun bir adı vardır. Muhtemelen bir sendromdur, birine sırf ona bağlı olduğun için aşık olmak."

Acaba burada gerçekten Eugene'den mi bahsediyoruz?

"Bu bir seçim bile değil, Zeke. Kalmak güvenli bir seçenek gibi geliyor ama değil, artık değil. Tekne bizi buraya kadar getirdi," diye fısıldıyor Lexi tişörtümün içine.

"Duşu kurutalım ve sızıntıyı tıkayıp tıkayamayacağımıza bakalım," diyorum. "Sonra oradan devam edebiliriz."

Gider kapağını elimizden geldiğince sağlamlaştırdıktan sonra mutfakta ellerimizin ve dizlerimizin üzerine çöküp her yeri santim santim kontrol ediyoruz. Çok zor çünkü *her şey* nemli - bugün yağmur yağıyor olmasının da yardımı olmuyor. Yüzen evler her zaman biraz ıslaktır; Lyra kıyafetlerinin rutubet koktuğundan şikayet ettiğinde babam bize böyle söylerdi.

"İşte, bu tahta daha önce tamir edilmiş gibi görünüyor," diyor Lexi, alt mutfak dolaplarından birine eğilirken sesi gergin. "Ve kesinlikle ıslak."

Küçük bir *tıkırtı* duyulur.

"Zeke," diyor Lexi.

Sertleştin. "Ne?"

"Başka bir şey var. Burada."

Sırtımı buzdolabına dayayıp ayaklarımı banyo kapısının yanındaki duvara sıkıştırarak yanına oturuyorum. Dönüyor, hala çömelmiş, elinde A5 plastik bir cüzdan var.

Kağıtlarla dolu. Eski bir bilgisayardan alınmış çıktılara benziyorlar - yazı tipinde ve boşluklarda öyle bir şey var ki, kağıt yıpranmış ve sarı olmasaydı bile bunu belli ederdi.

"Oh," diyorum cüzdana bakarak. "Sırlar mı?"

Lexi tahmin ediyor.

"Çok baba," diyorum. "Yani... evet. Sanırım öyle."

"Her şey hakkında olabilir," diyor Lexi. "Bunlar sadece vergi beyannameleri de olabilir."

"Babamın o kadar vergi ödediğinden emin değilim," diyorum kuru bir sesle.

"Sigorta formları. Basmak istemediği bazı rastgele şeyler. Temel olarak yedek kağıtlar."

Hiçbir şey söylemiyorum. Lexi'nin elindeki plastik cüzdanın hayatım boyunca sorduğum sorunun cevabını içerdiğinden eminim ve bu konuda ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok.

"İyi tarafından bakarsak," diyor Lexi, "sızıntıyı buldum. Bu bir boru. Birleşim yerini sıkılaştırabilirim. Gidip teçhizattan bazı aletler getireyim. Ben..."

Ayağa kalkıyor ama ben uzanıp elini

tutuyorum. "Okuyayım mı?" diye soruyorum.

Baktım. En üstteki kâğıt parçası bir e-postaya benziyor. Okumamaya çalışıyorum ama babamın e-posta adresini, tanımadığım bir e-posta adresini ve ikisi *Paige Lowe* olan birkaç kelime görüyorum. İşgüzar komşu Paige gibi. Onun bu işle ne alakası var?

"Biliyor musun?" Lexi elimi tutarak tekrar oturdu. "Bence bu sorunun kesinlikle doğru bir cevabı yok."

"Şimdi okumazsam, seyir defterlerinde yaptığım gibi bir haftayı daha görmezden gelerek geçirecekmişim gibi hissediyorum. Ve ben bunu yapmak istemiyorum."

Hafifçe gülümsüyor. Gözleri her zamanki gibi buz mavisi ama en sıcak hallerinde.

"Bence bu yüzen evi aldınız çünkü bir sürü sorunuz vardı ve bu cüzdan bana bir sürü cevap gibi görünüyor" diyor.

Şimdi cüzdanı elime aldığımda, bu yüzen evi gerçekten satın aldığımdan emin değilim çünkü aklımda bir sürü soru vardı. Belki de babamı özlediğim için almışımdır.

Parmağım cüzdanın kapağını kapalı tutan çıtçıtın üzerine kayıyor. Orada öylece duruyorum, mideme bir korku ateşi düşüyor. Bazen hayatınızdaki büyük anlar önemsiz şeyler olarak gizlenir. Paige ve Lexi ile Gilmouth marinasında geçirdiğim soğuk, sarhoş dakikalar. Beş buçuk yıl önce telefonumda Jeremy'nin adının belirmesi, babamın kalp krizi geçirdiğini söyleyen arama.

Ama şu anda hayatımı değiştirecek bir anın içinde oturduğumu biliyorum. İki aynanın arasında durmak ya da bir kulenin tepesinden aşağıya bakmak gibi ürkütücü. Uçsuz bucaksız bir şeyle yüzleşmek gibi.

Tıklayıp açıyorum.

Lexi

Ona o cüzdanda ne görürse görsün, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemek **istiyorum**. Fark etmemiş olabilir ama o kendi başına bir bütün, onu var eden insanların toplamından daha fazlası. Babasının gerçek babası olmadığını öğrenmekten korktuğunu biliyorum, belki de Mae ile olan ilişkim yüzünden, ama ona bunun önemli olmadığını söylemek istiyorum.

Zeke Zeke'dir, her nereden geldiyse. Ve olduğu gibi mükemmeldir.

Sessizce okuyor, taramayı bitirdiği her kâğıdı kucağına bırakıyor. "Paige," diyor sonunda, başını kaldırmadan.

"Paige?" Ona bakıyorum. "Paige bizim ip fiyaskomuzdaki Paige mi?" ",
diyor Zeke, elindeki son kâğıdı açarak.

sabit eller. "Babama söyledim ve annemle babamın evliliği bu yüzden sona erdi."

"Babana söyledim..."

"Jeremy hakkında."

Göz kırpıyorum. "Kardeşin mi?"

"Annem ve Paige'in kardeşi hakkında." "Bekle,
pardon, sen..."

Kayboldum ve Zeke bu durumdan dolayı çok kırılmış görünüyor, anlamak için çaresizim.

Önünde çömelip elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Zeke, ne yazıyor? Paige babana ne söyledi?"

"Jeremy benim kardeşim değil. O benim üvey kardeşim. Jeremy babamın oğlu değildi."

"Jeremy?"

Yavaşça nefes veriyor ve sonra kâğıtları ıslak zemine saçarak bırakıyor, başını ellerinin arasına alıyor ve ağlamaya başlıyor.

"Asla ben değildim. Jeremy'ydi. Ben ... O..."

Kardeşinden her bahsettiğinde Zeke'in sesindeki kıskançlığı duydum. Jeremy, babasının ilgi alanlarını anlayan, titiz ve titiz ve mükemmel bir evlattı.

Ve başından beri, sır olan Jeremy'ydi.

Zeke nefes , başını kirli buzdolabının kapısına yaslıyor. "Ben tam bir aptalım."

"Ne dedin? Hayır, sen-"

"Benimle ilgili bile olmayan bir sır için hayatımın yarısını üzümlere mi geçireceğim?" Ellerini yüzüne bastırıyor. "Jeremy'nin bir kez bile kendini ait hissetmemesi ve benim hayatım boyunca neden ait olmadığımı dair bir bahane aramam benim ve Jeremy hakkında ne söylüyor?"

Onun için acı çekiyorum, onu içime çekiyorum.

"Ve babam... Onun hiç..."

Bana karşı hıçkırıyor, tüm vücudu titriyor. Onu sıkıca kavriyorum, sonra daha da sıkı kavriyorum ki üzerimizdeki çatıya hızlı ve sert bir *çarpma* sesi geliyor.

İkimiz de küfrediyor ve sanki üzerimize gelen şey dışarıda değil de yüzen evin içindeymiş gibi eğilerek birbirimizden ayrılıyor. Önce ben ayağa kalkıyorum, sonra Zeke beni güverteye kadar takip ediyor.

Suda geçirdiğimiz zamanın çoğu burada geçti; kulenin ağırlığının altında, daha önce yaşadığım bir sahnenin karanlık bir versiyonundaymışım gibi hissediyorum. Deniz var, cılız korkuluklar var, ama gökyüzü üzerimizdeki bu büyük, kablolu tavanla örtülü. Metal, pas ve çürüme kokusu alabiliyorum. Kollarımı katlayarak deri ceketimin kenarlarını kendime doğru çekiyorum.

"Düşen her neyse çatıyı çatlatmış," diyorum sesim titreyerek. "Bak, orada, bisiklet tekerleğinin yanında."

Zeke tekrar yukarı bakarken, "Burada olmamalıyız," diyor. "Vurulabiliriz."

Beni kapıya doğru çekiyor ama ben direniyorum ve güvertenin en ucundaki ip düğümüne bakıyorum.

"Gitmeliyiz, Zeke. Burası güvenli değil."

Başını sallıyor ama artık beni teknenin içine doğru çekmiyor. O da düğüme bakıyor ve halatın izini takip ederek demirleme noktalarımızdan biri olarak seçtiğimiz çelik çubuğa doğru ilerliyor, sondaj kulesine vardıktan sonra ilk tutunduğum merdivenden ulaşabiliyor. Hâlâ umutluyken. Burada aramızda tüm o vahşi, olağanüstü şeylerden önce: kuledeki öpücük, yoğunlaştırılmış sütlu kahve, helikopter pistinde gün batımıyla ıslanan inanılmaz gece.

Burası ürkütücü, cehennem gibi ve berbattı. Ama aynı zamanda çok da güzeldi. Ve tüm dehşetine rağmen, aşık olduğum yer burası.

"Çözüldüğümüzde..." Zeke sözünü kesiyor.

"Biliyorum. Bu kararı geri almak mümkün değil."

"Hayır."

"Ve sonra... bilinmeyene geri dönüyoruz."

Başını iki yana sallar. "Şansımızı artırmanın bir yolu olmalı. Burada yapabileceğimiz bir şey..."

Onu izliyorum. Düşünüyor. Zeke'i düşünürken izlemeyi seviyorum. Bunu bütün gün yapabilirim. Kaşlarının arasında sevimli bir girinti oluyor, tam olarak kaş çatma değil, bir tür soru gibi.

"Muhtemelen çok aptalca bir şey düşündüm," diye söze başladı ve ben sözünü kestim.

"Eminim dahiyane bir fikirdir," diyorum bakışlarını tutarak. "Her neyse, sana güveniyorum. Hadi yapalım şunu."

Zeke

Hazırlanmamız yaklaşık bir saat sürdü. Teçhizat etrafımızda inerken ve martılar tepemizde daireler çizerken, çantalarımızı ve *The Merry Dormouse*'u ağırlaştırma riskine girmeden tekneye alabildiğimiz kadar su ve yiyecek alıyoruz. Sonra da tüm yatağın çarşaflarını çıkarıp birbirine bağlıyoruz.

"Kendimi bekârlığa veda partisinde gibi hissediyorum," diyor Lexi. "Romu uzatır mısın?"

Veriyorum. Bir sonrakine uzanmadan önce çarşafı alkole buladı.

"Bekârlığa veda partilerinde her zaman içkiyle dolu tuhaf bir el işi faaliyeti olur."

"Bu tuhaf mı?"

"Belki *bu kadar* tuhaf değildir. Yine de bu benim için bir çiçek tacından çok daha kullanışlı."

Teçhizat yine gıcırıyor. İkimiz de önce çözülmüş çarşaf yığınınca, sonra da birbirimize bakıyoruz.

"Arayalım mı?" diyor.

Burada olduğum her saniyeden nefret ediyorum. Teçhizat her zaman bu sesleri çıkarıyordu da ben mi alıştım, yoksa artık daha mı gürültülü oldu bilmiyorum ama her an düşen bir vincin altında kalacakmışız gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Yani evet, istiyorum. Ama bunun gerçek olduğunu da biliyorum.

Kurtarıma şansımız var ve bunu kaçırmak istemiyorum çünkü cesaretimizi çok erken kaybettik.

"Bir tane daha," diyorum, bir şişe daha alkol almak için elimi uzatırken.

Ellerimiz birbirine değiyor, ona da uzandı. Ona bakıyorum ve kısa bir süre gülümsüyor. Kır saçlı, burnunda ve alnında ter parlıyor ve dehşetini hissedebiliyorum ama Lexi'nin kriz anında da şiddetli bir enerjisi var. O sadece... inanılmaz.

"Hiç Molotof kokteyli yaptın mı, Zeke?" diyor.

"Hayır." Rom şişesine dönüp bakıyorum. "Ama onların yer aldığı pek çok video oyunu oynadım?"

"Bu kadar yeter," diyor, teçhizat altımızdan bir inilti daha çıkarırken gözleri hafifçe açılıyor. "Şimdi. Kibritler nerede?"

Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgınca, en çılgınca şey.

"Aferin!" Lexi yanağının hafifçe seğirdiğini söylüyor. "Hayır, gerçekten, bu harika."

"Neden daha büyük
değil?" "Mükemmel
boyutta!"

Ona bir bakış attım. Gözlerini kırıştırıyor, yanakları hala saklamaya çalıştığı gülümsemeyi ele veriyor.

"Çişini yapmayı keser misin?"

Bana hızlı hızlı sırtıyor.

"Dalga mı geçiyorsun? Ne demek istiyorsun? Seni çekici göstermek için buradayım, değil mi? Ve egonu şişirmek için? Bu bir aksiyon filmi, değil mi?"

Onu tutuyorum ve dans ederek uzaklaşıyor, sonra altımızdaki teçhizatın derinliklerinde bir yerde uzak bir gümbürtü duyulduğunda ayılıyor.

"Bunun için pek çok yasayı çiğnediğimize eminim," diyorum, teçhizatın ortasındaki hafifçe tüten binaya bakarak.

Yüzen eve inen merdivenin yanında durmuş, el işimizi izliyoruz. Aksiyon biraz düşük seviyede. Alevli rom şişesini alkolle ıslanmış binaya fırlattığımda

Bodruma doğru koşarken, Lexi ile el ele merdivene doğru kaçtım, kalbim boğazımda, kanım deli gibi çarpıyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Şimdi merdivenin başında durmuş, tekrar denememiz gerekip gerekmediğini merak ediyoruz.

Yanan bir petrol platformunun kimsenin gözden kaçıramayacağı bir işaret olduğunu düşündüm. Hiçbir şey kundakçılık kadar "*Biz buradaydık*" diyemez. Ama bu küçük duman izini rüzgar alıp götürüyor.

"Daha fazla drama istedim," diyorum, parlak beyaz-gri ışığa karşı gözlerimi kısarak.

Gökyüzü.

"Oh iyi. Eğer son iki haftada bir şey öğrendiysem," diyor Lexi, Kolumu okşayarak, "Drama abartılıyor." dedi.

Bum.

Alev, parlaklık, kıvılcımlar, havada uçan bir şey -metal bir şey olabilir, bize doğru şaha kalkıyor, ızgaraya çarptığında çığlık atıyor- ve gökyüzüne karşı koyu renkte dalgalanan kalın bir duman bulutunun içinden yükselen bir martı telaşı.

"Siktir," diyor Lexi, geriye doğru tırmanıyor, eli kazağımı kapmak için havalanıyor. "Hadi, hadi, hadi!"

O metal parçası bir metre kadar solumuzda yuvarlanırken neredeyse kendimizi merdivenden aşağı . Ateşin, alkolün acı keskinliğinin ve gaza çok benzeyen düz ve pis bir şeyin kokusunu alabiliyorum.

"Atla!" Lexi'ye bağıriyorum, zaten iplerle uğraşıyor.

Bunun nasıl işe yarayacağını düşünecek vaktim yok. Sadece ikinci halatı çözüyorum ve yüzen ev benden uzaklaşmadan önce sıçırıyorum, dizimi sarsan bir gümbürtüyle güverteye iniyorum, Lexi'ye çarpıyorum ve çarpmanın etkisiyle ikimizi de dümene itiyorum. Yaram burkuldu ve nefesim kesildi.

"Hareket etmeliyiz, hareket *etmeliyiz*! Neden daha hızlı gitmiyor?" Lexi diyor ki, sonra kıvılcımların deniz suyuyla buluştuğu bir tıslamayla yanımızdaki denize bir şey düşerken eğiliyor ve çığlık atıyor.

Üstümüz karanlık ve ateşin ışığı titriyor. Dalgaların sesinden ateşin uğursuz cızırtısını ve yanarken kulenin çığlığını duyabiliyorum. Martılar çoktan gitmiş, uzaklarda bir yerde siyah

Gökyüzü. Eugene için kısa bir süre düşündüm, kalbim acıyordu. Umarım o da onlarla birlikte dumandan ve külden uzaklaşıp açık okyanusa gitmiştir.

"Bir yere varıyoruz," diyorum sesimi yükselterek. Sanki akıntının bizi daha hızlı taşımasını isteyebilirmişim gibi, dalgalara bakmak için yan tarafa doğru eğiliyorum. "Gidiyoruz Lexi, gidiyoruz. İşte, içeri gir."

"Bu daha mı güvenli?" diyor, sesi panikle kalınlaşarak.

Bir başka cızırtılı çelik parçası denize düşerken ikimiz de tekrar eğildik.

"İçeri," diyor Lexi, çoktan kapıyı açmış. "Tamamdır."

İşte buradayız. Lanet yüzen eve geri döndük.

Artık ufukta uzak, yanan bir sütun haline gelmiş olan sondaj kulesine bakıyorum. Kesinlikle bir etki yarattık. Gökyüzünü duman kaplıyor ve bir zamanlar tırmandığımız kuleyi yalayan alevlerin turuncu-kırmızı-sarısını hâlâ görebiliyorum, bir şeyler çökerken ara sıra çıkan kükreme ve gürlemeleri hâlâ duyabiliyorum. İkinci vakti -tahminimce üç ya da dört- ve ufukta bir batık efekti var, yanan kulenin arkasında beyazdan maviye. Deniz geldiğimizde olduğundan daha yumuşak, bir gecelik ilişkimizden sonra ilk uyandığımızda olduğundan daha kayalık. Ben buna on üzerinden üç derdim, sıfır ölü göl modu, on ise biz-öldük.

"İyi misin?" Lexi güvertede arkamdan gelerek soruyor. "Ya da bir insan ne kadar iyi olabilirse o kadar..."

"Ben iyiyim."

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Tüm bunlar başka birinin başına gelmiş gibi hissediyorum. Belki ikimiz de adrenalinin etkisindeyiz. Jeremy'yi öğrendiğim için şokta olduğumu biliyorum. Bu düşünceye yaklaştığımda neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum, sadece bir tür... boşluk, sanki her yerim uyuşmuş gibi.

"İyi," diye tekrarlıyor Lexi, sesi ikna olmamış gibi çıkıyor. "Ben... bölümlere ayırıyorum." Bir yönü işaret ediyorum. "Burada, biz tüm hayatımı babamın benim babam olmadığına inanarak

Babam. Şurada"-güneşi işaret ediyorum-"söz konusu babanın ölmüş olduğu gerçeği var, bu yüzden ona üzgün olduğumu söyleyemem. Ve burada, tam ileride, denizde ölme ihtimalimiz var."

"Güzel bir bölme var mı? Yavru köpekler ve gökkuşakları için mi?" Lexi rastgele bir gökyüzü parçasını işaret ediyor. "Belki şurada?"

Onu işaret ediyorum. "Güzel kompartıman," diyorum onu kollarıma çekmeden önce.

"Evet, ben çok yavru köpeğim ve gökkuşağıyım. Gerçekten de çok büyük bir şeyi işliyorsunuz ve bunu çok kısa bir sürede yapmak zorundasınız..."

"Nemli koşullar mı?"

"Stresli koşullar diyecektim. Az önce yanan bir petrol platformundan kaçtınız."

"Affedersiniz. Az önce bir petrol platformunu *ateşe* verdim."

"Evet, o da var. Ama şimdi çatısında büyük bir çatlak olan kokan, sızdıran bir yüzen eve geri döndün, bu yüzden her şey göz önüne alındığında şu anda başa çıkıyormuş gibi hissetmiyorsan anlarım. Demek istediğim, başa çıkabildiğimden emin değilim ve ailemle ilgili büyük bir şey öğrenmedim. Sadece bu lanet tekneden nefret ettiğim gerçeğiyle başa çıkmaya çalışıyorum ve bu da yeterince zor."

Başının üstünü öpüyorum, topuz yapıyorum. "Öyle demek istemedin. İki gün önce bu tekneye kahraman demiştin."

"Tamam," diyor isteksizce. "Ondan nefret etmiyorum.

Ama..." "Devam edelim mi?"

"Hayır. Bu utanç verici."

"Bir yüzen evi kendine bağlamak kadar utanç verici mi?"

"O kadar utanç verici bir şey var mı?"

"Peki o zaman."

Burnunu çekiyor. "Sadece Eugene'i biraz özlüyorum," diyor çenesini kaldırarak. "Hepsi bu kadar. Onsuz burası aynı değil." Koluma vuruyor. "Yapma o suratı."

"Ne yüzü?"

"Başından beri altın gibi bir kalbin olduğunu biliyordum."

"Bu benim 'petrol kuyularını ateşe verdim' suratım, çok teşekkür ederim."

"Hayır, senin 'petrol kuyularını ateşe verdim' suratın çok daha asil." Göstermek için ciddi bir ifade takınıyor. "Gördün mü? 'Bu yüzen evdeki buzdolabı hala kokuyor' suratına benziyor ama ondan biraz farklı."

Seni seviyorum, neredeyse söyleyeceğim. Seni sadece on bir gündür tanımama rağmen seviyorum ve bunun delilik olduğunu biliyorum ve umurumda bile değil.

"Ben de Eugene'i özlüyorum," demekle yetiniyorum, petrol kulesi uzaklaşırken.

Üç saat sonra rüzgar hızlandı. *Merry Dormouse* bir yükselip bir alçalıyor, küpeşteye tutunmak zorunda kalıyorum. Teçhizat arkamızdaki ufukta gri bir leke bile değil. Gitti.

Lexi ve ben güvertede duruyoruz, sessiz ve gergin. Rüzgâr eserken çok daha fazla gürültü oluyor. Branda tıkırdıyor, yelken bağlarına çarpıyor, mutfak dolaplarının içindekiler ziller gibi çarpışıyor. Saçlarımı yüzümden uzak tutmak için Lexi'nin saç tokalarından birkaçını ödünç almak zorunda kaldım. Deniz pırıl pırıl ve buruşuk folyo gibi buruş buruş. Her bir dalgaya teker teker bakarsanız, pek bir şey gibi görünmüyorlar, ama tekne şimdiden gıcırıyor ve sallanıyor ve iki kez duştan çıkmak zorunda kaldık.

"Sondaj kulesinde kalmalıydık," diyor Lexi, sesi kısık.

"Bu hava fena değil. Gerçekten durgun olduğunda suda olmaya bu kadar alışkın olmasaydık, farkına bile varmazdık," diyorum.

"Yani, köhne, su sızdıran bir yüzen evde olmasaydık farkına bile varmazdık," diyor kuru bir sesle.

Ona sıkıca sarılıyorum. Lexi'yi tutarsam, sabit kalabileceğimi hissediyorum.

"İçeri girmeliyiz," diyor. "Hava kararmadan önce yapabildiğimiz kadar çok fırtına koruması yapmalıyız."

"S kelimesini söyleme." Başının üstünden öperim. "Sadece biraz rüzgarlı, hepsi bu."

"Sence bu sefer kurtarılabilir miyiz?" diye soruyor bir süre sonra, suya bakarak. Güneş denize yeni batmış. Dünya grimsi bir renge bürünüyor, gün batımının kırmızısı hâlâ üzerinde. Karanlığın çökmesini istemiyorum.

"Elbette," diyorum. "Neden olmasın?"

Bu onu güldürüyor. "Suda geçirdiğimiz onca gün boyunca daha önce hiç kurtarılmadığımız için mi? Çok büyük bir denizde küçücük, çöp gibi bir tekne olduğumuz için mi? Bektan şeyler olduğu için mi?"

Kahkahaların, küfürlerin altında Lexi'nin ciddi olduğunu düşünüyorum. Son on bir gün içinde umudunu gerçekten kaybettiği pek fazla an olmadı. O bir savaşçı ve hep ileriye bakıyor. Bu benim devam etmemi sağladı, o benim devam etmemi sağladı.

"Mae'yi düşün," diyorum sessizce. "Ben asla değilim."

Sesi keskin ve söylediklerimin acısını çıkarmaya çalışarak onu sıkıca kavıyorum.

" etmiyoruz. Mae sayesinde."

"Biliyorum. Biliyorum." Uzun, hırıltılı bir iç geçirdi. "Bu yüzen eve yerleştiğimde Penny'ye çok kızmıştım. Ama tartışmamız şimdi *çok* anlamsız görünüyor. İnsanlar olağanüstü durumlardan döndüklerinde ya da zatürreden ölmek üzereyken, sevdiklerine daha sıkı sarıl, hayat çok kısa gibi şeyler söylediklerini biliyorum. Ama bunu yaşamadan hissedemezsiniz, değil mi? Burada o kadar kötü bir şeyin içinde durana kadar bu şeylerin ne kadar küçük olduğunu hissedemezsiniz ki bunu kavrayamazsınız bile."

The Merry Dormouse bir başka dalgayla çarpışıp güvertede zaten sırlıklam olan ayaklarımızı ıslatırken o küpeşteyi kavıyor.

"Gerçek şu ki, bazen taşınmak istiyorum. Her zaman değil ama bazen. Mae ile yaşamayı seviyorum ama kendi hayatımı da seviyorum. Beş yıldır Penny's'in küçük bir parçasıyım ve harikaydı, bunu değiştirmezdim. Ama yol boyunca biraz kayboldum. Yeterince uzun süre yardımcı olursanız, kendi hayatınızı nasıl sürdüreceğinizi unutuyorsunuz."

"Kendine bir bak Lexi."

Muhteşem bir kadın. Kirli ve yağ lekeli, elleri kirli ve saçları rüzgârda uçuşuyor. Siyah botlar, deri ceket, buz gibi köpekbalığı mavisi gözler.

"Eğer bu bir aksiyon filmiyse," diyorum ona, "*sen* kesinlikle yardımcı değilsin."

Lexi

WINDIER. DALGALI. Daha da kötü. Geçen her saatle birlikte adrenalinim yükseliyor, hava da öyle. Şimdi yağmur yağıyor, kalın, sert, durmaksızın yağın yağmur yüzen evin içine doğru ilerliyor, o çatlaktan kayıyor. Hava neredeyse karardı ama suyun üzerinde hâlâ beyazlık olduğunu görebiliyorum, kızgın bir ağızdan çıkan tükürük gibi ince bir sprej.

İşler kötü.

"Lexi," diyor Zeke bir süre sonra, ben kazağımı silerken, dışarıdan gelen soğuk iliklerime kadar işliyor. "Bir şeyler yemelisin."

Onu başından savmak istiyorum -*zaman* yok, banyo dolabını emniyete almalıyım, duş tabanını tekrar boşaltmalıyım- ama sonra ona bakıyorum ve korktuğunu fark ediyorum.

"Elbette," diyorum, arkama yaslanıp odun sobasına yaslanarak kendimi sabitliyorum. Mide bulantım şu anda idare edilebilir durumda, çünkü teçhizattan son kullanma tarihi geçmiş deniz tutması hapları aldım, ama dünyanın altımda yalpaladığı hissini özlemedim.

"Al." Bana tabakta bir şey uzattı. Ona baktım.

"Hayır. *Hayır*."

"Sanırım zamanı geldi," diyor.

"Son sindirim mi? *Son sindirim* mi?" Sesim yükseliyor. "Bana şu anda son sindirimi mi veriyorsun? Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Tabağı tekrar üzerine bıraktığımda gözleri hafifçe açılıyor. Hemen kayıyor ve tekrar yakalamak zorunda kalıyorum.

"Hayır!" Tersledim. "Biz son sindirimi yemeyiz! *Her zaman son sindirim* vardır. Anlıyor musun?"

Mutfak dolaplarımızın içinde bir nesne kayıyor ve ikimiz de içgüdüsel olarak eğiliyoruz.

"Anlıyorum sayılır." Zeke kalçama uzanarak şöyle dedi. "Ama sanırım.. şeker ihtiyacımız var... ve bir bisküvi de yedekte duruyor... yani..."

Onu sopayla kovdum.

"Eğer bu bisküviyi yersen," diyorum acımasızca, "seni kendim öldürürüm. Şimdi hayatta kalmaya devam et."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Zeke sesi biraz kısık bir şekilde söylüyor.

Bir ayağını yere, diğerini buzdolabının kapısına dayamış, mutfak tezgâhına yaslanmış, soluklanıyor. Tekne altımızda sallanıyor ve nem yavaş, uğursuz damlalar halinde tavanda toplanıyor. Artık çatlaktan daha fazlası var; yağmur o kadar çok yerden içeri giriyor ki sayısını unuttum.

"Evet," diyorum, kanepenin minderlerine yaslanmış bir şekilde en loş pencerenin kenarından bir bez geçirerek. İşler giderek daha çılgınca bir hal alıyor - Zeke ve ben çoğunlukla patlamalar halinde iletişim kuruyoruz.

"Git," diyorum ona, yukarı bakarak. "Şimdi iyi."

"Seni seviyorum," diyor. "Özür dilerim. Büyük bir hazırlık yapmayı umuyordum, bilirsiniz, mükemmel anı beklemek için. Seni eve, Mae'nin yanına götürdüğümüzde söyleyecektim ama... şimdi zamanımızın az olup olmadığını merak ediyorum, o yüzden sana haber versem iyi olur diye düşündüm."

Eski püskü kanepeye çömelmişim, yağlı saçlarımı topuz yapmışım, üzerimde teçhizattan yağmalanmış çizgili bir süveter var; açık deniz rüzgârları ve fazla giysiler yüzünden köprücük kemiklerimden sarkıyor. Korkuyorum ve yorgunum; sadece yaşıyorum, yapıyorum, var oluyorum. Şu anda en ham, en gerçek halimde olduğumu söyleyebilirim.

Zeke'e bakıyorum. Saçları tuz ve kirden kalınlaşmış, sakalı çenesini çerçeveleyiyor, gözleri yumuşak, umut dolu bir kehribar tonu. Dalgalar uzanıyor

Açlıkla pencerelerimize bakıyor, ama bir an için umurunda bile değil. "Seni çok seviyorum," diyorum ona, sesim titreyerek.

Tekne şiddetle sallanıyor ve düşmemek için kanepenin arkasına tutunmak zorunda kalıyorum. Kısacık bir an için, başında duvak gibi bir yastık kılıfı olan, düğün gününü hayal eden küçük bir kızken istediğim romantizmi düşünüyorum - masalsı bir son. Ve yaşadığım romantizmi düşünüyorum: kirli, cesur, çıplak, tehlike ve vahşilikle dolu. Eğer bu yüzen evde öleceksek, hayal edebileceğimden çok daha iyi bir aşk hikayesi yaşadığımı bilerek öleceğim.

"Buraya gel," diyor Zeke, o kadar alçak sesle ki yağmurun ve dolapların tıkırtısının arasında kelimeleri neredeyse kaçırıyorum.

Kanepeden dengesiz bir şekilde iniyorum. Benimle yarı yolda buluşmak için iki adım atıyor ve beni kucaklayıp pencerelerimize vuran rüzgâr kadar aç ve çaresiz bir şekilde öpüyor. Tekne geriye doğru yatıyor ve dengemizi kaybedip tökezliyoruz, ama sırtım duvara çarptığında öpüşmeye devam ediyoruz, kollarını bana doluyor.

Hızlıca soyunuyoruz, ellerimiz çılgınca. Panik ve arzuyla titriyorum. Bunun bir sonu var, bir bitiş duygusu. Her şey yükseliyor. Ona duyduğum bu ihtiyacın yeni bir derinliği var ve eğer buna bir isim vermem gerekseydi, *keder* derdim.

"Çok üzgünüm," diye boğuluyorum. "Sondaj kulesinde kalmak yerine bu tekneye geri dönmenin cesurca olduğunu düşündüğüm için ölürsek çok üzgünüm."

Beni yere doğru çekiyor. "Seni seviyorum," diyor tekrar, pantolonlarımızı çıkarırken, soğuk eller sıcak teni bulurken. Sesi boğuk ve kuru. "Sakın ölmeyi aklından bile geçirme."

Beklemeyeceğiz. Korku içimde bile kayganım ve arzuyla titriyorum. Şu anda beni öldürecek bir şey varsa, o da Zeke'e sahip olmamaktır.

Elini aramıza uzattığında, tekne o kadar yana yatıyor ki, gittiğimizi sanıyorum. Banyo duvarına yapıştık, her santimimiz birbirine değiyor ve teknenin denize dalmayı ya da kendini düzeltmeyi beklediği o sonsuz saniyede Zeke bana doğru bastırıyor, gözleri şiddetle dolu, sanki her şeyi reddediyor, sanki "*Sadece biz varız, başka bir şey yok*" diyor.

Ona yapışıyorum. Her şeyi hissediyorum: onun sert vücudunu, uçurumda dengede durmanın dehşetini, kalbimin göğsüne çarpışının keskin gümbürtüsünü. Bu anın ne kadar uzun olduğunu bilmiyorum -iki saniye, on saniye- ama daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Sanki uyandım ve tüm hayatımın tembel bir rüya olduğunu fark ettim ve gerçekte, bu yaşamak, bu hızlı alev-parlak şey.

Tekne geriye yattığında bizi de beraberinde götürüyor. Mutfak dolaplarına çarpıyoruz, dirseğim bir dolap kapağının kenarında kırılıyor, Zeke'in darbeye doğru dönerek benim için yumuşatmaya çalıştığını hissedebilsem de. Bir an bile ayrılmıyoruz. Ağlıyorum, haykırıyorum. Arkamızda bir şeyin kırıldığını duyuyorum, belki de bir pencerenin camı. Umurumda değil. Ona sahibim, onun vücudu benimkini sarıyor, benimki de onunkini. Artık teknenin bir parçasıyız, çıplak tenimiz onun gerilen, gıcırdayan tahtalarına yapışmış durumda.

"Benim için dayan," diye kabaca kulağıma nefes veriyor Zeke. Hâlâ hareket ediyor, dalgalar yanlarımızı sertçe döverken hâlâ içime o sıcaklığı gönderiyor. "Dayanmaya devam et Lexi. Dayanmaya devam et."

Zeke

Orada çıplak, birlikte **kalıyoruz**. Tekne bizi bir kavanozun içindeki bozuk paralar gibi yuvarlıyor. Lexi'nin vücudu benimkine karşı üşümeye başlıyor. Karanlığın bir noktasında bayrak direğimiz kırılıyor ve yelkenin uçarken çıkardığı ses bizi yerden kaldıracak kadar korkutucu. Gördüğümüz şey Lexi'den daha önce duymadığım ve bir daha asla duymak istemediğim bir ses getiriyor.

Bu geceyi atlatmamızın imkânı yok. Loş ay ışığı kırık pencerelerden sızıyor ve yerdeki uzun su birikintilerini aydınlatıyor, koltuk minderlerini çizgiler halinde boyuyor ve banyo zemini duş giderinden gelen suyla kayganlaşıyor. Çatıdaki çatlaktan musluk gibi su akıyor. Her yerden deniz kokusu geliyor, artık üzerimizde.

"Alçaldık," diyor Lexi, sesi yağmur ve rüzgârın üzerinde yükseliyor. "Alçalıyoruz ve sallanıyoruz... batacağız."

Onu rahatlatamıyorum bile. Genellikle sırayla çıldırıyoruz ama gerçekler karşısında yapılacak başka bir şey yok.

"Bir kâse al," diye sesleniyor Lexi, karanlıkta kıyafetlerini aramaya başlamış bile. "Ve kaçmaya başla."

Omzumdaki bir kası çektim ve tırnağımı kırdım, kulağa hiçbir şeymiş gibi gelse de aslında kanlı ve acı vericiydi. Lexi hastalandı. Eninde sonunda ben de öyleyim. Çılgınlığın ve karanlığın içinde sık sık birbirimizi buluyoruz ve

Titreyen bedenlerimiz birbirine değiyor, çenesini göğsüme yaslıyor, topuzu çeneme çarpıyor ve sonra hayatta kalmaya çalışmak için tekrar ayrılıyor.

Sonra tekne yan yatmaya başlıyor, burnu yükseliyor, yatak odası derinlere doğru sürükleniyor. Karanlıkta Lexi'ye tutunuyorum, ayaklarım sırlıklam tahtaların üzerinde kayıyor.

"Seni seviyorum," diye bağırıyorum, ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. "Seni seviyorum," diyor. "Seni seviyorum, Zeke."

Ancak bu sefer kaçmak, çabalamak ve bozulan şeyleri tamir etmek için dönüp gitmiyor. Bana doğru sarkıyor. Sanki kırılan şey kendisiymiş gibi.

"Pes etme," diyorum ama sesim o kadar kısık duyup duymadığını bilmiyorum.

"Devam edemem," diye hıçkırıyor. " . Devam edemem." "Devam edebilirsin. Devam *edebilirsin*."

"Ne var ki? Batıyoruz, biz..."

Kollarını kavradım. "Ne demek istiyorsun? Şu anda ciddi misin?" Parmaklarım geriliyor. "Uğruna savaşmaya değmeyeceğimizi mi söylüyorsun?"

Başı düşüyor, omuzları titriyor. Birlikte tökezliyoruz, bir duvara çarpıyoruz, kendimizi düzeltiyoruz. Bir şeyler bir yerlere çarpıyor. O kadar derinden korkuyorum ki, hâlâ işlevimi yerine getirebildiğime inanamıyorum.

"Bu, biz..." Ben başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Belki de böyle bitmesi gerekiyordur," diyor, hâlâ hıçkırarak. "Ben ve sen. Her şey çok güzeldi. Seni çok sevdim. Ama birbirimize sarılmak varken, sanki kazanma şansımız varmış gibi denizle savaşarak ayrı düşmek istemiyorum." Umutsuz gözlerle bana bakıyor ve iki avucunu da yanaklarıma koyuyor. "Sanırım buraya kadar, Zeke. İşte bu."

"Hayır," diyorum, sesim titriyor ama ben de sarkıyorum. Lexi'nin umudu tükendiyse, benim hiç şansım yok.

Ağlamaya başladım. Beni öpüyor, çaresiz, gözyaşları içinde. Haklı olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum, kokusunu alabiliyorum, dalgaların kükreyişini duyabiliyorum. Kaybettik. Savaşığımız çok büyük. Ve birden Lexi'nin ne demek istediğini anlıyorum.

"Böyle bitmeli, çünkü yaşadıklarımız çok vahşiceydi ve vahşice şeyler böyle biter." dediğinde. Acımasız ve ani. Karşı konulamayacak kadar güçlü bir şeyin etkisi altında.

Bu yüzden ona sarılıyorum. Ona duyduğum sevginin her zerresini hissediyorum. Her şeyin bittiğini bilmenin acısını, ben gidersem onun da gideceğini bilmenin yakıcı işkencesini ve *tek* istediğimin Lexi'nin en mutlu, en güvenli, en dolu hayatı yaşaması olduğunu hissediyorum.

Ama işte bu. Bizim için bu kadar.

Son.

Ve sonra.

Sesler.

Sesler.

Zifiri karanlık bir an için ay ışığını engelleyen büyük bir kütle, sonra-

Parçalanmış camlarımızdan içeri giren projektörlerin parıltısı.

Yükselen umut hissi geri geliyor.

"İçeride yaşayan biri var mı?"

Bir erkek sesi. Dalgaların ve rüzgarın üzerinde yüksek ve net. Neredeyse on iki gündür Lexi'ninkinden başka bir ses duymamıştım. Cankurtaran botu yanımıza yanaşmayı başardığında ve deniz bizi devirdiğinde pencerede bir anlığına bir yüz . Bir adam, ama bir uzaylı da olabilir. Anlayamıyorum. Her şey kopuk kopuk, filikanın ışınlarına yakalanmış enstantaneler.

"Yardım edin!" Lexi çığlık atarak kollarımdan ve pencereye doğru tırmanıyor.

Işıklar kırık teknemizden içeri doluyor. Cam parçaları, su birikintileri, terk edilmiş balya kaselerimiz yatak odasına doğru kayıyor.

"Arka güverteye ulaşabilir misin?" diye bağırır adam rüzgârın üzerinden. "Evet! Evet!"

Lexi beni yakalamak için dönüyor ve biz de altımızdaki tahtaların garip eğimine karşı tökezleyerek, fırtınayı dışarıda tutmak için kapının önüne sabitlediğimiz derme çatma bariyerleri çekiştirerek yolumuza devam ediyoruz.

Dışarıda dalgaların üzerinde gümüş rengi, karanlıkta bir hayvanın gözlerinin beyazı gibi görünüyor. Cankurtaran botu devasa görünüyor, gökyüzünün yarısını kapatıyor. Rüya gördüğümü sanıyorum, belki de boğulan bir adamın rüyası, ama sonra filikanın güvertesindeki figürleri görüyorum ve çok *gerçek* görünüyorlar.

Küpeşteye tutunuyoruz, rüzgâr elbiselerimizi parçalıyor. Filikalar yanımızda fırtına hiç yokmuş gibi salınırken Lexi'nin vahşi, tiz bir kahkaha duyuyorum. Ve sonra kollar kırık korkuluklara uzanıyor

"Önce Lexi," diye bağıyorum, "önce Lexi"- ve aniden yer altımızda o kadar sabit ki bir an için karaya çekildiğimizi düşünüyorum.

"Artık güvendesin," diyor birisi, sesi yakın ve sıcak.

Ama hissetmiyorum, dönüp Lexi'nin benimle çarpıştığını hissedene kadar hissetmiyorum. Hıçkırarak, kavrayarak, sırlıslıklam. Tuz ve ter kokuyor ve Lexi, benim insanım, kollarımdan kopup denize sürüklenmemiş, ama *burada*.

Omuzlarını kavıyorum, onu kontrol ediyorum, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü öpüyorum ve deniz tuzunun tadına bakıyorum. Bir an için, tüm o dehşetten sonra, her şeyin bittiğinden o kadar emin olduktan sonra... tamamen dehşete düşmüş hissediyorum. *Hayatta* kalmıştık. Buna inanamıyorum.

"Bak," diye fısıldıyor, gözleri arkamdaki denizde.

Dönüyorum. *Merry Dormouse* batıyor. Biz izlerken, bir dalga güverteyi süpürüyor, küpeştenin yarısı sarkıyor, kırık bir kemik gibi pürüzlü ve yanlış görünüyor. Yatak odamız çoktan suyun altında kaldı. Ben izlerken, bir şey parçalanmış pencerelerden birinin yanından yuvarlanarak geçiyor ve burada durup içeri bakmak tamamen gerçeküstü geliyor. İçerideki derinliklere doğru geri geri yuvarlanan biz olabilirdik.

Savaşıyor - onu aşağı çeken güce karşı koyuyor, ama artık onu kurtaracak bir şey yok. Birkaç kısa nefes için kayboluyor, yeniden ortaya çıkıyor, kayboluyor, burnu dalgaları yarıyor. Sonra kayboluyor.

Gözlerim yanıyor. Lexi'ye dönüyorum ve alnımı sertçe onunkine bastırıyorum. ",," diyor Lexi, gözyaşları arasında boğuk bir sesle. "O tekne. O bizim ." "Biliyorum.

Biliyorum." "O
bizi kurtardı."

"Bizi kurtardık," diye düzeltiyorum, ama yüzen ev için ağlıyorum, onun gittiğini görmek için ağlıyorum. "Bunu biz yaptık. TAMAM MI? Tamam mı Lexi? Bu bizim için bitmeyecek." Sesim o kadar kısık ki beni duyup duymadığını bilmiyorum, bu yüzden tekrar söylüyorum, benim onunkine karşı nemli ve soğuk. "Bizim için bitmeyecek. Bu şekilde değil, asla. Beni anlıyor musun?"

Başını sallıyor, alnı hâlâ benimkine değiyor. . Fırtınayla yüzleştik ve onu atlattık. Anladığını biliyorum. Çünkü eğer bunu atlattıysak... bizi ne ayırabilir ki?

ON İKİNCİ GÜN

Zeke

KENDİLERİNİ TANITTIYORLAR. Kiki, Steve, Gareth, Paddy, Ash, Madur, can yeleklerini omuzlarımıza çekerken ve bize su şişeleri uzatırken gülümsüyorlar, yaralanmalar hakkında sorular soruyorlar, neye ihtiyacımız olduğunu soruyorlar.

Lexi'nin ihtiyacı olan tek bir şey var.

"Bir telefon," diyor Kiki'nin kolunu tutarak. "Lütfen."

Kadın duraksıyor, eğiliyor; neredeyse 1.80 boyunda ve Lexi soğuk rüzgâra karşı omuzları kamburlaşmış haldeyken her zamankinden daha küçük görünüyor.

"Lexi'nin gerekiyor," diyorum bakarak.

Herkes çok rahat hareket ediyor. Sanki hiç acelemiz yokmuş gibi. Steve telsizle konuşuyor, Madur Lexi'yi nazikçe teknenin içine sokmaya çalışıyor ama yüzen evdeki aciliyet ortadan kalktı ve bununla birlikte fırtınanın etkisi de azalmış gibi görünüyor. Dalgalar dalgalı ama burada, filikanın güvertesinde durmaksızın yağan yağmurun altında, fırtına gibi görünmüyor bile. Bahse girerim bu haberlere çıkmaz - muhtemelen bir fırtına ismi için uygun değildir. Uçan çöp kutuları hakkında bir makale bile yok.

"İşte," diyor Steve, omuzlarıma bir folyo battaniye sarıyor.

Sabırsızlıkla başımı sallıyorum, Lexi'ye verebilmek için çıkarmaya çalışıyorum ve o da gülümsüyor.

"Gareth'ta onun için bir tane var," diyor sessizce. "Onu kuru havada içeri alacağız, tamam mı? Madur da onu kontrol etsin. Sonra da sen."

Başımı sallıyorum, bir an için göz teması kuruyorum. O anlıyor. Bunca zaman Lexi için çok mücadele ettim ve henüz işim bitmedi.

Steve'in, papazlar ve orta yaşlı babalarla ilişkilendirdiğim türden yumuşak, açık yüzlerinden biri var. Alnında bir kamera var ve ben kendimi onun gözleri yerine yanıp sönen kırmızı ışığına bakarken buluyorum. Uzaklara, teknenin ışıkları altında solgunlaşan Lexi'ye doğru bakıyorum. Şimdi en az iki folyo battaniyenin altına sarınmış ve cep telefonundan çok telsiz gibi tuhaf görünümlü bir telefon çıkaran Kiki'yle hızlı hızlı konuşuyor. Lexi'ye bakmak beni daha az deli hissettiriyor. Saçları tamamen sıırıslıkm olmuş, çıplak boynunda çizgiler halinde uzanıyor. Ona dokunmalı, sarılmalı, gerçekten orada olup olmadığını kontrol etmeliyim.

"Numarayı hatırlıyor musun?" Kiki ona söylüyor. "Hadi içeri girelim-Lexi, değil mi?"

Lexi telefonu açıktan ölmek üzere olan bir insanın artıkları kapması gibi kapar. Kiki irkilerek Madur'a bakar, Madur zaten bir koluyla Lexi'nin etrafında dolaşmakta ve onu merdivenlerden aşağıya, *Survivor Space* olarak adlandırılan alana yönlendirmeye çalışmaktadır.

"Lex, hadi," diyorum, elini tutup çekerek. "Güverteden inmemiz gerek."

Bana bakıyor. Gözleri vahşi. "Penny'nin numarasını hatırlıyor muyum bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Mae'ye öğretmiştim ama hatırlayamıyorum... oh yedi *altı* dört dokuz mu, yoksa..."

"Lexi, oturmam lazım," diyorum.

Gözleri keskinleşiyor. Kendine gelir gibi etrafına bakıyor.

"Şurada," diyor bana, hayatta kalanların bulunduğu alanı işaret ederek. "Şimdi." "Ne kadar iyi bir fikir," diyor Madur.

Bizi dar merdivenlerden aşağıya, cankurtaran botunun gövdesine indiriyorum. Burası aşırı parlak şerit ışıklarla aydınlatılmış, göz kamaştırıcı bir yer. Her iki tarafta da koltuklar var, kendinizi desteklemek için tavandan sarkan yastıklı kayışlar ve tutamaklar var. Ben oturuyorum ve Lexi karşımdaki koltuğa tökezleyerek oturuyor, gözleri telefonda. Teknenin motoru burada kulakları sağır edecek kadar gürültülü; rüzgârın kaotik uğultusundan sonra bu ses çok rahatlatıcı.

"Hatırlayamıyorum," diyor Lexi ağlamaklı bir sesle. "Hatırlayamıyorum... oh yedi, oh yedi altı..."

Madur bana bakıyor, kaşları hafifçe kalkık. "Ona yardım edebilir misin? İkinizi de gerçekten muayene etmem gerekiyor. Şu anda bir numaralı önceliğimiz bu."

Bileğine uzanıyor ve duraklıyor, başı eğik, nabzını dinliyor. Yanında yere parlak renklerde bir dizi kart koymuş: *Yaralı ve hayat kurtarıcı müdahaleler* kelimelerini yakalıyorum.

"Lexi, nefes almanı istiyorum. Sadece dört kez gir, sekiz kez çık. Benimle dener misin?"

Onu silkeliyor, gözleri Kiki'nin telefonuna yapışmış.

"Oh yedi...Oh yedi yedi? Oh yedi altı?" "Lexi."

Yukarı bakıyor. Ona ulaşabildiğim için biraz gurur duyuyorum.

Onu.

"Mae'yi çok yakında göreceksin," diyorum usulca. "Bu önemli değil. henüz evi arayamazsın. Çünkü şimdi *eve gidiyorsun*."

Gözleri anında yaşlarla dolar. "Tanrım, sakın söyleme," diyor. "Ya bu doğru değilse? Ya biz..."

"Lexi," diyor Madur, onun önünde çömeliyor ve bir elini yere koyarak kendini sabitliyor. "Keşke'lere bakmak o yüzen evde hayatta kalmana gerçekten yardımcı olacak. Ama artık güvendesin. Yapman gereken en önemli şey sana göz kulak olmama izin vermek, böylece eve, küçük kızının yanına döndüğünde..."

Gözleri bana kayıyor, doğru anlayıp anlamadığını kontrol ediyor. Başımı salladım. "Onun için olabileceğinin en iyisi olabilirsin. TAMAM MI?"

Lexi titrek bir nefes veriyor. "Ne oldu?" diyor, "*Tamam, dinliyorum*" anlamına gelen bir ses tonuyla. "Dört için varım, ne için yokum?"

Madur gülümsüyor. "Dörde kadar var, sekize kadar yok."

Koltuğa yaslanıyorum ve denemesini izliyorum. Telefon kucağında titriyor, elleri titriyor. Aşağı bakıyorum. Benimkiler de. Kendimi biraz garip hissediyorum. Bağlantım kopmuş. Lexi'ye eve nasıl gideceğimiz hakkında ne söylersem söyleyeyim, buna inanmama izin vermeyecek gibiyim. Sanırım daha önce de kurtarıldığımızı düşündüğüm zamanlar oldu -gördüğümüz gemi, sondaj kulesi- bu yüzden mucize gibi görünen şeylere asla güvenmemeye alıştım.

Ama işte Madur, plastik eldiven giymiş ve Lexi'nin yaralarını kontrol eden uzman bir kişi. Bu gerçek bir mucize sayılmazsa, ne sayılır bilmiyorum.

"Bunun bir şey yapıyor olması mı gerekiyor?" Lexi tek gözünü açarak söylüyor. "Bu nefes alma şeyi mi?"

Uzun zamandır ilk kez gülüyorum. Sesim gıcırtilı geliyor, sanki nasıl yapıldığını unutmuşum gibi.

"Sanırım bu seni için," diyorum. "Değil mi Madur?" "Öyle, evet."

Lexi kaşlarını çatıyor. "sakinleşmek isteyeyim ki?" diyor. "Kurtarılmıyor muyuz? Bu kurtarma değil mi?"

"Evet, öyle," diyor Madur. "İşte tam da bu-"

Lexi koltuğunda öne doğru eğilerek, "Sakinlik kriz anları içindir," diyor. "Sakinlik, nasıl ölmeyeceğimizi bulmaya çalıştığımız zamanlar içindir. Şu anda *hayattayım*. Bana güvende olduğumu söylüyorsun. Uğultudan başka bir şey olmak istemiyorum."

"Doğru," diyor Madur bir süre sonra, bir kahkaha atarak. "Tamam, öyleyse, olduğun gibi."

Lexi gözlerimle buluşuyor ve fırtına başladığından beri ilk kez, şiddetli yoğunluğu kırılıyor ve gülümsüyor.

"Tekrar söyle," diyor. "Eve gidiyoruz." "Tekrar."

"Eve gidiyoruz."

"Yine."

"Ev," diyorum. "Ev, , ev, ev, ."

Arkasına yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor, hâlâ gülümsüyor. "Bu anı pek çok kez hayal etmiştim," diyor. "Ve bu." Gözleri tekrar açılıyor ve benimkilerle buluşuyor. "Doğru mu? Gerçekten bu mu?"

"Doğru," diyorum ve onun buna inandığını görmek *beni* de inandırıyor ve bir anda yeniden ağlamaya başlıyorum.

"Bu anı mahvettiğim için özür dilerim," diyor Madur, "ama bazı yaralarınıza daha yakından bakabilirsem kendimi gerçekten çok daha iyi hissedeceğim. Mesela şu," diyor ve tırnağımı kaybettiğim kanlı parmağımı işaret ediyor.

"Aman Tanrım," diyor Lexi, tekrar kendine gelir gibi olurken gözleri büyüyor. "Yarasını kontrol edin. Karnı. Şimdi -lütfe- onu diktim"

kendim ve..."

"Alabilir miyim?" Madur bana soruyor.

Başımı salladım. Karnımdaki beceriksizce dikilmiş yarayı görünce hemen hemen hiç tepki vermiyorum.

"Harika bir iş çıkardın Lexi. Şunu biraz temizleyelim, olur mu?" diyor sakince ve çantasından bir şişeye uzanıyor. "Bu biraz acıtabilir, ama ikinizin yaşadıklarına bakınca, biraz acıdan korktuğunuzu düşünemiyorum."

"Doğru," diyorum ve sonra tekrar gülüyorum, Lexi'nin teçhizatı, "*Zehirli erkekliğin ortaya çıkıyor*," dediğini hatırlıyorum. "Aslında," diyorum, "şu anda bir parasetamol iyi olurdu."

Şimdi düşününce her şey acıyor. En kötüsü parmağım, ama yaram da var - donuk, inatçı bir zonklama - ve bacaklarımın ve kollarımın kasları, boğazımın arkası ve...

"Elbette!" Madur çoktan karıştırmaya başladığını söylüyor.

"Vay canına," diyor Lexi, onun bir paket parasetamol çıkarmasını izlerken.

"Vay canına."

Aniden ona çarpmış gibi görünüyor. İleri uzanıp Madur'un omzunu tutuyor.

"Ne yiyeceğin var?" diyor, sesi biraz kısık. "Çikolatanız var mı?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye bir ses geliyor merdivenlerden ve Kiki elinde iki çubuk Galaksi ile içeri dalıyor.

"Bu cennet," diyor Lexi bana, uzatılan çikolatayı kaparken gözlerini kocaman . "Cennet, değil mi?"

Kiki kıkırdıyor ve bana Galaksimi uzatıyor. "Gerçekten de cehenneme gidip gelmişsin, değil mi? Bu karamelli olan bile değil."

Şafak bugün tam anlamıyla söküyor. Sadece gökyüzüne çarpıyor. Turuncu, pembe, mavi.

Filikanın güvertesinden yukarı çıkışını izledik. Hayatta kalanlar bölümünde kalmamızı istediler ama kendimi orada kapana kısılmış gibi hissetmeye dayanamıyordum. Onu görmem gerekiyordu, hareket ettiğimizi bilmem gerekiyordu. Filika ilerlerken el ele duruyoruz, dalgaları yararak bizi eve götürüyor.

Lexi'ye bakıyorum ve *rahatlamanın* karşılayamadığı dipsiz bir his hissediyorum. Daha çok coşku gibi. İki haftadır ilk kez ona bir şey olacak diye endişelenmeyi bırakabiliyorum ve üzerimdeki baskının kalkması sanki on iki gün nefesimi tuttuktan sonra yüzeye çıkmışım gibi hissettiriyor. Diğer her şey -Kabusun sona ermesi, ailemi tekrar göreceğimi bilmek... Lexi'nin iyi olacağına gerçekten inanmakla kıyaslandığında hepsi küçük kalıyor.

Gareth neşeyle, "İşte, size çay ikram edemem, eminim şu anda tam da istediğiniz şeydir," diyor ve her birimize gecenin üçüncü protein barını uzatıyor, "ama size bunlardan neredeyse sonsuz miktarda verebilirim. Açlıktan ölüyor olmalısınız. Orada neyle yaşıyordunuz?"

"Aslında oldukça iyi yedik. Zeke'in tarihi geçmiş peynirlerle neler yapabildiğini görsen şaşırırsın," diyor Lexi küçük bir gülümsemeyle. "Bunun için teşekkürler."

can yeleğinin üzerine pelerin gibi iki battaniye giyiyor, üstteki gümüş folyo ile buruşmuş. Yağmur durduğundan beri saçları kuruyor ve sanki uzuvlarına enerji gelmiş gibi daha iyi hareket ediyor.

"Dünya ikinize biraz takmış durumda," diyor Gareth, yanımıza gelip kapüşonunu rüzgâra karşı ayarlarken.

Ona dokunmak için garip bir dürtü hissediyorum. Onun burada olduğuna inanamıyorum. 1.80 boyunda, sakallı, sert bir adam.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Ulusunu esir aldınız. Yüzen evdekiler denizde kayboldu. Komşunuz alarm verince herkes hikayeye aşık oldu, sanırım - tek gecelik ilişki falan."

Kısa bir süreliğine paniklemiş görünüyor, sanki bundan bahsederek haddini aşmış olabilirmiş gibi, oysa bu adamın söylediği hiçbir şey şu anda beni rahatsız edemez.

"Her neyse," diye devam ediyor, bana hafif endişeli bir yan bakış atarak, "dün bir askeri uçak, helikopter pistinde SOS yazan yanan bir petrol kulesi bildirdiğinde, herkes çılgına döndü, özellikle de uçak geri dönmek zorunda kaldığında

Hava yüzünden. Sonra bize gönderdikleri işaretleyiciye doğru yola çıkan bizlerle ilgili tüm gerilim vardı... Söylemeliyim ki pek umudumuz yoktu. Seni gözden çıkarmıştık. Üzgünüm," diye ekliyor Gareth kolumu okşayarak.

"Lütfen bizden asla ama asla özür dileme," diyor Lexi, ağzı protein barla doluyken. "Sen bizim hayatımızı kurtardın. Seni sonsuza dek seveceğiz. *Sonsuza dek.*"

Gareth gülümsüyor. Ellili yaşlarında, belki de otobüste görmezden gelebileceğiniz türden ortalama görünümlü bir adam.

Gönüllü arkadaşlarının durduğu kokpite doğru bakarak, "Bizim işimiz bu," diyor.

Gareth, Kiki, Madur, Steve, Paddy, Ash, beni ve Lexi'yi tanımıyorlar. Bizi kurtarmak için hiçbir sebepleri yoktu. Bu işi gönüllü olarak yapıyorlar çünkü insanlara yardım etmek istiyorlar. Bundan daha büyük ya da daha cesur bir şey var mı bilmiyorum. "*Teşekkür ederim, teşekkür ederim*" deyip duruyorum ama bu onları utandırıyor gibi görünüyor, bu yüzden dizginlemeye çalışıyorum.

"Aman Tanrım," diyor Lexi, aniden koluma yapışarak. "Aman Tanrım, Zeke, bak!"

İlk başta ufukta bir gölge, kalınlaşan bir bulut gibi görünür. Sonra büyür, uzar ve kararır.

"Bu bir arazi," diyor Lexi. "Orası toprak!"

Gareth onun yanında gülümsüyor. "Herhangi bir kara parçası değil. Gilmouth Limanı."

Yine ağlıyorum. Dünya bizi bekliyor. Hâlâ var olduğuna inanamıyorum.

"Geri döndüğümüzde ne olursa olsun," diyor Lexi aniden, kolumu sıkıca kavrayarak, "bunu kaybetmemizi istemiyorum."

"Size bir dakika vereceğim," diyor Gareth, sıvışıyor ve bizi güvertede yalnız bırakıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, elimi Lexi'nin kolunun üzerine koyarak. "Yüzen evden indiğimizde söylediklerimde ciddiydim. Karada senin hakkında hissettiklerimi değiştirecek hiçbir şey olamaz."

Yutkunuyor, gözleri doluyor. "Aynı. Ben de öyle."

Onu alnından hafifçe öpüyorum, tuz, deniz ve Lexi kokusunu içime çekiyorum.

"Aman Tanrım," diyor biraz geri çekilip başını sallayarak. "Penny ve Mae ile tanışacaksın. Dairemize geleceksin. Ki artık benim dairem sayılmaz. Bir daireye ihtiyacım var. Kahretsin, bir daireye ihtiyacım var."

Gülüyorum, bir kolumla onu kendime doğru çekiyorum. "Yemek için alışverişe çıkabiliriz. Sana siyah trüf mantarlı makarna sosu yapacağım. Sana *tatlı* yapacağım. Aman Tanrım, bir McDonald's alacağım."

"Televizyon izleyebiliriz. Televizyonda ne izliyorsun ki? Sen televizyon izliyor musun?" Bana bakıyor, kısa bir süre dehşete kapılıyor. "Bütün gününü spor izleyerek geçiren adamlardan değilsin, değil mi?"

"Siz ikiniz iyi misiniz?" Steve dümenden bize sesleniyor. "Görünüşe göre rıhtımda biraz kalabalık var, ama sahil güvenlik ailenizin sizi karşılamak için orada olduğundan emin oldu ve ayaktakımının geri kalanı bariyerlerin arkasında, tamam mı?"

Ailen. İçimde dalgalanıyor. Annem. Jeremy. Lyra. *Ailem*, gerçek, canlı ve *orada*.

Lexi iki büklüm olmuş, ellerine kapanmış ağlıyor, yarısı yenmiş protein barı ayaklarının arasındaki güverteye düşüyor. "Aman Tanrım," diyor. "Mae. Mae'yi kucağıma alacağım."

Lexi

Beden dışı bir deneyim gibi, belki de bu filikadan inerken tek bir odak noktam olduğu için. Diğer her şey rüya gibi ve garip, çok parlak ve gürültülü. Sadece Mae var.

Dubanın karşısında beni gördüğünde yüzü.

Koşmaya başladığında atkuyruğu zıplıyor.

Boynuma dolanan mükemmel küçük kolları ve onun kokusu, anneliğin o tanımlanamaz özü.

Omzuna yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, onu içime çekiyorum, bir beden tutabileceği her bir gram minnettarlığı hissediyorum.

"Lexi Teyze! Lexi Teyze!" Mae bana daha önce hiç sarılmadığı kadar sıkı sarılıyor ve can yeleğimin sert dolgusuna gömülüyor.

Bu değerli küçük kız tarafından sevmeyi asla, asla, asla hafife almayacağım. Onu incelemek için geri çekiliyorum: kuşkulu soluk kahverengi kaşları, sol yanağındaki çiller, uzun kıvrırcık demetlerinden sıyrılmaya çalışan saçları. Arkamdaki Zeke'in, ona sarılmak için acele eden insanların, görüş alanımın kenarlarındaki gerçek dünyanın belli belirsiz farkındayım ama beynimde tüm bunlar için yer yok. Henüz yok. Sadece Mae.

"Bak," diyor heyecanla zıplayarak, neşe saçarak. "Bak ne yaptım!"

Bana bir işaret çizdi: *Eve Hoş Geldin Lexi, Seni Seviyorum* yazıyor ve bundan daha güzel bir şey düşünemiyorum.

Mae'nin etrafındaki dünyanın netleşmesi en az üç dakika sürüyor. Beni sıkıca kendine çeken ve beni sevdiğini söyleyen Penny. Marissa, sarılmak için üzerime çullanırken gözyaşları gözlüklerini bulandırıyor. Ryan, Penny'nin erkek arkadaşı, o da beni şaşırtarak ağlıyor. Ve yan daireden Alyssa, gerçekten son iki haftadır bir kez bile aklıma gelmeyen ama gördüğüme çok sevindiğim bir insan, çünkü o çok normal ve çok gerçek.

Sonra ben Mae'nin elini tutarken gerçekliğin geri kalanı yavaş yavaş sızmaya başlıyor. Yanıp sönen kameralarıyla basın ve Gilmouth marinasının sevimli insanları tarafından inşa edilen derme çatma korkulukların arkasındaki kalabalık, ki birçoğu bana sarılmak için gelmişti, yüzen evimizin macerasının kendi maceraları olduğunu hissettiklerini anlıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Havanın tadı çok farklı. Denizi hala dilimde hissedebiliyorum ama araba dumanının düz tadı ve kalabalık bir yerin donuk sıcaklığı da var. Dünya canlı ve gürültülü: herkes renkli, güneş gözlükleri ve telefon ekranları sabah güneşinde parlıyor.

"Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum," diyor Penny, hâlâ ağlıyor ve son iki dakikadaki onuncu kucaklaşmamızdan uzaklaşıyor. "Benim güzel, harika Lexi'm. Sana inanamıyorum..."

Ona bakmak için geri çekildim. Yüzü solgunlaştı.

Hâlâ felakete o kadar hazırım ki, omzumun üzerinden gördüğü şey her neyse, tüm vücudumun kaskatı kesildiğini hissediyorum.

Dönüyorum. Bu Zeke, ailesinin kalabalığından gülümseyerek ve yüzük takarak çıkıyor. Elbette can yeleğini giymiş, moda haftası podyumundan fırlamış gibi. Gözüme çarpıyor ve hiçbir şeyin değişmesinden endişe etmediğime inanamıyorum. Birbirimize baktığımız anda yeniden ikimiz oluyoruz ve şu anda birlikte gerçek hayata adım atarken onun kolunu belime dolmasını hissetmek için *sabırsızlanıyorum*.

"Ezekiel *bu* mu?" Penny fısıltıyla söylüyor.

Ben de ona bakıyorum. Gözlerim büyüdü.

"Penny? Sen iyi misin?"

Mae'ye ulaşmaya çalışıyor.

" oluyor?" diye sorar Marissa.

"Penny," başlıyorum ama beni geri çekiyor, sudan ve Zeke'den . "Penny, ne yapıyorsun?"

"Lexi, kıpırda," diye hırlıyor, sonra da yüksek güvenlikli ceket giyen birini tutuyor. "Geçmemiz gerek," diyor. "Lexi'nin ambulansa gitmesi gerekiyor."

"Ne? Ben iyiyim," diyorum omzumun üzerinden geriye bakarak. "Ambulansa binmek istemiyorum."

Zeke'i bir kez daha görüyorum, sonra başka bir kucaklaşmayla uzaklaşıyor ve Penny beni kalabalıktaki bir açıklıktan itiyor ve biri bana bağırıyor: *Seni kaçırdı mı? Kaçırıldın mı? Gülümse, Lexi! Buraya gel!* Ve kaldırım boyunca bara doğru koşuyoruz, Penny kafası karışmış Mae'yi kollarının arasına alıyor.

The Anchor'ın kapısı arkamızdan kapanana kadar durmuyor. "Mae," diyor onu yere bırakırken. "Marissa seni götürecektir. Böylece büyük pencereden tüm polis arabalarını izleyebilirsin!"

Marissa koşudan dolayı biraz nefes nefese kalmış bir halde vites yükseltiyor. "Hadi tatlım," diyor, elini Mae'nin omzuna koyarak. "Elfler ve ejderhalar boyama kitabın da hâlâ orada duruyor."

Mae, "Lexi'yle kalmak istiyorum," diye söze başlar ama Penny başını sallar. "Sadece beş dakikaya ihtiyacımız var, tatlım," diyor. "Sonra Lexi tamamen senin tekrar!"

Marissa isteksiz bir Mae'yi üst kattaki daireye çekerken Penny bara doğru ilerliyor. Anchor böyle sessiz ve hareketsizken her zaman tuhaftır. Yalnızlık için inşa edilmiş bir yer değildir ve sessizlik burayı daha da perişan eder: tahta masalardaki tüm yongaları, halıdaki eski bira lekelerini görürsünüz. Burada olmak tarif edilemeyecek kadar tuhaf. Zemin ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissediyorum.

"Ne oluyor lan?" Zorla sordum.

Penny, saat daha sabahın sekizi olmasına rağmen kendine büyük bir bardak viski doldurur. Elleri titriyor. Çok zayıf görünüyor ve sarıya çalan saçlarının seyrekliğinin ve elmacık kemiklerinin altındaki yeni çukurların muhtemelen için endişelenmekten kaynaklandığını fark ettiğimde midem bulanıyor. Benim olduğuna emin olduğum gri bir eşofman giyiyor,

Her ne kadar uzun süredir birlikte yaşıyor olsak da Penny ve benim gardıroplarımız çoğunlukla benzer sweatshirtlerden oluşan tek bir koleksiyonda birleşti.

Midemde korkunç bir burkulma hissi var. Bir an için Penny'yi orada viskisiyle, konuşulmamış sırlarla bırakıp gitmeyi düşünüyorum ama bunu yapmayacağımı biliyorum. Ben her zaman gerçeği isterim.

"Neler oluyor Penny?"

"*Bu* Ezekiel mi?" diyor, sesi titreyerek. "Rıhtımdaki adam, denizde birlikte olduğun adam bu mu? Burada tanıştığın adam o mu?"

"Evet, evet. Bu Zeke, evet. Neden?"

Titrek bir nefes alıyor ve bardağın geri kalanını devirip tekrar şişeye uzanıyor.

"Sakin ol Pen."

Bugünlerde neredeyse hiç içmiyor. Hamileliği sırasında içkiyi bıraktıktan sonra bir *daha* asla ağır içki içmemeye karar vermiş - *artık kötü kararlar vermeyeceğini* söylemiş, sonra da elini karnına koyup, "*Bundan asla pişman olmayacağım*" demişti.

"Ailesi sadece bir fotoğrafını yayınladı ve ona Zeke demediler, Ezekiel dediler ve... Fotoğrafta saçları kısaydı, sakalı yoktu... Öyle görünmüyordu. Sosyal medyada falan görünmüyordu ve... Görünmüyordu... O olduğunu fark etmemiştim."

"Onun *kim* olduğunu fark etmedin mi Penny?"

En yakın sandalyenin arkasına tutunuyorum. Gelecek olan her neyse, beni sabit tutacak bir şeye ihtiyacım olacağını hissedebiliyorum.

"O adam. Lexi..." Sesi kısık, korkunç bir fısıltıya dönüşüyor. "O Mae'nin babası."

SONRA

Zeke

Yüzümü gökyüzüne **kaldırıyorum**. Suda üzerimize vuran güneşin aynısı olduğuna inanamıyorum. Bu çok daha nazik. Bar bahçelerinin, SPF 50'nin, dondurmaların uysal güneşi.

Buradaki her şey o kadar sıradan ki, bu delilik. Başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Biz olmadan devam eden tüm normal şeyler beni çeviriyor. Cep telefonları, arabalar, tepemizden geçen bir uçağın uğultusu... Her şey o kadar düzenli ve kontrollü ki, sanki oyuncak bir marinada duruyorum ve görünmez eller tüm parçaları düzenliyor.

Lexi ailesiyle birlikte, benimkiler ise burada, etrafımda, bana sarılmış, hızlı hızlı konuşuyor, hepsi de kocaman gülümsüyor. Onları sevdiğimi fark ediyorum, tabii ki seviyorum, bu zor olsa bile, onlara sıkıca sarılıyorum ve kendimi onlara söylemeye zorluyorum, çünkü bunu ne zaman yapacağınızı bilmiyorsunuz, başka bir şansınız olup olmayacağını bilmiyorsunuz.

"Hepinizi seviyorum," diyorum, . "Hepinizi seviyorum."

Bunu söylerken anneme bakıyorum. Onu son gördüğümde babama ihanet ettiğini, ailemizi parçaladığını, bu sırrı hepimizden sakladığını bilmiyordum. Şüphelenmiştim ama *bilmiyordum*. Tüm hikayeyi öğrendiğimde gözlerinin içine bakmak farklı hissettiriyor.

Gözlüklerinde lekeler ve yanaklarında gözyaşı izleri var. Her zamanki düzgün saçları gri bir dağınıklığa bürünmüş. Sanki ölümden dönmüşüm gibi bana bakıyor ve o kadar bitkin, o kadar *insani* görünüyor ki.

Uzun zaman önce, annem her şeyi berbat etti. Sonunda ortak bir noktamız var, ben de bunu çok yaptım. Onu bir kez daha kucaklamak için kendime çektiğimde, zayıf, titreyen omuzlarını hissediyorum ve *kızgınlığın bana bir ebeveyn daha kaybettirmesine izin vermeyeceğimi* düşünüyorum.

"Seni seviyorum anne," diye fısıldıyorum.

O karşılık vermiyor, biz öyle bir aile değiliz, hiç olmadık.

-Ama beni daha da sıkı sıkıyor.

"Çok memnunum," diye idare ediyor. "Sadece çok mutluyum."

"Bizi epey korkuttun küçük kardeşim," diyor Lyra. Kollarını arkamdan bana da doladı. Kız kardeşimin bana en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyorum.

"Hoş Ezekiel," diyor Jeremy. "Evine hoş geldin."

Evine hoş geldin. O kadar rahatladım ki altında kalabilirim. Başardık, diye düşünüyorum, annem ellerini üst kollarıma koyup beni kontrol ederken, yaralarım ile ilgili cevaplar isterken, sağlık görevlisini çağırmak için başını kaldırırken. *Eve vardık. Lexi'yi eve, Mae'ye götürdük.*

Jeremy'nin son arabasının arka koltuğunda oturuyorum, annem yanımda, elimde bir şişe limonata ve radyoda Joy Williams şarkı söylüyor. Bunun her parçası benim için vahşi. Şarkı, limonata, annem. Bunun gerçek olamayacağını hissediyorum. İnanmadığım bir şekilde değil; daha çok gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu hissediyorum.

"Ah, Ezekiel," diyor Lyra ön yolcu koltuğundan, yavaşça nefes vererek. "Dramayı hep sevmişsindir, değil mi?"

Yutkunuyorum, göğsümdeki o engin minnettarlık hissi hafifçe daralıyor. Kız kardeşimin yaşadığım travmatik deneyimi benim drama yaptığım şeklinde yansıtması ne kadar zaman aldı? Saate bakıyorum. Bir saat. Ne güzel. Dubada hissettiğim tüm o büyük duygular biraz azaldı. Aileme onları sevdiğimi söyleme fikri, denize açılmadan önce olduğu gibi yine tuhaf geliyor.

Jeremy beni hastaneye götürüyor, sağlık görevlisi karnımdaki yarada enfeksiyon belirtisi olmadığını söylese de annemin ısrarı üzerine. Keşke hâlâ Lexi'yle olsaydım ama sanırım Mae'yle sakın bir zaman geçirmek için bir yerlere gitti ve beni şimdilik unutmamasına şaşırmadım. Mae ile evde olduğu her saniyenin tadını çıkarmasını istiyorum ve eğer bu ikimizin bir süre ayrı kalması anlamına geliyorsa, benim için sorun değil. Yine de limandan onsuz ayrılmak, kendimden bir parçayı geride bırakmak gibi yanlış geldi ve şimdi burada annem, Lyra ve Jeremy ile birlikte olduğum için garip bir şekilde zamanda geri gitmişim gibi hissediyorum. Bilmiyorum. Sadece tuhaf hissediyorum.

"Geri döndüğün için çok mutluyuz," diyor annem. "Öyle değil mi, Lyra?"

"Evet," diyor Lyra, küt saçaklarını kontrol ettikten sonra vizörü tekrar arabanın tavanına hizalayın.

Yirmi dokuz yaşında, on yaşındayken neyse yine o: sert, burnu havada, her zaman ilk konuşan ya da öne çıkan kişi. Suda iyi iş çıkarırdı. Benden daha iyi.

Jeremy, Florida gezisinden döndüğümde beni karşılıyormuş gibi, "Geri dönmen harika," diyor. Benim kibirli ağabeyim, her zaman resmi modda.

Ben mutluyum. Mutlu olduğumu düşünüyorum. Mutlu olmalıyım, değil mi? *Geri döndüm.* Keşke gitmeden önce Lexi'yi tekrar görseydim.

"A1'e giden B yollarını kullansan iyi olur Jeremy," diyor annem. "Son baktığımda Warkworth yakınlarında bir kaza olmuştu."

Jeremy'nin kafasının arkasına bakıp beynimde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Kendimi dağılmış hissediyorum. Burada oturup hiçbir şey yapmamama rağmen her şey çok fazla.

Elimi karnımdaki yaraya bastırıyorum, kırık tırnağım zonkluyor. Marinada bir yerlerde, annem sağlık görevlilerine patronluk taslarken ve Lyra sanki hayatı boyunca gazetecilerden kurtulmuş gibi etrafta dolaşan haber muhabirlerini bertaraf ederken, eskiden hissettiğim gibi hissetmeye başladım. Kıpır kıpır, rahatsız, üzgün. Sanki hep yanlış yerdeymişim gibi.

Koltuğumda geriye yaslanıp bakışlarımı dışarıdaki dünyaya çeviriyorum. Burada, hepsinin arasında otururken, gerçek hala uyum sağlayamadığım. Sanırım başka bir babaya sahip olmakla ilgili tüm o çocukluk fantezisi hüsnükuruntudan ibaretti. Neden ait olmadığının bir açıklaması. Utanç verici, gerçekten. Özellikle de böyle olmamın bir mazereti olmadığı ortaya çıktığında - suçlanacak başka kimse yok.

Annem zoraki bir neşeyle, "En çok neyi özledin Ezeziel?" diye soruyor.

İrkildim. Sohbet etmeye çalışıyor. Ben çocukken de bunu hep yapardı, çünkü çok sessizdim; tek istediğim dinlemekken beni hep konuşturmaya çalışırdı.

"Bilmiyorum," diyorum, düşüncelerimi o yöne çevirmeye çalışarak.

Lyra'nın çenesinin hafifçe eğildiğini görüyorum ve gözlerini devirdiğini biliyorum.

Yavaşlığıma hiç tahammülü yoktu. Bir süre sonra

anneme "Muhtemelen sen," dedim.

Bu doğru, ama söylemediğim kısım şu ki, özlediğim başka pek bir şey yoktu. O gemide çok şey yaşadım ve şimdi geri döndüğümde arkamızda bıraktığımız büyük dalgalanma etkisini görüyorum... Ev hakkında daha fazla düşünmediğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Benim için orada her şey Lexi'yi Mae'ye geri götürmekle ilgiliydi. Benim odak noktam buydu.

Annem ağlamaya başladı.

"Aman Tanrım," diyor Lyra arkasını dönmeden. "*Yapma* anne."

Annem asla ağlamaz. Bu tür şeylere dayanamaz. Dik sırtlı, keskin gözlü, itici bir insandır. Ama işte burada, ağlıyor ve elimi tutmak için uzanıyor. Tekrar görüyorum, sadece bir anlığına: çocukken kafamda oluşturduğum o onaylamayan figür değil. Annem tam bir insan, benim kadar dağınık, babamın o kayıt defterlerinde bulduğum versiyonu kadar dağınık. Elini sıkıca kavriyorum.

Lyra omzunun üzerinden bakarak, "Kendini topla anne, o şimdi döndü," diyor. "Bak, tam orada, görüyor musun?"

"Bırak ağlasın Lyra," diyorum sertçe. "Herkes seninle aynı şekilde başa çıkamaz."

Araba çok sessizdi. Kolektif şoku hissedebiliyorum. Bu normalde söyleyeceğim bir şey değil. Aslında, Lyra'ya daha önce hiç böyle karşılık verdiğimden emin değilim.

"Pekâlâ," diyor Lyra bir süre sonra ve yüzünü göremesem de ifadesini hayal edebiliyorum: kaşları kalkık, dudaklarında hafif bir eğlence. "Sadece aileni ne hale getirdiğini görmeni engellemeye çalışıyordum aslında, ama tabii ki fermuarını çekeceğim."

"Beni hiçbir şeyden kurtarmak zorunda değilsin," diyorum ve tekrar pencereden dışarı bakıyorum. "Bugünlerde kendimi kurtarabilirim."

"Not edildi," diyor Lyra.

Bu sefer, omzunun üzerinden bana baktığında, ifadesi neredeyse... bilmiyorum, ilgiliydi. Daha önce bana hiç ilginçmişim gibi bakmamıştı. Belki de daha önce Lyra ve Jeremy'yi kayıp bir köpek yavrusu gibi takip etmek yerine ona karşı koyacak cesaretim olsaydı, çocukluğum biraz daha farklı olurdu.

Annem burnunu çekiyor, önüne bakıyor ve boştaki eliyle yanağını siliyor. "Özür dilerim," diyor. Elimi tekrar sıkıyor. "Sadece biraz stresli bir dönem geçirdim."

"Üzülme," diyorum, sesim sert çıkıyor. "Özür *dilerim*. Ben yokken çok korkmuş olmalısın."

Ona verdiğim zarardan nefret ediyorum. Sadece son iki hafta değil, hayatı boyunca benim saçmalıklarımla uğraştı. geldiğinde onunla kavga ettim, kuralları çiğ, onu o kadar çok hayal kırıklığına uğrattım ki vazgeçmek istemiş olmalı. Mesele şu ki, her zaman bize yalan söylediğini düşündüm ve sanırım haklıydım. Bir ilişkisi vardı ve Jeremy'nin benden ve Lyra'dan farklı bir biyolojik babası olduğunu bize hiç söylemedi.

Ama şimdi gerçeği kesin olarak bildiğim için, çocukken beni rahatsız eden şeyin gerçekten yalan olup olmadığını merak ediyorum. Bir keresinde terapistime annemin muhtemelen benden pişman olduğunu söylediğimi hatırlıyorum - sahip olmaması gereken çocuk, aldatıldığının kanıtı. O an için üstünkörü bir yorumdu ama annemin şu anda ne kadar çok şey hissettiğini görmek, ben gittiğimden beri yaşadığı acıyı görmek... korkunç, çarpık bir şekilde, iyi hissettiriyor. Ne kadar önemsedığını görebiliyorum. Ve bu yeni bir his.

"Oldukça endişeliydik, evet," diyor, sesi hala hafifçe titriyor. "Korkunç muydu? Sadece işkence miydi? Bu konuda konuşmak istemezseniz anlarım. Ama sormak zorundayım. Aklınıza gelebilecek her türlü dehşeti hayal ettim."

Bu sefer cevabım anında geliyor. "Hayır," diyorum. "Hayır, harikaydı."

Jeremy otoyola girip trafik akışına katıldığında araba tekrar sessizliğe bürünür. Rüzgâr camlara çarpıyor. İrkildim. Esinti arttığında, "ya yaparsın ya bozarsın" hissinden kurtulacak mıyım diye merak ediyorum.

"Yani," diyorum, tüylerim diken diken oluyor, hepsinin benim konuşmamı beklediğinin farkındayım. "Yani, korkunçtu. Ama aşık oldum. Yani... o kısım harikaydı."

"*Aşık* mı oldun?" Lyra inanamayarak tüm vücudunu çevirip koltuğunun arkasından bana bakıyor.

Her iki taraftaki trafik akışı biraz başımı döndürmeye başladı. Hastanenin tabelasını görüyorum ve aniden oraya gitmek için sabırsızlanıyorum.

"Tabii ki yaptın," diyor annem. "Biriyle paylaşmak ne büyük bir deneyim. İkinizin birbirinize bağlanması çok doğal."

"Sadece o değildi," diyorum bakarak.

Annemin elinin arkasındaki yumrulu damar ağrı, şafak vakti deniz suyu renginde. Trafik rüzgar gibi, hiç durmuyor. Vücudum tamamen gergin, her kasım sanki elektrik çarpmış gibi kasılmış. Yine o kopukluk hissine kapılıyorum, bir süreliğine filikada beni ele geçiren hisse. Sanki kötü bir şeyin gerçekten bittiğine inanamıyorum ya da sadece bir sonrakinin başlamasını bekliyorum.

Annem, "Bu konuda çok fazla düşünmeden önce kendini rahat bırak," diyor. "Düzgün bir doktor kontrolünden geçip, birkaç gün evde kaldıktan sonra tekrar eski haline döneceksin."

Pantolonumun paçasının kirli, çatlak kadifesine değen annemin eline bakıyorum. Eski halime dönmenin istediğim bir şey olduğundan emin değilim.

Hastaneden sargılı, iğneli ve güçlü antibiyotiklerle döndüğümde Lexi'nin numarasının bende olmadığını fark ettim.

Alnwick'teki çocukluk odamda durmuş sokağa bakıyorum. Normalde biriyle konuşmak istediğinizde telefonunuza uzanmak gibi bir dürtünüz olur ama onunla böyle bir şey yaşamadım. Hiç mesajlaşmadık. Daha çok omzumun üzerinden dönüp "Hey" demem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama arkamda gördüğüm tek şey yatak odasının bembeyaz duvarı. Yüzen evden sonra bu ev çok büyük ve *kutu gibi* geliyor. Neden hepimiz bu büyük kare şeylerde yaşamayı seçiyoruz? Bu yatak odasında neden bu kadar çok yer var? Tüm bunlar ne için?

Göğsümü ovuyorum. Lexi ve ben numaralarımızı değiştirmedik - telefonlarımız nasıl olsa denizin dibini boylayacak. Ona ulaşmamın hiçbir yolu yok. Farkına vardığım şey buz gibi bir su gibi üzerime çöküyor.

"Anne," diye sesleniyorum merdivenlerden aşağıya, sanki 2010 yılındaymışız ve ben yine çocukmuşum gibi, Lyra ve Jeremy'nin nerede olduklarını, bensiz çıkıp çıkmadıklarını merak ediyorum. Şu anda tüm farklı versiyonlarımın çarpıştığını hissediyorum. "Lexi'ye nasıl ulaşabilirim?"

"Pardon, hayatım?" diye . Annem seni ilk seferinde asla duymaz.

"Lexi."

"Yüzen ev kadını mı?" Sesi biraz fazla yüksek. "Bilmiyorum Ezekiel, bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Jeremy elinde bir fincan kahveyle merdivenlerden çıkarken, "Değil," diyor.

Yatak odama doğru yürürken bana uzatıyor. Yatağın kenarına oturuyor ve kollarını dizlerine dayayarak beni eleştirel bir gözle izliyor. "Sen ihtiyaç a bit . uzay, Ezekiel. Bu var olmuştur a travmatik deneyim."

Ben de ona bakıyorum. "Az önce yaşadıklarımı gerçekten bana mı anlatıyorsun?"

"Elbette, hayal bile edemiyorum," diyor ellerini kaldırarak.

"Hayır." Kahveyi masanın üzerine bırakıyorum. "Yapamazsın."

Gözlüklerinin arkasından gözlerini ovuşturarak iç geçiriyor. "O yüzen evi geri almak istediğini söylediğinde her şeyin sona ereceğini bilmeliydim.

gözyaşları içinde."

Gözyaşlarıyla mı bitecek? Yaklaşık on kez neredeyse ölüyordum. Okuldan dönerken kaybolmuş falan değilim.

"Yüzen evi geri almam senin fikrindi," diye boğuluyorum. "Babamın her zaman sırlarını sakladığını söylemiştin, o tekne de onun cıvata deliği idi ve cevapların orada olması kaçınılmazdı."

Jeremy kaşlarını çatar. "Biliyorum. Bunun arkasındayım. Yardım etmek istedim. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Jeremy her zaman yardım etmek ister. Sağa, sola ve ortaya yardım ederek oraya dalıveriyor ve o yardım ederken yoluna çıkarsanız, yolundan çekilmeye hazır olsanız iyi edersiniz. Gerçeği hatırlıyorum - hangimizin hiç tanışmadığımız ölü bir biyolojik babası var - ve biraz sakinleşiyorum.

"Her neyse." Parmağımdaki yeni bandajla oynuyorum, sesimdeki sızlanmadan nefret ediyorum. Bu yatak odası yüzünden: Burada geçirdiğim her dakika on beş yaşındaki halime geri dönüyorum. "Sadece Lexi'yi görmek istiyorum."

Jeremy isteksizce, "Patronu Marissa'nın numarasını buldum," diyor ve telefonunu çıkarıp kişiyi bulmak için yatağa yaslanıyor.

Beklerken yatak odasının penceresinden sokağa bakıyorum. Dışarıda öncekinden birkaç minibüs daha var. Ve kameralı adamlar. Bakıyorum. Arabada olduğumdan daha az tuhaf hissediyorum ama dünya hâlâ çok tuhaf. Her yerde insanlar. Sürekli gürültü. Cam kapalıyken bile otoyolun *vızıltısını* duyabiliyorum - bunu daha önce burada hiç fark etmiş miydim bilmiyorum. Ve her şey kokuyor. Kötü değil, sadece... farklı. Bütün evin daha önce varlığından haberdar olmadığım bir kokusu var.

Aşağıdaki insanlardan biri beni yakalıyor ve kamerayı yüzüne doğru kaldırıyor. Bu bana bir filmdeki keskin nişancıyı hatırlatıyor, o kadar hızlı. Perdeyi çekiyorum.

Sonunda Jeremy'nin telefonundan Marissa'ya ulaştığımda, onun sesini hatırlıyorum. Bardaki kadındı bu, beni fark ettiğinde barın arkasından sıvışan kadın. Sanırım beni ve Lexi'yi tuzağa düşürdü.

"Merhaba," diyor. Bu merhabada hoşuma gitmeyen bir temkinlilik var. "Hey. Lexi ile konuşabilir miyim?"

Sessizlik çok uzun. Ve , kötü şeylerin hiç de bitmediğini anladım.

"Özür dilerim," diyor Marissa. "Seninle konuşmak istemiyor."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Kendimi, hiçbir anlam ifade etmeyen GCSE ders kitapları yüzünden kendime işkence ettiğim koltuğa bırakıyorum.

"Benimle konuşmak da ne demek?"

"Yani, eğer iletişime geçerseniz hepimize bunu size söylememizi söyledi." "Öyle mi dedi? İstemediğini söyledi..."

Marissa'nın sessizliği karşısında susuyorum. Hayır. Hayır. Parmak uçlarımı alnıma bastırıyorum. Birkaç saat önce Lexi'yi gördüm. El ele tutuştuk, birbirimize sıkıca sarıldık. *Seni seviyorum*, diye fısıldamıştı, cankurtaran botundan inmeden önce.

Gitmesine asla izin vermemeliydim. Suda geçirdiğimiz onca zaman boyunca hiç ayrılmadık, hiç ayrılmadık. Sanki tekneye geri dönmüşüm gibi hissediyorum, ama bu sefer rüzgar onu kollarımdan koparmayı başarmış.

"Başka bir şey söyledi mi? O iyi mi? Nedenini bilmeme izin var mı?"

Sesim acı ve keskin. Çok yorgunum. Kayboldum.

"Hayır," diyor Marissa bir süre sonra. Ve sonra: "Özür dilerim."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Sesim yükseliyor. "Hayır, bilmeme izin yok ya da hayır, o iyi değil mi?"

İç çekiyor. "Bak, oldukça iyi bir çocuğa benziyorsun. Lexi gibi bir kadının asla affedemeyeceği bir şey yapmış olabileceğini düşün ve sonra, evet, bununla ilgili olacak. Ve o bu konuda iyi değil. *Capeesh?*"

Duvara bakıyorum. Ne yaptım ben? Ne olabilir ki? Hiçbir şey yok, sanmıyorum. Beni herkesten daha iyi tanıyor.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Sesimdeki umutsuzluğu duyabiliyorum ve belki o da duyuyordur çünkü "Biraz uyu. Anlatılamaz bir şey yaşadın. Dinlen. Ona biz bakıyoruz."

Telefonu kapattı. Yorganın üstüne uzanıyorum ve eski yatak odamın tavanının tanıdık manzarasına bakıyorum. Kendimi tamamen...Bilmiyorum. Bilmiyorum. Silinmişim, bomboşum.

Lexi değer verdiği birini bırakıp gitmez, asla. Ne yani, o zaman umursamıyor mu? Buna ben de inanamıyorum. Onu *taniyorum*, onu kollarımda tuttum ve uçurumun kenarına çok yaklaştığını gördüm ve ben...

Ellerimi yüzüme bastırıyorum. Her şey bir anda hücum ediyor: keder, korku, üzüntü, kayıp. Bitkin düştüm, hiçbir şeyim kalmadı. Sadece üzerime çöküyor. Lexi olmadan yaşayamam.

O yüzen evde birçok kez kendimi bir kâbusun içinde yaşıyormuş gibi hissettim. Ama fırtınada bir geceyi buna tercih ederim.

Lexi

Marissa telefona, "O barda," diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, kanepeye daha da sokuluyorum. *Hayır, hayır, hayır.* Zeke'in The Anchor'ın barında, tanıştığımız o ilk günkü gibi durduğu görüntüsü... ağlamak istememe neden oluyor ve daha fazla gözyaşı dökcek enerjim yok. Tükendim.

Kafamda hala o kadife pantolonun içinde, onu başka bir şeyin içinde göremiyorum. Bu adamın sadece çok özel bir versiyonunu tanıdığım gerçeği için güzel bir metafor: genç bir barmeni hamile bıraktığını itiraf etmeyen ve sonra ona bebeğiyle hiçbir şey yapmak istemediğini söyleyen versiyon.

"Beni arayıp böyle şeyler söyleme Marissa," diye inliyorum telefona.

Mae yatakta, bu yüzden hayat düşük sesle yaşıyor - tam olarak fısıltı değil, çünkü Penny ve ben her zaman hayatlarımızı böyle yaşamayacağımıza yemin ettik, ama televizyonu kısıyoruz ve biri bir şey düşürürse irkiliyoruz. Doğduğu günden beri uykusu hafiftir; Mae'yi uyandırmak ciddi ev işleriyle cezalandırılacak bir suçtur.

Bu hayata nasıl geri döndüğüm gerçekten şaşırtıcı. Sanırım Mae bunu kolaylaştırdı: bir çocukta çok topraklayıcı bir şey var. İhtiyaçları çok acil ve çok fiziksel -kabarmış dizler, yapış yapış parmaklar, karışmış saçlar. Yanınızda başka türlü olmayı bilmeyen biri varken burada ve şimdi var olmak daha kolay.

"Marissa ne diyor?" Penny, Ryan ve benim için klasik Cumartesi akşamı ikramını hazırladığı mutfaktan başını uzatarak soruyor: Bir kase vanilyalı dondurmanın üzerine parçalanmış KitKat. *The Merry Dormouse*'da birçok kez bu KitKat dondurmasının hayalini kurmuştum.

Önemli değil der gibi elimi sallıyorum, gözlerini kısıyor ama yine mutfağa geri dönüyor. Üç gün önce bana Mae'nin babası olduğunu söylediğinden beri Zeke hakkında konuşmadık. Ayrıca eski yatak odama geri döndüğüm gerçeğinden ya da benim yokluğumda Ryan'ın açıkça dairemize taşındığı gerçeğinden ya da her gece terli ve dehşet içinde uyandığım ve öleceğime ikna olduğum gerçeğinden de bahsetmedik. Yine de her akşam yemekte ne sipariş edeceğimiz hakkında çok konuştuk ve beni *İlk Görüşte Evli*'ye tamamen kaptırdı, yani tamamen inkar ediyor falan değiliz.

"Ne giyiyor?" Telefona fısıldıyorum.

Marissa, "Aman Tanrım, gece geç saatlerde bu adamla mesajlaşman için aracılık yapmıyorum," diyor. "Sadece burada olduğunu, seni görmek için can attığını ve onunla konuşmak istersen..."

"Yapamam. Bunu nasıl önerirsin? Kimin tarafındasın sen?" Bebek monitöründen Mae'ye bakarak tıslıyorum.

Artık bunun için çok yaşlı, gerçekten-eğer bir sorun varsa, yatağından fırlayıp bizden birini çağırıyor. Ama Penny ve ben onu uyurken görmeyi seviyoruz. Kıvrılmış, saç örgüsü yastığın üzerinde dalgalanırken ve çıplak ayakları yorganın altından dışarı çıkarken onu görmenin çok rahatlatıcı bir yanı var.

"Ben herkesin tüm bilgileri almasından yanayım," diyor Marissa. "Ben BBC'yim, tamam mı? Sadece... insanların değiştiğini unutmayın."

"Fark etmez," diyorum, sesim boş çıkıyor. "O seçimi yaptığından beri değişip değişmediği önemli değil, çünkü bana *söylemedi*."

"Siz biraz meşgul değil miydiniz?" Marissa öyle diyor. "Zaman vardı."

"Penny'yi hamile bıraktığında daha çocuktuk. On sekiz. On sekiz yaşında nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Geçmişî düşünüyorum. Farklıydım, elbette daha istekli, daha idealist, gelecek için daha umutluydum. Ama asla ama asla çocuğumu terk etmezdim.

"Penny'yi nasıl desteklediğim konusunda hayranlık duyuyordu," diyorum acı acı, duyup duymadığını kontrol etmek için mutfak kapısına doğru bakarak. "Şimdi onu terk ettiğini bildiğim için bu bana çok saçma geliyor. *Unutmuş* muydu?"

"Bence bu pek olası değil," diyor Marissa.

Arkasından tanıdık kadeh şingirtılarını duyuyorum ve bar için bir nostalji acısı hissediyorum. Benim için rahat bir yerdi, tıpkı bu kanepede gibi ve artık oraya gidemeyeceğim gerçeğine içerliyorum çünkü Zeke'in beni bulabileceğini bildiği tek yer orasıydı.

"Beni hamile bıraktın', on sekiz yaşında düşüncesiz bir erkek-fahişe olsanız bile unutabileceğiniz türden bir konuşma değildir."

"Ona öyle deme," diyorum, bir yastığı göğsüme doğru çekerek.

"Kimin *tarafındasın*?" Marissa sorar. "Bence en olası seçenek, Penny ile aranızdaki bağlantıyı henüz kuramamış olması. Ya da Penny'yi fark etmemiş olması, bilirsin işte..."

"Hamile mi?"

"...senin Penny'n."

"Kaç tane Penny'si var?" Diyorum ve sonra anında pişman oluyorum. "Lütfen buna cevap vermeye çalışma."

"Bilmiyorum, değil mi? Ama kimin bildiğini ve şu anda barımda çok kederli göründüğünü biliyor musun? Zeke."

Yüzünü hayal ediyorum, bir buklesi gözlerinin içine düşüyor, kaşları endişeli bir şekilde çatılmış. Sokaktan bara koşmak, onu kollarıma almak ve onu sevdiğimi söylemek geliyor içimden.

Ama sonra bebek monitörüne bakıyorum ve Mae'yi görüyorum ve kalbim tekrar katılaşıyor. O kız her şeyi hak ediyor. Her ne olursa olsun, en azından onun yanında olmaya *çalışacak* bir babayı hak ediyor. Zeke acı çekiyorsa, tamam. Hayatına devam edecektir. Zaten asla benimle kalmazdı. Belli ki sadakati yok.

"Hazır olduğumda onunla konuşacağım," diyorum yutkunarak. Şu anda ona bakarsam parçalanacağım. "Bunu ona söyleyebilirsiniz."

"Ona kendin söyle."

"*Yapamam,*

Marissa."

Sesimin kesilmesinden nefret ediyorum. Tekrar mutfağa doğru bakıyorum.

Penny'nin bu durum karşısında ne kadar ezildiğini görmesini istemiyorum.

Neredeyse beş yılımızı bu adama lanet okuyarak geçirdik - her şakanın oldu, zalim, işe yaramaz bir adamın arketipi oldu ve onunla *yattığım*, ona *aşık* olduğum fikri... Ona olabilecek en kötü şekilde ihanet etmişim gibi hissediyorum.

Marissa sinirli bir homurtu çıkarır. "Müşterilerim var. Ama lütfen o koltuktan ve yarın beni görmeye gel."

"Kanepede olduğumu nereden biliyorsun?"

"Kanepe sesin var."

"Ne- Boş ver. Orada olacağım. Bana en uygun zamanı mesaj at." "Anladım.

Bu gece biraz uyumaya çalış, tamam mı? Görüşürüz Lex."

Kapatıyorum. Denizden döndüğümünden beri bu daireden hiç çıkmadım. Bütün gün Mae'yle oynadım, onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkardım, saçıma kelebek tokalarını takmasına izin verdim ve kucağımda *Karlar Ülkesi*'ni izledim. Ama o ve Penny ne zaman dışarı çıksa, ben geride kalıyorum. Penny'nin bunun sebebinin büyük dünyaya yeniden uyum sağlamakta zorlanmam olduğunu düşündüğünü görebiliyorum - dizüstü bilgisayarındaki açık sekmeleri gördüğüm için insanların olağanüstü deneyimlerden nasıl kurtulduklarını okuduğunu biliyorum. Ama sorun o değil. Etrafta dolaşan gazeteciler ve fotoğrafçılar bile değil. Ne zaman gerçekliğe geri dönmeyi hayal etsem, Zeke'in bunu benimle birlikte yaptığını hayal ediyordum ve şimdi onsuz yapıyorum.

Ryan banyodan koridora çıkıyor ve ben irkiliyorum - Penny'nin erkek arkadaşı çok gürültücü. Kocaman bir adam: devasa kollar, geniş omuzlar, blok gibi bir kafa. Bu nedenlerle ona tam olarak karşı çıkamıyorum ama çok fazla yer kaplıyor.

Yine de. Sanırım Penny'nin çocukluk arkadaşı olan ve şu anda kız arkadaşıyla paylaştığı daireye yerleşmiş olan benim için de aynı şeyi düşünüyordur.

"İyi misin?" Ryan koltuğa oturuyor ve kumandaya uzanıyor.

"Pek sayılmaz Ryan, hayır," diyorum.

Durdu ve bana baktı. Ben de ona bakıyorum. Sessizlik uzuyor.

"Gerçekten endişelendim, biliyorsun," diyor. "Sen kaybolduğunda."

"Gerçekten mi?" İlgimi çekti.

Ortadan kayboluşumun Ryan'ı nasıl etkilediği üzerine çok az düşündüm, çünkü Ryan beynimde sadece Genel Rahatsızlık rolünde yer alıyor. Bunun potansiyel olarak haksızlık olduğunun farkındayım, ancak deneyimlerim bana bağlanmamanın en iyisi olduğunu öğretti.

"Biliyor musun, aslında bana kendimle ilgili tek bir soru bile sormadın," diyor Ryan, uzaktan kumandayı dikkatle sandalyenin koluna geri koyarak. "Bu da senin biraz hıyar olduğunu düşündüğüm anlamına geliyor. Bana burada hoş karşılandığımı fikrini bir kez bile vermedin."

Çok fazla bir hissedemeyecek kadar bitkinim, ancak bu konuda bir suçluluk dalgası hissediyorum.

Bu doğru. Geldiği andan beri Ryan'ın gitmesini bekliyordum. "Ama biliyorum ki benden önceki tüm erkeklerin ve beni bu yüzden uzak tuttuğunu biliyorum. Penny ve Mae'ye göz kulak olduğunu biliyorum. Buna saygı duyuyorum."

"Teşekkürler," diyorum, dikkatle kumandaya bakarak. Penny nerede? Dondurmayı küvetten çıkarmak ne kadar sürer?

"Ve bil diye söylüyorum, Penny'nin taşınmanı önermesini hiç istemedim."

Bakışlarım onun yüzüne kaydı. Her zaman onun da bu dramda bir rolü olduğunu düşünmüştüm. O da bana sabit bir şekilde bakıyor. Ryan'da çok basit bir şey var -zeki olmadığı anlamına gelmiyor, daha çok açık sözlü olduğu anlamına geliyor. Daha önce onun bu özelliğini bilinçli olarak fark etmiş bilmiyorum ama şimdi düşünüyorum da, beni asla kandırmaya çalışmadığını fark ediyorum. Yalakalık yapmıyor ya da onu sevmemi sağlamaya çalışmıyor. Sadece bana katlandı.

"Bana kalırsa Mae'nin ne kadar çok ebeveyni olursa o kadar iyi," diyor. "O beni kendi hayatında tuttuğu sürece sen de benim hayatımda her zaman hoş karşılanacaksın."

Ağzımı açıp kapatıyorum. Bu beni göğsümün bir yerinden vurdu.

"Senin yerini almaya çalışmıyorum, bunu söylüyorum. Hiçbir zaman da olmadım. Ve Penny'nin senden taşınmanı istemesi, bu gerçekten de - şey, o sana söyleyebilir."

Bakışlarını Penny'nin elinde iki dondurma kâsesi ile durduğu mutfak kapısına kadar takip ediyorum. Gözleri geniş ve acılı. Bu konuşmayı yapmak istemiyor. Günlerdir bundan kaçtığından şüpheleniyorum. Beni incittiği için nefret ettiğini biliyorum; kendini suçlu hissettiğini biliyorum; öfkелendiğinde ya da istemediği bir şey söylediğinde sık sık yaptığı gibi, bunu geri alabilmeyi dilediğini biliyorum. *Özür* dilemekten nefret ettiğini de biliyorum - üzgün olmadığı *için değil*, utanç duymaya dayanamadığı için. Bir hata yaptığını itiraf etmektense hatasıyla yaşamayı tercih ediyor.

"değil," diyorum, o daha konuşmadan. "Biliyorum, sen
.."

"Seni *özgür bırakmaya* çalışıyordum Lexi," der ve bir damla gözyaşı dökülür Kirpik çizgisi. Aceleyle kaseleri alıp sehpanın üzerine koyuyor ve üçüncüsü için mutfaka geri dönüyor.

Ryan ayağa kalkıp elini onun koluna koyarak, "Ben yaparım," diyor. "Sen Lexi'yle konuş."

Penny yavaşça dönüp bana bakıyor. Dizlerimi yukarı çekerek, doğru yerlerinden sarkan sevgili turkuaz kanepemizde ona yer açıyorum. Sözsüzce, bakışlarımı boş alana kaydırıyorum. Kendini oraya sürüklüyor ve oturuyor.

"Ben berbatım," diye fısıldıyor. "Berbat bir arkadaşım. Denizde kaybolman benim suçum. Bütün bunlar benim yüzümden oldu."

"Ne?" Kendime acıma yastığını göğsümden atarak doğruldum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana taşınmanı söylemeseydim... Ya da yüzen evi sattığımı itiraf etseydim, o gece oraya gidip yatamayacağını bilseydin..."

"Penny. Sana sormadan yüzen eve gitmeyi seçtim. Bu benim suçum. Ve *onu kendine bağlayan* da benim."

Bana bakıyor, gözleri hala kederli ve kocaman.

"Gerçekten yaptın mı?" diyor. "Ama Lex, bu çok aptalca değil mi?"

Bir kahkaha patlattım. Dört gündür ilk kez güldüm. İki hafta önce bana yüzen evden indiğimde gülmeyi *bırakacağımı* söyleseydiniz, size asla ama asla inanmazdım.

"Biliyorum," diyorum battaniyemi uzatıp iki bacağımızı da örtecek şekilde uzatarak. "Neden sattın onu? *Merry Dormouse*'u mu?"

Yanağını çiğniyor. "İnternette bir adam çıktı ve onu satın almak istedi - Ezeziel," diyor hafifçe kızararak. "Açıkçası onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sanırım o da benim kim olduğumu bilmiyordu, ama her neyse, değerinden çok daha fazlasını teklif etti. Ve o tekne tam bir baş belasıydı - bakım ajansı sürekli yapılması gereken şeyler için faturalar gönderiyordu, vernikleme, sızıntıları giderme, tersaneye bir gezi daha..."

"Bunun için," diyorum hararetle, "onlara teşekkür ediyorum."

"Ama düşündüm ki...oh, devam et o zaman. Sana söylemedim çünkü bir gün teknenin Mae'ye miras kalacağından bahsetmiştik ve kendimi çok bencilce davranıyormuş gibi hissettim ama biliyorsun mutfağı yıkıp yeniden yapmayı çok uzun zamandır istiyordum..." Gözleri yine yaşlarla dolar. "Gördün mü? Berbat arkadaş."

". Ama bana söylemeliydin. Umurumda olmazdı, Pen!
Bu senin teknen."

"Ama annenindi," diyor sessizce, kanepenin minderiyle oynarken.

"Ve onu sana verdi."

"Annenden bu kadar çok şey aldığım için benden hiç nefret ettin mi? Şimdi o gitti?" Penny çok küçük bir sesle söylüyor.

Ona bakıyorum. "Ne? Hayır!"

"Bana kızmadın mı?" "*Kızmak*
mı?"

Çaresizce omuz silkiyor. "Bana kızı gibi davrandı, bir bakıma. Ama ben değilim. Değildim. Ve o zamana kadar insanlardan çok az şey beklemeye alışkın olduğumu hissediyorum, baban ve her şeyle, bu yüzden adımını attın, ama... Annen harikaydı, ama her zaman çok meşguldü ve ikinizin ihtiyaç duyduğu son şey bakacak başka biriydi."

"Bana bir kardeş gibi davrandın," diyorum elini tutmak için uzanarak. "Bir şey kaybetmedim, bir kardeş kazandım. Ve sanırım annemin verecek çok sevgisi vardı. Hiçbir zaman kendimi eksik hissetmedim."

"O da senin gibiydi," diyor Penny küçük bir gülümsemeyle. "Doğuştan yetiştiriciydi."

Gülüyorum. "Evet, o benim. Rahibe Teresa. Ryan o kaşıklarla hangi cehennemde?"

"Mutfakta gizleniyordum, gerçekten," diyor Ryan, üçüncü kase ve üç kaşıkla tekrar dışarı çıkıyor.

"O tartışma, senden taşınmanı istediğim gece," diyor Penny, derin ve titrek bir nefes alarak. "Açıklamak istiyorum. Yıllardır kendine ait bir ev tutman gerektiğini düşünüyordum, gitmeni istediğimden değil, sadece... Kendimi çok *kötü* hissediyorum Lex. Onca yıl önce senin yanına taşınmamalıydım. Bu kadar çok şey yapmana asla izin vermemeliydim. Ama korkmuştum ve tek başımaydım ve teklif ettiğin yardımı kabul etmek çok kolaydı."

"Bunu yaptığına sevindim."

"Evet, ama... Bencilceydi, değil mi? Senden çok şey istemek. Ve son zamanlarda senin için istediğim hayatı hayal ediyorum, mutlu olduğun ve kendi işini yaptığın, kafeni işlettiğin, muhteşem bir adamla tanıştığın, kendi çocuğuna sahip olduğun..."

Yutkunuyorum. Birkaç gün önce ben de kendim için böyle bir gelecek hayal etmiştim.

Şimdi saçma geliyor.

"Bunu senin için çok istiyorum. Ve o gün... sen Mae'yi parka götürdün ve ben evde oturup YouTube'da cilt bakımı hakkında konuşan bir adamı izleyerek işedim ve ne halt ettiğimi düşündüm. Kendimi çok suçlu hissettim."

"Ben Mae'yi parka götürürken ne yaptığın umurumda değil," diyorum ona bakarak. Bütün bunlar da nereden çıktı? "Penny, sana biraz zaman veriyordum. Nasıl harcayacağına sen karar verirsin."

"Evet, ama tek yaptığın bu, değil mi? Bana zaman vermek. Bana bir şeyler ver. Ben de sana hiçbir şey geri vermiyorum."

"Tabii ki biliyorsun!"

"İstemiyorum," diye ısrar ediyor, iki eliyle kaşığını kavırıyor. Çok uzun zamandır bana bakmıyor; ayağımla dürtüyorum, göz göze gelmeye çalışıyorum ama bakışlarını aşağıya çeviriyor. "Senden faydalaniyorum. Birden kendimi çok kötü hissettim ve *gitmeni* istedim. Bir adım at, alçıyı çıkar. O anda bir şey söylemezsem, rahatlayacağımı biliyordum."

ve sonsuza kadar kalmaya izin vereceğim. Bu yüzden Ryan taşınmak istediğine göre taşınman gerektiğini söyledim."

"Oh," diyor Ryan, bir lokma dondurmanın içinden. "O kısmı bilmiyordum."

"Biliyorum." Penny şimdi düzgünce ağlıyor. "Ryan'ı bahane olarak kullanmamalıydım."

"Anladım," diyorum. Son iki haftadır bunu o kadar çok düşündüm ki. "Bu biraz Ryan'la ilgili."

Ryan ve Penny hep bir ağızdan, "Değil," diyorlar.

"Hayır, öyle." Yavaşça konuşuyorum, yolumu seçiyorum ve bu bana Zeke'i düşündürüyor, bu da kalbimin acıyla çarpmasına neden oluyor. "Çünkü Ryan seninle bir aile olmak isteyen ilk erkek. Mae'yi bir yük olarak görmüyor. O senin bir parçan, bu yüzden onu seviyor."

Ryan başını sallıyor. Sadece küçük bir *evet, işte bu, başını* sallıyor. "Bu da bana o kadar ihtiyacın olmadığı anlamına geliyor." "Lexi, ben-"

"Her şey . Sorun yok. Bana *ihtiyacın* olmaması iyi bir şey. Yine de beni hala yanında *istemeni* isterim. Hâlâ Mae'nin teyzesi olmak istiyorum." Sesim kalınlaşıyor. Bu konu hakkında konuşmak çok zor.

"Her zaman," diyor Penny, sonunda bana bakarak. "Her zaman, her zaman, her zaman. Sen onun hayatının parçası olmasaydın o küçük kızın kalbi nasıl kırılırdı biliyor musun? Bunu *asla* istemedim. Bunu açıkça belirtmeliydim. Her şeyi berbat ettim. Gitmene izin vermek benim için çok zordu, ben... özverili olmaya çalışıyordum ve bu konuda doğal değilim, bu yüzden... gerçekten berbat ettim."

Gülümsüyorum. Bu daireden ilk çıktığımda hissettiğim öfke ve kalp ağrısının hiçbirini hissetmiyorum. Suyun üzerinde bir yerlerde kayboldu. Nereden geldiğini biliyorum - sanırım o zamanlar bile biliyordum, gerçekten.

"Açık olmak gerekirse," diyorum, "sen ve Mae, bana *çok şey* veriyorsunuz. Onu büyütme yardımı etmek benim için büyük bir keyif ve ayrıcalıktı ve senin şu anda olduğun gibi muhteşem bir anne olduğunu görmek... İkiniz için de ölürüm Penny. Ve bunu son zamanlarda neredeyse ölmek üzere olan biri olarak söylüyorum."

Kendini bana attı, hıçkırarak ağlıyordu.

"Ben berbat bir insanım," diyor, ben bir *oof* çekerken.

"Sen berbat bir insan değilsin."

"Öyleyim. Lexi, bilmiyorsun bile. Ben bencil, zayıf, korkak ve-"

"Penny! Bu çılgınlık! Duracak mısın?" Saçlarını düzeltiyorum ve Ryan'a "*Biraz yardım eder misin?*" der gibi bir bakış atıyorum.

"Hadi," diyor, onu kucağımdan indirip kollarına alıyor. "İyisin, aşkım." Bana bakıyor. "Onun için zor birkaç hafta oldu," diyor sessizce.

"Biliyorum," diyorum içimde bir suçluluk duygusuyla. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Daire 6'daki Viktor taşınıyor, biliyorsun," diyor Ryan bir süre sonra. "Eğer kendi evini istiyorsan, ama uzağa gitmeden."

Bu nezaket beni neredeyse gözyaşlarına boğuyor. Ona gülümsüyorum. Belki Ryan gerçekten iyidir. İyiden de öte. Belki de Ryan iyilerden biridir.

"Anne?" Mae kapı aralığından sesleniyor.

"Hey!" Penny, Ryan'ın kollarından fırlayıp yüzündeki gözyaşlarını silerek, "Hey!" diyor. "Hey, Mae-Mae, seni uyandırdık mı?"

"Neden ağlıyorsun?" Mae tavşan Harvey'yi göğsüne biraz daha yaklaştırmak soruyor. "Lexi Teyze'yi geri aldık."

Alt dudağımı sertçe ısırıyorum. Son iki haftada korkunç olan pek çok şey var ama sanırım en kötüsü Mae'nin denizdeyken ne kadar korkmuş olduğunu bilmek. Bunu düşünmek bile içimi parçalıyor.

"Kesinlikle öyle," diyor Penny bana gülümseyerek, gözleri hâlâ ıslak. "Ve ona sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

"Peki neden ağlıyorsun?"

Penny bir an düşünür. "Çünkü yapmamam gereken bir şey yaptım," diyor. "Söylememem gereken bir şey söyledim. Ve bunu söyleyecek kadar cesur olmaya çalışıyordum."

"Oh," diyor Mae, rahatlamış görünerek. "Bu çok kolay. Sadece Lexi'nin ne yapacağını düşünmelisin. Lexi her zaman cesurdur."

"Gel buraya," diyorum kalbim parçalanırken. "Gel bana sarıl, ben de seni yatağına götüreyim."

El ele yatak odasına doğru yürürken kendimi tutabilmek için tırabzana tutunmak zorunda kalıyorum. Elimdeki bu küçük elden daha büyük bir hediye olamaz. Daha fazlasını ummak benim için çok fazlaydı, hepsi bu. Evren bana Mae ve Zeke'i veremezdi; bu benim hak edebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Zeke

"SEN FARKLISIN," diyor **BRADY** bana, şişedeki birasını içmek için başını arkaya eğerek.

"Muhtemelen," diyorum, Putney'deki dairemizin oturma alanına bakarken. İkinci el deri koltuklar ve Aldi'nin orta reyonundan aldığımız halı.

Hatırladığımdan daha küçük. Ve daha karanlık. Ve daha küflü. Aslında Neşeli *Fındık Faresi*'nin iyi görünmesini sağlıyor. Burayı genelde bu kadar kirli mi bırakırdık?

"Her zaman biraz, bilirsin, yaralı bir havan vardı," diye devam ediyor Brady, mutfak tezgahı boyunca birayı bana doğru kaydırarak. "Ama şimdi iyice karanlığa gömüldün."

Bardaki bir kovboy gibi hızlı bir elimle birayı yakalıyorum. Lexi'nin bu yüzden benimle nasıl dalga geçeceğini, hepimiz cin tonik içen biri olduğumu bildiği halde bira içmem hakkında neler söyleyeceğini düşünüyorum. Yani, kimi etkilemeye çalışıyorum ki? Brady'yi mi? Birayı tezgâhtan ona doğru kaydırıyorum ve sonunda yıkanmamış bir kâsenin içine atıyorum. Brady onu kenardan düşmekten kurtarmak için çabalamak zorunda kaldı.

"Neredeyse ölüyordum," diyorum ve tonik su almak için buzdolabına gidiyorum. Hiç yok. "Bu seni değiştirir."

"Pekâlâ, Jason Statham," diyor Brady, birasının üzerinden beni izlerken. "Hayatında ilk kez bir kızı elde edemediğin için suratının asık olmadığından emin misin?"

Ona bakıyorum. Gülümsüyor, başı öne eğik, yüzü söylediklerinden daha sıcak. Ne yaptığını biliyorum: Beni bu durumdan kurtarmaya çalışıyor, tıpkı ben karamsar olduğumda ya da fazla düşündüğümde yaptığı gibi.

Ama bu... bundan biraz daha fazlası.

"Benimle konuşmuyor bile," diyorum.

Sesim gıcırıyor. Çok içiyorum, çok geç yatıyorum. Her şey çok alakasız geliyor. Henüz işe dönmedim - gazeteciler restoranda kamp kurmaya devam ediyor ve Davide henüz mutfak ortamına dönmemin iyi olmayacağını düşünüyor. Demek istediği, restoran aval aval bakanlarla dolacak ve bu herkes için kötü olacak.

Hepimiz dünyanın bana olan ilgisini kaybetmesini bekliyoruz. Çok uzun sürmeyecek, özellikle de Lexi'nin tamamen radarın dışında kalmasıyla. İkimiz yeni fotoğraf vermediğimiz "Kayıp yüzen ev sakinleri birbirlerine aşık mı?" başlıklı çok fazla makale yayınlanabilir.

"Ne yaptın sen? Asıl soru bu," diye soruyor Brady, tezgâha yaslanarak. "Ya da sen olduğun için başka şekilde sorayım. Yatmaman gereken kiminle yattın?"

"Defol git, Brady," diyorum. Birdenbire onun etrafında olmaya katlanamaz oldum. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama sanki elinde yanlış bir senaryo varmış gibi, sanki başkası için yazılmış replikleri çekiyor.

"Pekâlâ Zeke, neye ihtiyacın varsa," diyor Brady usulca ve ben bir an için gözlerimi kapatıyorum, sonra ona doğru fırlattığım biraya uzanıyorum.

"Özür dilerim," diyorum.

"değil. Muhtemelen biraz travma sonrası stres bozukluğu yaşıyorsun."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sürekli diken üstündeyim, sanki her an biri bıçakla üzerime atlayacakmış gibi, ki bu çok garip, çünkü yüzen evde böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Ama Brady'yi bu yüzden terslemedim.

"Gerçek hayat bu mu?" Aniden söyledim. "Oturup bira içmek ve saçma sapan konuşmak mı?"

"Evet, hemen hemen," diyor Brady. "Neden?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Bilmiyorum. Sanırım sadece... daha iyi olduğunu hatırladım."

Annem Londra'ya döndüğüme inanamadı. Sadece iki gün içinde döneceğimi söylediğimde gitmeme izin verdi ve kendimi biraz kötü hissettim çünkü ailem için kuzeye dönmedim.

Cuma gecesi The Anchor'a girdiğimde Marissa beni "Yine mi sen?" diye selamlıyor.

Ortalık sessiz. Gazeteciler ve travma turistlerinin hepsi gitmiş, muhtemelen kişisel kabuslarını yaşayan başka bir zavallı insanın peşine düşmüşlerdir.

Marissa bana sormadan bir cin tonik dolduruyor ve ben en sevdiğim bar taburesine yerleşirken önüme koyuyor.

"Bil diye söylüyorum," diyor, "eski bir müdavim oldun. Yani "Neredeyse ergenlik çağında *çok* üzücü."

"O nasıl?" İçkimi yudumlarırken soruyorum. Dün çocuklarla bira içtiğim için hâlâ akşamdan kalmayım, eğleniyormuş gibi yapıyorum.

Marissa bir süre sonra "İyileşiyorum," diyor. Başımı sallıyorum. Bu iyi bir şey. Bunu onun için istiyorum. "Zeke?" diyor yanımdaki adam.

Marissa'nın sertleştiğini hissediyorum ve yanımdaki bar taburesini çeken adama bakmadan önce bakışlarımı ona doğru kaydırıyorum. Mantıklı gözlükleri ve kısa saçları var, şehirli gibi ama kulaklarında eskiden piercing olan yerlerde delikler var, bu yüzden bir zamanlar farklı bir havası olduğunu tahmin ediyorum.

"Nicholas," diyor ve sıkmam için elini uzatıyor. "Gazeteci mi?" Elini sıkmadan soruyorum.

". Araştırmacı." Kaşlarımın kalkması üzerine ekledi, "Ben *Morning Cuppa*."

Morning Cuppa muhtemelen günde milyonlarca kişi tarafından izleniyor. Marissa'ya bakıyorum.

"Bu kötü bir koku gibi ortalıkta dolaşıyor," diyor. "Sen döndüğünden beri onu çoğu gece burada görüyorum."

İlginç. Buraya gelip benimle konuşmak için şimdiye kadar bekledi.

"Senin hikaye, ne sen olmuştur dürüstçe,
Zeke, inanılmaz."

Nicholas'ın gerçek bir samimiyeti var. Bir tür yoğun samimiyet. İşinde çok iyi olduğunu tahmin ediyorum.

"İzleyicilerimiz sizden ve Lexi'den haber almak istiyor. Konuşmaya hazır olduğunuzda."

"İlgilenmiyorum," diyorum. "Ama teşekkürler."

"Bu çok utanç verici," diyor. "zellikle de Lexi yanımdayken."

Bakışlarım tekrar Marissa'ya yöneliyor. Gz kırıyor. O da bilmiyordu. "Lexi evet mi dedi? Televizyona çıkmaya mı?" Sonunda Nicholas'a tüm içtenliğimle

Dikkat.

Başını sallıyor. "Kesinlikle. Sanırım para kaçırılmayacak kadar iyiydi. Açıkçası kendi evini aradığını biliyorsunuz ve bakması gereken bir yeğeni var..."

"Yeğeni değil," diyor Marissa aniden.

"Oh, hayır mı?" dedi Nicholas.

"Yeğeni değil," diye tekrarlıyor Marissa. Bir bezle kurulamakta olduğu bardağı sertçe ovalıyor. "Lexi evet demezdi."

"Ara onu," diyor Nicholas. "Sana söyleyecektir."

Marissa gözlerini kısıar ve telefonunu çıkarır. Lexi'nin numarası o telefonda. Marissa şu anda ona mesaj atıyor, sanki hiçbir şey yokmuş gibi birkaç kelime söylüyor, oysa günün her anı onunla konuşma şansı için adam öldürürüm.

Lexi'nin cevabını beklerken Nicholas'ı inceliyorum. Çok rahatlamış görünüyor. Bana gülümsüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, aklımda çok fazla soru var" diyor. "Ama şu anda bunu sana yüklemek istemiyorum. Sen hazır olana kadar olmaz."

Hiçbir şey söylemiyorum. Son bir hafta içinde benden bir şeyler isteyen bir dizi insanla karşılaştım. İnanılmaz derecede garip. Fark ettim ki çoğu insan bizim hikayemizi seviyor - benimle konuşmakla gerçekten ilgilenmiyorlar, sadece diğer insanlara sahip olduklarını söylemekle ilgileniyorlar. Yani iş gerçek sohbete geldiğinde pek bir şey söylemiyorlar.

Gazeteciler farklıdır. Ses ısırıkları istiyorlar. Sizi küçük bir tuzağa düşürmek isterler, böylece tam da ihtiyaç duydukları kelime dizilimini elde ederler.

"Lexi'yi sevmek bu yolculuğu zorlaştırdı mı yoksa devam etmenizi sağladı mı?" gibi sorular soruyorlar.

Temel olarak, petrol kulesi ya da fırtına hakkında bir şey bilmek istemiyorlar, sadece Lexi ve benim seks yapıp yapmadığımızı bilmek istiyorlar.

"Yapıyor," diyor Marissa şaşkınlıkla. "Diyor ki... evet. Para için. Böylece taşınabilecek ve kendi evini alabilecekmiş ve Mae ve Penny ile aynı binada satılık bir yer varmış, o yüzden parayı hemen istiyor."

Bunun bana verdiği tüm detaylara tutunuyorum. Lexi taşınma ve kendi evini bulma kararına sadık kaldı: iyi. Penny ile ilişkilerini yeniden inşa etti ve onun için en önemli olan şeye, Mae ile geçireceği zamana öncelik veriyor; bu da iyi. Teknede olanları tüm ulusa anlatmaya hazır ama benimle konuşmuyor: o kadar da iyi değil.

"Lexi'yle beni aynı anda mı istiyorsun?" Nicholas'a dönerek söylüyorum. "Birlikte mi?"

"Kesinlikle," diyor.

Bir an için onu inceledim. Ne kadar bildiğini merak ediyorum. Ne kadarını . Lexi'ye mesaj atanın ben değil Marissa olduğunu gördü.

-Bu muhtemelen ona çok şey anlatıyordur.

"," dedim. "Sadece zamanını söyle."

Üç gün sonra Alnwick Kalesi'nin arazisinde mükemmel bir piknik yeri ararken Jeremy, "Perişan görünüyorsun," diyor.

Lyra'nın çok katı kriterleri var. Doğrudan güneş ışığı yok - kolayca yanar. Böcek yok. Dikenli hiçbir şey yok. Temel olarak, Lyra kesinlikle kaçınılmaz olmadıkça dışarı çıkmamayı tercih ediyor, bu yüzden piknik yerinin mümkün olduğunca kapalı olmasını istiyor.

"Bu yüzden mi buradayım? Kardeş müdahalesi mi?"

Ben de öyle diyorum. "Bağ kurma zamanı," diyor

Lyra. "Annemin ısrarı." "Ah." Tahmin etmeliydim.

Jeremy'nin Lyra'ya "*Uslu dur, olur mu?*" der gibi bir bakış attığını gördüm.

Döndüğümün ertesi günü Lyra etrafımda yumurta kabuklarıyla dolaşmaktan bıktığını ve "tetikleyici" (kendi tırnak işaretleri) bir şey söylerse ona söylemem gerektiğini, çünkü herkesin yaptığı bu tuhaf sahte şeyde iyi olmadığını söyledi. Lyra'nın açık sözlülüğüne hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Şu garip sahte şey korkunç. Ben ortaya çıktığımda insanlar gülümsemeye başlıyor ve sonra her şeyi haykırıyorlar. *Zeke! Nasılsınız? Vay canına! Seni güvende ve iyi görmek çok güzel!*

"Biz de sizinle vakit geçirmek istiyoruz," diye ekliyor Lyra, sanki bu çok açılmış gibi gözlerini kocaman açarak. "İşte, bu iş görür," diyor.

Jeremy battaniyeyi kale duvarının gölgelediği bir noktada çimlerin üzerine seriyor.

"Bunun hakkında... konuşmak ister misin?" Jeremy sonunda sorar.

Gösterdiği çabayı duyabiliyorsunuz. Sesindeki gerginliği. Hepimiz biraz gerginiz, özellikle de günün altıncı kahvesini içtiğini çoktan ilan etmiş olan Lyra.

"Tekneyi mi kastediyorsun?"

Geminin kayıtlarını düşünüyorum. Bir zamanlar yüzen evin duvarlarında saklı olan sırlar şimdi okyanusun derinliklerinde. Jeremy'nin bilmediği her şeyi ve bunu ona söylemenin benim sorumluluğum olup olmadığını. Terapistimin bu soruya verdiği yanıt sinir bozucuydu. *Sadece sen bilebilirsin Zeke.* Ofisine gidip kendimi daha iyi hissetmemi sağlamasını bekliyorum ve o da bana sürekli, *"Biliyorsun terapi yavaş bir süreçtir"* diyor ve ben de ona yavaşlık için zaman olmadığını haykırmak istiyorum. Onsuz bu şekilde devam edemem.

"Başka ne demek isteyebiliriz ki?" Lyra diyor ki.

"Bilmiyorum," diyorum ama düşünüyorum *Lexi*. Herkes beni bu kadar kayıp ve depresif yapan şeyin denizde mahsur kalmanın yarattığı travma olduğunu sanıyor ama ben öyle olmadığını biliyorum.

Jeremy bir süre sonra, "Tekneyi cevaplar aramak için aldın," diyor. Yan gözle bana bakıyor. "Onları buldun mu?"

"Evet, babanın senin baban olmaması olayı," diyor Lyra, gerçekten dinlerken yaptığı gibi vücudunu bana doğru çevirerek. "Nasıl sonuçlandı bu?"

Gözlerim Jeremy'ye kayıyor. Lyra'ya bundan bahsettiğini bilmiyordum. Özür dilemeden bana bakıyor. Tabii ki, ikisi hemen hemen her şeyi paylaşıyor.

"Artık her şey denizin altında sanırım," diyorum aramızdaki yiyecek torbasına bakarak.

Bavulları boşaltmaya başladım. Babamın seyir defterlerinin bir daha geri gelmemek üzere gittiğini düşününce gözlerimin dolmasına şaşırdım, bunun beni rahatsız ettiğini fark etmemiştim. Ama o bölümleri okumak onunla yeniden tanışmak gibiydi ve keşke onunla daha uzun süre birlikte olsaydım.

"Her zaman bunun biraz çılgınca bir teori olduğunu düşünmüşümdür," diyor Lyra, bir viski yumurtasına uzanırken. "Jeremy'nin babamın tekneye bir şeyler saklamasıyla ilgili şeyi. Bir şeylerin hâlâ orada olabileceği fikri."

"Hâlâ oradaydılar," diyorum, kayıtsız kalarak. "Babamın seyir defterlerinden bazıları ve bazı kâğıtlar."

"Yani?" Lyra iter. "Ne öğrendin?" "Lyra," diyorum.

"Öyle mi?"

"Bu konuyu şimdi konuşmamız gerektiğini sanmıyorum."

"Şu kelimenin tam anlamıyla her şey için bunu söylüyorsun."

"Evet, kendimi pek konuşkan hissetmiyorum."

"Ne kadar sıra dışı!"

"Yapamaz mısın?" Tersliyorum. "Bilmiyorsan söyleyeyim, zor bir iki hafta geçirdim."

Gözlerini deviriyor. "Gemiden yeni indiğinde seni daha çok seviyordum."

"Pardon?"

"Bu," diyor elini bana doğru sallayarak. "Üzgün kurban Ezekiel. Yalnız, beni anlamayan Ezekiel. Geçen hafta geri geldi. Ama o gemiden indiğinde hayatında ilk kez biraz cesaretin vardı." "Lyra." Bu kez Jeremy. Bir kutu limonata alarak

öne doğru oturuyor.

"Geri çekil."

"Hayır, ona karşı hep çok yumuşak davrandın Jer." Bana dönüyor. "Sende çok fazla potansiyel var. Birisi olabilirsin. Ve sen bunu boşa harcıyorsun."

mızımızlanıp duruyorsun. Tüm bu deneyim seni sen yapabilir."

Seni yaratmak. Sanki şu anda dağınık bir yataktaymışım gibi.

"Benden ve Jeremy'den farklı olduğunu biliyorum. Odaklanma genine sahip olmadığını biliyorum - Ravenhill IQ'sunu kaçırdığını biliyorum ama - Ne?"

Sanırım . "Yok bir şey."

"Hayır, ne? Bu hiçbir şey değildi."

"Önemli değil. Devam et. Ben işe yaramazım, sen ve Jeremy tüm iyi genleri almışsınız..."

"Ben öyle bir şey demedim."

Jeremy, "O sadece senin bizim gibi olmadığını anladığını söylemeye çalışıyor, Ezekiel," diyor. "Bu senin hatan değil. Bu sadece senin yaratılış şeklin."

Ses tonu çok kibirli ve birdenbire bunu saklamanın bir önemi kalmadı. Bunu yapmak *istemiyorum*. Mutsuzum ve kötü bir an için neden benim mutsuz gerektiğini ve diğer herkesin mutlu ve güneşli bir cehalet içinde yaşaması gerektiğini anlamıyorum.

"Aslında ben farklı yaratılmadım. *Sen* ."

Jeremy kare gözlüklerinin arkasından kaşlarını çatıyor. Eskiden aptal yuvarlak gözlükler takardı ama karısı Veronica ona bunları seçti. Onu yavaş yavaş geliştiriyor, olduğu gibi başarılı bir adam olarak parlaması için parlatıyor.

"Ne?"

"Sen babamın çocuğu değildin."

Söylediğim anda pişman oluyorum. Bunların hepsi yanlış. Jeremy benim olmadığım her şey, ama o hala benim kardeşim, onu hala seviyorum. Ve onu incitmek istemiyorum.

"Jer, özür dilerim," diyorum alnımı ovuşturarak. "Sana böyle söylememeliydim."

İçkisini indiriyor. Arkasından bir grup çocuk koşarak kaleye gelen istilacılar hakkında bir şeyler bağılıyor. İçlerinden biri kılıcını baston gibi kullanarak yokuşu tırmanmaya çalışıyor.

"Ciddi misin?" Jeremy diyor ki. "Baba? O..."

"Özür dilerim. Her şey... Teknede sakladığı bir dosya dolusu belge vardı. Paige biliyordu, bilirsin, komşusu?"

"Tuhaf olan mı?" Jeremy söylüyor. Sesi biraz boğuk geliyor.

"Evet. Onun kardeşi idi. O senin biyolojik babandı." Kalbim küt küt atıyor. "Annemin doksanlarda onunla bir ilişkisi vardı."

"*Annem* mi yaptı?" Lyra öyle diyor. "Yani, belli ki annem yaptı. Ben sadece..." Sözünü kesiyor, boş gözlerle bana bakıyor. "Bunu hayal bile edemiyorum. *Emin* misin?"

"Eminim."

Sanırım bu kısım onlar için benim için olduğundan daha zor olacak. Her zaman annemin babamı aldattığını düşündüm. Her zaman onun bir yalancı olduğunu düşündüm. Buna inanmak da hiç zor olmadı: annem sır saklamakta iyidir, size travmalarından en ufak bir iz bile göstermeyen o sert mizaçlı insanlardan biridir. Duyguları o kadar saklı ki, onlar hakkında konuşmaya nasıl başlayacağını bildiğinden emin değilim. Kötü bir karar vermesi fikri oldukça akıl almaz, ama bunu bizden saklaması fikri? O kadar da değil.

"Ama... Paige'in kardeşi öldü," diyor Jeremy. Alnı kırış kırış. "Evet," diyorum sessizce. "Öldü."

Ben doğmadan önce öldüğüne eminim. Annemle babamın evliliğini mahvettiğinde adamın ölmüş olduğunu bilmek iyi mi kötü mü bilmiyorum ama Jeremy'yi hiç tanıma fırsatı bulamadığını düşünmek acı veriyor.

"Oh," diyor Lyra.

Jeremy'nin eline uzandı. Başka tarafa bakıyorum. Lyra daha önce hiç elimi tutmamıştı. Nasıl oldu, ikisi nasıl ikili oldu bilmiyorum. Ama bana hiç yer bırakmadıkları halde umutsuzca aralarındaki boşluğa girmeyi istemekten bıktım.

"Yani babam benim değildi," diyor Jeremy yavaşça. "O senin babandı."

"Evet."

"Ve Lyra'nın babası."

"Evet."

"Ve babam... O öldü."

"Üzgünüm."

Jeremy gözlerini hızla kırıştırarak, "Doğru," diyor. "Şey. Sanırım hala ölü bir babam var, yani o kadar da farklı değil, gerçekten."

Ona bakıyorum. Lyra başını sallıyor.

"Doğru, kesinlikle," diyor elini okşayarak. "Bu olaya bakmanın çok iyi bir yolu."

Onlar benim için farklı bir tür gibiler. Babamın aslında babam olmadığı düşüncesi yıllarca içimi kemirdi, beni değiştirdi. Ama Jeremy sanki Waitrose teslimatını yeniden planlamışım gibi kabul etti.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diyor Jeremy. Boğazını temizler. "Ben biraz yürüyeceğim, sanırım."

Lyra çoktan ayağa kalkmış, "Geleceğim," diyor ama Lyra onu elinin tersiyle itiyor.

Bir süre uzaklaşmasını izliyoruz ve sonra bir dürtüyle ayağa kalkıp peşinden gidiyorum.

Etrafına şaşkınlıkla bakıyor. Sanırım Lyra'yı bekliyordu. Daha iyi bilmeliydi. Onun peşinden koşan hep ben oldum.

"Gerçekten üzgünüm Jeremy," diyorum. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum."

Başını sallıyor. "Sanırım öyle," diyor. Güneş ışığında gözlerini kısarak kaleye doğru bakıyor. "Şu anda sadece biraz tuhaf görünüyor."

Kardeşimle bir anlık bir yakınlık hissediyorum. Son zamanlarda benim için de işler biraz garipleşti.

"Bunu sindirmek gerekecek."

"Ben de üzgünüm," diyor yürürken bana bakarak. "Hep senin olduğunu düşünmüştüm. Garip olanın sen olduğunu."

"Öyleyim," diyorum. "Şimdi fark ediyorum ki bu gerçekten bunu değiştirmiyor. Sanırım bu bir bahaneydi. Bunu açıklayacak bir şey istedim. Benim sizden daha boktan olmam dışında."

Jeremy kaşlarını çatar. "Ezekiel. Sen benden ve Lyra'dan daha 'boktan' değilsin. Sen farklısın. Yaratıcı olan sensin. Beynin ikimizin de anlayamayacağı şekilde çalışıyor. Bu daha kötü ya da daha iyi değil, sadece aynı değil."

Daha önce hiç bu şekilde ifade etmemişti. Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç böyle bir konuşma yapmamıştık. Buna en çok yaklaştığımız an, birlikte içtiğimiz o bira gecesi, yüzen evi geri almayı tartıştığımız gece.

"Bak. Son birkaç aydır Veronica ve ben biraz zor bir dönemden geçiyoruz," diyor Jeremy bana bakmadan.

"Ve benden... duygular ve onları ifade etme konusunda bazı çalışmalar yapmamı istedi ve... Aslında benden bir adım öne çıkmamı istedi." Bana hızlı bir bakış attı. "Kendime daha farklı bakmamı sağladı."

"Tanrım, bunu duyduğuma gerçekten çok üzüldüm," diyorum biraz sarsılmış bir halde. Veronica ve Jeremy çocukluğumdan beri birlikteler. Veronica'yı çok iyi tanımıyorum ama ikisi her zaman sarsılmaz bir çift gibi görünmüşlerdir - genç banliyö güç çifti.

"Bunun üzerinde çalışıyoruz. Ama bu süreçte kendimle ilgili oldukça rahatsız edici şeyler öğreniyorum," diyor Jeremy dudaklarını birbirine bastırarak. "Son zamanlarda çocukken... Lyra ve benim sana karşı her zaman olması gerektiği kadar nazik olmadığımızı fark ettim. Bunun için özür dilerim."

Boğazımdaki ani sıkışma karşısında yutkunuyorum ve bunu geçiştirme isteğine direniyorum.

Onun yerine "Teşekkür ederim," diyorum. "Teşekkürler. Bu... evet."

"Bu Lexi," diyor Jeremy. Hâlâ bana bakmıyor, sadece yürüyor, gözleri güneşe karşı kapalı. "Seni üzen o mu?"

"Aramızda garip bir travma romantizmi olduğunu düşündüğünü biliyorum..."

Bunun üzerine yüzünü buruşturduğunu görüyorum ve bu beni neredeyse güldürüyor. "Ama ben ona aşık oldum. Onu seviyorum."

Başını sallıyor. Deniyor.

"Ve tamamen sessizleşti mi?" "Benimle konuşmuyor."

"Belki de ikinizin de başına gelenlerden sonra buna dayanamıyordur. Bu bir travmaydı, Ezekiel."

"Biliyorum," diyorum.

Aslında bunu söylediği için minnettarım -Lyra sanki bir yelken gezisine çıkmışım gibi davranıyor ve bu konuda şikayet edip duruyor ve haklı, bu içimdeki kurbanı ortaya çıkarıyor. İnsanların ne demesini istediğimi gerçekten bilmiyorum. İhtiyacım olan şey sürekli değişiyor.

"Ama bunun travma yüzünden olduğunu sanmıyorum. Geri döndüğümüzde Lexi tüm ailesiyle birlikteydi ve sonra aniden..." Düşünmeye çalışarak buklelerimi düzleştirdim. "Birisi onu çok hızlı çekti. O sırada, ben

Lexi'nin en iyi arkadaşının çocuğu olan Mae ile sakın bir zaman geçirmeye gittiğini sanıyordu. Lexi onu büyötmeye yardım etti, neredeyse ona annelik yaptı, gerçekten. Ama tüm olanları düşünöükçe, Lexi'yi ne kadar çabuk uzaklaştırdıklarını... Bilmiyorum. Acaba bir şey mi *oldu*? Brady yanlış bir şey yapmış olmam gerektiğine dair aptalca bir şey söyledi ve şimdi bunu düşünmeden edemiyorum."

"Yanlış bir şey mi yaptın?" Jeremy soruyor.

"Aslında, muhtemelen gereken biriyle söyledi," diyorum, içimden gelmeyen bir kahkahayla.

Jeremy bir süre hiçbir şey söylemiyor, elleri arkasında bağı, öylece yürüyor.

"Lexi arkadaşının çocuğunu büyötmeye yardım mı etti?" "Evet. Sana söyledim, o harika biri."

Jeremy gözlüklerini düzeltiyor ve durup kaleyi çevreleyen yeşil tarlaların manzarasına bakıyor. Güneş ışığı şimdi daha alçakta, her bir küçük çim bıçağına bir gölge veriyor.

"Baba nerede? Resimde yok mu?" diye sorar.

Başımı salladım. "Görünüşe göre bebekle hiçbir şey yapmak istemeyen tek gecelik bir ilişki."

Jeremy tekrar *hmms*.

"Babamın teknesini satmaya geldiğinizde," diyor, "Gilmouth'ta uzun süre kaldınız mı?"

Bir bulmacayı çözerken kullandığı ölçülü sesi kullanıyor. "Sadece bir gece," diyorum, aşağıda pikniklerini toplayan bir aileyi izlerken.

Biz. Kale arkamızda beliriyor ve garip bir an için cüssesi bana petrol platformunun gölgesini .

"Yalnız mı?"

"Pardon?" Jeremy'ye bakmak için döndüm.

"O gece biriyle yattın mı? Yanlış hatırlamıyorsam, babamın ölümünden sonraki bir yıl boyunca her gece farklı bir kadınla dışarıdaydın."

Sesinde sadece bir *miktar* yargılama var - Jeremy standartlarına göre fena değil.

"Sanırım ben... Evet, otel odama birini getirdim." "Onunla nerede tanıştınız?"

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?" Diyorum ama kalbim çok hızlı atmaya başlıyor. "Onunla barda tanıştım. Gilmouth'da bir tane bar var."

"Lexi ile tanıştığın bar mı?"

"Yani...evet."

Bir rüzgar gibi geldi: O ilk gece barda garip bir déjà vu hissine kapılmışım, değil mi? Barın karşısında sohbet eden biriyle daha önce tanıştığımı biliyordum. Bir an için Lexi olup olmadığını merak etmişim, ama sonra ona da söylediğim gibi, öyle düşündüm, çünkü onu hatırlardım.

Tekneyi sattığım sırada Lexi uzaklardaydı ama Penny The Anchor'da barın arkasında çalışıyordu. Lexi bana Penny'nin o günlerde nasıl olduğunu, nasıl çok içtiğini, nasıl her zaman biriyle geri döndüğünü anlattı.

Ya... ya o kişi ben olsaydım?

"Onu hatırlayamıyor musun? Yattığın kadını?" Jeremy sorar ve bu kez yargı kesinlikle oradadır.

Ve sanırım haklıydım. Sadece... hayatımın o aşamasında... neredeyse her gece dışarı çıkıyordum, içiyordum ve kadınlar... bulanıklaşıyordu.

"Onun en iyi arkadaşıyla yattığımı mı düşünüyorsun?" Sesim titrek çıkıyor.

"Daha da kötüsü," diyor Jeremy, ağzı acımasız bir çizgi halinde. "Bu kadının çocuğu kaç yaşında?"

Elim göğsüme gitti.

"Ne?"

"Kaç yaşında?"

"Hayır, ben aptal bir gençken bile her zaman korundum."

Birden nefes almakta zorlandığımı hissettim.

Jeremy gözlüklerinin arkasından kaşlarını hafifçe kaldırarak, "Prezervatifler mükemmel kullanılsa bile yalnızca yüzde doksan sekiz oranında etkilidir," diyor. "Ve sarhoş bir ergenin mükemmel sayılacağını sanmıyorum. Gerçekte bu oranın seksen küsurlara düştüğüne inanıyorum."

"*Seksen küsur* mu?" Göğsümü tutuyorum, tişörtümün kumaşını kavırıyorum.

"Mükemmel bir şekilde kullanmış olsan bile, Ezeziel, yüzde doksan sekiz demek, yüz kez seks yaparsan, bunların ikisinde bir miktar sperm-"

"Aman Tanrım."

"Peki çocuk," diyor Jeremy, sinir bozucu bir sakinlikle, "kaç yaşında?" "O...

O..." Zihnimdeki sisi çözemiyorum. "Dört. Kız dört."

Lexi ile yüzen evin banyosunun zemininde yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum. Lexi, Mae'nin *tam olarak dört ve iki aylık* olduğunu söylemişti, *ki her zaman öyle olmanı tercih eder.*

"Dört ve iki ay," diyorum. Kalbimin elime ulaşmak için zorlandığını, kaburgalarımı ittiğini hissediyorum. Başım dönüyor. Başım dönüyor. Bu doğru olamaz.

"Dört yıl iki ay, artı dokuz ay, beş yıl eder."

Jeremy'nin yüzünde artık ne yargılama ne de alay var. Tamamen ciddi.

"Babam beş buçuk yıl önce kalp krizi geçirdi," diyor. "Ondan sonra tüm yasal işleri halletmek yaklaşık altı ay sürdü, değil mi? Tekneyi ne zaman sattığınızı hatırlıyor musunuz? Yanlış hatırlamıyorsam hemen elden çıkarmıştınız."

"On sekiz yaşıma girdikten yaklaşık bir hafta sonraydı," diyorum kısık sesle. Hatırlıyorum çünkü yaşımla ilgili bir sürü sorun çıkmıştı - on yedi yaşındayken satmak için çok küçüktüm, bu yüzden doğum günümünden sonraya kadar beklemek zorunda kalmıştım.

"Peki o zaman. Tarihler mükemmel bir şekilde uyuşuyor." "Hayır. Hayır. Bu olamaz."

Yolun kenarındaki bir ağaca doğru sendeleyerek ilerliyorum, yaslanacak bir şeye ihtiyacım var. Sırtımı ağacın gövdesine yaslayıp güneş ışığından uzaklaşarak soğuk kale duvarına bakıyorum.

"Lexi'nin arkadaşının onu ve çocuğu çektiğini söyledin. Dedin ki-"

"Biliyorum," diye çıkıştım, "ama bu olamaz. Olamaz."

Çünkü eğer Mae'nin babasıysam, Lexi beni asla ama asla affetmeyecek.

Lexi

"KIRMIZIYI DENE, KIRMIZIYI DENE" diyor Penny, iki kolumla tuttuğum devasa giysi yığınının üzerine bir elbise örtüyor.

"Kırmızı beni stresli gösteriyor," diyorum ona.

Okulun ilk günü. Çok heyecanlı Mae'yi yeni sevimli üniformasıyla kapıya bıraktıktan sonra, anaokulundan tanıdığımız ve benim talihsiz maceralarım hakkında dedikodu yapmak için yanıp tutuşan hevesli ebeveynlerden kaçtık - *nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum! Şu Ezekiel, çok yakışıklı, değil mi!*"-ve televizyona çıkmam için bana bir kıyafet bulmak üzere ana caddeye geldik.

Ben televizyona çıkacak türden bir insan değilim. Ya da dürüst olmak gerekirse bir "kıyafeti". Sadece en fazla sayıda lekeyi ve yıpranmış parçayı örtmemi sağlayacak şekilde belli belirsiz bir araya getirilmiş kıyafetlerim var.

"Bunun renk paleti olduğundan emin değilim Lex. Sanırım seni stresli gösteren şey stresin kendisi. İşte, bunu da al."

"Bu gizliden gizliye bir egzersiz mi?" Giysileri yeni bir pozisyona getirirken soruyorum, kol kaslarım inliyor. "Beni alışverişe gerçekten gizlice egzersiz yaptırmaya çalışmak için mi getirdin?"

"Seçeneklere ihtiyacın var!" Penny diyor ki.

Bugün Penny'de çılgınca bir şeyler var. Her zaman duygusal bir insan olmuştur, ancak son zamanlarda günde birkaç kez bir uçtan diğerine savruluyor gibi görünüyor. İyi uyuyamıyor - geçen gece Zeke'in altındaki sondaj kulesinin parçalandığına dair bir kabustan uyandım ve

aşağı indi ve Penny'yi mutfakta bir bardak sütün başında sessizce ağlarken buldu. Meğer o da bir kabus görmüş. Böyle şeylerin benim de başıma geleceğini biliyorum, bunu kabul ediyorum. Ama neden onun da başına geliyor? *Belki de sempati ağırlarıdır*, demişti bana, sarılmak için beni kendine çekerek ve ben de ona sıkıca sarılmış, ona neden olduğum acıyı ortadan kaldıracılmayı dilemişim.

"Ben bunu asla giymeazdim," diyorum Penny'nin raydan çekip aldığı ve göz hizasında tuttuğu soluk pembe elbiseyi incelerken. "Bu ben değilim."

Gülümsüyo

r. "Ne?"

"Kesinlikle haklısın, değil, senden çok benimle ilgili," diyor Penny, elindeki geri iterek. "Ama iki ay önce bunu söylemeyecektin gibi hissediyorum. Bana sadece hangisinin seni daha iyi gösterdiğini sorardın. Şimdi. Buna ne dersin?"

Bir tulum çıkartıyor. Siyah, yapılı, önü smokin tarzı, belden bağı. Atıştırmalıklara ve kare öğünlere geri döndüğümünden beri yavaş yavaş geri dönen kıvrımlarıma uyacak ve hatlarının keskinliği bana hitap ediyor. Saçma sapan bir tulum. Giyinik ama havalı.

"Yüzüne bak," diyor Penny, gülümseyerek. "İşte bu o."

"Çok pahalı," diyorum etiketi okuyabilecek kadar yaklaşarak. "Denemek istemiyorum."

"Ben ödeyeceğim!" Penny soyunma odasına doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Ne? Saçmalama," diyorum, bana bir tulum almayacaksın. üç yüz sterline." "Neden olmasın?"

"Bilmiyorum, çünkü benim için tulumlara harcayacak üç yüz sterlininiz yok mu?"

"Senin için her şeyi yaparım" diyor, o kadar ani dönüyor ki neredeyse ona çarpacaktım. Yüz ifadesi tuhaf bir şekilde sert. "Bunu biliyorsun, değil mi? Mükemmel olmadığımı biliyorum ama tek istediğim senin mutlu olman ve-"

"Penny!"

Ağlamaya başladı.

"Aman Tanrım, sana neler oluyor?" Onu soyunma odalarının dışında bekleyen ve bize meraklı gözlerle bakan kadınlardan uzaklaştırıyorum.

İlgi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır," diyor yüzünü öfkeyle silerek. "Ben iyiyim! Sadece iyi olmanı istiyorum. Ve senin için endişeleniyorum..." Bana bakıyor, araştırıyor. "İyisin, değil mi Lexi?"

"Elbette," diyorum. "Elbette öyleyim! Beni bilirsiniz. Eski botlar kadar sertim."

"O adam hakkında..." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Zeke hakkında..."

Sertleşiyorum, soyunma odalarına doğru bakıyorum. "Sıra azaldı," diyorum ama kolumu yakalıyor.

"İkinize bir şey oldu mu?" "Şey, denizde kaybolduk..."

"Yani, onu yüzen eve geri götürdüğünü biliyorum. Ya da o seni tekneye götürdü, çünkü tekne onundu, ya da her neyse. Ama o ilk geceden sonra. Ondan o şekilde hoşlanmadın, değil mi?"

Yüzüm kızardı, utandım. Yalan söylemek istemiyorum. Ama Penny'ye onu terk eden o pisliğe aşık olduğumu da söylemek istemiyorum ve Penny'nin bunu anladığını görebiliyorum ve bu onu korkutuyor. Penny'nin korktuğunu görmekten *nefret ediyorum*.

"Çoğunlukla hayatta kalmaya odaklanmıştık Penny. Ben iyiyim, tamam mı?" "İyi olmasaydın bana söyler miydin?"

İçimde bir öfke titreşimi hissediyorum. Her gün uyanıyorum ve yatağımın kenarlarına tutunmak için yalpalıyorum, tehlikede olduğumu düşündüğüm için değil, her şey yanlış hissettirdiği için: deniz altımda hareket ediyor olmalıydı. Bazen bazı anları o kadar net hatırlıyorum ki, sanki teçhizata, tekneye ya da fırtınaya geri dönmüş gibi oluyorum. Bunu ona söylemek zorunda mıyım? Bilmesi gerekmez mi?

Ben iyiyim: Başa çıkıyorum. Yalan söylemiyorum. Ama Penny'nin normale dönmem için *çaresiz* olduğunu hissedebiliyorum ve kendimi düzeltmek için yapabileceğim çok şey var, özellikle de ona gerçekten kırık olan parçamın kalbim olduğunu söyleyemediğim zaman.

"Tulumu deneyeceğim," diyorum. "Ama istersem parasını öderim. TAMAM MI?" "Tamam," diyor titrek bir gülümsemeyle. "Ama sana ayakkabı alacağım."

O köhne siyah botları giymeyi bırakmalısın Lex. Sanki okyanustan çıkarmışsın gibi görünüyorlar."

"Şey," diyorum, "biraz öyle oldu."

Telefonu çalıyor ve gözleri açılıyor. "Aman Tanrım!" diyor. "Ne?"

"Anıtınız!" "Benim
neyim?"

Şimdi soyunma kabinindeki herkes yine bize bakıyor. Perdenin arkasından biri çıkıyor ve Penny'yi boş kabine sürüklüyorum, bana verdiği kocaman kıyafet yığınının arka duvardaki bankın üzerine atıyorum.

"Anıtınız. Bu kadın polisin fikriydi. Hepimizin hayatına devam etmesine yardımcı olacağını söylediler. Biz de gelecek hafta için planladık. Kimsenin iptal ettiğini sanmıyorum. Sadece çiçeklerin onaylanmasıyla ilgili bir uyarı aldım," diyor zayıf bir sesle.

"Cenazem için çiçekler..." "Anma
töreni!"

"Aslında bunun daha az ürkütücü olup olmadığını bilmiyorum ama teşekkür ederim," diyorum aynada kendime bakarak.

Bu yerlerdeki ışıklandırma her zaman berbat - bunu neden yaptıklarını bilmiyorum. Bu kıyafetlerin içinde kendimi iyi hissetmemi istemiyorlar mı? Ama tam başımın üstünden parlak sarımsı ampullerle aydınlatılıyorum, kot pantolonumdan ve tişörtümden sıyrılırken her eğimi ve gölgeyi yakalıyorum.

Bedenim bana bakıyor, yumuşak, sert, güçlü, zayıf. Artık sadece ne olması gerektiğini ya da ne olmadığını görmüyorum. Şekli ne olursa olsun, kalçalarımda ne kadar ağırlık olursa olsun, beni cehennemden geçiren bir beden görüyorum. Göbek deliğimin altındaki yumuşaklığa bakıyorum ve elimi bir anlığına oraya koyuyorum, sonra belime, göğsüme doğru kaydırıyorum.

"Özür dilerim, anıtınız hakkında konuşmak sizi tahrik mi ediyor, yoksa..."

Elimi bırakıyorum. "Sadece kendime bakıyorum," diyorum. "Düzgünce. Ki bunu daha önce bir soyunma odasında yaptığımı hiç sanmıyorum."

Penny hafifçe gülümseyerek telefonunu bankın üzerine bırakıyor ve yanına oturuyor.

"Şu anda yüzünü seviyorum," diyor. "Kendine muhteşemmişsin gibi bakıyorsun. *Her zaman* bunu yapmanı sağlamaya çalışıyorum."

Öyle, bu doğru. Penny bana hayatımın her günü güzel olduğumu söyledi. *Sabah, muhteşem!* Merdivenlerden indiğimde söyler. *Gece, güzel!* Ama hiçbir zaman içime sinmedi, hep üzerimden geçti, sanki sözlerin bir önemi yokmuş gibi.

"Suyun üzerindeyken," diyorum, "her şey önemini yitirdi. Vücudum hakkında sahip olduğum tüm olumsuz düşünceler... Onlar için *zamanım* yoktu. Çok daha az önemli görünüyorlardı ve kendim hakkında gerçekten bu şekilde düşünmediğim birkaç günden sonra, sanki alışkanlığımdan kurtulmuş gibiydim."

"Buna bayıldım. Bu beni çok mutlu ediyor," diyor Penny ama sesi kısık ve yere bakarak kucağındaki elbise askısıyla oynuyor. "Ama ben... keşke bana denizde geçirdiğin zamanlardan daha fazla bahsetseydin. Hayal bile edemiyorum. Senin bu çılgın deneyimi yaşamandan ve benim burada, diğer tarafta, neler yaşadığın hakkında hiçbir fikrim olmadan bulunmamdan nefret ediyorum. Sanki birdenbire aramızda büyük bir boşluk oluştu. Daha önce hiç böyle bir boşluk yoktu."

Tulumu uzanıyorum, kumaşı parmaklıyorum.

"Belki de vardı Pen," diyorum. "Son zamanlarda."

Başını kaldırıp baktı, incinmişti.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Kötü anlamda değil, sadece düşünüyorum... Mesela şu yüzen eve bak. Bana bundan daha önce bahsedebilirdin ama bahsetmedin." İtiraz etmeye başladığında elimi kaldırıyorum. "*Her şey değişiyor. Sanırım biraz geçmişte yaşıyorum. Sanki Mae'yle geçirdiğimiz o ilk yıla takılıp kalmış gibiyim, senin bana gerçekten ihtiyacın olduğu, onun da bana gerçekten ihtiyacı olduğu ve benim...*" Sözümü kesiyorum.

"Sen...?"

"Bir rol. Olunacak biri."

Garip bir şekilde bunu beklediğimi hissettiğimi hatırlıyorum. Sanki Penny beni arayıp hamilelikle ilgili gerçeği ağzından kaçırdığında bir şeyler yerine oturmuştu. *Aha*, dedi beynim. *İşte bunu yapmak için doğmuşsun.*

"Kim olmak *istiyorsun* Lexi?" Penny fısıldar.

Tulumun belini bağladıktan sonra bakışlarımı boy aynasına yöneltiyorum.

Tulum beni kendim gibi ama daha vahŖi gösteriyor. Mae'yi okula bıraktıktan sonra rüzgârda yürümek saçlarımı vahŖileŖtirdi - saçlarımı arkadan bağlamayı bıraktım, temiz saçlara sahip olmanın ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum ve Ŗimdi tulumun cesur omuzlarına dolanıyor ve yuvarlanıyor, tüm keskin hatlarına bir kaos kenarı veriyor. Aynadaki kadın fırtınalardan ve kalp kırıklıklarından kurtulmuŖ gibi görünüyor, ama aynı zamanda gösteriyi yönetiyor gibi de görünüyor. Ana karakter enerjisi var; Zeke böyle derdi.

"O," diyorum, kendi gözlerimle buluŖup yansımanı iŖaret ederek. "Ben o olmak ."

Marissa beni *Morning Cuppa* stüdyosuna götürüyor ama Penny bana destek olmak için gelmek konusunda ısrar ediyor. Neredeyse benim kadar gergin görünüyor, n koltukta kıpırdanıyor - araba tuttuğu için hep nden gidiyor. Terliyorum. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Para inanılmaz ama hiçbir miktarın yapmak üzere olduğum Ŗeye değeceğinden emin değilim. Televizyon kısmı değil: Zeke'i görmekten bahsediyorum.

"Tanrım," diyor Marissa uzun bir sessiz otoyoldan sonra. "Bir saat kadar Peppa Pig hakkında saçma sapan konuŖacak birine ihtiyacın olduğunda Mae nerede?"

"Zeke'i aramalıydım," diyorum baŖımı cama yaslayarak. "Onu daha önce aramalıydım. Onu bu Ŗekilde ilk kez tekrar görmek..."

"Zalim mi?"

Yutkunuyorum. Onu cezalandırıyordum. İten içe bunu biliyorum. Ne yaptığını anlamasını ve Mae'yi terk ettiği için kendini *kötü* hissetmesini istedim.

Ama onunla konuŖursam yıkılacağımı da biliyordum. Penny'nin dairesinde, Mae'nin dünyasında yaŖıyordum ve Zeke'in hayatıma *bir santim* bile girmesine izin verme fikri çok büyük bir ihanet gibi geliyordu. Tüm enerjimi onu dŖnmemek için harcıyordum.

"Ne demek zalimce?" Penny sesini çok yükselterek söylüyor.

Batıya doğru dönerken Marissa güneş gözlüklerine uzanarak, "Zavallı çocuğu her gece barda görmedin mi?" diyor. Arabası açılmamış postalar, boş kola kutuları ve çeşitli yedek gözlüklerle dolu, hepsi biraz farklı amaçlara hizmet ediyor, hepsi de eğitimsiz bir göz için büyük ölçüde ayırt edilemez. "O gemiden indiğinden daha kötü görünüyor."

Ellerimi karnıma bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Yapma."

"Neden?" Penny omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor. "Neden bu kadar kötü görünüyor? Sence Mae'den haberi var mı?"

"Hayır," diyorum, sesim boğuk çıkıyor, Marissa, "Hayır Penny, Lexi'ye deliler gibi aşık olduğü için diyorum," diyor.

"Marissa, kapa çeneni," diyorum, Penny'ye şaşkın ifadesini yakalayacak kadar uzun süre bakıyorum ve sonra gözlerimi tekrar kapatıp başımı cama bastırıyorum.

Sanırım yakında öğrenecek. *Morning Cuppa*'da sadece on beş dakikalık bir süremiz var, bu yüzden denizde olanlar hakkında çok fazla derinlemesine konuşacak zamanımız olmayacağını umuyorum, ancak bu deneyimi ne kadar derinden aşık olduğümüzü ortaya çıkarmadan tartışmamızın bir yolu yok.

"Bilmiyor mu?" Marissa aynada gözüme çarparak söylüyor. "Lexi."

Bu *Lexi*'de çok fazla yorgun yargı var.

"Sen ciddi misin? Lexi?" Penny şimdi koltuğunda geriniyor, koltuk başlığını kavırıyor ve tam da kaçınmaya çalıştığım dehşet ifadesiyle bana bakıyor.

"Düşünüp düşünmediği önemli değil... Benim hakkımda ne hissettiği önemli değil," diyorum, bakışlarımı arabanın penceresinin önünden geçen gri kasabaya çevirerek. Son zamanlarda tüm kasabalar bana gri görünüyor. "Sık kafalının teki olduğü ortaya çıktı. Sikkafalı, orijinal sikkafalı, diğer tüm sikkafalıların ölçüldüğü standart olarak adlandırdığımız sikkafalı. Seni terk eden adam o, Penny."

Çok uzun süre sessiz kaldı. Hala bana bakıyor.

"Marissa," diyor sesi titreyerek. "Kenara çekebilir miyiz?" "Ne, burada mı?"

Şimdi mi? Kusacak mısın?" Marissa soruyor, çoktan aynalarını kontrol ediyordu. "Arkanı dönmeyi bırak, bunun durumu daha da kötüleştirdiğini biliyorsun."

"Sadece yap, olur mu?"

Bir park yerine çekiyoruz. Penny arabadan iniyor ve bir banliyö sokağına doğru yürüyor - herkesin evlerini o kadar genişletmiş olduğu sokaklardan biri, hepsi bir tür canavar gibi görünüyor, kafalarının tepesinden tavan arası dönüşümleri büyüyor. Arabalar parlak ve şıktır; ön bahçesindeki yabani otları temizleyen bir kadın sendeleyerek Penny'ye açık bir şüpheyi bakar.

"O ne..." Penny'nin elleriyle yüzünü kapatarak kendi üzerine katlanmasını izleyerek devam ediyorum.

"Hmm," diyor Marissa sürücü . "Bu ne anlama geliyor?"

"Penny iyi niyetli ama her zaman doğru şeyi yapmıyor ve bir süredir bunun Penny'nin biraz korkak davrandığı zamanlardan biri olup olmadığını merak ediyorum."

Marissa el frenini çeker ve saatini kontrol eder. "Git konuş onunla. Üç dakikan var. Ve Lex-" Ben arka yolcu koltuğundan inerken beni durdurdu.

"Seni kötü hissettirmesine izin verme. Gerçeği söylemekten kaçmasına da izin verme. Penny bir şeyleri itiraf etme konusunda berbat ve bu konuda daha iyi olması gerekiyor."

"Demek istediği-" diye başlıyorum ama Marissa elini kaldırıyor.

"Onu şımartıyorsun. biliyorsun. O bir yetişkin. Hak ettiğinde biraz dayak yemeyi kaldırabilir. Aslında, bu ona iyi bile gelebilir. Annenin de dediği gibi Lex, bazen hepimiz sık kafalıyız, tatlı Penny bile."

Arabadan inerken kaşlarımı çatıyorum. Marissa Penny'ye her zaman benden daha sert davranmıştır - o Penny'yi sadece bir yetişkin olarak tanımıştı, oysa ben annesinin evinin kaosundan kaçmak için arka çitimize tırmanan, üstü başı perişan, üzgün kızı görmüştüm. Çapa Penny'nin sığınağı, güvenli yeri idi; *ben de* onun için öyleyim ve bunun değişmesini asla istemiyorum.

Verandasında Grek tarzı sütunları olan bir evin önündeki çite yaslanırken ona yetişiyorum. Güneş parlıyor, ama zayıf bir şekilde, sanki biri onu sulamış gibi.

"Penny?"

Ellerinin içine hıçkırarak ağlıyor. Kolunu çekiştirip yüzünü görmeye çalışıyorum. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Onu seviyor musun?"

Duymak istediği şeyi söylemek için ağzımı açtım-Hayır! *Tabii ki sevmiyorum! Sana sırtını dönen bir adamı nasıl sevebilirim ki?* Ama yalan ağzımdan çıkmıyor. Bir an için onu düşünüyorum, kendime engel olamıyorum. Onu bronzlaşmış ve sakallı görüyorum, bir esinti buklelerini kaldırıyor ve bu beni sarıyor; elimin topuğunu göğsüme bastırıyorum.

"Sormak istemedim," diyor Penny, sözleri neredeyse gözyaşları arasında kayboluyor. "Ama sanırım cevabı zaten biliyorum."

"Penny, önemli değil, artık bitti. Bitti. Özür dilerim... Özür dilerim..."

Ellerinin arasından çıkıyor ve bana sertçe bakıyor. "Üzgün olmana gerek yok."

Yine de üzgünüm. Onu bu kadar derinden sevmiş olmak bana ihanet gibi geliyor. Suçlu zihnimin onu hatırlamanın tatlı, yıkıcı acısına kaymasına her izin verdiğimde bir ihanet gibi geliyor. Ve belki de umursamadığımı, belki de yapabileceği en kötü şeyi umursamadığımı, çünkü onu her şeyi affedecek kadar çok sevdiğimi düşündüğüm her seferinde *kesinlikle* bir ihanet gibi geliyor.

Penny derin bir nefes alarak, "Sana bir şey söylemem gerek," diyor.

Önce arabaya, sonra da birinin üst kattaki pencereden dışarı baktığı Grek sütunlu eve doğru bakıyorum. Resmen olay çıkarıyoruz ve Marissa'nın bana verdiği üç dakikalık sürenin de sonuna yaklaşıyoruz.

"Şimdi mi olması gerekiyor?" Nazikçe deniyorum.

"Çünkü-" "Evet," diyor, sesi biraz daha sert.

Çiti itiyor ve Marissa'nın arabasından uzaklaşarak tekrar yürümeye başlıyor. Kaldırım boyunca onun yanında yürüyorum, ona bakıyorum, onu okumaya çalışıyorum. Mae hakkında mı? Yoksa Penny mi? O iyi mi? Uyuyamadığı için endişeleniyordum - bu ciddi bir şeyin işareti miydi? Hasta mı?

"Mae'ye hamile kaldığımda kendimden çok utandım" diyor. Ellerini büküyor, kollarını çekiştiriyor. "Senin ve annenin beni hayal kırıklığına uğratacağınızı biliyordum. Eve müşterilerle gittiğim için beni hep azarlıyordu ve sen... Senin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum."

"Yapmadım," diye itiraz ediyorum, ama Penny'yi barda ukala, aşırı tıraş olmuş bir adamla flört ederken her gördüğümde nasıl hissettiğimi, bazen *mantıklı* olmasını dilediğimi hatırlıyorum.

"Bana babanın kim olduğunu bilip bilmediğimi sorduğunu hatırlıyorum," diyor. "Babanın kim olduğunu değil, bilip *bilmediğimi*."

Çekiniyorum. "Özür dilerim. Bu tamamen duyarsızcaydı."

"Ve biliyordum. Adının Zach olduğuna yemin edebileceğim kıvrırcık saçlı, on sekiz yaşındaki sevimli bir çocuktu. Sadece bir gece için tek bir şey istediğini açıkça belirtmişti, bunu o kadar çok dile ki, benim için sorun olmadığını sürekli kontrol ediyordu ve ben de elbette, kesinlikle, burada da aynısını söyledim."

Aslında bunu düşünmeye dayanamıyorum. Penny'nin Zeke'le birlikte olma fikri bile derimi yüzmek ya da bir yere vurmak istememe neden oluyor. Marissa'nın arabasına doğru bakıyorum.

"Sadece-"

Benim üzerimden kararlı bir şekilde konuşuyor. "Sonra annen onun ne kadar dahil olmasını istediğini sorduğunda çok panikledim. Bu yabancının birdenbire gelip hayatının *büyük* bir parçası olduğunu düşün Lex," diyor ve sonunda bana bakıyor.

Yüzünde yalvaran bir ifade var. Güneşin sıcaklığına, sabah yola çıktığımızdan beri arabanın arkasında beni terleten sinirlerime rağmen üşümeye başlıyorum.

"Seninle bir daha konuşmak istemediğini açıkça söyleyen bu yabancı. Ya bebeğin ortak velayetini almaya karar verirse? Çocuk sahibi olmayı *hiç* beklemezken hamile kalmak tam bir akıl tutulmasıydı ve sen ve annen oradaydınız, yardım etmek için her şeyi bırakmayı teklif ettiniz ve bu çok hoş bir duyguydu. Bebeğin ve benim ikinizle birlikte yaşayabileceğimizi söyledin. Kulağa harika geliyordu. Bir aile olmamızı istiyordum ve bir adam istemedim-"

"Penny," diyorum ve onu durdurmak için kolundan çekiyorum. "Bana ne anlatıyorsun?" Tekrar ağlamaya başladı. Hafifçe geri çekildim ve sonra ne olduğunu hatırladım.

Marissa arabada söyledi ve her zaman yaptığım gibi gevşemek yerine ittim.

"Söyle bana Penny. Söyle."

"Ona hiç söylemedim Lexi," diye fısıldıyor. "Zeke'e hamile olduğumu hiç söylemedim."

Elimi kolundan çekiyorum ve geri çekiliyorum. "Sen-sen-" Ona geri döndüm. "Şaka mı yapıyorsun? *Şaka* mı yapıyorsun?"

"Bana kızma!" diye hıçkırıyor. "Bana bağırmana dayanamıyorum Lexi, lütfen yapma, lütfen kızma."

"Ona söylediğini ve bebekle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğini söylemiştin!"

"Söylenecek en kolay şeydi!" diye ağlıyor. "Ne önemi vardı ki? Çocuk istemiyordu! O bir çocuktu! Bunun bebek dahil herkes için daha iyi olacağını düşündüm ve..."

"Mae'yi düşünmüyordun," diye hırslıyorum. Öfkeden *yanıyorum*. "Sen kendini düşünüyordun. Zor bir konuşmadan kaçınmayı ve başkaları için sonuçları ne olursa olsun tam olarak istediğini elde etmeyi düşünüyordun."

Dehşete düşmüş görünüyor. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye fısıldıyor. "Bazı şeyler oldu..." Elim gözüme bastırıyorum. "Kaç kez bize gerçeği söyleme fırsatınız oldu mu? Babasının onu *istemediğini* düşünerek Mae'yi büyütmemize izin verdiniz ve gerçekte ona hiç şans vermediniz bile."

"Onun böyle düşünmediğini biliyorsun!" Penny diyor ki, artık içinde bir ateş var; omuzlarını dikleştiriyor. "Kızımın sevilmediğini hissetmesine *asla* izin vermedim. Bana kendimi kötü bir anne gibi hissettirmeye cüret etme."

"Ben-sen-" diye sözümü kesip hırıltılı bir ses çıkardım ve arabaya doğru döndüm. "Bunu bana neden *şimdi* söylüyorsun? Televizyonda röportaj yapmama ve onu *görmeme* saatler kaldı ve..."

"İşte bu yüzden Lex. Bilmen gerekirdi. Onu bu kadar önemseydiğini fark etmemiştim, yoksa daha önce söylerdim, ama sanki..." O

kulağa çok acınası geliyor. "Hikayeye bağı kalmanın daha iyi olacağını düşündüm." "Senin için daha iyi."

"*Senin* için daha iyi. Mae için daha iyi!"

"Nasıl? Bu nasıl daha iyi olur? Hayır, bunun için zamanım yok," diyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

O evin penceresindeki kişiye, ön bahçesinde bir avuç karahindiba olan kadına kaşlarımı çatıyorum. Olay çıkarmak umurumda bile değil. Sanki bir şeyleri yakıp kül etmek, tüm sokağı petrol kulesi gibi yakıp kül etmek, sanki bu içimde kükreyen duygulara iyi gelecekmiş gibi hissediyorum. Yıllarca süren yalanlar bir yana, şu anda en çok canımı yakan şey, son bir ayın acısının *boş yere* çekildiğini bilmek. Zeke'in de acı çektiğini, onu incittiğimi ve onun yanlış bir şey yapmadığını bilmek.

Arabanın kapısını çekip açtım ve ön koltuğa oturdum. Araba hastalığını siktir et. Şu anda kafasının arkasına bakmak zorunda kalmak istemiyorum.

Penny arkaya tırmanırken Marissa'ya "Sür," diyorum.

"Lexi, lütfen," diye hıçkırıyor.

"Sadece sür."

Marissa trafiğin içine çeker. Göğsümdeki fırtınayı dindirecek tek şey Zeke'i görmek. Onu sevdiğimi söylemek. Kollarına koşmak ve kendimi oraya gömmek istiyorum, tıpkı rüzgâr teknenin etrafında şiddetlenirken, dünyadaki tek güvenli yer gibi hissettiğimde yaptığım gibi.

Tüm bunlarla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama en azından onu nerede bulacağımı biliyorum.

Zeke

"Bundan **emin** misin?" Jeremy diyor ki.

Garip bir şekilde, bugün yanımda olmasını istediğim tek kişi o. Jeremy'de çok sağlam bir şey var. Sağlam ve güvenilir bir şekilde sinir bozucu: tüm yolculuğu bana kamera karşısında söylememem gereken şeyleri söyleyerek geçirdi, bunların hepsi şimdi kesinlikle ağızımdan çıkacak.

"Lexi'yi görmekten mi bahsediyorsun, yoksa televizyona çıkmaktan mı?" Yeşil odadaki aynada saçımı düzelterek soruyorum.

Bize birkaç dakika verildi. Etrafta dolaşan makyaj sanatçıları ve prodüksiyon asistanlarının gitmesini çok istiyordum. Ama şimdi midemdeki çukurdan başka bir şey yok.

Jeremy elini omzuma vurarak, "Aslında kıyafeti kastetmiştim," diyor.

"Az önce şaka mı yaptın Jeremy?" Aynada gözlerine bakarak soruyorum.

O gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum. Bunların hepsi yeni ve güzel şeyler.

"Kıyafetin çok moda olduğuna eminim," diyor Jeremy. O sadece otuz iki yaşında.

Konuşma tarzına baksan 60 yaşında sanırsın.

Kıyafetini beğendim. Oldukça geleneksel bir takım elbise, lacivert, ama büyük beden, pantolonu çok uzun. Ceketin altındaki beyaz tişörtün üzerine üç gümüş kolye takıyorum, Lexi'yle tanıştığımız gece taktığım üç kolye. Bizimle yüzen eve gelenler.

"Beş dakika!" diyor biri, kafasını kapıdan uzatarak.

İnsanlar sanki buraya kadar gelmeye vakitleri yokmuş gibi benimle konuşmak için bir şeylerin etrafından dolanıp duruyorlar. Bütün bu yer beni sinirlendiriyor. Aptalca bir şey söylerken yakalanmayı bekliyorum. Bunu kabul ettiğime bile inanamıyorum. Denizde yalnız geçirdiğimiz zamanın tam tersi gibi: burada tüm dünya beni izliyor olacak. Hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. "Yani onu ilk ben göremeyecek miyim?" "Yani onu ilk ben mi göreceğim?" tekrar kapının arkasında kaybolur.

"Üzgünüm, hayır!" diyor sempatik bir yüz ifadesiyle. "Vakit yok!"

"Hmm," diyor Jeremy, etkilenmemiş bir şekilde, o uzaklaşırken.

"Saçmalık kokusu mu alıyorsun?"

"Öyle de diyebilirsiniz, evet."

Ben de öyle. Saate doğru bakıyorum.

"Bakalım onu bulabilecek miyim?" diyorum ve kapıya doğru ilerleyip koridorların labirentine çıkıyorum.

"Affedersin, Zeke!" diye sesleniyor biri hemen.

Ben başka bir yola sapıyorum. Sonsuz beyaz kapılar var. Bana teçhizatı hatırlatıyor. Göğsümde korku yükseliyor.

"Zeke, merhaba," diyor başka biri, dirseğime dokunarak. "Başlama saatini beklerken yeşil odaya geri dönmeni istiyoruz. Fazla uzun sürmez."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum, yürümeye devam ederek ellerini arkamda bırakıyorum.

Başka kapılar, hepsi kapalı, hepsi işaretlenmemiş.

"Lexi'nin soyunma odası nerede?" Beni takip eden kişiye soruyorum. "Oh, üzgünüm, yapamam-"

"Bana söylemezsen rastgele kapılar açmaya başlayacağım," diyorum sola dönerek. Burada bir daire mi çiziyorum?

"Artık soyunma odasında değil," diyor o kişi. "O..."

Onu görüyorum. Stüdyonun kenarına adım attım - çay bardakları ve rahat halılarıyla garip sahte koltuklarında oturan sunucuları görebiliyorum ve benden uzaklaşan gölgeli seyirciyi görebiliyorum ve Lexi'yi görebiliyorum. Gerisi anında kayboluyor.

Stüdyonun diğer tarafında, kanatlarda. Beni henüz fark etmedi, seyircilerin arasına bakıyor. Ellerini karnına götürüp tulumunun kumaşını düzeltiyor.

Onu görmek bana yüzen evdeki o bitmek bilmeyen susuz saatlerin ardından yağmurun yağmaya başladığı anı hatırlattı. Ona hasret kalmıştım ve işte karşımda, her zamankinden daha güzel görünüyor. Saçları dağınık ve vahşi, sarının yeni bir tonuyla parlamış ve geniş gözleri daha da parlak görünmeleri için kalın kirpiklerle kaplanmış. Onu hiç böyle makyajlı görmemiştım ve farklı görünüyor, ama bir şekilde hala teknedeki Lexi'ye de benziyor. Benim Lexi'm.

Morning Cuppa'nın sunucuları arkadaşlık uygulamalarıyla ilgili bir haber üzerine kahkahalara boğulurken bile bir an için ona koşmayı düşünüyorum. Onların önünde fırtına gibi esebilirdim. Ona ulaşabilir, Mae'den haberim olmadığına söz verdiğimi söyleyebilir, çok üzgün olduğumu ve onu incittiğimi bildiğimi söyleyebilirdim ve zamanda geriye gidip bunu düzeltebilseydim, yapardım, o kızın hayatının son dört yılı ve üç ayının her adımında yanında olurdum, ama-

Omzumda bir uyarı eli var. Siyahlar giymiş iki büyük güvenlik görevlisi, üzerlerinde telsiz olduğu anlaşılan ama yine de silah olabileceği izlenimi veren çeşitli şeyler asılı.

"İki dakika sonra sıra sende, Zeke, sadece geride dur!" diye fısıldıyor diğer dirseğimdeki yeni biri.

Lexi beni gördü. Gözleri hafifçe açıldı. Bilmiyorum. Onu okumak olması gerekenden daha zor. çok uzaktayız. Çok nadiren böyle bir mesafede durduk ve etrafımızda bu kadar gürültü varken, bu kadar insan varken asla...

"İyi misin?" diyor yanımdaki yabancı. Kulaklığının yarısı takılı, bir kulağı içeride, bir kulağı dışarıda ve gülümsemesi çok parlak. "Her şey yolunda mı?"

Lexi'ye bakıp duruyorum. Ona söylemeden anlatmaya çalışıyorum. *Seni seviyorum. Özür dilerim. Seni çok seviyorum.*

Morning Cuppa'nın yardımcı sunucusu Delana, "Bu sabah modern dünyada biriyle çıkmanın ne kadar zor olabileceğinden bahsediyorduk," diyor.

Pembe bir elbisesi ve terlikleri var - terlik giymek *Morning Cuppa*'ya özgü bir şeydir. Sanırım sahnede beni ve Lexi'yi bekleyenler var. I

sahte oturma odasının kenarlarını işaretleyen bantlara bakıyorum.

"Son zamanların en garip hikayelerinden birinden bahsedelim: magazin basını tarafından 'on iki gecelik ilişki' olarak adlandırılan maceradan. Lexi ve Zeke'in bir türlü bitmeyen tek gecelik ilişkilerinin hikâyesi! Barda bir şeyler içmek için buluştuktan sonra geri döndükleri yüzen evde on iki geceyi birlikte geçirdiler ve denize sürüklendiler. Alışılmadık bir durum, değil mi? Yani, bir erkeği gerçekten tanımanın bir yolu da bu!"

"Değil mi?" Yusuf gülerek şöyle diyor. "Alışılmadık olduğu kesin ama böyle bir bağ kurma deneyimi gerçekten gerçek aşka yol açabilir mi? Hepimiz aşklarımızla birlikte gemiye atlayıp gün batımına doğru yelken açıp açamayacağımızı görmeli miyiz?"

Lexi ve ben birbirimize bakmayı bırakmadık. Aramızda geçen bu sahne çok küçük görünüyor. Bu insanlar anlamıyor. Orada değillerdi. Bunun bir *bağ kurma deneyimi* olduğunu düşünüyorlar. Bizi biz yapan şeyin tekne olduğunu düşünüyorlar. Ama biz bunu yaptık ve orada kaybolmamıza *rağmen* birbirimizi bulduk ve birdenbire başıma gelen en büyük şey olmasına *rağmen* bunu bir hile gibi göstermelerine dayanamıyorum.

Lexi arkasını dönüyor. "Özür dilerim," dediğini duyuyorum ve sonra gölgeli kamera ekibi ve yapımcıların arasına dalıyor.

"Şimdi," diyor Delana, gözlerini biraz daha hızlı kırıştırarak-birisi kulağına konuşuyor. "Çok yakında onlardan haber alacağız, ama önce seyircilerden haber almak istiyoruz! Hiç yüzen bir evde yaşamak ister miydiniz?"

Arkamı dönüp Lexi'nin yaptığının aynısını yapıyorum ve kollarıma yapışmaya çalışan ellerden kurtuluyorum.

"Özür dilerim," diyorum birine, "ama bu biz değiliz."

Onu dışarıda buluyorum, rüzgar saçlarını savuruyor. Trafiğe bakıyor - burası çok gürültülü ama stüdyonun içinde en ufak bir yol sesi bile duyulmuyor. Destekli, ayaklarını dikmiş bir şekilde duruyor. I

Biz denize açılmadan önce bile bu şekilde durduğunu hatırlıyorum. Sanki ayaklarının altındaki dalgalara her zaman hazırımış gibi.

"Merhaba," diyor omzunun üzerinden bana bakmak için dönerek. "Sanırım az önce bir sürü insanı kızdırdık."

"Pek çok insan beni kızdırdı." Ona doğru yürüyorum. Sanki beni çeken bir şey var, istesem de olduğum yerde kalamazdım. "Yani yeterince adil, sanırım."

"Anlamamaları onların suçu değil," diyor Lexi, yanlarından akıp giden arabalara ve kamyonlara bakarak. "Onlar sadece insanların yaptığını yapıyorlar. Sadece iyi bir hikaye istiyorlar. Bu insan doğası."

Yanına geliyorum, sonra elini tutmak için uzanıyorum. O da benimkini kavıyor ve bu dokunuş içimdeki hisleri kabartmaya yetiyor. Adını koyamayacağım kadar çok duygu, ama sanırım tüm bu güçlü karmaşaya *aşk* diyebilirim: başka bir şey olamayacak kadar fazla. Sadece onu seviyorum. Hepsi bu.

"Biliyor musun?" diye fısıldıyor, yola geri dönmeden önce başını çevirip bir anlığına bana bakıyor.

Kalbim acıyor. "Mae hakkında mı?"

Sertleştiğini hissediyorum ve elini daha sıkı tutuyorum. "Onun *varlığından* bile haberim *yoktu* Lexi, ben-"

"Biliyorum." Sonra bana doğru döndü ama gözleri hâlâ kısıktı. "Penny buraya gelirken söyledi. Sen nasıl anladın?"

"Jeremy en iyi yaptığı şeyi yaptı."

"Küçümsemek mi?" Lexi diyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim, özür dilerim, haddime değil. Onunla hâlâ tanışmadığımı unutmuş gibiyim. Sadece teknede aileniz hakkında yaptığımız konuşmalardan onu tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Gülüyorum. "Çok uzakta değilsin. Ama hayır, bulmacaları kastetmiştim. Randevulardan ve senin Penny ve Mae ile marinada nasıl kaybolduğundan anladı." Yutkunuyorum, ayılıyorum. "Sana yalan söylediğimi mi düşündün? Başından beri bildiğimi ve..."

"Pek değil," diye fısıldıyor, sonra, "Belki. Bazen." "Keşke benim hakkımda daha iyi düşünseydin."

"Ama seni tanıımıyordum, kendime söylediğim buydu," diyor, bir an için acıyla başını kaldırıp bakıyor. Gözleri yaşlarla dolu. "Ve Penny'yi tanıyıordum"

içten dışa. En azından ben öyle sanıyordum. Oysa ben senin gerçek dünyada kim olduğunu bilmiyordum."

Daha fazla dayanamayıp onu göğsüme çektim.

"Beni tanıyorsun," diyorum, daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi başını içime gömerken. Kollarımı ona doluyorum. "Bu dünyanın daha gerçek olduğunu mu sanıyorsun? Şu halimize bak, insanların öğleden sonra saat dörtte birlikte kahvaltı ediyormuş gibi yaptıkları bir yerdeyiz, bütün bir seyirci onları çay içerken izliyor. Masadaki meyveler gerçek değil. Cıvalı plastik. O kadar çok makyaj yaptım ki kaşlarımı bile kaldıramıyorum Lexi."

Nefes almak için hızlı bir şekilde omuzlarını kaldırırken gülümsediğini hissediyorum.

"Suda yaşadığımız hayattan daha gerçek *bir şey* var mıydı?" Hafifçe geri çekilerek soruyorum. "Öyleydi- en çok olduğum yerd..." Gözlerimi kapatıyorum, kendime kızıyorum.

"değil," diye fısıldıyor ceketimin içine. "Kendimi en çok burada buldum. Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet. Aynen öyle. Ve beni öylece kesip atman... Bu çok acıttı çünkü beni tanıyordun. Belki de hiç kimsenin olmadığı kadar iyi. Eğer beni bir daha görmek istemediğini hissettiysen, o zaman..."

"Biliyorum," diyor ağlamaya başlayarak. "Seni incittim. Seni incitmek istedim. Dünyada seni sevdiğim gibi sevdiğim tek insanı *inciteceğini* düşündüm."

Ona öyle sıkı sarılıyorum ki nefesinin kesildiğini hissedebiliyorum. Bundan sonra söyleyeceklerim önemli: Doğru söylemek zorundayım ve kelimeler istediğim gibi sıralanana kadar kendimi beklemeye zorluyorum.

"Mae'nin benim olduğunu bilseydim, her gün babasının onun yanında olduğunu bilirdi. Onu asla incitmezdim ve incitmek de istemiyorum Lexi. Ama onu tanımak istiyorum. Ve bunu istemeyebileceğinin farkındayım. Penny bunu istemeyebilir. Ve bu biraz karmaşık olacak."

"Karmaşık," diye fısıldıyor göğsüme. "Biz gerçekten *yapmadık* karmaşık, değil mi?"

"Yanisü üzerinde hayatta kalmanın kolay olduğunu sanmıyorum..."

"Zordu," diyor sonunda yüzünü benimkine doğru kaldırarak. "Ama karmaşık değildi. Ne yapmamız gerektiğini biliyorduk."

Başımı eğip saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Tamam," diyorum ona gülümseyerek. "Zor işlerde iyiyizdir."

"Zor işlerde iyiyiz."

"Karmaşıklığı da denemeye değer mi?"

"Tehlike ve travmaya bir ay ara verdik," diyor Lexi. "Muhtemelen yeni bir mücadeleye ihtiyacımız var."

Ellerimi sırtının alt kısmında birleştiriyorum ve yüzüne bakıyorum. Şimdi daha rahat, gözlerinin kenarlarında bir gülümseme var. Bir an için, kurtarıldıktan hemen sonra filikanın güvertesinde ona bu şekilde bakmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Onu bir daha asla kucağıma alamayacağımı düşündüğüm bir anda kollarıma almanın beni ne kadar şaşırttığını. Bu bende böyle yaşamaya, böyle hissetmeye devam etme isteği uyandırıyor - dehşeti değil ama minnettarlığı. Bu sevginin yoğunluğu. Bir an bile kaybetmek istemiyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Ve işlerin ne kadar umurumda değil. Gitmene izin vermeyeceğim."

Gülümsüyor. "Bizim için bitmiyor," fısıldıyor. "Hatırladın mı? Asla."

Aramızdaki boşluğu kapatmak için parmak uçlarında durarak beni öpüyor. Kollarımı onun etrafında sıkıyorum ve öpücüğü derinleştirirken gözlerimi kapatıyorum, ellerini sırtımda gezdiriyor, sanki beni daha da yakınlaştırmak istiyormuş gibi. Aklımın bir köşesinde, arkamızdaki yangın çıkış kapısının sessiz tıkırtısını duyuyorum ama ona kendimi kaptırdığım için umursamıyorum.

"Hey, şuna bakar mısın!" Yusuf diyor ki.

Birbirimizden ayrılıp döndüğümüzde onu ve iki büküm olmuş bir kameramanın bize doğru geldiğini görüyoruz.

"Sanırım sonsuza dek sürecektir mutluluğumuzun ortasına geldik," diyor Yusuf gülümseyerek. "Mükemmel değil mi!"

Lexi

Bir yaylı algılar dörtlüsü Taylor Swift'in "Sweet Nothing" arkısının kendi versiyonunu çalıyor. Kirişlerden sarkan beyaz balonlar var, aralarına parlak mavi balonlar serpiştirilmiş - bu renk bana yaz gökyüzünü hatırlatıyor. Ve duvarlarda Zeke'le benim devasa resimlerimiz duvar halısı gibi asılı.

Zeke'nin kız kardeşi, Lemmington Hall'un ana etkinlik alanına göz gezdirerek, "Yani anma töreninden eve hoş geldin partisine tamamen sorunsuz bir geçiş olmadı," diyor. "Ve bu zambakların bir kısmı geri ödeme alamadığımız cenaze elenklerinden devşirildi. Ama bence oldukça iyi sonuç verdi."

"Bana harika görünüyor. Zambağı severim. Jeremy nereye gitti?"

diye soruyorum. "Paige'le konuşuyor," diyor Lyra.

Hem durumun ciddiyetini hem de Paige'den belli belirsiz hoşlanmadığını belli edecek şekilde gözlerini açıyor. Belki de kıskanıyor. Jeremynin yeni bir teyzesi var, eğer isterse yepyeni bir ailesi. Lyra bana her şeyin derli toplu ve düzenli olmasını seven bir kadın gibi geldi; serseri teyzeler pek ona göre değil, özellikle de yüzen evleri olan biraz pasaklı olanlar. şu anda Lyra ve Jeremy'nin anneleriyle konuşmadıklarını biliyorum; Zeke onu her gün arıyor ve aralarında zamanla bunu zeceklerine eminim. Aile her zaman karmaşıktır, ama sonuçta Ravenhill'ler birbirlerini seviyorlar ve son zamanlarda bunu sağladığınız sürece gerisini halletmek için gerçekten iyi bir şansınız olduğunu düşünmeye başladım.

Taciz edilmiş gibi görünen bir etkinlik organizatörü, elindeki panoyu göğsüne bir kalkan gibi tutarak güçle yürüyor. Lyra hemen ona odaklanıyor.

"Çatal bıçak takımı!" diye bağırır ve kadın sıçrar.

"Tanrım," diyor Marissa, Lyra etkinlik organizatörünü bir yere sürüklerken omzumda beliriyor. "Ben de *senin* korkutucu olduğunu sanıyordum."

"Geldiğimizde Penny'yi dışarıdaki boşluğa paralel park etmesi için yönlendirdiğini görmeliydiniz. Penny resmen ağladı. Yine de"-Lyra'nın gidişini izliyorum-"Bence bu Lyra'nın Zeke'e onu özlediğini söyleme şekli. Tüm o cenaze çiçekleri, mükemmel masa örtüleri, masraflar... Bu büyük, işlevsiz bir seni seviyorum mesajı."

"O burada mı?" Marissa kapıya bakarak sorar.

Onun olmadığını anlamak için bakmama gerek yok. İkimiz de bunu fark ettik: kalabalık bir odada diğer kişinin nerede olduğuna dair bir tür içgüdü.

"Gergin," diyorum telefonumu tekrar kontrol ederek. "Bahçede biraz zaman geçirmeye gitti."

"İstiyorsun..."

"Evet," diyorum, çoktan harekete geçmişim.

Zeke de ben de bunu fark ettik: ayrı kaldığımızda gelen çekişme, sanki bizi bağlayan şey geriliyor gibi. O stüdyo arsasında tekrar el ele verdiğimizden beri neredeyse hiç ayrılmadık. Bana trüf mantarlı makarna ve baharatlı jackfruit pişirdi ve suda bahsettiği her yemeği yaptı ve ben de ona hayatımın ondan önceki halinin küçük ayrıntılarını gösterdim: Gilmouth'daki en iyi kahve dükkanı; sahildeki en sevdiğim yer. Neredeyse delicesine güzeldi ama tahmin edildiği gibi karmaşık değildi.

Penny mücadele ediyor. Dürüst olmak gerekirse, suçluluk, utanç ve insanları memnun etme duygularından ne istediğini çözmek zor ama bugün için hazır olduğunu söylüyor ve ben de en iyisini bildiğimi düşünmek yerine onun sözüne güvenmeye çalışıyorum. Marissa haklı: Onun üzerine titriyorum ve sonuçta bu ona hiç yardımcı olmadı.

Resmi bahçeye adım atıyorum ve hemen Zeke'i buluyorum: takım elbise pantolon ve ipek gömlek giymiş, elleri ceplerinde, bahçenin ortasındaki gölete bakıyor. Bukleleri hiç olmadığı kadar düzgün.

Tekne ve kıyafetler benim için yeni, ama boynunun çizgisi o kadar tanıdık ki benimki de olabilir. Başını eğmesinin düşündüğü anlamına geldiğini biliyorum; ceplerindeki ellerin gergin yumruklar haline geleceğini biliyorum.

"Hey," diye fısıldadım, yaklaşarak. "Hey."

"TAMAM MI?"

"Mm. Yakında olacak."

"Seni sevecek," diyorum sessizce, suyun kenarında onun yanına gelerek. "Hemen sevmese bile."

"Onu mahvetmek istemiyorum," diye fısıldıyor.

"Yapacağını bilsem seni o kızın yanına yaklaştırmıyordum sanıyorsun?" Onu yanağından öpmek için döndüm. "Henüz kendine güvenemiyor olsan bile bana güven."

"Hey, siz ikiniz," diye titrek bir ses geliyor .

Hep birlikte dönüyoruz. Mae Penny'nin kalçasında, özel günlerde giydiği kelebek sandaletleri yaklaştıkça Penny'nin bacağına vuruyor. Mae'nin gözleri Zeke'e kayınca genişliyor ve meraklanıyor.

"Merhaba," diyor Zeke, sonra boğazını temizliyor. "Merhaba."

Elini tutmaya devam ediyorum. Titrediğini hissedebiliyorum. "Sen Lexi'nin erkek arkadaşı mısın?" diye soruyor.

"Evet," diyor gülümseyerek. "O benim."

Onu yakından inceliyor. "Tamam," diyor. "Bu iyi."

Penny gülümsemeyi başarıyor. "Mae standartlarına göre parlak bir eleştiri," diyor kızını yere indirirken.

Şimdilik Mae'ye söylemeye karar verdiğimiz şey bu; gerisi daha sonra, herkes biraz daha hazır hissettiğinde gelebilir. Ama bu bile oldukça büyük hissettiriyor.

"Kıvırcık saçların var," diyor Mae, Zeke'e bakarak. "Benim gibi."

Ben, Penny, Zeke, hepimiz aynı anda nefes alıyoruz. Mae'nin de bunu hissettiğinden eminim ve ortamı yumuşatmak için gülümseyerek elini tutuyorum.

"Kıvırcık saç en iyisidir," diyorum ona. "Keşke benimki de kıvırcık olsaydı. Sen de istiyorsun taşları sıyırmayı dener misin? Zeke bu işte gerçekten iyidir."

İşaretimi alıyor, elimi bırakıp onun yanına çömeliyor ve gölete giden patikanın çakıllarını karıştırarak yeterince düz bir taş arıyor.

"Bu mükemmel," diyor, Mae'nin profiline bakarken sesi hafifçe titriyor. "Tam doğru boyutta bir taneye ihtiyacın var. İşte, önce denemek ister misin?"

Penny'ye bakıyorum. Zeke ve Mae'yi izliyor, yüzü gergin ve korkmuş. Bu hafta taşıdığım öfke düğümünün çözölmeye başladığını hissediyorum ve ona doğru uzanıyorum.

Elimi tutuyor ve sıkıca kavıyor. "Özür dilerim," diye dudak büküyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Onu tamamen affetmiyor olabilirim ama neden yalan söylediğini anlıyorum. Sadece kendini ve Mae'yi korumak istediğini ve kendini korumanın Penny için çok önemli olduğunu biliyorum. Bu tür şeylerin asla göröndüğü kadar basit olmadığını biliyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ona ve Zeke ile Mae başlarını kaldırıp bakıyorlar.

Onlardan herhangi biriyle konuşuyor olabilirdim, gerçekten. Hepsini seviyorum ve son zamanlarda, eve döndüğümüzden beri, bunları yüksek sesle söylemek için neredeyse takıntılı bir ihtiyaç duyuyorum. Bu duygunun ne kadar süreceğini merak ediyorum - ne kadar şanslı olduğumu bilmek ve günleri fark etmeden geçirmek yerine bunu gerçekten *hissetmek*. Umarım bunu sonsuza kadar sürdürebilirim.

"Lexi ile denize açılan sen misin?" Mae, Zeke'e sorar.

"Evet, o benim." Suyun üzerinde bir taş sektiriyor - bir, iki, üç kez sekiyor.

Bunu düşünüyor. "Bir dahaki sefere," diyor, "bizi arayıp gideceğini söyleyebilir misin?"

Penny şaşkın bir kahkaha patlatır.

Zeke sırtıyor. "Tamam. Bu adil." Ayıldı, şimdi ona doğru dürüst bakıyor ve alması için bir taş uzatıyor. "Gelecekte," diyor, "sana her zaman neler olup bittiğini anlatacağımıza söz veriyorum."

Bunun üzerine başını sallıyor, sonra elindeki taşı suya fırlatıyor. Taş tatmin edici bir su birikintisiyle yere düşüyor ve dalgalanmalar dışarıya doğru yayılarak bize ulaşılıyor, sabit ve emin.

"Bu bir eve hoş geldin partisi," diyor Mae, Zeke'in ona uzattığı bir sonraki taşı alıp sonuncusunun ardından fırlatarak. "Ama burası senin evin değil. Değil mi? Sen de annem ve Lexi gibi Gilmouth'ta mı yaşıyorsun?"

Zeke bana bakıyor. Bu konuya biraz değindik ama Mae'ye bu konuda ne söyleyeceğimizi konuşmadık ve Penny'nin sertleştiğini hissediyorum.

"Sanırım ev benim için gerçekten bir yer değil," diyor. "İnsanlardır. Benim insanlarım. Bu yüzden onların olduğu yerde olmak istiyorum, çünkü o zaman evimdeyim."

Mae düşünüyor. "Tamam. Lexi sizin adamlarınız mı?"

"Onlardan biri," diyor küçük bir gülümsemeyle.

"Evet." "O da benim. O, annem ve Ryan."

"Biliyorum," diyor Zeke. "İşte tam da bu yüzden onu sana geri getirmek istedim."

Bana baktığında yüzünde çok fazla duygu var. Ağlamamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Anladım," diyor Mae başını sallayarak. "Ne anlama geldiğini. Evine hoş geldin." Beni işaret ediyor. "Evi geri getirdin demek."

Daha fazla tutamıyorum. Onu kucaklamak için eğiliyorum ve o da göğsümde uyuyakalan minicik bir bebekken bile beni her zaman şaşırtan çocuksu bir güvenle başını bana yaslıyor.

Vahşi doğayı gördüm; yaklaşan bir fırtınada uçsuz bucaksız bir deniz gördüm; neredeyse ölüyordum ve sevdiğim adamın da ölüme yaklaştığını gördüm. Ama kollarımdaki bu küçük insana duyduğum sevgi kadar büyük bir duygu yok. Bu sevgi beni eve getirdi.

İKİ YIL SONRA

Lexi

"Peki, benim için neyin var, toplayıcı?" diye sorar, onu gemiye çıkarmak için uzanırken.

"Kişniş!" Mae bağıyor, sizin *Ördek!* ya da *Açılın!*
Ateş!

"Kişniş!" Zeke de benzer bir coşkuyla karşılık verir. "İnanılmaz. Vay canına. *Bolca* kişniş."

Bana gülümserken gözleri yumuşuyor ve ben ağır adımlarla kıyıdan uzaklaşırken bana elini uzatıyor. Yaz ortası ve sabah güneşi çoktan sudan süzülüp Mae'nin yeni gözlüklerine vurmaya başlamış bile. Arkamda Ryan ve Penny kanal kıyısına sandalyeleri yerleştiriyorlar; Penny son terapi seansında söylenenleri ayrıntılarıyla anlatıyor, Ryan ise destekleyici, Ryan'a özgü *mm* sesleri çıkarıyor, mavi katlanır sandalyelerimizi tek eliyle kaldırırken diğer eliyle Zeke'in özel kahvaltı sandviçlerinden birini yiyor.

Tekneye adım attığımda, su üzerinde olmanın getirdiği ağırlıksızlığı hissediyorum. Teknik olarak hâlâ Penny ve Ryan'ın Gilmouth'taki evlerinin iki kat aşağısındaki dairede yaşıyorum ama son bir yıldır orada giderek daha az zaman geçiriyorum. Zeke büyükbabasından kalan paranın geri kalanını ve *Morning Cuppa* ücretini denizden döndükten birkaç ay sonra bu iki yatak odalı dar tekneyi satın almak için kullandı.

Burası artık onun için bir evden daha fazlası: aynı zamanda iş yerimiz. *Eugene the Traveling Seagull* genellikle Tyne nehrinin bir bölümünde, yerel pazarın sunduklarından oluşan bir menü sunarken bulunabilir. Biz bir

Çoğunlukla Zeke'nin yemekleri ve aynı zamanda tekne için açtığım Instagram sayfası sayesinde kendimize biraz isim yaptık. Herkesin yolculuğumuzu takip edebilmesi için her Pazar günü bir sonraki haftanın seyahatini orada belirliyoruz ve genellikle demirleme yerimize ulaştığımızda çoktan bir kuyruğun bizi beklediğini görüyoruz. Instagram akışım bugünlerde tamamen farklı görünüyor: latte sanatı, vejetaryen yemek fikirleri ve yüzen ev yaşamına dair ipuçlarıyla dolu ve bu bana keyiften başka bir şey vermiyor.

"Otur!" Penny kıyıda bana havlıyor. "Teknede olman *gerekiyorsa, lütfen* oturur musun?"

Gülmemeye çalışarak itaatkâr bir şekilde kendimi çizgili şezlonglardan birine bırakıyorum. Penny "kendi üzerinde çalışma" konusunu öyle bir şevkle ele aldı ki, hepimiz kaçınılmaz olarak bu sürece kapıldık; son altı aydır daha az bağımlı olmaya çalışıyor, bu da agresif bir şekilde masaları çevirmesi ve geri kalanımızı mikro yönetmesi olarak ortaya çıktı. Yakında diğer yöne dönecek ve sağlıklı bir yere varacak

-Bu işler böyle yürüyor gibi görünüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve Mae'nin Zeke için pazardan aldığı sebze poşetini açmasını izliyorum.

"Kereviz," diyor, çok ciddi bir şekilde, ona doğru tutarak. "Sadece bir tane buldum."

"Çok güzel," diyor, çocuğuyla dalga geçmek için olduğunu düşünebileceğiniz ama aslında tamamen gerçek olan bir ilgiyle inceliyor.

"Ve yumurtalar," diyor, sonra Zeke kutuyu ona uzatırken karıştırınca çığlık atıyor. "Baba! Kırma onları!"

Gülümsüyorum. Mae teknede o kadar rahat ki, can yeleğini en sevdiği *Frozen* sırt çantasını giyer gibi giyiyor (*Frozen* hala eskimedi. Sanırım çok modern ailemizin her üyesi artık tüm şarkıların sözlerini biliyor). Bu dar teknedeki ikinci yatak odası ona ait ve sudaki maceralarını en az babasının onu götürmeyi sevdiği kadar seviyor.

"Sanırım... taze domates ve kişnişli baharatlı çırpılmış yumurta yiyeceğiz," diyor Zeke.

"Ve?" Dedim. "Bana unutmadığını söyle."

Mae bana sırtıyor ve çantasından son eşyayı çıkartıyor. "Unutmadım! Al bakalım. Bebek için," diyor şişmiş karnımı göstererek.

ikolatalı digestives. Bir numaralı hamilelik arzum. Salyalarım akarak pakete uzanıyorum ve Zeke gülüyor. O suda her zaman canlanır, ben de öyle. Korkumu yenmem biraz zaman aldı - ve bugünlerde demirlerimize *ok* dikkat ediyoruz - ama son iki yılda, Zeke'in babasının liveaboard hayatını gerçek özgürlük olarak tanımlarken ne demek istediğini anladım. *The Merry Dormouse*'da geçirdiğimiz zamanın dehşetine hiç benzemiyor ama o zaman bulduğumuz sadelik ve gerçekliğin bir kısmına sahip. *Eugene*'de yaşam en saf şeylere indirgenmiş durumda: iyi yemek, temiz hava, sevgi.

İlk müşteriler bankaya gelmeye başladığında ve Zeke mutfaka daldığında, bir eliyle kapağı açıp diğer eliyle kızartma tavaına uzandığında kendimi sandalyemden kaldırıyorum, ağzımda sindirim. Sonra karnımdan bir sıcaklık kayıyor, sıkın bir yumruk gibi sarsıcı bir güç. Acı verici değil ama nefesimi kesecek kadar güçlü.

"Zeke?" Penny bankadan sesleniyor, gözleri benim üzerimde. "Evet?" diye bağııyor.

"Zeke..."

Ben alçak ve yavaş bir nefesle parmaklıklara yaslanırken Penny beni işaret ediyor.

"Sanırım bir sonraki maceran başlıyor."

Teşekkür

Bu kitapta bana yardımcı oldukları için pek çok insana teşekkür borçluyum.

Bu hikâyede her tökezlediğimde beni kaldırıp yere indiren Tanera ile başlayalım. Bu kadar destekleyici bir temsilci olduğun ve bana inandığın için teşekkür ederim.

Daha sonra, bu kitaptaki pek çok ayrıntıda bana yardımcı olan (deniz hakkında yazıyorsanız, kendinize Kraliyet Donanması'ndan bir arkadaş edinin) ve aynı zamanda bana ilk başta başlama cesaretini veren Paddy olmalı. Tüm anlayışınız ve teşvikiniz için çok teşekkür ederim.

Erika Melen ve Polly Clark'a, benimle evler hakkında konuştukları için çok teşekkür ederim; Kate McAllister, güzel evinizin etrafında dolaşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim! Mike Green, petrol kuleleriyle ilgili her türlü tuhaf soruyu yanıtladığın için teşekkür ederim; Neil Petrie, filika lojistiği konusundaki yardımın için teşekkür ederim; Emma Bamford, denizdeki yaşam hakkında bana çok parlak bilgiler verdiğin için teşekkür ederim. Bu kitaptaki tüm imkânsız ve gerçek dışı kısımların bana ait olduğunu söylemeye gerek yok.

Gilly McAllister'a, en nazik, en cömert arkadaşım olduğun için, bu hikayeyi inanılmaz derecede güzel bir şekilde onayladığın için ve WhatsApp'ta sana ağladığımda bana pes etmememi söylediğin için: teşekkür . Caroline Hulse, Lia Louis, Lucy Clarke, Pooja Menon, Nups Takwale ve ailem: beni sabırla dinlediğiniz ve endişeli halime katlandığınız için teşekkür ederim. Bir daha asla bu kadar zor bir kitap yazmayacağıma söz veriyorum. Muhtemelen. En azından bir süre için.

Cassie Browne, Cindy Hwang, Emma Capron ve Kat Burdon'a, muhteşem editör ekibime, bu çılgın fikre katıldığınız (...üzgünüm) ve yol boyunca bana verdiğiniz tüm yardımlar için çok teşekkür ederim. Her zaman olduğu gibi, kitap sizin uzman tavsiyelerinizle çok daha güçlü ve cesur oldu. Quercus ve Berkley'deki tüm ekibe inanılmaz yardımları için minnettarım.

Jon Butler, Ella Patel, Hannah Robinson, Ella Horne, Katy Blott, Charlotte Gill, Khadisha Thomas, Angela Kim, Elizabeth Vinson, Tina Joell, Hannah Engler, Chelsea Pascoe ve Lauren Burnstein'a özellikle teşekkür etmek istiyorum.

Hikayelere olan sevgilerini hem  evrimi i hem de  evrimdi ı olarak paylaşan inanılmaz okuyuculara, bayıldı ınız kitapları duyurdu unuz için teşekkür ederim. Bu benim gibi yazarlar için dünyalara bedel ve bazılarınızla kitap turunda tanışmak kariyerimin en önemli olaylarından biri oldu.

Sam'e, hayatımın aşkına. Birlikte fırtınalarla savaşmıyor olabiliriz, ancak yürümeye ba layan  ocuk öfke nöbetleri ve  ocuk bakımı krizleriyle mücadele ediyoruz ve bazen bu çok fazla gibi görünebilir. Dünyada bu macerada yanımda olmasını tercih edeceğim kimse yok. Her zaman ve sonsuza dek benim insanım olduğun için teşekkür ederim.

Ve son olarak, Bug'a ve ben bunu yazarken karnımda kıvrılan küçük  ocu a. Bana yeni, uçsuz bucaksız, dipsiz bir sevgi g sterdi in için teşekkür ederim. Bana inandı ımdan çok daha güçlü olabilece imi   retti in için teşekkür ederim. Gecenin bir yarısındaki karanlık anlardan sabahları sıcakık kucakla malara kadar her bir an için teşekkür ederim. Senin annen olacak kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Fotoğraf© Holly Bobbins

BETH O'LEARY, romanları otuzdan fazla dile çevrilmiş uluslararası çok satan bir yazardır. İlk romanı *The Flatshare* bir milyondan fazla satmıştır ve şu anda önemli bir TV dizisidir. Sonraki romanları *The Switch*, *The Road Trip*, *The No-Show* ve *Wake-Up Call*, *Sunday Times*'ın en çok satanlar listesine girmiştir. Beth kitaplarını İngiliz kırsalında, çok kötü davranan bir golden retriever ile birlikte yazıyor. Eğer masasında değilse, onu genellikle bir kitap, bir fincan çay ve birkaç yünlü süveterle (hava nasıl olursa olsun) bir yerlerde kıvrılmış olarak bulabilirsiniz.

VISITBETHO'LEARYONLINE

BethOLearyAuthor.com

 [BethOLearyYazar](#)

 [BethOLearyYazar](#)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

